Drizzt Efsanesi 6. Kitap

Unutulmuş Diyarlar

R.A. Salvatore

Buçukluğun Mücevheri

Buzyeli Vadisi

Cilt3

Buçukluğun Mücevheri

R. A. Salvatore

UNUTULMUŞ DİYARLAR

BUZYELİ VADİSİ

ÜÇÜNCÜ KİTAP

BUÇUKLUĞUN MÜCEVHERİ

Dizgi: ALPIN GRAFİK STÜDYO HİZMETLERİ LTD. ŞTİ.

Baskı: GÜZEL SANATLAR MATBAASI A.Ş.

Birinci Baskı: Ocak 2003

ARKA BAHÇE YAYINCILIK VE REKLAMCILIK LTD. ŞTİ. Kalıpçı Sk. No : 111/1 Teşvikiye - İSTANBUL

Tel: (0212) 291 06 89 (4 Hat)

Fax : (0212) 291 06 75

www.gerekliseyler.com.tr

-1-

Büyücü, genç kadına kararsızlıkla baktı. Kız ona sırtı dönük duruyordu; Adam onun kestane rengi buklelerle dolu gür saçlarının omuzlarına dökülüşünü görebiliyordu, parlak ve yaşam doluydular. Ama büyücü, kızın gözlerindeki kederi de biliyordu. Öylesine gençti ki, neredeyse bir çocuktu ve bir o kadar hoş bir masumluğu vardı.

Fakat bu hoş kız çocuğu, onun sevgili Sydney'inin kalbine bir kılıç saptamıştı.

Harkle Harpel, ölmüş aşkının hatırlamak istemediği anılarını bir kenara itti ve tepeyi inmeye başladı. "Güzel bir gün," dedi neşeyle, genç kadının yanma vardığında.

"Sence kuleye varmışlar mıdır?" diye sordu Cattibrie, bakışlarını güney ufkundan hiç ayırmadan.

Harkle omuz silkti. "Henüz değilse bile yakında varacaklardır." Cattibrie'ı inceledi ve yaptığı şey yüzünden ona karşı hiçbir hiddet duygusu bulamadı içinde. Sydney'i öldürmüştü, bu doğruydu. Fakat Harkle ona sadece bir kez bakarak anladı ki, kızın kılıç tutan kolunu yönlendiren zorunluluktu, kötülük değil. Ve şimdi ona sadece acıyabiliyordu, o kadar. "Nasılsın?" diye kekeledi Harkle, onu ve dostlarını yakalayan feci hadiselerin tam ortasındayken göstermiş olduğu cesarete hayranlık duyarak.

Cattibrie başını salladı ve büyücüye doğru döndü. Koyu mavi gözlerinde kesinlikle keder vardı fakat daha çok, her türlü zayıflık emaresini uzaklaştıran inatçı bir kararlılıkla yanıp tutuşuyorlardı. Bruenor'u, yani kendisini evlatlık edinen ve çocukluğunun en erken günlerinden beri onu kendi öz kızı gibi yetiştiren cüceyi kaybetmişti. Ve Cattibrie'ın diğer dostları şu anda, bir kiralık katilin peşinde bütün güney diyarı boyunca umutsuz bir takip üzerindeydi.

"Her şey ne kadar da çabuk değişti," diye fısıldadı Harkle sessizce, genç kadına karşı bir acıma duygusu hissederek. Sadece birkaç hafta önce, Bruenor Battlehammer ve onun küçük grubunun Mithril Salonu'nun, yani cücenin kayıp anayurdunun arayışıyla Uzunsemer'e geldiği zamanı hatırladı. Hikâyelerin anlatıldığı ve Harpel klanıyla gelecekte kurulacak dostluk ilişkileri hakkında vaatlerin verildiği dostane bir buluşmaydı. İçlerinden hiçbiri, şeytan kalpli bir kiralık katil ile Harkle'ın sevgili Sydney'i tarafından yönetilen ikinci bir ekibin Cattibrie'ı esir tuttuğunu ve grubu takip etmek için toplanmakta olduğunu bilemezdi. Bruenor Mithril Salonu'nu bulmuş ve orada ölüp gitmişti.

Ve Sydney, Harkle'ın delicesine sevdiği o kadın büyücü, cücenin ölümünde rol oynamıştı. Harkle kendini toplamak için derin bir nefes aldı. "Bruenor'un intikamı alınacak," dedi sert bir yüz ifadesi takınarak.

Cattibrie adamın yanağına bir öpücük kondurdu ve Sarmaşık Konak'a doğru tepeyi tırmanmaya başladı. Büyücünün duyduğu samimi ıstırabı anlıyordu ve Mithril Salonu'na dönüp orayı Battlehammer Klanı için geri alma yeminini yerine getirmesi konusunda, adamın kendisine yardım etme kararını içtenlikle takdir ediyordu.

Ama Harkle için başka bir seçenek yoktu. Sevmiş olduğu Sydney yalancı bir maskeden ibaretti; güç delisi, duygusuz bir canavarın üzerine kaplanmış tatlı bir maske. Ve Bruenor'un grubunun nerede olduğunu kasıtsız olarak Sydney'e açıkladığı için kendisi de bu felakette bir rol oynamıştı.

Harkle, Cattibrie'ın gidişini izledi, dertlerinin ağırlığı kızın yürüyüşünü yavaşlatıyordu. Ona karşı hiçbir kızgınlık besleyemezdi -Sydney kendi ölümünü hazırlayan senaryoyu kendisi yazmıştı ve Cattibrie'ın da oynamaktan başka seçeneği olmamıştı. Büyücü bakışlarını güneye doğru çevirdi. Kendisi de, drow elfi ile koca barbar oğlan için endişeleniyor ve onları merak ediyordu. Uzunsemer'e bitkin bir hâlde sadece üç gün önce gelmişlerdi, dinlenmeye çok ciddi şekilde ihtiyaç duyan, ıstırap dolu ve bitkin bir gruptu onlar,.

Ama dinlenmek diye bir şey söz konusu değildi. Şimdi olamazdı, çünkü karanlık kiralık katil, yanında gruplarının son üyesi olan buçukluk Regis'i

de alıp kaçmıştı. Şu son birkaç haftada çok şey yaşanmıştı; Harkle'ın bütün dünyası, Buzyeli Vadisi diye adlandırılan uzak ve mahzun bir diyardan gelen garip kahramanlar ve hiç suçlayamayacak hoş bir genç kadın tarafından tepetaklak edilmişti.

Ve, aslında bir yalandan ibaret olan en derin aşkı tarafından. Harkle tekrar çimlerin üzerine sırt üstü uzandı ve pofuduk yaz sonu bulutlarının gökyüzü boyunca salınışını seyretti.

Bulutların ötesinde, yıldızların ebediyen parladığı yerde, panterin varlığı olan Guenhwyvar heyecanla volta atıyordu. Sahibinin, yani Drizzt Do'Urden adındaki drow elfinin onu madde düzleme son çağırışından bu yana birçok gün geçmişti. Guenhwyvar, sahibi ve diğer dünyayla arasındaki bağlantı olan oniks heykelciğe karşı hassastı; sahibi heykelciğe sadece hafifçe dokunsa bile, o kadar uzaktaki bir yerden dahi içinde heyecan kıpırtıları hissederdi. Fakat Guenhwyvar, Drizzt ile arasındaki o bağlantıyı bir süredir hissetmemişti ve kedi şimdi tedirgindi. Dünya dışı aklıyla, Drowun artık heykelciği elinde bulundurmadığını her nasıl oluyorsa anlıyordu. Guenhwyvar, Drizzt'ten önceki zamanları hatırladı, başka bir Drowun, şeytani bir Drowun kendisine sahip olduğu zamanları. Özü bakımından bir hayvan olsa dahi Guenhwyvar'ın bir şerefi vardı, önceki sahibinin ondan çalıp götürmüş olduğu bir vasıftı bu. Guenhwyvar, efendisinin zevklerini tatmin etmek uğruna çaresiz düşmanlara karşı acımasızca ve alçakça hareketler sergilemeye zorlandığı o zamanları hatırladı. Ama Drizzt Do'Urden heykelciğe sahip olduğundan beri her şey epey farklıydı. Şimdi bir vicdan ve güven duygusu söz konusuydu ve Guenhwyvar ile Drizzt arasında dürüst bir sevgi bağı gelişmişti.

Kedi, kenarları yıldızla çevrelenmiş bir ağacın üzerine yattı ve bu astral olayı izleyenlerin, boyun eğmiş bir iç geçiriş olarak algılayacağı bir şekilde hafifçe hırıldandı. Eğer şimdi heykelciğe sahip olanın katil Artemis Entreri olduğunu bilseydi, kedi daha da derin bir iç geçirirdi.

"Bir günden daha fazla zaman kaybettik," diye homurdandı barbar, atının dizginlerini çekip omzunun üzerinden geriye bakarak. Güneşin en alt perçemi ufuk çizgisinin altına henüz düşmüştü. "Kiralık katil şu anda bile bizden uzaklaşıyor!"

"Harkle'ın tavsiyesine kulak verirsek iyi etmiş oluruz," diye yanıtladı kara elf Drizzt Do'Urden. "Bizi yanlış yola sürüklemez." Güneş batmakta olduğundan, Drizzt kara pelerininin kapüşonunu omuzlarının üstüne düşürdü ve düz beyaz saçlarını silkeledi. Wulfgar bir takım uzun çam ağaçlarını işaret etti. "Bu Harkle'ın sözünü ettiği koru olmalı," dedi, "fakat ben bir kule, ya da bu unutulmuş bölgede herhangi bir yapının inşa edilmiş olduğuna dair bir işaret falan göremiyorum."

Derinleşen karanlıkta lavanta renkli gözleri daha rahat gören Drizzt, genç dostuna itiraz edebilmek için kullanacağı bir delil arayışı içinde dikkatle ileri doğru baktı. Burası kesinlikle Harkle'ın tarif ettiği mekân olmalıydı, çünkü az ötelerinde küçük gölcük duruyordu ve onun da ötesinde Neverwinter Korusu'nun gür ağaçları uzanıyordu. "Endişelenme," diye hatırlattı Wulfgar'a. "Büyücü, Malchor'un evini bulmak için insana sağlanan en büyük yardımın sabır olduğunu söylemişti. Yalnızca bir saattir buradayız."

"Yol hep daha da uzuyor," diye mırıldandı barbar. Drowun keskin kulaklarının tek bir kelimeyi bile kaçınmadığının farkında değildi. Drizzt, Wulfgar'ın bu şikâyetlerinde haklılık payı olduğunu biliyordu, çünkü Uzunsemer'deki bir çiftçinin hikâyesine -bir atın üstündeki karanlık, pelerine bürünmüş bir adam ve bir de buçukluk hakkındaki hikâyesine—bakılırsa, kiralık katil en azından on günlük mesafe önlerindeydi ve hızla ilerliyordu.

Ama Drizzt, Entreri ile daha önce de yüzleşmişti ve kendisini bekleyen sınavın büyüklüğünü anlıyordu. Regis'i o ölümcül adamın pençesinden kurtarma konusunda görebileceği her türlü yardımı edinmek istiyordu. Çiftçiye bakılırsa Regis hâlâ hayattaydı ve Drizzt, Calimport'a varmadan önce Entreri'nin buçukluğa bir zarar vermeye hiç niyeti olmadığından emindi.

Eğer iyi bir sebebi olmasaydı Harkle Harpel onları bu yere yollamazdı.

"Bu gece kamp kuracak mıyız?" diye sordu Wulfgar. "Bana kalırsa, yola geri dönüp güneye doğru at sürelim derim. Entreri'nin atı iki kişi taşıyor ve şimdi yorulmuş olmalı. Bütün gece at sürersek mesafeyi kapatabiliriz."

Drizzt dostuna gülümsedi. "Şimdiye kadar Derinsu şehrinden geçmişlerdir," diye açıkladı. "Entreri en kötü ihtimâlle kendisine yeni atlar tedarik etmiştir." Drizzt meseleyi bu kadarıyla bıraktı ve daha derin olan korkularını, yani Entreri'nin denize açılmış olduğu hakkındaki korkularını kendisine sakladı.

"Öyleyse beklemek daha da aptalca!" diye çabucak tartıştı Wulfgar. Ama barbar konuşurken, Harpeller tarafından yetiştirilmiş olan atı, küçük gölcüğe doğru ilerlemeye başladı. Sanki adım atabileceği bir .yer arıyormuş gibi suyun üstündeki havaya doğru toynağını sallıyordu. Hemen sonra, güneşin en son perçemi de batı ufuk çizgisinin altına indi ve gün ışığı solup gitti. Ve alaca karanlığın tılsımlı loşluğu içinde, gölcüğün üzerindeki küçük bir adacıkta büyülü bir kule görünür oldu. Her bir noktası sanki yıldız ışığı gibi parıldıyordu ve çok sayıdaki kıvrımlı minareleri akşam göğüne doğru uzanıyordu. Zümrüt yeşiliydi ve sanki yaratılışına cinler ve periler yardım etmiş gibi mistik bir şekilde davetkârdı. Derken suyun üzerinde, Wulfgar'ın atının toynağının hemen altında, yeşil bir ışıkla parıldayan bir köprü beliriverdi.

Drizzt atından indi. "Alaca Karanlık Kulesi," dedi Wulfgar'a, sanki bu bariz mantığı ta başında anlamışçasına. Koluyla yapıya doğru bir yay çizerek, dostunu başı çekmeye davet etti. Ama Wulfgar kulenin ortaya çıkışıyla birlikte afallayıp kalmıştı. Atının dizginlerine daha da sıkıca asıldı ve hayvanın şaha kalkıp kulaklarını kafasına doğru yatırmasına sebep oldu. "Büyü hakkındaki şüphelerini . aşmış olduğunu zannediyordum," dedi Drizzt iğneleyici bir şekilde. Wulfgar hakikaten, bütün Buzyeli Vadili barbarlar gibi, büyücülerin zayıf düzenbazlar olduğu ve onlara güvenilmemesi gerektiği inancıyla yetiştirilmişti. Onun halkı, tundranın gururlu savaşçıları, bir adamın kudretini tayin etmek için bilek gücüne bakardı, büyücülüğün kara sanatlarına olan yeteneğine değil. Ama yollarda geçirdiği birçok hafta boyunca, Drizzt, Wulfgar'ın birlikte yetişmiş olduğu inancı aştığını ve büyücülük uygulamalarına karşı bir hoşgörü, hatta bir merak edindiğini gözlemlemişti.

Wulfgar iri kaslarını sıkarak atını kontrol altına aldı. "Aştım," diye yanıtladı sıktığı dişleri arasından. Oturduğu yerden aşağı indi. "Benim sinirimi bozan şey Harpeller!" Dostunun kaygılarını anlayınca Drizzt'in

yüzündeki gülümseme kocaman oldu. Diyarlar'daki en güçlü ve en korkunç büyücülerin arasında yetişmiş olan kendisi dahi, Uzunsemer'deki o tuhaf ailenin konuklarıyken birçok kez gözlerine inanamayarak kafasını sallamıştı. Harpellerin dünyaya karşı kendilerine has -ve sık sık felaketle sonuçlanan— bir bakış açıları vardı. Fakat kalplerinde hiçbir kötülük yoktu ve büyülerini kendi bakış açılarıyla uyumlu bir şekilde kullanırlardı -bu genellikle aklı başında bir insandan beklenecek mantığa karşı olurdu. "Malchor kendi halkı gibi değil," diye temin etti Drizzt. "Sarmaşık Konak'ta ikâmet etmiyor ve kuzey diyarı krallarının akıl hocalığını yapmış."

"O bir Harpel," diye belirtti Wulfgar, Drizzt'in çürütemeyeceği bir katiyetle. Kafasını bir kez daha sallayan ve kendisini toplamak için derin bir nefes alan Wulfgar, atının yularını kavradı ve köprünün üzerinde yürümeye başladı. Hâlâ gülümsemekte olan Drizzt çabucak onu takip etti.

"Harpel," diye mırıldandı Wulfgar yeniden, köprüyü geçip adaya geldiklerinde ve binanın etrafında tam bir tur attıklarında.

Kulenin kapısı yoktu.

"Sabır," diye hatırlattı ona Drizzt.

Fakat çok beklemeleri gerekmedi, çünkü birkaç saniye sonra bir kapı sürgüsünün çekilme sesini ve ardından da açılan bir kapının gıcırtısını duydular. Az sonra, daha ergenliğine ancak girmiş olan bir oğlan çocuğu, sanki yarısaydam bir hayalet gibi duvarın yeşil taşlarının içinden geçip dışarı çıktı ve onlara doğru ilerledi.

Wulfgar hırladı ve kudretli savaş çekici Aegis-fang'i omzundan indirdi. Drizzt onu durdurmak için barbarın kolunu yakaladı. Daha onlar çocuğun niyetini anlayamadan önce, katıksız bir sinir bozukluğu içindeki bıkkın dostunun saldırmasından korkuyordu.

Çocuk onların yanına geldiğinde, onun etten ve kemikten olduğunu, başka dünyadan gelmiş bir hayalet olmadığını açıkça gördüler ve Wulfgar silah tutan elini gevşetti. Çocuk eğilip onlara reverans yaptı ve takip etmelerini işaret etti.

"Malchor?" diye sordu Drizzt.

Çocuk cevap vermedi ama tekrar işaret etti ve kuleye doğru geri yürümeye başladı.

"Senin daha yaşlı olduğunu sanıyordum, tabii eğer Malchor sensen," dedi Drizzt, çocuğu takip etmeye başlayarak.

"Atlar ne olacak?" diye sordu Wulfgar.

Çocuk hâlâ sessizce kuleye doğru yürümeye devam ediyordu.

Drizzt, Wulfgar'a baktı ve omuz silkti. "Öyleyse onları içeri getir, sonra bırakalım da onlarla dilsiz dostumuz ilgilensin!" dedi kara elf.

Duvarın -en azından— bir bölümünün bir illüzyon olduğunu gördüler, onları kulenin en alt katı olan geniş, çember şeklindeki bir daireye götüren kapıyı gizliyordu. Duvarlardan birine sıralanmış ahırlar onlara atları içeri getirmekle iyi iş yaptıklarını söylüyordu. Hayvanları çabucak bağlayıp çocuğa yetişmek için koşturdular. Çocuk ise hiç yavaşlamadan başka bir kapı eşiğinden geçti.

"Bizi bekle," diye seslendi Drizzt, kapıdan içeri adımını atarak, ama içerde rehber falan bulamadı. Hafifçe tırmanan ve tırmanırken kavis veren, görünüşe göre kulenin çevresinden dolanan, loşça aydınlatılmış bir koridora girmişti.

"Gidilebilecek tek bir yol var," dedi onun arkasından içeri giren Wulfgar'a ve ikisi yürümeye başladılar. Çocuğu yapının merkezine doğru inişe geçen karanlık bir ara geçidin yanında beklerken bulduklarında, Drizzt tam bir daireyi bitirmiş ve ikinci kata -en az üç metre yukarıya— çıkmış olduklarını düşündü. Fakat çocuk bu geçidi pas geçti ve kavis çizen ana koridordan yürüyerek kulenin daha da yükseğine çıkmaya başladı.

Wulfgar'ın böyle gizli kapaklı oyunlar için sabrı kalmamıştı. Onun tek kaygısı, Entreri ile Regis'in onlardan her saniye daha da uzaklaşmasıydı. Drizzt'in yanından geçti ve çocuğu omzundan yakalayıp kendine doğru döndürdü.

"Sen Malchor musun?" diye sordu açık açık.

Dev adamın sert ses tonu karşısında çocuğun beti benzi attı ama cevap vermedi.

"Onu bırak," dedi Drizzt. "O Malchor değil. Bundan eminim. Kulenin efendisini pek yakında bulacağız."

Ödü patlamış çocuğa baktı "Doğru mu?"

Çocuk çabucak kafasıyla onayladı ve tekrar yürümeye başladı.

"Pek yakında," diye tekrarladı Drizzt, Wulfgar hırıldanmasını kesmek için. Aniden bir adım atıp barbarın yanından geçti ve kendisini Wulfgar ile rehberin arasına koydu. "Harpel," diye homurdandı Wulfgar onun ardından.

Yolun eğimi gitgide dikleşti, daireler daraldı ve iki dost en tepeye yaklaşmakta olduklarını anladılar. En sonunda çocuk bir kapının önünde durdu, iterek açtı ve onlara içeri girmelerini ş aret etti.

Drizzt hiddetli barbarın, büyücü ev sahiplerinde pek de hoş bir ilk izlenim bırakmayacağı korkusuyla, odaya ilk giren kimse olmak için çabuk davrandı. Odanın öbür ucunda, bir çalışma masasının üstünde oturan ve görünüşe göre onları bekleyen, tıraşlı saçlarına ak düşmüş uzun ve gürbüz bir adam vardı. Adam kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Drizzt dostane bir selâmlama yapmaya başladı ama arkadan hışımla gelen Wulfgar, onu neredeyse yere yuvarlayarak geçti ve hızla çalışma masasına doğru yürüdü.

Bir eli belinde, diğeri de gururla sergilediği Aegis-fang'de olan barbar, bir anlığına adamı süzdü.

"Malchor Harpel adındaki büyücü sen misin?" diye sordu, sesi patlamak üzere olan bir hiddetin işaretlerini veriyordu. "Ve eğer değilsen, onu Dokuz Cehennem'in hangi dibinde bulabiliriz?"

Adamın kahkahası dosdoğru göbeğinden yükseldi. "Tabii ki," diye cevapladı ve masanın üstünden aşağı atlayarak Wulfgar'ın omzuna dostça ama sertçe vuruverdi. "Hislerini süslü kelimelerle gizlemeyen bir konuğu

tercih ederim!" diye haykırdı. Afallamış barbarın yanından geçip kapıya -ve çocuğa— doğru yürüdü.

"Onlarla konuştun mu?" diye sordu çocuğa. Çocuğun beti benzi öncekinden de fazla attı ve oğlan vurgulu bir şekilde kafasını salladı.

"Tek bir kelime bile mi?" diye bağırdı Malchor. Çocuk bariz bir şekilde titredi ve yine kafasını salladı. "Tek bir kelime bile—" diye başladı Drizzt ama Malchor elini uzatarak onu susturdu. "Eğer tek bir hece bile konuştuğunu öğrenirsem..." diye tehdit etti. Odaya doğru geri döndü ve bir adım attı. Çocuğun biraz rahatlamış olduğunu düşündüğünde aniden ona doğru geri döndü ve havaya sıçramasına sebep oldu.

"Neden hâlâ buradasın?" diye sordu Malchor. "Kaybol!"

Daha büyücü emrini bitirmeden önce kapı kapanmıştı. Malchor yeniden güldü ve masaya doğru geri yürürken kaslarındaki gerginlik gevşedi. Drizzt, Wulfgar'ın yanına geldi, ikisi de şaşkınlık içinde birbirine bakıyordu.

"Haydi buradan çekip gidelim," dedi Wulfgar, Drizzt'e. Drow, dostunun masanın üstünden aşıp da o ukala büyücüyü gırtlamamak için kendisini zor tuttuğunu görebiliyordu. Belli bir seviyeye kadar Drizzt de aynı hisleri paylaşıyordu ama kule ve sakinleri hakkındaki açıklamaların zamanla yapılacağını biliyordu.

"Selâmlarımızı sunarız, Malchor Harpel," dedi, lavanta renkli gözleri adamı delip geçerken. "Fakat hareketleriniz, kuzeniniz Harkle'ın sizin için yaptığı tanımlamaya hiç uymuyor."

"Sizi temin ederim ki ben Harkle'ın anlattığı gibiyim," diye yanıtladı Malchor sakince. "Ve hoş geldiniz Drizzt Do'Urden, ve siz de Beornegar oğlu Wulfgar. Şu fakir kulemde böylesine seçkin konukları pek nadir ağırlamışımdır." Bu -pek hatasız olmasa da—nazik ve diplomatik selamlamayı tamamlamak için eğilip reverans yaptı.

"Çocuk yanlış bir şey yapmadı," diye hırladı ona Wulfgar.

"Hayır, takdire şayan bir şekilde hareket etti," diye hemfikir oldu Malchor.

"Ah, onun için mi endişeleniyorsun?" Büyücü koca barbarı baştan aşağı süzdü, Wulfgar'ın kasları hâlâ hiddetle geriliyordu. "Seni temin ederim, çok iyi bir muamele görüyor."

"Ben pek öyle göremedim," diye yapıştırdı cevabı Wulfgar.

"Bir büyücü olmayı arzuluyor," diye açıkladı Malchor, barbarın kaşları çatık bakışı karşısında hiç istifini bozmadan. "Babası çok güçlü bir toprak sahibi ve ona yol göstermem için bana iş verdi. Çocukta potansiyel var, keskin bir zekâ ve sanata karşı sevgi. Ama anlamalısın Wulfgar, büyücülük senin sanatından çok da farklı bir şey değil." Wulfgar'ın yapmacık gülümsemesi onun aynı fikirde olmadığını gösteriyordu. "Disiplin," diye devam etti Malchor, hiç istifini bozmadan. "Hayatımızda her ne yapıyorsak yapalım, disiplin ve hareketlerimizdeki kontrol, başarımızın derecesini nihai olarak belirler. Çocuk büyük arzulara ve daha henüz anlamaya bile başlamadığı bir güce sahip. Ama eğer bir aylığına düşüncelerini sessiz tutamazsa, ben de onunla yıllarımı harcamayacağım. Yol arkadaşın bunu anlıyor."

Wulfgar yanında rahatlamış bir hâlde duran Drizzt'e baktı.

"Anlıyorum," dedi Drizzt, Wulfgar'a. "Malchor bu çocuğu bir sınava sokmuş, emirlere itaat kabiliyetini ölçecek ve arzularının ne kadar derin olduğunu açığa vuracak bir sınav." "Affedildim mi öyleyse?" diye sordu büyücü onlara.

"Önemli değil," diye homurdandı Wulfgar. "Bir çocuk yüzünden savaşa tutuşmak için gelmedik buraya."

"Tabii ki," dedi Malchor. "İşiniz bir yandan bastırmakta; Harkle bana anlattı. Aşağıya, ahırlara gidin ve silinip yıkanın. Çocuk akşam yemeği hazırlıyor. Yemek yeme zamanında sizi almak için gelecek."

"Oğlanın bir adı var mı bari?" diye sordu Wulfgar bariz bir iğnelemeyle "Henüz hak kazandığı bir adı yok," diye yanıtladı Malchor kısa ve öz bir

şekilde.

Wulfgar yola çıkmak için can atıyor olsa da, Malchor Harpel'in masasının ihtişamını inkâr edemezdi. O ve Drizzt, bunun büyük bir ihtimâlle, birçok gün için bulup bulabilecekleri en iyi yemek olduğunu bildikleri için güzelce ziyafet çektiler.

"Geceyi burada geçirin," dedi Malchor onlara, ikisi yemeklerini bitirdikten sonra. "Yumuşak bir yatak size iyi gelecektir," diye tartıştı, Wulfgar'ın canı sıkkın bakışına karşılık. "Ve erken bir başlangıç için söz veriyorum."

"Kalacağız ve teşekkür ederiz," diye yanıtladı Drizzt. "Bu kule, dışarıdaki sert zeminden daha iyi gelecektir kesinlikle."

"Mükemmel," dedi Malchor. "Gelin bakalım öyleyse. Sizin arayışınıza yardımcı olacak bazı eşyalarım var." Onları odadan dışarıya çıkardı ve yapının alt katlarına giden eğimli koridordan aşağı götürdü. Yürürlerken, Malchor konuklarına kulenin oluşum ve özelliklerini anlattı. En sonunda karartılmış yan geçitlerden birine saptılar ve ağır bir kapıdan geçtiler. Drizzt ve Wulfgar'ın, karşılarında gördükleri hârika manzarayı hazmetmek için kapının önünde epeyce uzun bir süre durmaları gerekti. Çünkü Malchor'un müzesine gelmişlerdi. Büyücünün seyahatle geçen birçok yıl zarfında bulduğu, tılsımlı veya tılsımsız, en güzel nesnelerden oluşan koleksiyonuydu. Burada kılıçlar ve tam takım parlatılmış zırhlar, parlak bir mithril kalkan ve uzun süre önce ölmüş bir kralın tacı bulunuyordu. Duvarlarda çok eskiden kalma halılar sıralanmıştı, paha biçilemez mücevherler ve elmaslarla dolu cam bir sandık, odanın meşalelerinin titreşimiyle parıldıyordu.

Malchor odanın öteki tarafındaki bir sandığa doğru ilerlemişti ve Drizzt ile Wulfgar dönüp baktıklarında onun sandığın üstüne oturmuş, üç tane at nalını rahatlıkla hokkabaz gibi atıp tutmakta olduğunu gördüler. İkisi izlerken, büyücü hiç zorlanmadan yükseliş ve düşüşlerini bir ritim ile yönlendirip dördüncü nalı da ekledi.

"Bunların üzerine atlarınızın yeryüzündeki bütün hayvanlardan daha hızlı koşmasını sağlayacak bir tılsım yükledim," diye açıkladı. "Sadece kısa

bir süreliğine ama sizi Derinsu'ya götürmeye yeter. Yalnızca bu bile buraya gelmekle kaybettiğiniz zamana değecektir."

"Bir at için iki nal mı?" diye sordu her zaman için şüpheci olan Wulfgar.

"Bu yetmez tabi," diye cevap verdi Malchor, bezgin genç barbarı hoş görerek. "Tabii atınızın şaha kalkıp da bir insan gibi koşmasını istemiyorsanız!" Kahkahayı bastı, ama Wulfgar'ın yüzündeki kaşları çatık bakış kaybolmadı.

"Endişeye gerek yok," dedi Malchor, başarısız olmuş esprisinin ardından gırtlağını temizleyerek. "Bir takım daha var." Drizzt'e şöyle bir baktı. "Dünyada pek az kimsenin drow elfleri kadar çevik olduğunu duydum. Ayrıca, Drizzt Do'Urden'i savaşırken ve kılıç oyunu yaparken görenlerden duyduğum kadarıyla, o kendi kara ırkının standartlarına göre bile hayranlık uyandırıcıymış." Hokkabaz oyununun ritmini biraz olsun bozmadan at nallarından birini Drizzt'e doğru fırlattı.

Drizzt nalı kolayca yakaladı ve aynı hareket içinde onu havaya yükseltti. Sonra ikincisi ve üçüncüsü geldi. Drizzt, gözlerini Malchor'dan biraz olsun ayırmadan nalları kolay hareketlerle bir devinim içine sokuverdi.

Dördüncü nal epey aşağıdan gelip Drizzt'in yakalamak için yere eğilmesine sebep oldu. Ama Drizzt bunu başardı ve o nalı da hokkabaz oyununa eklerken ne bir atışı ne de bir tutuşu kaçırdı.

Wulfgar merakla izledi ve büyücünün drowu sınava tabi tutmasındaki sebepleri merak etti. Malchor sandığın içine doğru uzandı ve diğer nal takımını dışarı çıkarttı. "Beşinci geliyor," diye uyardı, nallardan birini Drizzt'e doğru fırlatmadan önce. Drow kaygısızdı, eli çabuk bir şekilde nalı yakaladı ve onu da fırlatarak sıraya soktu.

"Disiplin!" dedi Malchor üzerine basa basa, Wulfgar'a gönderme yaparak. "Göster bana drow!" dedi, altıncıyı, yedinciyi ve sekizinciyi de Drizzt'e doğru hızlı bir başarıyla fırlatarak.

Drizzt nallar üzerine doğru gelirken yüzünü buruşturdu. Bu sınavla yüzleşmeye kararlıydı. Elleri net olarak görülemez bir hızla hareket ederek,

sekiz at nalını da havada uyum içinde dönüp düşer bir hâle soktu. Ve daha rahat bir tempo tutturduğunda, Drizzt büyücünün yaptığı şeyi anladı.

Malchor, Wulfgar'ın yanına doğru yürüdü ve tekrar omzuna hafifçe vurdu. "Disiplin," dedi yine. "Ona bak genç savaşçı, çünkü senin kara derili arkadaşın, hareketlerine tamamen hakim ve bu yüzden kendi sanatında bir usta. Henüz anlamıyorsun ama ikimiz birbirimizden o kadar da farklı değiliz." Dosdoğru Wulfgar'ın gözlerinin içine baktı. "Biz üçümüz birbirimizden o kadar da farklı değiliz. Farklı metotlar kullanıyoruz, buna katılıyorum. Ama aynı sonuçlar için!" Bu oyundan yorulan Drizzt, düşen nalları tek tek yakaladı ve onları önkoluna kanca gibi taktı. Bütün bu süre zarfında da takdir dolu gözlerle Malchor'a bakıyordu. Genç dostunun düşüncelere daldığını gören drow, hangisinin daha büyük bir hediye olduğunu merak etti; tılsımlı nalların mı yoksa verdiği dersin mi?

"Ama bu kadar yeter," dedi aniden Malchor. Bir anda harekete geçerek duvarın öbür tarafındaki, düzinelerce kılıcın ve diğer silahların bulunduğu bölüme ilerledi. "Kınlarından birinin boş olduğunu görüyorum," dedi Drizzt'e. Malchor bir yığının içinden çok güzel işlenmiş bir pala çekip çıkarttı. "Herhalde bu münasiptir."

Drizzt palayı büyücünün elinden alır almaz gücünü sezdi, işçiliğindeki emeği ve dengesindeki mükemmelliği hissetti. Sapında yıldız şeklinde kesilmiş masmavi bir safir taş parıldıyordu "Adı Parıltı," dedi Malchor. "Geçmiş bir çağın elfleri tarafından yapıldı."

"Parıltı," diye tekrarladı Drizzt. O anda silahın keskin kısmını mavimsi bir ışık çevreledi. Drizzt silahın içindeki ani dalgalanmayı hissetti ve her nasılsa artık kenarlarının daha keskin olduğunu sezdi. Onu birkaç kez havada savurdu. Kılıç her hareketiyle birlikte ardında mavi bir ışık kuyruğu bırakıyordu. Havada ne kadar da rahatça yay çiziyordu; bir düşmanı ne kadar da rahatça kesip biçerdi! Drizzt onu saygılı bir şekilde boş kınının içine yerleştirdi.

"Bütün yüzey elfleri için kıymetli olan bazı güçlerin büyüleriyle dövülmüştür," dedi Malchor. "Yıldızlar, ay ve ruhlarındaki gizemler ile. Sen onu hakkediyorsun Drizzt Do'Urden. Ve senin işine çok yarayacaktır."

Drizzt bu övgüye verecek cevap bulamıyordu fakat sık sık hırpalanan dostuna Malchor'un atfettiği onur karşısında duygulanan Wulfgar onun adına konuştu. "Sana teşekkür ederiz Malchor Harpel," dedi, son zamanlardaki hareketlerine egemen olan kötümser şüpheciliği gerisin geriye yutarak. Eğilip reverans yaptı.

"Kalbinin sesini dinle, Beornegar oğlu Wulfgar," diye cevapladı Malchor. "Gurur faydalı bir araç olabilir, ya da kendin hakkındaki gerçeklere karşı senin gözlerini kör edebilir. Şimdi gidin ve uyuyun. Sizi erkenden kaldırıp yolunuza geri uğurlayacağım."

Drizzt yatağının üstünde oturdu ve Wulfgar uykuya daldıktan sonra dostuna baktı. Drizzt, Wulfgar için endişeleniyordu, şimdiye kadar bildiği tek yuva olan boş tundradan o kadar uzaktaydı ki... Mithril Salonu maceralarında, yollarının her bir milinde savaş vererek Kuzey Diyarı'nın yarısını dolaşmışlardı. Ve hedeflerini buldukları vakit ise dertleri henüz yeni başlamıştı, çünkü ondan sonra kadim cüce anıtı boyunca yollarını savaşarak açmaları gerekmişti. Wulfgar orada akıl hocasını, Drizzt de en yakın dostunu yitirmişti. Ve gerçekten de uzun bir dinlence ihtiyacı içinde Uzunsemer köyüne geri sürüklemişlerdi kendilerini. Ama hakikâtler hiçbir dinlenceye izin vermiyordu. Entreri, Regis'i yakalayıp esir almıştı ve Drizzt ile Wulfgar da buçukluk dostlarının biricik umuduydu. Uzunsemer'e vardıklarında bir yolun sonuna gelmiş fakat daha da uzun bir yolun başında bulmuşlardı kendilerini. Drizzt kendi bitkinliğiyle başa çıkabilirdi. Ama Wulfgar, sürekli olarak tehlikenin kıyısında dolaşmaktan kasvete bürünmüş gibiydi. Buzyeli Vadisi'nden -tek yuvası olan diyardan— hayatında ilk defa dışarıya adımını atmış genç bir adamdı. Şimdi, sonsuz rüzgârların estiği tundranın korunaklı toprakları çok kuzeyde kalıyordu. Ve Calimport, hâlâ bundan çok çok daha güneydeydi.

Drizzt, onunla gelmeyi Wulfgar'ın seçtiğini kendisine hatırlatarak yastığının üzerine geri uzandı. Deneseydi bile Drizzt onu durduramazdı zaten.

Drow gözlerini kapadı. Kendisi ve Wulfgar için yapabileceği en iyi şey, uyumak ve şafak vakti her ne getirecekse onun için hazır olmaktı.

Malchor'un öğrencisi onları birkaç saat sonra -sessizce— uyandırdı ve büyücünün onları beklemekte olduğu yemek odasına götürdü. Önlerinde güzel bir kahvaltı sofrası kurulmuştu. "Kuzenimin dediğine göre istikametiniz güneymiş," dedi Malchor onlara. "Dostunuzu, yani şu buçukluk Regis'i esir tutan bir adamın peşine düşmüşsünüz."

"Adı Entreri," diye yanıtladı Drizzt, "ve benim onun hakkındaki izlenimlerime göre, adam epey zor bir av olacak. Hızla Calimport'a doğru kaçıyor."

"Daha da zor olanı," diye ekledi Wulfgar, "yolda onun yerini tespit etmiştik," diye açıkladı Malchor'a fakat Drizzt bu sözlerin kendisi için söylenmiş olduğunu biliyordu. "Şimdi kendi rotasından sapmamış olduğunu ümit etmek zorunda kalacağız."

"Gittiği yolda hiçbir gizlisi saklısı yoktu," diye tartıştı Drizzt. "Kıyı kesimindeki Derinsu'ya gidiyordu. Oradan çoktan geçip gitmiş olabilir."

"Öyleyse denize açılmıştır," diye mantık yürüttü Malchor.

Wulfgar'ın yemeği boğazında kalıp neredeyse onu boğuyordu. Bu ihtimâli hiç düşünmemişti.

"Ben de bundan korkuyorum," dedi Drizzt. "Ve ben de aynı şey yapmayı düşündüm."

"Tehlikeli ve pahalıya mâl olan bir yolculuktur," dedi Malchor. "Yaz sonuna yaklaştıkça korsanlar güneye yapılacak son akınlar için toplanmakta. Ve eğer birisi gerekli hazırlıkları yapmamışsa..." Sözcükleri uğursuz bir şekilde havada asılı bıraktı. "Ama pek az seçeneğiniz var," diye devam etti büyücü. "Bir at yelken açmış bir geminin hızıyla boy ölçüşemez ve deniz rotası kara yolundan daha düzdür. Belki de bu işlerinizi hâlletmenizi hızlandırmak için bazı düzenlemeler yapabilirim. Öğrencim bineklerinize tılsımlı nalları çoktan taktı bile. Onların yardımıyla birkaç gün içinde büyük limana varabilirsiniz."

"Peki denizde ne kadar kalacağız?" diye sordu Wulfgar. Yılgınlık içindeydi ve Drizzt'in büyücünün önerisini kabul edeceğine hemen hemen

hiç inanmıyordu.

"Genç dostun bu yolculuğun genişliğini anlamıyor," dedi Malchor, Drizzt'e.

Büyücü çatalını masaya koydu ve ondan birkaç santim öteye başka bir tanesini yerleştirdi. "Burası Buzyeli Vadisi," diye açıkladı Wulfgar'a, ilk çatalı işaret ederek. "Ve bu diğeri ise, şu anda içinde bulunduğun Alaca Karanlık Kulesi. Arada hemen hemen dört yüz mil mesafe var." Üçüncü bir kaşığı Drizzt'e fırlattı. Drizzt'in elindeki kaşık, şu andaki mevkilerini temsil eden kaşıktan yaklaşık bir metre uzaktaydı.

"Bu da, önünüzde uzanan yola eşit olması için beş kere gidip gelmeniz demektir," dedi Malchor Wulfgar'a, "çünkü o sonuncu kaşık Calimport, iki bin mil ve birkaç krallık güneyde bulunuyor."

"Öyleyse zaten yenildik," diye söylendi Wulfgar. Böylesine bir mesafeyi tahayyül dahi edemiyordu.

"Pek sayılmaz," dedi Malchor. "Çünkü kuzey rüzgârlarıyla dolup taşan yelkenlerle yolculuk edeceksiniz ve kışın ilk karlarını atlatacaksınız. Güneydeki toprakları ve halkları daha yardımsever bulacaksınız."

"Göreceğiz bakalım," dedi kara elf, buna pek inanmayarak. Drizzt için insanlar her zaman belâ demek oluyordu.

"Ah," diye hemfikir oldu Malchor, bir drow elfinin yüzey dünyası sakinleri arasında karşılaşacağı kaçınılmaz zorlukları anlayarak.

"Ama size verilecek bir hediyem daha var hemen bugün bulabileceğiniz bir hazinenin haritası."

"Bir gecikme daha," dedi Wulfgar.

"Ödenecek küçük bir bedel," diye yanıtladı Malchor, "ve bu kısa gezinti, bir Drow elfinin sadece geceleyin ortalıkta gezebileceği çok nüfuslu güney diyarında size birçok gün kazandıracaktır. Bundan eminim."

Malchor'un onun ikilemini bu kadar açıkça anlaması ve görünüşe göre onlara başka bir seçeneğin ipucunu vermesi Drizzt'in ilgisini çekmişti. Drizzt güneyde hiçbir yerde hoş karşılanmayacaktı. Entreri'ye serbest geçiş hakkı tanıyacak olan şehirler, eğer geçmeye çalışırsa kara elfi zincire vuracaklardı. Çünkü drowlar kendi şöhretlerini, anlatılamaz derecede aşağılık ve son derece şeytani olarak uzun zaman önce edinmişlerdi. Drizzt Do'Urden'in kaideyi bozan bir istisna olduğunu Diyarlar'da pek az kimse anlayabilirdi. "Buranın hemen kuzeyinde, Neverwinter Korusu'nun karanlık bir patikasında ve ağaçlar arasındaki bir mağaranın içinde, yöre köylülerinin Agatha adını taktığı bir canavar ikâmet etmekte," dedi Malchor. "Sanırım bir zamanlar bir elf ve kendi çapında ortalama bir büyücü olan bu zavallı yaratık, efsaneye göre ölümünün ardından yaşamaya devam ediyor ve geceyi kendi vakti olarak addediyor."

Drizzt böyle yaratıklar hakkındaki uğursuz efsaneleri ve onların adlarını biliyordu. "Bir Banshee mi?"

Malchor başıyla onayladı. "Eğer yeterince cesursanız onun inine gitmelisiniz. Çünkü bu Banshee hatırı sayılır derecede hazine toplamış kendisine. Bunların arasında senin için paha biçilmez nitelikteki bir nesne de bulunmakta Drizzt Do'Urden."

Drowun ilgisini tamamen çektiğini gördü. Drizzt masanın üzerine doğru abandı ve Malchor'un her sözünü düşünüp tarttı.

"Bir maske," diye açıkladı büyücü. "Senin soyunu gizlemene ve bir yüzey elfi -ya da eğer sana uyarsa bir insan— gibi rahatça dolaşmana yarayacak tılsımlı bir maske." Drizzt geri çöktü, kimliğine karşı baş gösteren tehlike nedeniyle cesareti kırılmıştı.

"Tereddüdünü anlıyorum," dedi Malchor ona. "Seni haksız yere suçlayan kimselerden saklanmak ve onların bu yanlış görüşlerine haklılık payı vermek kolay bir şey değil. Ama esir düşmüş dostunu düşün ve bil ki bu öneriyi sadece onun hatırına yapıyorum. Olduğun haliyle de güney ülkelerinden geçebilirsin kara elf ama elini kolunu sallayarak değil." Bu kararın Drizzt'in kendisine ait olduğunu bilen Wulfgar dudağını ısırdı ve hiçbir şey söylemedi. Gecikme konusundaki endişelerinin bile böyle kişisel bir mesele karşısında ağır basmayacağını biliyordu.

"Korudaki şu ine gideceğiz," dedi Drizzt en sonunda, "ve eğer zorunda kalırsam böyle bir maskeyi takacağım." Wulfgar'a baktı. "Düşünmemiz gereken tek şey Regis olmalı."

Drizzt ile Wulfgar, Alaca Karanlık Kulesi'nin dışında bineklerinin üzerinde oturuyorlardı, Malchor Harpel de onların yanında duruyordu.

"O yaratığa karşı ihtiyatlı olun," dedi Malchor, Drizzt'e Banshee'nin ininin haritasını ve Güney'e giden yollarını genel olarak gösteren başka bir parşömeni uzatırken. "Dokunuşu ölüm gibi soğuktur ve efsaneler onun feryadını duymanın ölmek demek olduğunu söyler."

"Onun feryadı mı?" diye sordu Wulfgar.

"Ölümlü kulakların kaldıramayacağı kadar feci, bu dünyaya ait olmayan bir çığlık," dedi Malchor. "Çok dikkatli olun!"

"Olacağız," diye temin etti onu Drizzt.

"Malchor Harpel'in misafirperverliğini ve verdiği hediyeleri unutmayacağız," diye ekledi Wulfgar.

"Ve umarım verilen dersi de," diye yanıtladı büyücü, göz kırpıp Wulfgar'ın utangaç bir şekilde gülümsemesini sağlayarak.

Drizzt, dostunun huysuzluğunun en azından bir kısmını silkeleyip attığını görmekten hoşnuttu.

Şafak gelip çattı ve kule çabucak silinip görünürden kayboldu. "Kule gitti fakat büyücü duruyor," diye belirtti Wulfgar.

"Kule gitti fakat içerdeki kapı duruyor," diye düzeltti Malchor, birkaç adım gerileyip kolunu uzatarak. Eli görünürden kayboldu. Wulfgar şaşkınlık içinde hopladı.

"Bulmasını bilenler için," diye de ekledi Malchor. "Zihinlerini büyünün niteliklerine göre eğitenler için." Kapıdan içeri adımını attı ve görünürden kayboldu ama sesi son bir kez daha çınladı. "Disiplin!" diye seslendi ve

Wulfgar, Malchor'un bu son sözünün kendisine söylenmiş olduğunu biliyordu.

Drizzt atını mahmuzladı, bir yandan ilerlerken bir yandan da haritayı açıyordu. "Harpel?" diye sordu omzunun üzerinden, Wulfgar'ın bir önceki gece takındığı alaycı ses tonunu taklit ederek.

"Ah bütün Harpeller Malchor gibi olaydı!" diye yanıtladı Wulfgar. Az önce Alaca Karanlık Kulesi olan boşluğa baktı, büyücünün ona tek bir gecede iki önemli ders verdiğini çok iyi biliyordu: bir tanesi önyargı, diğeri ise alçak gönüllük hakkında.

Malchor, yuvasının gizli boyutu içinden onların gidişini seyretti. Onlara katılabilmeyi, gençliğinde sık sık yaptığı gibi, adil bir yol bulup şartlar ne olursa olsun onu takip ederek maceralı yollar boyunca seyahat etmeyi diledi. Harkle'ın bu ikisinin ilkelerini doğru tespit etmiş olduğunu ve onlara yardım etmesini rica etmekle doğru iş yaptığını biliyordu. Büyücü evinin kapısına sırtını dayadı. Ne yazık ki macera dolu günleri, adaletin mücadelesini omuzlarında taşıdığı o günler, adamın ardında solup gitmekteydi.

Ama Malchor şu son günün olaylarıyla teselli bulmuştu. Eğer bu drow ve onun barbar dostu bir işaret idiyse, meşalenin doğru ellere teslim edilişine yardım etmişti sadece.

-2-

BİNLERCE, BİNLERCE KÜÇÜK ÇOCUK

Kiralık katil, yakutun meşale ışığında yavaşça dönüşünü, alevlerin dansını binlerce mükemmel minyatür şeklinde yakalayışını büyülenmiş bir hâlde izledi -çok fazla yansıma vardı; hiçbir mücevherin o kadar küçük ve kusursuz yüzeyleri olamazdı.

Ve yine de belli bir işleme tabi tutulduğu görülebiliyordu, küçük mumlardan oluşan bir girdap, adamı taşın kızıllığında gitgide daha derine

çekiyordu. Onu bir kuyumcu kesmemişti; taşın kusursuzluğu, bir aletle elde edilebilen seviyenin ötesindeydi. Bu büyülü bir ziynetti. Ona bakanı gitgide alçalan o girdabın içine, kızıllaşmış derinliklerindeki dinginliğe çekmek için kasıtlı olarak yaratılmış bir eser olduğunu kendisine önemle hatırlattı. Binlerce, binlerce küçük mum.

Onu Calimport'a kadar götürme konusunda gemi kaptanını o kadar kolay bir şekilde kandırmış olmasına şaşmamak gerekliydi. Bu mücevherin içindeki harika sırlardan gelen öneriler öyle kolayca baştan savılamazdı. Bunlar dinginlik ve huzur hakkında önerilerdi, yani sadece dostlar tarafından konuşulan sözler...

Genelde sert olan yüz ifadesinde bir gülümseme beliriverdi. Sakinliğin derinliklerinde amaçsızca gezinebilirdi.

Entreri kendisini yakut süsün çekiminden zorla ayırdı ve gözlerini ovuşturdu. Kendisi kadar disiplinli birinin bile mücevherin ısrarlı çekimine karşı korunmasız olabilmesi karşısında hayrete düşmüştü. Küçük kamaranın köşesine, Regis'in tam anlamıyla sefil bir hâlde kıvrılmış oturduğu yere baktı.

"Bu mücevheri çalmak için gözünün nasıl döndüğünü şimdi anlıyorum," dedi buçukluğa. Regis derin düşüncelerinden aniden kopuverdi, Entreri'nin onunla konuşmuş olmasına şaşırmıştı -Derinsu'da tekneye bindiklerinden beridir ilk defa konuşmuştu.

"Ve şimdi Pook Paşa'nın gözünün onu geri almak için neden döndüğünü de biliyorum," diye devam etti Entreri, Regis ile konuştuğu kadar kendisiyle de konuşarak. Regis kiralık katili incelemek için kafasını yana yatırdı. Yoksa yakut süs Artemis Entreri'yi bile kıskacına almış olabilir miydi? "Gerçekten de güzel bir mücevher," diye önerdi umutla, soğuk katilde gördüğü bu alışılmadık sempati karşısında ne yapacağını kestiremeyerek. "Sıradan bir mücevher taşından daha öte bir şey," dedi Entreri boş boş, gözleri karşı koyamadan mücevherin aldatıcı girdabına geri bakarak.

Regis, kiralık katilin sakin ifadesini tanıdı. Çünkü kendisi de Pook'un muhteşem yakut süsünü ilk incelediği zaman, benzer bir ifade takınmıştı. O zamanlar Calimport'ta güzel bir hayat yaşayan başarılı bir hırsızdı. Ama o

sihirli taşın vaatleri, hırsızlar loncasının konforlarına ağır basmıştı. "Belki de taş beni çalmıştır," diye belirtti, içinden gelen ani bir hisle. Ancak o, Entreri'nin irade gücünü hafife almıştı. Kiralık katil ona soğuk bir bakış fırlattı, Regis'in lafı nereye getirdiğini bildiğini açıkça belli eden bir sırıtış vardı yüzünde. Fakat bulabildiği bütün umutlara sıkı sıkı tutunan buçukluk yine de üsteledi. "Sanırım mücevherin gücü bana galip geldi. Bu bir suç sayılmaz; pek az seçeneğim vardı—" Entreri'nin keskin kahkahası onun sözünü yarıda kesti. "Ya bir hırsızsın, ya da zayıf birisin," diye hırladı. "Her iki şekilde de, kalbimde sana karşı hiç merhamet bulamazsın. Her iki şekilde de Pook'un gazabını hakkediyorsun!" Altın zincirinin ucundaki süsü avucunun içine aldı ve kesesinin içine bıraktı.

Sonra başka bir nesne çıkarttı; bir panter şeklinde detayla oyulmuş oniks bir heykelcik. Regis, Entreri'nin heykelcik hakkında ne zaman meraklanmaya başlayacağını merak edip durmuştu. Mithril Salonu'ndaki Garumn Geçidi'nde, kiralık katilin heykelcikle oynadığını, yarığın öbür tarafındaki Drizzt ile alay ettiğini görmüştü. Fakat o zamandan beri Regis, büyülü panter Guenhwyvar'ın heykelciğini hiç görmemişti. Regis çaresizce omuz silkti.

"Bir kez daha sormayacağım," diye tehdit etti Entreri. O ölümün buz gibi kesinliği, Artemis Entreri'nin bütün kurbanlarının gayet iyi bildiği o kaçınılmaz dehşet dalgası, bir kez daha Regis'in üzerine kapandı.

"O drowa ait," diye kekeledi Regis. "Adı Guen—" Entreri'nin serbest olan eli aniden mücevherli bir hançeri çekip çıkarttığında ve atmaya hazır durduğunda, Regis kelimeyi ağzının içinde tuttu.

"Bir müttefik mi çağırıyorsun yoksa?" diye sordu Entreri şeytanca. Heykelciği cebine geri soktu. "Hayvanın adını biliyorum buçukluk. Ve seni temin ederim, kedi buraya gelene kadar çoktan ölmüş olursun."

"Kediden korkuyor musun?" diye sormaya cüret etti Regis.

"İşimi şansa bırakmam," diye yanıtladı Entreri.

"Peki kediyi kendin çağıracak mısın?" diye üsteledi Regis, güç dengesini değiştirecek bir yol arayarak. "Yalnız gezdiğin yollar için bir yol arkadaşı

olabilir mi?"

Entreri'nin kahkahası bunun düşüncesiyle bile dalga geçiyordu. "Yol arkadaşı mı? Neden bir yol arkadaşı isteyeyim ki, küçük ahmak? Ne gibi bir kazanç sağlamayı umabilirim?"

"Sayı arttıkça güç de artar," diye tartıştı Regis.

"Ahmak," diye tekrarladı Entreri. "İşte hata yaptığınız yer burası. Sokaklardayken, yol arkadaşları bağlılık ve ölüm getirir! Kendine bir bak hele, drowun dostu. Şimdi Drizzt Do'Urden'e ne gibi bir güç veriyorsun? Körlemesine senin yardımına koşuyor, senin yol arkadaşın olarak sorumluluğunu yerine getirmek için." Bu sözcükleri bariz bir nefretle tükürüy-ordu adeta. "Kesin ölümüne doğru geliyor!"

Regis kafasını eğdi ve cevap veremedi. Entreri'nin sözleri kulağa gayet doğru geliyordu. Dostları hayâl edemeyecekleri tehlikelerin içine doğru gelmekteydi ve bütün bunlar onun yüzünden olmuştu. Onlarla tanışmadan evvel kendisinin yapmış olduğu hatalar yüzündendi hepsi.

Entreri hançeri kınına geri soktu ve aceleyle ayağa fırladı. "Gecenin tadını çıkart, küçük hırsız. Soğuk okyanus rüzgârının keyfini sür; ölümle yüz yüze duran biri olarak bu yolculuğun bütün heyecanlarından zevk almaya bak. Zira Calimport kesinlikle senin sonun olacak -ve tabii dostlarının da sonu!" Hışımla odadan dışarı çıktı ve kapıyı ardından 'güm' diye çarptı.

Regis, katilin kapıyı kilitlemediğine dikkat etti. Kapıyı hiç kilitlemiyordu! "Ama kilitlemesi de gerekmiyor," diye kabul etti Regis öfkeyle. Dehşet, kiralık katilin zincirleriydi. Demir prangalar kadar somuttu. Kaçacak bir yer, saklanacak bir yer yoktu.

Regis kafasını elleri arasına aldı. Geminin salınışının, eskimiş güverte kerestelerinin ritmik ve monoton gıcırtısının farkına vardı. Vücudu karşı konulamaz bir şekilde tempo tutuyordu. Midesinin çalkalanmakta olduğunu hissediyordu.

Buçukluklar genelde denizden pek hoşlanmazdı ve Regis, kendi türünün ölçülerine göre bile denizden epey çekinirdi. Entreri, Regis için, Kılıç Denizi'nde giden bir gemiyle güneye deniz yolculuğu yapmaktan daha büyük bir işkence bulamazdı.

"Bir daha asla," diye inledi Regis, kamaradaki küçük kapıya doğru kendini zorla sürükleyerek. Pencereyi açtı ve kafasını dışarı, gece havasının ferahlatıcı serinliğine doğru uzattı.

Entreri boş güverte üzerinde yürüyordu, sıkıca pelerinine bürünmüştü. Kafasının üstünde rüzgârla dönen yelkenler kabarıyor, kış öncesinin boraları gemiyi güneye doğru, rotası boyunca ittiriyordu. Gökyüzünü milyarlarca yıldız beneklendirmişti. Boş karanlıktan, yalnızca denizin düz çizgisi tarafından sınırlanan ufuklara kadar parıldıyorlardı. Entreri yakut süsü tekrar çıkarttı ve büyüsünün yıldız ışığını yakalamasını sağladı. Onun dönüşünü izledi ve içinde oluşan girdabı inceledi, bu yolculuk bitmeden evvel onu iyi tanımaya niyetliydi.

Pook Paşa yakut süsü geri aldığında çok heyecanlanacaktı. Adama bu denli gücü o kazandırmıştı! 'Diğerlerinin sandığından çok daha fazla güç.' diye fark etti Entreri şimdi. Yakut süs dindeyken, Pook düşmanlarından dost ve dostlarından da köle çıkartmıştı kendisine.

"Ben bile mi?" diye düşüncelere daldı Entreri, mücevherin kızıl ışıkları altındaki küçük yıldızlarla büyülenerek. "Ben bir kurban mıydım? Ya da olacak mıyım?" Kendisinin, yani Artemis Entreri'nin herhangi bir büyülü tılsıma kapılacağına hiç inanmazdı. Ama yakut süsün ısrarcı çekimi reddedilemezdi.

Entreri yüksek sesle güldü. Ondan başka güvertede bulunan tek kişi olan dümenci, ona meraklı bir bakış attı ama bu konuda başka bir şey düşünmedi.

"Hayır," diye fısıldadı Entreri yakuta. "Beni bir daha alt edemeyeceksin. Senin numaralarını biliyorum ve daha da iyi öğreneceğim! Senin baştan çıkarıcı girdabına dalacağım ve tekrar dışarı çıkacak yolu bulacağım!" Süsün altın zincirini gülerek boynuna takıp kopçaladı ve yakutu deri yeleğinin altına gizledi.

Sonra cebindeki nesneyi hissetti, panter heykelciğini kavradı ve bakışlarını kuzeye çevirdi. "Bunu izliyor musun Drizzt Do'Urden?" diye sordu geceye doğru.

Cevabı biliyordu. Çok ötede bir yerde, Derinsu ya da Uzunsemer'de veya ikisinin arasında bir yerde, Drowun lavanta renkli gözleri güneye çevrilmişti.

Yeniden karşılaşmak kaderlerinde vardı; ikisi de bunu biliyordu. Mithril Salonu'nda bir kez dövüşmüşlerdi ama iki taraf da zafer kazanamamıştı. Bir kazanan olması gerekliydi.

Entreri kendininkilerle boy ölçüşebilecek reflekslere sahip biriyle, ya da kendisi kadar ölümcül bir şekilde kılıç kullanan biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştı. Ve Drizzt Do'Urden ile aralarında geçen çatışmanın hatıraları aklından hiç çıkmıyordu. Birbirilerine öyle çok benziyorlardı ki, hareketleri aynı danstan kesilip alınmış sahneler gibiydi. Yine de, merhamet ve sorumluluk sahibi olan Drow, Entreri'nin uzun zaman önce boş vermiş olduğu temel insanlık değerlerine sahipti. Entreri, katıksız bir savaşçının kalbindeki soğuk boşlukta böylesi duygulara, böylesi zayıflıklara hiç yer olmadığına inanıyordu.

Drow'u düşündükçe Entreri'nin eli hevesle seğirdi. Hiddetle alıp verdiği nefesi soğuk havada buharlar oluşturdu.

"Gel bakalım, Drizzt Do'Urden," dedi kenetlediği dişleri arasından. "Kimin daha güçlü olduğunu öğrenelim!"

Sesi ölümcül bir kararlılığı yansıtıyordu. Çok ince, neredeyse fark edilemez nitelikteki bir endişe tınısı da vardı. İkisinin de hayatının en hakiki karşılaşması olacaktı bu, bütün hareketlerini yönlendiren farklı prensiplerin bir sınavı. Entreri için asla bir beraberlik söz konusu değildi. Ruhunu ustalığı için fedâ etmişti ve eğer Drizzt Do'Urden onu mağlup ederse, hatta eşitlik bile sağlarsa, kiralık katilin varoluşu harcanmış bir yalandan başka bir şey olmayacaktı.

Ama o öyle olacağını düşünmüyordu. Entreri kazanmak için yaşıyordu.

Regis de gece göğünü izliyordu. Taze hava midesini biraz yatıştırmıştı ve yıldızlar onun düşüncelerini uzun miller ötedeki dostlarına götürmüştü. Buzyeli Vadisi'ndeyken böyle gecelerde ne kadar da sık beraberce otururlardı, macera dolu hikâyeler anlatır ya da sadece sessizce dururlardı. Buzyeli Vadisi, acımasız havanın hüküm sürdüğü ve acımasız insanların yaşadığı donmuş tundradan oluşan uzun bir toprak sahasıydı. Ama Regis'in orada edindiği dostlar; Bruenor ile Cattibrie, Drizzt ile Wulfgar, en soğuk kış gecelerini bile ısıtmış ve ısıran kuzey rüzgârının acısını alıp götürmüşlerdi.

Her şeye rağmen Buzyeli Vadisi, Regis'in elli yıllık hayatında on senesini geçirdiği bir barınak ve uzun yolculukları içinde sığındığı kısa bir konaklama yeri olmuştu. Şimdi ise, hayatının büyük bir kısmını geçirmiş olduğu güney krallığına geri dönerken, Regis Buzyeli Vadisi'nin gerçekten de yuvası olduğunu anladı. Ve çoğunlukla vefasızlık ettiği dostları, onun bilip bileceği tek ailesiydi.

Matemini silkeleyip attı ve kendisini önündeki yolu düşünüp tartmaya zorladı. Drizzt onun için gelecekti; büyük bir ihtimâlle Wulfgar ve Catti-brıe'da öyle. Ama Bruenor değil.

Drizzt'in Mithril Salonu derinliklerinden yara almadan dönmüş olmasıyla duyup duyabileceği bütün ferahlama hisleri, yiğit cüceyle birlikte Garumn Geçidi'nin dibine çökmüştü. Bir yandan bir gri cüce güruhu arkalarından bastırırken, diğer yandan da bir ejderha onları köşeye sıkıştırmıştı. Ama Bruenor, yanan bir yağ variliyle birlikte ejderhanın sırtına çöküvermiş, yaratığı -ve kendisini— derin yarığın dibine doğru sürükleyerek, kendi hayatı pahasına yolu açmıştı.

Regis o feci sahneyi hatırlamayı kaldıramıyordu. Bütün o kabalıklarına ve alaylarına rağmen Bruenor Battlehammer, buçukluğun en yakın arkadaşıydı.

Bir yıldız ardında bir kuyruk bırakarak gece göğü üzerinde kaydı. Gemi hâlâ salınıyordu ve okyanusun tuzlu kokusu burnunun direğini kırıyordu. Ama burada, kapının önünde, açık gecenin keskinliği içindeyken Regis'in midesi bulanmıyordu -vahşi cüceyle birlikte geçirdiği o çılgın zamanları hatırladıkça hüzünlü bir sükunet hissediyordu sadece. Bruenor

Battlehammer'ın alevleri gerçekten de rüzgârdaki bir meşale gibi yanmıştı. Coşan, raks eden ve en sonuna kadar mücadele eden alevler.

Fakat Regis'in diğer dostları kaçabilmişti. Buçukluk bundan -Entreri'nin emin olduğu kadar— emindi. Ve onun için geleceklerdi. Drizzt onun için gelecek ve işleri yoluna koyacaktı. Regis buna inanmak zorundaydı.

Ve kendi üzerine düşen role gelince; görevi açıkça görülebiliyordu. Entreri Calimport'a hele bir varsın, Pook'un tebaası arasından kendisine müttefikler bulacaktı. O zaman kiralık katil, her karanlık deliğini bildiği ve her avantajı elinde bulundurduğu kendi çöplüğünde olacaktı.

Bu amacın sınırlı görüntüsüyle güç bulan Regis, bir ipucu arayışıyla kamara içinde etrafına bakındı. Tekrar ve tekrar, gözlerinin muma doğru çekildiğini fark etti.

"Alev," diye fısıldadı kendi kendine, yüzünde bir gülümseme belirerek. Masaya doğru ilerledi ve mumu şamdandan çekip çıkarttı. Fitilin alt kısmında, sıvı balmumundan küçük bir birikinti parıldıyor ve ona acı vaat ediyordu

Ama Regis hiç tereddüt etmedi.

Giysisinin bir kolunu sıvadı ve sıcak ısırığa yüzünü buruşturarak katlanıp balmumu damlacıklarını kolunun uzunluğu boyunca akıttı. Entreri'yi yavaşlatmak zorundaydı.

Ertesi sabah Regis, pek nadir çıktığı güvertede boy gösterdi. Şafak aydınlık ve berrak gelmişti. Buçukluk, güneş gökyüzünde çok yükselip de serin su damlacıkları arasındaki sıcak ışınlardan oluşan nahoş karışımı yaratmadan önce işini bitirmek istiyordu. Repliklerini tekrarlayarak ve Entreri'nin dile getirilmeyen tehditlerine karşı gelmek için cesaretini toplayarak, küpeştenin önünde durdu.

Ve o sırada Entreri hemen yanında bitiverdi! Kiralık katilin -her nasıl olduysa— onun planını tahmin etmiş olduğundan korkan Regis küpeşteyi sıkıca kavradı. "Kıyı şeridi," dedi Entreri ona.

Regis, ufuk çizgisine ve uzaktaki kara şeridine doğru Entreri'nin bakışlarını takip etti. "Tekrar görünür oldu," diye devam etti Entreri, "ve pek de uzak değil." Kafasını indirip Regis'e baktı ve esirinin hatırına o habis gülümsemesini bir kez daha gösterdi. Regis omuz silkti. "Çok uzakta."

"Belki de," diye cevap verdi kiralık katil, "Ama başarabilirsin, senin yarım porsiyon ırkın her ne kadar yüzücülükte pek meşhur olmasa bile yapabilirsin. Olasılıkları düşünüp tarttın mı?"

"Ben yüzmem," dedi Regis kesin bir sesle.

"Ne yazık," diye güldü Entreri. "Ama eğer karaya kadar şansını denemeye karar verirsen, önce bana söyle."

Kafası karışan Regis bir adım geriledi.

"Bunu denemene izin veririm," diye temin etti onu Entreri. "Gösterinin tadını çıkarırım!" Buçukluğun ifadesi hiddete dönüştü. Kendisiyle alay edildiğini biliyordu ama kiralık katilin sebebini kestiremiyor-

"Bu sularda garip balıklar var," dedi Entreri, tekrar denize bakarak. "Akıllı balıklar. Tekneleri takip ediyor ve birinin suya atlamasını bekliyorlar." Sözlerinin bırakacağı etkiyi arttırmak için tekrar Regis'e baktı.

"Sivri bir yüzgeç... " diye devam etti, buçukluğun ilgisini tamamen üzerine çekmiş olduğunu görerek, "...bir gemi pruvası gibi suyu yararak ilerliyor. Eğer küpeşteden uzun süre izlersen kesinlikle bir tanesini görebilirsin."

"Neden isteyeyim ki?"

"Bu balıklara, köpekbalığı diyorlar," diye devam etti Entreri, soruyu duymazdan gelerek. Hançerini çekip ucunu parmaklarından birine koydu ve küçük bir kan damlası çıkartacak sertlikte batırdı. "Harika balıklar. Hançerler kadar uzun, sıra sıra, keskin ve tırtık tırtık dişleri var. Ve insanı ısırıp yarısını kopartabilecek büyüklükte bir ağızları." Dosdoğru Regis'in gözlerinin içine baktı. "Ya da bir buçukluğu tamamen yutacak büyüklükte."

"Ben yüzmem!" diye hırladı Regis, Entreri'nin korkunç ama yadsınamaz bir şekilde etkili metotlarından hiç hoşlanmayarak.

"Ne yazık," diye güldü kiralık katil. "Ama eğer fikrini değiştirirsen bana söyle." Kara pelerini arkasından yeri süpü-rerek hızla uzaklaştı.

"Piç kurusu," diye mırıldandı Regis yavaşça. Tekrar güvertenin yanlarında bulunan parmaklıklara doğru ilerlemeye başladı ama önünde uzanan derin suyu görür görmez fikrini değiştirdi; topuğu üzerinde döndü ve güvertenin güvenli olan orta kısmına sığındı.

Engin deniz üzerine kapanır gibi olduğunda yüzünün rengi attı. Ayrıca geminin o bitmek tükenmek bilmeyen, mide bulandırıcı salınışı da vardı...

"Parmaklıklar için epey yetişkin görünüyon, ufaklık." diye geldi neşeli bir ses. Regis arkasını döndüğünde kısa, çarpık bacaklı, pek az dişi olan ve gözleri sürekli bir şaşılıkla çarpılmış bir denizci gördü. "Deniz korkunu daha yenemedin mı;

Regis ürpererek kendine geldi ve görevini hatırladı. "Sebebi başka bir şey." diye yanıtladı. Denizci onun bu sözündeki ince ayrıntıyı yakalayamadı. Hâlâ koyu teninin, kirli yüzünün ve daha da koyu pis sakalının arasından sırıtmakta olan adam gitmeye davrandı.

"Ama ilgilendiğiniz için teşekkürler," dedi Regis vurgulu bir sesle. "Ve bizi Calimport'a götürme konusunda gösterdiğiniz cesaret için."

Kafası karışan denizci duruverdi. "Biz güneye çok adam götürmüşük, hemi de çok kez," dedi, 'cesaretten' neden bahsedildiğini anlayamayarak.

"Evet ama tehlikeleri hesaba katacak olursak -fakat eminim ki çok da büyük değillerdir!" diye ekledi Regis çabucak, bu bilinmeyen tehlikeyi açık etmemeye çalışıyormuş izlenimi vermek için. "Önemli değil. Calimport'ta şifa bulacağız." Sonra sessizce ama yine de denizcinin duyabileceği kadar yüksek sesle ekledi, "Tabii eğer oraya canlı varabilirsek."

"Aha dur orda bakalım, ne demek istiyon sen?" diye sordu denizci, Regis'e doğru geri yürüyerek. Yüzündeki gülümseme kaybolmuştu.

Regis sanki acı çekiyormuş gibi aniden viyakladı ve kolunun ön kısmını kavradı. Yüzünü buruşturdu ve ıstıraba karşı bir savaş veriyormuş gibi yaptı, bu sırada kurumuş balmumu yamalarını ve onların altındaki yara kabuklarını da marifetle tırmıkladı. Giysisinin kolunun altından küçük bir kan damlası süzüldü.

Denizci bunun üzerine Regis'i yakaladı ve giysisinin kolunu dirseğine kadar sıyırdı. Yaraya merakla baktı. "Yanık?"

"Dokunma sakın!" diye feryat etti Regis sert bir fısıltıyla. "Böyle bulaşıyor -sanırım." Denizci başka yaralar da fark ederek dehşet içinde elini geri çekti. "Ateş neyin göremedim! Nasıl oldu da yaktın?"

Regis çaresizce omuz silkti. "Kendiliğinden oluyorlar, içerden yanıyor." Şimdi yüzünün rengi atma sırası denizcideydi "Ama Calimport'a gideceğim," diye belirtti pek de inandırıcı olmayan bir tonlamayla. "Adamı canlı canlı yemesi birkaç ay sürüyor. Ve yaralarımın çoğu daha taze." Regis kafasını eğip baktı, sonra yaralı kolunu adama sundu. "Görüyor musun?" Ama kafasını kaldırıp baktığında denizci gitmişti, kaptanın kamarasına doğru aceleyle koşmaktaydı.

"Al bakalım Artemis Entreri," diye fısıldadı Regis.

-3-

CONYBERRY'NİN ÇUKURU

"Bunlar Malchor'un sözünü ettiği tarlalar," dedi Wulfgar, ikisi büyük ormanın sınırlarındaki bir ağaçlık çıkıntısının etrafından dolaşınca. Güneye doğru belli bir mesafe ötede, ormanın doğu kenarında, yaklaşık bir düzine kadar bir araya sıkışmış ev durmaktaydı. Diğer üç tarafı ise geniş, inişli çıkışlı tarlalarla çevrelenmişti.

Wulfgar atını ileri doğru sürmeye başladı ama Drizzt onu aniden durdurdu.

"Bunlar basit halk," diye açıkladı drow. "Yani sayısız batıl inancın örümcek ağları içinde yaşayan çiftçiler. Bir kara elfi hoş karşılamayacaklardır. En iyisi gece vakti girelim."

"Belki de onların yardımı olmadan da yolu bulabiliriz," diye önerdi Wulfgar, bir başka günün daha geri kalan kısmını boşa harcamak istemeyerek.

"Ormanın içinde kaybolmamız daha büyük bir ihtimal," diye yanıtladı Drizzt, atından inerken. "Dinlen dostum. Bu gece bize macera vaat ediyor."

"Onun zamanı, gece," diye belirtti Wulfgar, Malchor'un Banshee hakkındaki sözlerini hatırlayarak.

Drizzt'in gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Bu gece değil," diye fısıldadı.

Wulfgar, drowun gözlerindeki o tanıdık parıltıyı gördü ve uysal bir şekilde semerinden aşağı atladı. Drizzt yaklaşmakta olan savaş için kendini çoktan hazırlamaya başlamıştı bile; daha şimdiden Drowun sıkıca geliştirilmiş adaleleri heyecanla titreşiyordu. Ama Wulfgar, her ne kadar yol arkadaşının marifetlerinden emin olsa bile, önlerinde bekleyen yaşayan ölü canavarı düşündükçe omuriliğinde var olan ürpertinin önüne geçemiyordu. Gece vaktinde bekleyen canavarı düşündükçe.

İki yoldaş, günlerini huzurlu bir uykuyla, daha şimdiden kış için hazırlanmakta olan kuşlarla sincapların ötüşlerini dinleyip raks edişlerini izleyerek, ormanın sağlığa yararlı havasının tadını çıkartarak geçirdiler. Ama akşam karanlığı çöktüğünde, Neverwinter Korusu çok farklı bir havaya bürünürdü. Karanlık, ormanın gür dalları arasına rahatça yerleşti ve ağaçların üzerine ani bir sessizlik çöktü, tetikteki bir tehlikenin rahatsız edici sessizliğiyle... Drizzt, Wulfgar'ı uyandırdı ve kısa bir yemek için bile duraksamadan onu derhâl güneye doğru götürdü. Birkaç dakika sonra, atlarını en yakındaki çiftlik evinin yanına doğru yürüttüler. Şanslarına, o gece ay yoktu ve Drizzt'in kara ırk özelliklerini sadece yakından bir inceleme açık edebilirdi.

"İşiniz nedir söyleyin ya da defolun!" diye geldi tehditkâr bir ses alçak damların birinden, daha onlar evin kapısını çalacak kadar yaklaşamadan

önce.

Drizzt bu kadarını tahmin etmişti zaten. "Yarım kalmış bir işi halletmeye geldik," dedi hiç tereddüt etmeden.

"Sizin gibilerin Conyberry'de ne gibi bir düşmanı ola ki?" diye sordu ses.

"Sizin güzel kasabanızda mı?" diye şaşırdı Drizzt. "Hayır, bizim savaşımız sizinle değil, ortak bir düşmanımıza karşı."

Yukarıdan bir kıpırdanma sesi geldi ve sonra çiftlik evinin köşesinde ellerinde yaylarıyla birlikte iki adam beliriverdi. Drizzt de, Wulfgar da biliyordu ki, çatıda ve muhtemelen yan kanatlarda üzerlerine kenetlenmiş daha fazla göz -ve hiç şüphe yok ki daha fazla gerilmiş yay— bulunmaktaydı. Bu kimseler görünüşe bakılırsa basit çiftçilere göre oldukça iyi savunma kurmuşlardı.

"Ortak bir düşman mı?" diye sordu Drizzt'e, köşedeki adamlardan birisi -daha evvel çatıdan konuşan adamdı bu. "Sizin gibileri daha önce kesinlikle hiç görmedik elf, o dev arkadaşını da!"

Wulfgar, Aegis-fang'i omzundan indirdi ve çatıdan bazı rahatsız kıpırtıların gelmesine sebep oldu. "Sizin güzel kasabanıza daha evvel hiç gelmedik," diye yanıtladı sertçe, kendisine dev diye hitap edilmesinden hiç de heyecanlanma¬yarak.

Drizzt çabucak söze daldı. "Buraya yakın bir yerde bir dostumuz öldürüldü, ormandaki karanlık bir patikada. Sizin bize yol gösterebileceğiniz söylenmişti." Aniden çiftlik evini kapısı hızla açıldı ve kırış kırış olmuş, yaşlı bir kadın kafasını dışarı uzattı. "Deyin bakalım, ormandaki hayaletten ne istiyonuz?" diye azarladı kızgın kızgın. "Onu kendi hâline koyanları rahatsız neyin etmez hiç!"

Drizzt ile Wulfgar birbirilerine baktılar, yaşlı kadının beklenmedik tavrı karşısında afallamışlardı. Ama köşede duran adam da görünüşe göre aynı şekilde düşünüyordu.

"Hee, Agatha'nın peşini bırakın,"

"Gidin buradan!" diye ekledi çatıdaki görünmeyen adam.

Bu insanların bir çeşit şeytani tılsımın etkisinde olduğundan korkan Wulfgar, savaş çekicini daha da sıkı kavradı ama Drizzt seslerinde başka bir şey daha sezmişti. "Bana hayaletin, yani şu Agatha'nın, şeytani bir ruh olduğu söylenmişti," dedi Drizzt onlara sakin sakin. "Yoksa yanlış duymuş olabilir miyim? Çünkü bu iyi halk onu savunuyor."

"Pöh, şeytanmış! Şeytan da ne ola?" diye kızdı yaşlı kadın, kırış kırış yüzünü ve artık sadece posası kalmış vücudunu Wulfgar'a yaklaştırarak. Kadının kambur vücudu onun göbeğine bile zar zor yetişiyor olsa bile, barbar mantıklı davranıp bir adım geriledi.

"Hayalet yuvasını koruyor," diye ekledi köşedeki adam. "Ve oraya gidenlerin de vay hâline!"

"Vay hâllerine!" diye haykırdı yaşlı kadın, daha da yaklaşıp kemikli parmaklarından biriyle Wulfgar'ın geniş göğsünü dürterek.

Wulfgar'ın burasına kadar gelmişti. "Geri bas!" diye kükredi kadına, kudretli bir sesle. Aegis-fang'i serbest olan eline hafifçe vurdu, şişkin kolları ve omuzlarına aniden kan hücum edip kaslarını kabarttı. Kadın çığlığı bastı ve evin içine sıvışıp görünürden kayboldu, kapıyı da dehşetle 'güm' diye kapattı.

"Ne yazık," diye fısıldadı Drizzt, Wulfgar'ın ne gibi bir planı uygulamaya koyduğunu çok iyi anlayarak. Damdan gelen bir ok tam onun durmakta olduğu yere saplanırken, drow dosdoğru yana dalışa geçti ve yerde yuvarlandı.

Wulfgar da bir ok beklentisiyle harekete geçti. Bunun yerine, damdan üzerine atlayan bir adamın kara suretini gördü. Kudretli barbar tek eliyle saldırgan adayını havada yakaladı ve onu kontrol altına aldı, adamın çizmeleri yerden tamı tamına bir metre yukardaydı. Aynı anda Drizzt yuvarlanmasını bitirdi ve köşede duran iki adamın önünde yerini aldı, ikisinin de boğazına bir pala dayanmış duruyordu. Yaylarının kirişini

yeniden çekecek zamanı bile bulamamışlardı. Daha da dehşete düşmelerini sağlayacak şekilde, Drizzt'in şimdi ne olduğunu gördüler. Ama derisi yüzey sakini kuzenleri kadar açık renkli olsaydı bile, gözlerindeki o alevler adamların bütün gücünü alıp götürmeye yeterdi.

Birkaç uzun saniye geçti, ortalıkta olan tek hareket, kıskıvrak yakalanmış çiftçilerin gözle görülür titremeleriydi.

"Talihsiz bir yanlış anlama bu," dedi Drizzt adamlara. Geri adım attı ve palalarını kınlarına geri soktu. "Onu yere bırak," dedi Wulfgar'a. "Kibarca!" diye de ekledi kara elf çabucak. Wulfgar adamı hafifçe yere indirdi ama ödü kopmuş çiftçi, yine de toprağın içine çöktü ve kafasını kaldırıp koca barbara saygı ve korkuyla baktı.

Wulfgar yüzündeki sert ifadeyi korudu -sadece çiftçiyi sindirmeye devam etmek için. Çiftlik evinin kapısı yeniden açıldı ve küçük yaşlı hanım belirdi, bu sefer çekingen bir tavrı vardı. "O zavallı Agatha'yı öldürmeyeceeniz diil mi?" diye yalvardı.

"Kendi ev kapısının ötesinde kesinlikle hiç zarar ziyan vermez o," diye ekledi köşedeki adam, sarf ettiği her heceyle birlikte sesi titreyerek.

Drizzt, Wulfgar'a baktı. "Hayır," dedi barbar. "Agatha'yı ziyaret edeceğiz ve onunla olan işimizi hâlledeceğiz. Ama sizi temin ederim ki ona zarar vermeyeceğiz."

"Bize yolu söyleyin," diye sordu Drizzt.

Köşede duran iki adam birbirine baktı ve tereddüt etti.

"Şimdi!" diye gürledi Wulfgar, yerde duran adama.

"Huş ağacı öbeği!" diye yanıtladı adam anında. "Patika hemen oracıkta, doğuya doğru gidiyor! Dönüp dolaşıyor, bu doğru ama üstünde çalı falan yok!"

"Hoşça kal Conyberry," dedi Drizzt kibarca, eğilip reverans yaparak. "Keşke biraz burada kalıp hakkımızdaki korkularınızı silebilseydik ama

yapılacak çok işimiz ve önümüzde uzunca bir yol var."

O ve Wulfgar semerlerinin üzerine sıçradılar ve atlarını döndürüp gitmeye davrandılar.

"Hele bekleyin!" diye seslendi yaşlı kadın onların ardından. Drizzt ve Wulfgar omuzlarının üzerinde geriye bakarken atları şaha kalktı. "Deyiverin bize, siz korkusuz -ya da siz ahmak— savaşçılar," diye cevap istedi, "sizler de kim olasınız?"

"Beornegar oğlu Wulfgar!" diye haykırdı barbar geriye doğru, alçakgönüllü bir hava yakalamaya çalışarak fakat gururla göğsü kabararak. "Ve Drizzt Do'Urden!" "Bunlar daha önce duyduğum isimler!" diye haykırdı çiftçilerden biri, ani bir tanıyışla. "Ve bir daha duyacağınız isimler!" diye söz verdi Wulfgar. Drizzt yoluna devam ederken bir anlığına duraksadı, sonra dostuna yetişmek için döndü.

Drizzt, onlar için devamlı arkasını kollayan Artemis Entreri varken, kimliklerini açıklamanın ve sonuç olarak yerlerini belli etmenin akıllıca bir iş olduğundan emin değildi. Ama Wulfgar'ın yüzündeki kocaman ve gurur dolu bakışı gördüğünde, endişelerini kendine sakladı ve Wulfgar'ın keyfini sürmesine izin verdi.

Conyberry'nin ışıkları, artlarında küçük noktacıklar hâline geldikten kısa süre sonra Wulfgar daha ciddileşti. "Pek şeytani görünmüyorlardı," dedi Drizzt'e. "Yine de o Banshee'ye arka çıkıyorlar, hatta yaratığa isim bile takmışlar! Arkamızda bir karanlık bırakmış olabiliriz."

"Karanlık falan yok," diye yanıtladı Drizzt. "Conyberry aynen göründüğü gibi: iyi ve dürüst köylülerden oluşan, kendi hâlinde bir çiftçi halk."

"Ama Agatha," diye itiraz etti Wulfgar.

"Bu kırsal kesimde buna benzer yüze yakın köy var," diye açıkladı Drizzt. "Birçoğunun ismi bile yok ve hiçbiri de bu toprakların lordları tarafından fark edilmiyor. Fakat bütün köyler, hatta Derinsu'nun Lordları

dahi, tahminimce Conyberry'i ve Neverwinter Korusu'ndaki hayaleti duymuşlardır."

"Agatha onlara şöhret getiriyor," diye sonuca vardı Wulfgar.

"Ve hiç şüphesiz ki belli bir miktar koruma da sağlıyor," diye ekledi Drizzt.

"Tabii ya, bölgeye dadanmış bir hayalet varken hangi haydut Conyberry'e giden yolda pusuya yatar ki?" diye güldü Wulfgar. "Fakat yine de garip bir birliktelik gibi görünüyor."

"Ama bizim meselemiz değil," dedi Drizzt, atını durdurarak. "Adamın sözünü ettiği ağaç öbeği şurada." Birbirine geçmiş huş ağaçlarından oluşan küçük bir koruyu işaret etti. Onun ardında ise Neverwinter Korusu karanlık ve gizemli bir şekilde uzanmaktaydı.

Wulfgar'ın atı kulaklarını yatırdı. "Yaklaştık," dedi barbar, semerinden aşağı hoplayarak.

Bineklerini bağladılar ve ağaç öbeğine doğru ilerlemeye başladılar. Drizzt bir kedi kadar sessizdi ama sık ağaçlar arasından sığmayacak kadar büyük olan Wulfgar, attığı her adımda çatır çutur sesler çıkartıyordu. "Yaratığı öldürmeye niyetli misin?"

"Sadece zorunda kalırsak," diye yanıtladı Drow. "Yalnızca maske için buradayız ve Conyberry halkına da söz verdik."

"Agatha'nın kendi hazinelerini bize gönüllü olarak sunacağını hiç sanmıyorum," diye hatırlattı Wulfgar, Drizzt'e. Huş ağaçlarının son sırasından da kurtuldu ve ormanın gür meşelerine giren patikanın önünde Drizzt'in yanında durdu.

"Şimdi sessiz ol," diye fısıldadı Drizzt. Parıltı'yı kınından çekip çıkarttı ve onun donuk mavi ışıltısı karanlığın içinde onlara yol gösterdi.

Ağaçlar üzerlerine kapanıyormuş gibiydi. Korunun ölüm sessizliği, kendi adımlarının yankılanan seslerinden daha da fazla endişe etmelerini

sağlıyordu. En derin mağaralarda birçok yıl geçirmiş olan Drizzt bile, Neverwinter'ın bu karanlık köşesinin ağırlığını hissediyordu. Burada kötülük kuluçkaya yatmıştı ve eğer iki yoldaşın Banshee'nin efsanesi hakkında herhangi bir şüphesi vardıysa bile, şimdi pek kalmamıştı. Drizzt kemerindeki kesesinden küçük bir mum çıkarttı ve onu ikiye kırıp bir parçasını Wulfgar'a uzattı. "Kulaklarını tıka," diye açıkladı nefessiz bir fısıltıyla, Malchor'un uyarısını tekrarlayarak. "Onun feryadını duymak ölüm demek."

Patika koyu karanlıkta bile kolayca takip edilebiliyordu. Zira o şeytani hava, attıkları her adımda omuzlarına daha da ağır bir şekilde binmekteydi. Birkaç yüz adım ilerledikten sonra bir ateş ışığı görünür oldu. içgüdüsel olarak, etrafı incelemek için ikisi de savunmacı bir şekilde yere sindiler.

Önlerinde ağaç dallarından oluşan bir kubbe durmaktaydı. Banshee'nin ini olan ağaçlardan oluşmuş bir mağaraydı bu. İçeri açılan tek giriş yeri küçük bir delikti, bir adamın zar zor girebileceği kadar genişti ancak. İçerdeki aydınlatılmış alana, elleri ve dizlerinin üzerindeyken girme düşüncesi ikisinin de içini pek açmıyordu. Wulfgar, Aegis-fang'i önünde tuttu ve daha büyük bir kapı açacağını işaret etti. Kubbeye doğru cesurca ve hızla ilerledi. Drizzt sessizce onun yanında yürüdü. Wulfgar'ın fikrinin uygun olduğundan pek emin değildi. Drizzt'in içinde, o kadar uzun süredir hayatta kalmayı başarmış bir yaratığın böyle açıktan açığa taktiklere karşı korunuyor olacağı gibi bir his vardı. Ama o anda Drowun daha iyi bir fikri yoktu. Bu yüzden, Wulfgar savaş çekicini kafasının üzerine kaldırdığında bir adım geri çekildi ve izledi.

Wulfgar dengesini sağlamak için bacaklarını iki yana doğru kocaman açtı ve kendini hazırlamak için nefes aldı, sonra bütün gücüyle Aegis-fang'i hedefe indirdi. Kubbe bu darbe karşısında zangırdadı; odunlar kıymıklara ayrıldı ve havaya uçuştu. Ama Drowun endişeleri kısa süre sonra gün ışığına çıktı. Çünkü ağaçtan kabuk kırılıp yıkıldığında Wulfgar'ın çekici, gizlenmiş bir ağ tuzağının içine dalıverdi. Daha barbar darbenin yönünü değiştiremeden önce, Aegis-fang ve kolları büsbütün dolanıvermişti.

Drizzt içerdeki ateş ışığı boyunca bir gölgenin hareket ettiğini gördü ve yol arkadaşının savunmasızlığını fark ettiği için hiç tereddüt etmeden harekete geçti. Wulfgar'ın bacakları arasından daldı ve ine girdi. Bu sırada

palaları da çılgınlar gibi kesikler atıyor ve saplamalar yapıyordu. Parıltı, sadece kısa bir an için bir şeyi çentti, pek de somut olmayan bir şeydi bu. Ve Drizzt, aşağı dünyanın yaratığına vurmuş olduğunu anladı. Ama ine girdiğinde karşılaştığı ışığın ani yoğunluğu ile sersemleyen Drizzt, dengesini sağlamakta güçlük çekti. Banshee'nin diğer taraftaki gölgelerin arasına kaçtığını fark edebilecek kadar bilincini koruyabildi. Bir duvara doğru yuvarlandı, destek almak için sırtını dayayıp çabucak ayağa kalktı ve Parıltı'yı kullanarak el çabukluğuyla Wulfgar'ın bağlarını kesti. O sırada feryat duyuldu.

Çığlık, kemikleri titreten bir şiddetle balmumunun zayıf korunmasını deşip geçti, Drizzt ve Wulfgar'ın gücünü emdi ve üzerlerine baş döndürücü bir karanlık çökertti. Drizzt ağır bir şekilde yığılarak duvara yaslandı ve inatçı ağ tuzağından en sonunda kendini çekip kurtarma fırsatı bulmuş olan Wulfgar da geriye, kara gecenin içine doğru tökezledi ve sırt üstü yere devrildi.

Yalnız başına içerde olan Drizzt, başının büyük bir belâda olduğunu biliyordu. Baş döndürücü bulanıklığa, kafasına iğneler gibi batan acıya karşı direndi ve ateş ışığının üzerine odaklanmaya çalıştı.

Ama gözlerinin önünde raks eden iki düzine ateş görüyordu. Bu ışıkları öylece silkeleyip atamazdı. Feryadın etkilerinden sıyrılıp çıkmış olduğuna inanıyordu ve bu mekânın gerçekte nasıl bir yer olduğunu anlaması biraz zamanını aldı.

Agatha büyülü bir yaratıktı ve onun yuvasını koruyan şey, büyülü bir güvenlik sistemiydi. Yani ayna görüntülerinden oluşan kafa karıştırıcı illüzyonlar. Drizzt aniden, yirmiden fazla cepheden görünen, uzun süre önce ölmüş bir elf bakiresinin şekli bozuk simasıyla karşı karşıya kaldı. Derisi solmuş, çukur yüzü boyunca gerilmişti ve gözleri renkten ya da herhangi bir yaşam kıvılcımından yoksundu. Ama o gözler -bu aldatıcı labirentteyken diğer herkesten daha net bir şekilde— görebiliyorlardı. Ve Drizzt, Agatha'nın onun tam olarak nerede durduğunu çok iyi bildiğini anladı. Yaratık, kollarını daireler çizerek savurdu ve kurbanına sırıttı.

Drizzt, Banshee'nin bu hareketlerinin bir büyünün başlangıcı olduğunu fark etti. Hâlâ yaratığın illüzyon ağının içinde hapis bulunan Drowun tek bir

şansı vardı. Kara ırkının doğuştan gelen yeteneğine sarılarak -ve hangisinin gerçek ateş olduğunu doğru tahmin etmiş olmayı çaresice ümit ederek— alevlerin üzerine bir karanlık küresi yerleştirdi. Ağaçtan mağaranın iç kısmı zift karası oldu ve Drizzt kendisini yüz üstü yere attı.

Mavi bir şimşek çatalı karanlığı yarıp geçti, yerde yatan Drowun hemen tepesinde gümbürdedi ve duvarı yardı. Etrafındaki elektriklenmiş hava cızırdıyordu düz beyaz saçının uçları uçuşmaktaydı.

Agatha'nın, duvarı deşip karanlık ormana taşan şiddetli şimşeği, Wulfgar'ın uyuşukluğunu silkeleyiverdi. "Drizzt," diye inledi barbar, kendisini zorla ayağa kaldırarak. Dostu büyük olasılıkla çoktan ölmüş gitmişti ve giriş yerinin ötesinde, insan gözleri için oldukça derin bir karanlık vardı. Ama Wulfgar, kendi güvenliğini hiç düşünmeden, korkusuzca kubbenin içine doğru geri koşturdu.

Drizzt, ateşin ısısını kendine bir kılavuz olarak kullanarak karanlığın çevresinden gizlice dolaştı. Attığı her adımda palasını savuruyordu ama yaptığı kesik darbeleriyle havadan ve ağaçtan mağaranın yan duvarlarından başka hiçbir şeye vuramadı.

Sonra, karanlık küresi aniden sona erip onu kapının sol tarafındaki duvarın tam ortasında dımdızlak açıkta bıraktı. Ve Agatha'nın yan gözle bakan sureti dört bir yanındaydı, daha şimdiden bir başka büyü yapmaya başlamıştı. Drizzt bir kaçış yolu bulmak için etrafına bakındı ama Agatha'nın pek de kendisine bakıyor gibi görünmediğini fark etti.

Odanın öbür tarafında, gerçek bir ayna olması gereken şeyin içinde, Drizzt başka bir görüntü yakaladı: kısa giriş kapısından korunmasız bir şekilde içeri süzülmekte olan Wulfgar'dı bu.

Drizzt'in durumu yine tereddüt etmeye el vermiyordu.

İllüzyon labirentinin yapısını anlamaya başlamıştı ve Banshee'nin genel olarak yönünü tahmin edebiliyordu. Tek dizinin üstüne çömeldi ve bir avuç dolusu toprağı kavradıktan sonra geniş bir yay çizerek oda boyunca etrafa saçtı.

Bütün görüntüler aynı şekilde tepki verdi; yani hangisinin düşmanı olduğu hakkında Drizzt'e hiçbir ipucu vermeyerek. Ama gerçek Agatha, artık her neredeyse, toprak tükürmekteydi; Drizzt onun büyü yapışını bozmuştu.

Wulfgar tekrar ayağa kalktı ve çabucak çekicini kapının sağ tarafından duvara indirdi, sonra savuruşunu ters yöne çevirdi ve Aegis-fang'i dosdoğru ateşin üzerinden, duvarın karşısında duran görüntüye savurdu. Aegis-fang yine duvara çarptı ve ardında gece karanlığında ormana açılan bir delik bıraktı.

Hançerini boş yere öbür taraftaki bir başka görüntüye fırlatan Drizzt, Wulfgar'ın yansımasını gördüğü bölümde küçük bir ışık titreşimi yakaladı. Aegis-fang büyü yoluyla Wulfgar'ın ellerine geri döndüğünde, Drizzt dairenin arka kısmına doğru depar attı. "Yolumu aç!" diye haykırdı, sesinin Wulfgar'ın duyabileceği kadar yüksek çıktığını ümit ederek. Wulfgar anladı. Çekici atacağı konusunda drowu uyarmak için "Tempus!" diye böğürdü ve Aegis-fang'i tekrar fırlattı.

Drizzt dalışa geçip yuvarlandı ve çekiç sırtının üzerinden ıslık çalarak geçerek aynaya çarptı ve paramparça etti. Odanın içindeki görüntülerin yarısı gözden kayboldu ve Agatha hiddetle çığlık attı. Ama Drizzt yavaşlamadı bile; Kırık aynanın kaidesinin ve geriye kalan kırık cam parçalarının üstünden sıçradı. Dosdoğru Agatha'nın hazine odasına daldı.

Banshee'nin çığlığı bir feryada dönüştü ve ölümcül ses dalgaları Drizzt ile Wulfgar'ın üstüne yeniden kapanıverdi. Fakat bu sefer ses patlamasını bekliyorlardı, bu sebeple şiddetini daha kolay atlattılar. Drizzt hazine yığınına doğru hızla ilerledi, incik boncukları ve altınları bir torbaya doldurmaya başladı. Küplere binen Wulfgar, kubbenin içinde yıkım dolu bir çılgınlıkla esip geçiyordu. Kısa süre içinde, duvarların durduğu yeri kıymıklar doldurdu ve Wulfgar'ın geniş ön kollarında boylu boyunca küçük kan damlaları akıtan çizikler bıraktı. Ama barbar acı hissetmiyordu, sadece vahşi bir hiddet duyuyordu. Torbası neredeyse dolmuş olan Drizzt tam dönüp kaçacaktı ki başka bir nesne gözüne takıldı. Onu bulamadığı için neredeyse içi rahatlamak üzereydi ve yüreğinin büyük bir bölümü onun burada bulunmamasını, böyle bir nesnenin hiç var olmamasını dilemekteydi. Yine de orada duruyordu, hafif yüz hatlarına sahip, onu

takacak kimsenin yüzünde tutmak için tek bir kurdelesi olan, hiç dikkât çekmeyen bir maske. Drizzt, bunun Malchor'un sözünü ettiği nesne olduğunu adı gibi biliyordu ve eğer aklında onu görmezden gelme düşüncesi vardıysa bile çabucak uçup gitmişti. Regis'in ona ihtiyacı vardı ve Regis'e çabucak ulaşabilmesi için Drizzt'in de maskeye ihtiyacı vardı. Yine de, onu hazine yığının üstünden alıp kaldırırken ve titreşen gücünü hissederken, drow iç çekişini bastıramadı. Başka bir şey düşünmeden maskeyi çuvalın içine koyuverdi.

Agatha hazinelerini öyle kolay kolay teslim etmeyecekti ve kırık aynanın üzerinden geri sıçradığı zaman Drizzt'in karşısına dikilen hayalet oldukça gerçekti. Drizzt, Agatha'nın çılgınlar gibi darbelerini savuştururken, Parıltı acımasızca ışıldadı.

Wulfgar, Drizzt'in ona şimdi ihtiyacı olduğu konusunda endişelendi ve vahşi hiddetini bastırdı, bu zor durum karşısında sağlam düşünebilen bir zihnin gerekli olduğunu fark etmişti. Odayı yavaşça tarayıp başka bir fırlatış için Aegis-fang'i havaya kaldırdı. Fakat barbar, illüzyon büyülerinin desenlerini henüz ayırt edemediğini gördü. Bir düzine görüntünün şaşkınlığı ve Drizzt'i vurma korkusu onu durdurdu.

Drizzt hiç gayret sarf etmeden çılgına dönmüş Banshee'nin etrafında dans etti ve onu hazine odasına doğru sıkıştırdı. Ona birçok defa vurabilirdi ama Conyberryli çiftçilere söz vermişti. Sonra onu istediği konuma getirmişti. Parıltı'yı önüne doğru sapladı ve iki adım atarak onu geçti. Tüküren ve lanet okuyan Agatha geri çekildi, kırık ayna kaidesine takıldı ve karanlığın içine doğru geri düştü. Drizzt kapıya doğru döndü.

Gerçek Agatha'nın ve diğer görüntülerin gözden kayboluşunu seyreden Wulfgar, onun homurtularının sesini takip etti ve en sonunda kubbenin yapısını kavrayıverdi. Aegis-fang'i ölüm fırlatışını yapmak için hazırladı.

"Bırak burada bitsin!" diye haykırdı Drizzt onun yanından geçerken, görevlerini ve verdikleri sözü ona hatırlatmak için Wulfgar'ın sırtına Parıltı'nın düz kısmıyla hafifçe vurarak. Wulfgar ona bakmak için arkasını döndü ama çevik drow çoktan karanlık geceye çıkıvermişti bile. Wulfgar arkasını dönüp Agatha'ya baktı, ağzı açılmış ve elleri kavuşmuş bir şekilde ayağa kalkıyordu.

"İzinsiz girişimizin kusuruna bakma," dedi kibarca, eğilip reverans yaparak -güvenli ormana açılan kapıdan geçip dostunu takip etmeye yetecek kadar eğildi. Parıltı'nın mavi ışıltısına yetişmek için karanlık patika boyunca tabana kuvvet koşturdu.

Sonra Banshee'nin üçüncü feryadı duyuldu, onları patika boyunca takip etti. Drizzt onun acı verici menzilinin dışındaydı ama iğne gibi batan sızısı Wulfgar'a yetişti ve onun dengesini bozdu. Yüzündeki kendini beğenmiş gülümseme aniden silinip giden barbar, körleşmiş bir hâlde ileri doğru tökezledi.

Drizzt arkasını döndü ve onu tutmaya çalıştı, ama koca adam Drow'u yere devirdi ve yoluna devam etti. Ağacın birine yüzüstü çarptı.

Daha Drizzt yardım etmek için toparlanamadan önce, Wulfgar ayağa kalkmış koşmaktaydı, inleyemeyecek kadar korkmuş ve utanmıştı.

Arkalarında bıraktıkları Agatha çaresizlik içine feryat ediyordu.

Agatha'nın attığı ilk feryatlar gece rüzgârıyla birlikte sürüklenip yaklaşık bir mil ötedeki Conyberry'e ulaşırken, köylüler Drizzt ile Wulfgar'ın hayaletin inini bulmuş olduklarını anladı. Hepsi birden, hatta çocuklar bile, evlerinin dışında toplandı ve iki feryadın daha gece sessizliğinde yankılanışını dinledi. Ve şimdi, onları daha da şaşırtacak şekilde, Banshee'nin matem dolu sürekli çığlıkları duyulmaktaydı.

"Bu çığlıklar o yabancılar için oldukça fazla," diye kıkırdadı adamın biri.

"Hayır, yanılıyon," dedi yaşlı kadın, Agatha'nın ses tonundaki ince değişimi fark ederek. "Onlar kaybediş feryatları. Onu yendiler! Yendiler ve kaçtılar!"

Diğerleri sessizce oturup Agatha'nın çığlıklarını dinlediler ve kısa süre içinde yaşlı kadının gözlemlerinin doğru olduğunu anladılar. Birbirilerine inanamayan gözlerle baktılar. "Kendilerine ne dediydi bunlar?" diye sordu adamın biri.

"Wulfgar," diye önerdi bir tanesi. "Ve Drizzt Do'Urden. Daha önce onları duymuştum."

-4-

Şafaktan-önce ana yola geri çıkmış, fırtına gibi batıya, yani sahile ve Derinsu şehrine doğru yol alıyorlardı. Malchor'a yaptıkları ziyaret ve Agatha ile olan işleri de aradan çıktıktan sonra, Wulfgar ile Drizzt bir kez daha düşüncelerini önlerindeki yola odakladılar. Ve eğer kurtarma konusunda başarısız olurlarsa buçukluk dostlarının yüz yüze olacağı tehlikeyi hatırladılar. Malchor'un büyülü nallarıyla destek gören binekleri, olağanüstü bir hızla ilerliyordu. Yanlarından yuvarlanıp giden bütün yer yüzü şekilleri, bulanık bir görüntü gibiydi. Arkalarında şafak attığı vakit mola vermediler, ya da güneş tepeye tırmandığında yemek yemek için durmadılar.

"Gemiye bindiğimizde ve güneye doğru giderken ihtiyacımız olan bütün dinlenceyi bulacağız," dedi Drizzt, Wulfgar'a.

Regis'in kurtarılması konusunda kararlı olan barbarın teşvike falan ihtiyacı yoktu zaten. Gecenin karanlığı yeniden çöktü ve toynaklardan çıkan gümbürtü hiç kesilmeden devam etti. Sonra, ikinci şafak da arkalarında attığında, havayı tuzlu bir yel sardı ve Görkemler Şehri Derinsu'nun yüksek kuleleri batı ufuk çizgisinde beliriverdi. İki atlı, muhteşem yerleşim yerinin doğu sınırını oluşturan yüksek uçurumun tepesinde durdular. Eğer Wulfgar, o yıl daha önce kıyı şeridinde beş yüz mil kuzeydeki Luskan'a bakarken afallamış idiyse, şimdi ağzı bir karış açık kalmıştı. Zira Kuzey Diyarı'nın cevheri sayılan ve Diyarlar'daki en büyük liman şehirlerinden biri olan Derinsu, Luskan'ın tamı tamına on katı büyüklükteydi. Yüksek surunun iç kesiminde bile, kıyı şeridi boyunca tembelce ve sonsuz bir şekilde yayılmış uzanıyordu, deniz sisinin içinden başlayıp yol arkadaşlarının görüş alanının sınırlarına kadar yükselen kuleler ve minarelerle doluydu.

"Burada kaç kişi yaşıyor?" diye nefes nefese sordu Wulfgar, Drizzt'e. "Sizin kabilelerinizden yüz tanesi şehrin içinde barınabilir," diye açıkladı drow. Wulfgar'ın heyecanına endişeyle dikkât etti. Şehirler, genç adamın

deneyimlerinin ötesindeydi ve Wulfgar'ın Luskan'a girmeye cesaret ettiği tek zaman da neredeyse bir felâketle sonuçlanmıştı. Ve şimdi önlerinde Derinsu uzanıyordu, on kat daha fazla insan, on kat daha fazla entrika ve on kat daha fazla sorun vardı. Wulfgar biraz rahatladı. Drizzt'in de genç savaşçıya güvenmekten başka seçeneği yoktu. Drowun kendi sorunları vardı, artık hâlletmesi gereken kişisel bir mücadeleydi bu. Büyülü maskeyi kemer kesesinin içinden dikkâtle çıkarttı.

Wulfgar, Drowun çekingen hareketlerine baskın gelen kararlılığı anladı ve dostuna samimi bir şefkatle baktı. Böyle bir durumda kendisinin bu kadar cesur olup olmayacağını bilmiyordu -hatta Regis'in hayatı kendi hareketlerine bağlı olsa bile.

Drizzt, büyüsünün sınırlarını merak ederek sade maskeyi ellerinin içinde döndürdü. Bunun sıradan bir eşya olmadığını hissedebiliyordu; onun hassas dokunuşuyla maskenin gücü titreşiyordu. Sadece dış görünüşünü mü değiştirecekti? Yoksa kişiliğini de çalabilir miydi? Yararlı olduğu varsayılan bazı diğer büyülü nesnelerin, bir kez takıldıktan sonra geri çıkarılamadığını duymuştu

"Belki de seni olduğun gibi kabul ederler," diye önerdi Wulfgar umutla.

Drizzt iç çekti ve gülümsedi, kararını vermişti. "Hayır," diye cevapladı. "Ne Derinsu askerleri bir Drow elfini kabul eder, ne de bir gemi kaptanı beni doğuya götürmeye razı olur." Daha fazla gecikmeden maskeyi yüzüne yerleştirdi.

Önce hiçbir şey olmadı ve Drizzt bütün endişelerinin bir hiç için olduğunu, maskenin gerçekten de sahte olduğunu düşünmeye başladı. "Hiçbir şey," diye güldü birkaç saniye sonra, sesinde kesin olmayan bir rahatlama vardı. "Bu hiçbir işe—" Wulfgar'ın şaşkın yüz ifadesini fark eden Drizzt, sözünü yarıda kesti.

Wulfgar çantasının içini el yordamıyla yokladı ve parlak metalden bir kupa çıkarttı. "Bak," dedi Drizzt'e ve eğreti aynayı ona uzattı.

Drizzt kupayı titreyen ellerle -artık siyah olmadıklarını fark ettiğinde daha da fazla titremeye başlayan ellerle— aldı ve yüzüne doğru kaldırdı.

Yansıması pek yetersizdi -Drowun geceye alışkın gözleri için gündüz ışığında daha da yetersiz oluyordu— ama Drizzt önündeki görüntüyü yanlış algılamış olamazdı. Yüz hatları değişmemişti ama kara derisi şimdi bir yüzey elfinin altınımsı rengine dönmüştü. Ve bir zamanlar düz beyaz olan uzun saçları, şimdi parlak sarı rengini almış, sanki güneşin ışınlarını yakalamış da sıkı sıkıya içinde tutmuş gibi parlaklaşmıştı.

Drizzt'in sadece gözleri önceden olduğu gibi kalmıştı; ışıl ışıl, lavanta rengindeki derin küreler. Onların parıltısını hiçbir büyü söndüremezdi ve Drizzt, en azından iç kişiliğinin görünüşe göre lekelenmeden kalmış olması karşısında biraz rahatladı.

Bu bariz değişime nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. Onay almak için utana sıkıla Wulfgar'a baktı.

Wulfgar'ın yüzü ekşimişti. "Benim bildiğim bütün ölçülere göre, diğer herhangi bir yakışıklı elf savaşçısı gibi görünüyorsun," diye yanıtladı Drizzt'in sorgulayan bakışlarını. "Ve kesinlikle yanlarından geçip gittiğinde bir iki genç kız kıpkırmızı kesilip utançla başlarını çevirecektir."

Drizzt kafasını yere eğdi ve bu görüş karşısındaki rahatsızlığını gizlemeye çalıştı.

"Ama bundan hiç hoşlanmadım," diye devam etti Wulfgar samimiyetle. "Hem de hiç." Drizzt rahatsız, neredeyse utangaç bir şekilde ona geri baktı.

"Yüzündeki bakışı ve ruhundaki rahatsızlığı da hiç sevmedim," diye devam etti Wulfgar, şimdi bariz bir şekilde canı sıkkın görünüyordu. "Devlerle ve ejderhalarla hiç korku duymadan yüzleşmiş bir savaşçıyım ben. Ama Drizzt Do'Urden ile savaşmanın düşüncesiyle bile betim benzim atar. Kim olduğunu hatırla, soylu kolcu."

Drizzt'in yüzünde bir gülümseme belirdi. "Teşekkür ederim dostum," dedi. "Yüzleştiğim bütün çetin sınavlar arasında, muhtemelen bu en zorlayıcı olanı."

"Seni suratında o şey olmadan görmeyi tercih ederim," dedi Wulfgar.

"Ben de öyle," diye geldi arkalarından başka bir ses. Arkalarını dönünce orta yaşlı, yapılı ve uzun boylu bir adamın onlara doğru yürümekte olduğunu gördü. Oldukça sıradan görünüyordu, sade kıyafetler giyiyordu ve tertipli bir şekilde kesilmiş kara bir sakalı vardı. Saçları da karaydı, fakat aralarında gümüş renkli teller vardı.

"Selâmlar, Drizzt Do'Urden ve Wulfgar," dedi zarafet dolu bir reveransla. "Ben Khelben, Malchor'un bir tanıdığıyım. O pek muhterem Harpel, gelişinizi beklememi buyurdu bana."

"Bir büyücü mü bu?" diye sordu Wulfgar, düşüncelerini yüksek sesle dile getirmeye gerçekten niyetli olmadan.

Khelben omuz silkti. "Bir ormancıyım," diye yanıtladı, "resim çizmeye sevdalıyım fakat galiba o konuda pek iyi sayılmam."

Drizzt, Khelben'i inceledi, açıklamalarının ikisine de inanmıyordu. Adamın kendine has saygın bir havası vardı, bir lorda yakışır seçkin bir tavır ve öz güvene sahipti. Drizzt'in yargısına göre Khelben, Malchor'un bir piri olmalıydı, en azından. Ve eğer adam gerçekten de resim yapmayı seviyorduysa, onun sanatını Kuzey'deki bütün ressamlar kadar mükemmelleştirmiş olduğundan Drizzt'in hiç şüphesi yoktu. "Derinsu'da bize rehberlik mi edeceksiniz?"

"Bir rehber bulmanıza rehberlik edeceğim," diye yanıtladı Khelben. "Meselenizden haberdarım ve ihtiyaçlarınızı biliyorum. Yılın bu geç vaktinde bir gemi yolculuğu ayarlamak kolay bir iş değildir, tabii nerelerden bilgi alacağınızı bilmezseniz. Gelin şimdi, güney kapısına gidelim, orada bu işleri bilen bir kişiyi bulacağız." Kendi bineğini kısa bir mesafe ötede buldu ve onları rahat bir tırıs temposuyla güneye götürdü.

Şehrin doğu sınırını koruyan ve doruk noktası otuz metre yüksekte olan sarp uçurumu geçtiler. Ve uçurum meyil vere vere deniz seviyesine indiği vakit, başka bir şehir suru daha çıktı karşılarına. Güney kapısı şimdi görünür olduğu hâlde, Khelben bu noktada şehrin aksi yönüne saptı ve tam ortasında tek bir söğüt ağacı bulunan çimenlik bir tepeciği işaret etti. Onlar tepeye vardıklarında ağacın üstünden küçük bir adam aşağı atlayıverdi, koyu renk gözleri tedirgin şekilde etrafına bakmıyordu. Giysilerine bakılırsa

öyle fakir biri değildi, ve adamın bu rahatsızlığı, Khelben'de sandığından daha fazla bir şeyler olduğu konusunda Drizzt'in şüphelerini arthrıyordu sadece.

"Ah Orlpar, ne iyi ettin de geldin," dedi Khelben havadan sudan bir tavırla. İşin aslını bilen Drizzt ve Wulfgar birbirilerine baktılar; adama bu konuda bir seçme hakkı sunulmamıştı. "Selâmlar," dedi Orlpar çabucak, bu işi olabildiğince uygun bir şekilde bitirmek isteyerek. "Deniz yolculuğu ayarlandı. Ücreti getirdin mi?"

"Ne zaman?" diye sordu Khelben.

"Bir hafta," diye yanıtladı Orlpar. "Kıyı Dansçısı bir hafta içinde denize açılacak." Khelben, Drizzt ile Wulfgar'ın şimdi paylaştığı endişe dolu bakışları gözden kaçırmadı. "Bu çok uzun bir süre," dedi Orlpar'a. "Limandaki bütün denizcilerin sana vefa borcu vardır. Dostlarım bekleyemez."

"Böyle şeyleri ayarlamak zaman alır!" diye tartıştı Orlpar, sesi yükselerek. Ama sonra, sanki aniden kime hitap etmekte olduğunu anlamışçasına, geri sindi ve bakışlarını yere çevirdi. "Çok uzun," diye tekrarladı Khelben sakince.

Orlpar bir çözüm yolu bulmaya çabalarken yüzünü kaşıdı. "Deudermont," dedi, Khelben'e umutla bakarak. "Kaptan Deudermont, Su Perisi'ni hemen bu gece denize çıkarıyor. Ondan daha adil bir adam bulamazsınız fakat ne kadar güneye gitmeye cesaret edeceğini bilemem. Ve bedeli yüksek olacaktır."

"Ah," Khelben gülümsedi. "Ama korkma küçük dostum. Bugün senin için muhteşem bir takas hazırladım."

Orlpar ona şüpheyle baktı. "Altın demiştin."

"Altından daha iyisi," diye yanıtladı Khelben. "Dostlarım Uzunsemer'den buraya üç günde geldi ama binekleri biraz olsun terlemedi bile!"

"Atlar mı?" diyerek anlaşmaya yanaşmadı Orlpar.

"Hayır, küheylanlar değil," dedi Khelben. "Onların nalları. Bir atı sanki rüzgârın kendisiymiş gibi taşıyabilen büyülü nallar."

"Benim işim gemicilerle!" diye itiraz etti Orlpar, cüret edebildiği kadar gür bir sesle. "At nallarından ne gibi bir fayda sağlayabilirim ki?"

"Sakin ol, sakin ol Orlpar," dedi Khelben yavaşça, göz kırparak. "Kardeşinin mahcup olma konusunu hatırlıyor musun? Büyülü at nallarını kâra çevirmenin bir yolunu bulursun sen, biliyorum."

Orlpar hiddetini silkeleyip atmak için derin bir nefes aldı. Khelben bariz bir şekilde onu köşeye sıkıştırmıştı. "Bu ikisini Denizkızının Koynu'na yolla," dedi. "Ne yapabileceğime bir bakacağım." Bunu söyledikten sonra arkasını döndü ve güney kapısına doğru hızla tepe aşağı yürüdü.

"Onunla pek kolay başa çıktın," diye belirtti Drizzt.

"Bütün avantajlar benim elimdeydi," diye yanıtladı Khelben. "Orlpar'ın kardeşi şehirdeki asilzade bir ailenin başıdır. Bu durum bazı zamanlarda Orlpar'a büyük kazanç sağlıyor. Fakat, aynı zamanda köstek de oluyor, zira ailesine topluma karşı bir utanç yaşatmamaya dikkat etmesi lâzım.

"Ama o meseleyi bu kadar konuştuğumuz yeter," diye devam etti Khelben. "Atları bana bırakabilirsiniz. Şimdi siz de güney kapısına yollanın bakalım. Oradaki muhafızlar size Liman Sokağı'nın yolunu gösterecektir ve oraya vardığınızda ise Denizkızının Koynu'nu bulmakta pek güçlük çekmezsiniz."

"Sen bizimle gelmeyecek misin?" diye sordu Wulfgar, semerinden aşağı inerek.

"Benim başka işlerim var," diye açıkladı Khelben. "Sizin yalnız gitmeniz daha iyi. Yeterince güvende olursunuz; Orlpar bana karşı gelmeyecektir ve Kaptan Deudermont'u da çok dürüst bir denizci olarak tanırım. Derinsu'da yabancılara çok rastlanır, özellikle de Liman Semti'nde."

"Ama Khelben'in, yani ressam Khelben'in yanında dolaşan yabancılar, epey dikkat çekebilir," diye mantık yürüttü Drizzt, iyi niyetli bir iğnelemeyle. Khelben gülümsedi ama cevap vermedi.

Drizzt semerinden aşağı atladı. "Atlar Uzunsemer'e geri döndürülecek mi?"

"Elbette."

"Sana teşekkür ederiz Khelben," dedi Drizzt. "Bizim davamıza gerçekten de çok yardımın dokundu." Drizzt atına şöyle bir bakarak bir an durdu. "Bilmelisin ki Malchor'un bu nallara yüklemiş olduğu tılsım kalıcı değil. Orlpar bu gün yaptığı anlaşmadan hiçbir kâr sağlayamayacak."

"Adalet," diye kıkırdadı Khelben. "O adam birçok adaletsiz anlaşma yapmıştır, sizi temin ederim. Belki de bu deneyim ona biraz tevazu öğretir ve hatalarını görmesini sağlar."

"Belki de," dedi Drizzt ve Wulfgar ile birlikte eğilip reverans yaptıktan sonra tepe aşağı inmeye başladılar.

"Tedbiri elden bırakmayın, soğukkanlılığınızı da koruyun," diye seslendi Khelben onların ardından. "Limanlarda serseri boldur ve zabıtalar daima ortalıktadır. Yabancıların çoğu ilk gecelerini şehir zindanlarında geçirir!" ikisinin tepeciği inişini seyretti ve tıpkı Malchor'un hatırladığı gibi, o uzun zaman önceki günlerde uzak maceraların yollarına düştüğü zamanları hatırladı.

"Adamın gözünü iyi korkuttu," diye belirtti Wulfgar, o ve Drizzt, Khelben'in duyuş mesafesinden öteye çıktıkları zaman. "Sıradan bir ressam, öyle mi?"

"Daha büyük bir ihtimâlle bir büyücü -kudretli bir büyücü hem de,"diye yanıtladı Drizzt. "Ve nüfuzuyla yolumuzu kolaylaştıran Malchor'a bir kez daha teşekkür borçluyuz. Sözüme mim koy, Orlpar gibi birini dize getirebilen o adam sıradan bir ressam falan değildi."

Wulfgar arkasını dönüp tepeciğe baktı ama Khelben ile atlar görünürlerde yoktu. Wulfgar kara sanatlara olan sınırlı kavrayışıyla bile, Khelben'i ve üç atı bu kadar çabuk bir şekilde bu alandan uzağa götürebilecek tek şeyin büyü olduğunu anladı. Gülümsedi, kafasını salladı ve şu koca dünyanın karşısına çıkarıp durduğu garip karakterlere bir kez daha hayret etti.

Güney kapısındaki muhafızların onlara verdiği tarife uyan Drizzt ile Wulfgar, kısa süre sonra Liman Sokağı'nda dolaşmaktaydı. Derinsu Limanı'nın, şehrin güneyinde kalan kesiminin mesafesi boyunca uzanan uzun bir caddeydi bu.

Balık kokuları ve tuzlu hava burun deliklerine doluyor, kafalarının üstünde martılar yakınıp duruyor ve Diyarlar'ın hor bir köşesinden gelen denizcilerle paralı askerler etrafta geziniyordu. Bazıları iş başında ve meşguldü ama çoğu güneye yapacakları uzun yolculuktan evvel son bir kez dinlenmek için kıyıya inmişti.

Liman Sokağı böyle cümbüşler yapmak için oldukça elverişliydi; her köşe başında bir taverna bulunuyordu. Ama l.uskan şehrinin, uzun zaman önce şehrin lordları tarafından «yaktakımına teslim edilen liman kesiminin tersine, Derinsu'daki Liman Sokağı kötülük dolu bir yer değildi. Derinsu kanun sahibi bir şehirdi ve Denetim Üyeleri, yani Derinsu'nun meşhur şehir muhafızları sanki her zaman ortalıklarda gibiydi.

Burada sert maceraperestler, silahlarını soğukkanlı bir aşinalıkla taşıyan cenk deneyimli savaşçılar çok sayıda bulunurdu. Yine de Drizzt ile Wulfgar, üzerlerine odaklanmış bir çok göz olduğunu fark ettiler; geçip giderlerken neredeyse her bir baş dönüp onları izliyordu. Drizzt ilk başta, her nasılsa sıyrılıp da kara tenini şaşkın izleyicilere açık etmiş olmasından korkarak maskesini eliyle yokladı. Hızla yapılan bir kontrol bütün korkularını dağıttı, zira elleri hâlâ bir yüzey elfinin altın renkli parıltısına sahipti.

Ve Drizzt, maskenin hâlâ onun yüzünün özelliklerini gizlediği konusunda onay almak için dönüp Wulfgar'a baktığında neredeyse kahkahayı basacaktı, çünkü kara elf o zaman anlamıştı ki aval aval bakışların sebebi kendisi değildi. Şu son birkaç yıldır, genç barbar ile o kadar fazla sıkı fıkıydı ki onun fiziksel endamına alışmıştı. İki metre

boyunda, her sene daha da kalınlaşan damarlı kaslara sahip Wulfgar, Liman Sokağı boyunca içten bir öz güvenin getirdiği rahat bir tavırla yürümekteydi. Aegis-fang tek omzunda rahatça hoplamaktaydı. Diyarlar'daki en büyük savaşçılar bir araya gelse bile, bu genç adam göze batardı. "Görünüşe göre ilk defaya mahsus olmak üzere bakışların hedefi ben değilim," dedi Drizzt. "Maskeyi çıkart drow," diye yanıtladı Wulfgar, kan hücum eden yüzü kıpkırmızı kesilerek. "Ve onların gözlerini benim üzerimden al!"

"Yapardım ama Regis meselesi var," diye yanıtladı Drizzt göz kırparak. Denizkızının Koynu, Derinsu'nun bu bölümünde sıralanmış olan çok sayıdaki diğer tavernalardan pek farklı değildi. Mekânın içinden dışarıya haykırışlar ve alkışlar taşıyor, hava ise ağır bir şekilde ucuz bira ve şarap kokularıyla doluyordu. Birbirini itip kakan ve dostu olarak adlandırdıkları arkadaşlarına küfürler yağdıran bir grup gürültücü, kapının önünde toplanmıştı.

Drizzt endişeyle Wulfgar'a baktı. Bundan önce, buraya benzer bir yerde bulunduğu tek zamanda -yani Luskan'daki Korsan Palası'nda—Wulfgar bütün tavernayı yerle bir etmiş ve müdavimlerin büyük bir kısmını kavga sırasında yaralamıştı. Şeref ve cesaret ülküsüne bağlı olan Wulfgar, şehir taver-nalarındaki prensipsiz dünya ile hiç uyuşmuyordu. O sırada Denizkızının Koynu'ndan dışarı Orlpar çıkageldi ve gürültücü kalabalığın arasından becerikli bir şekilde sıyrıldı. "Deudermont barda duruyor," diye fısıldadı ağzının kenarıyla. Drizzt ile Wulfgar'ın yanından geçti ve sanki onları hiç fark etmemiş gibi davrandı. "Uzun boylu, mavi ceketli ve sarı sakallı," diye ekledi Orlpar.

Wulfgar cevap vermeye başladı ama Drizzt, Orlpar'ın bu işi gizlilik içinde halletmeyi seçmesini anlayışla karşılayarak onun ilerlemeye devam etmesini sağladı. Drizzt ile Wulfgar içeri doğru yürürken kalabalık iki yana açıldı, hepsi dosdoğru Wulfgar'a bakıyordu. "Bungo onun icabına bakar," diye fısıldadı içlerinden biri, iki yol arkadaşı bara doğru ilerlerken.

"Ama izlemeye değer," diye kıkırdadı bir diğeri. Drowun keskin kulakları bu muhabbeti yakalamıştı ve tekrar koca dostuna dönüp baktı. Wulfgar'ın büyüklüğünün, her zaman böyle baş belâlarının gözüne batmasını sağladığını fark etti.

Denizkızının Koynu'nun iç bölümü onları hiç şaşırtmadı. Egzotik otlardan çıkan duman ve bayat biranın leş kokusu havada ağır bir şekilde asılı duruyordu. Birkaç sarhoş denizci yüzlerini masalara gömmüş yatıyor ya da sırtlarını duvara dayamış oturuyor, bu sırada diğerleri yalpalayarak gezinirken içkilerini döküyordu -genellikle, kendilerini rahatsız edenleri ittirip yere devirerek karşılık veren daha ayık kafalı müdavimlerin üzerine döküyorlardı. Wulfgar, bu adamlardan kim bilir kaçının gemilerinin denize açılışını kaçırdığını merak etti. Paraları suyunu çekene dek burada aylak aylak dolaşacak, ondan sonra da gelmekte olan kışı beş parasız ve barınacak bir yeri olmadan karşılamak üzere sokağa mı atılacaklardı yani? "Bir şehrin sokaklarını iki kez gördüm," diye fısıldadı Wulfgar, Drizzt'e. "Ve her ikisinde de açık yolların güzelliklerini bir kez daha anladım!"

"Goblinler ve ejderhalar mı?" diye yapıştırdı lafı Drizzt şen şakrak, Wulfgar'ı barın yanındaki boş bir masaya doğru götürürken.

"Bundan çok daha iyidirler," diye belirtti Wulfgar.

Onlar daha oturup yerleşmeden önce servis yapan bir kız -tepelerinde bitivermişti. "Ne alırdınız?" diye sordu ilgisizce, hizmet ettiği müdavimlere karşı ilgisini uzun zaman önce kaybetmiş olmanın verdiği edayla. "Su," diye yanıtladı Wulfgar sertçe.

"Ve şarap," diye çabucak ekledi Drizzt, kadının aniden çattığı kaşlarını indirmesini sağlamak için altın bir sikke uzatarak.

"Şu Deudermont olmalı," dedi Wulfgar, kadına karşı davranışı konusunda kendisine gelebilecek herhangi bir azarlamayı önleyerek. Bar tezgâhının üzerine abanmış uzun boylu bir adamı işaret etti.

Drizzt, işlerini hâlledip de bu tavernayı olabildiğince çabuk bir şekilde terk etmelerinin tedbirli olacağını düşünerek hemen ayağa kalktı. "Masayı tut," dedi Wulfgar'a. Kaptan Deudermont, Denizkızının Koynu'ndaki tipik müdavimlerden biri değildi. Uzun boylu ve dimdikti, akşam yemeğini beyzadeler ve hanımefendilerle birlikte yemeye alışkın kibar bir «damdı. Ama Derinsu Limanı'na demir atan bütün gemi kaptanları gibi, özellikle de denize açılacakları günde, Deudermont da zamanının çoğunu kıyıda geçirir,

değerli tayfasına göz kulak olur ve onların Derinsu'nun tıka basa dolu hapishanelerini boylamalarını engellemeye çalışırdı.

Drizzt, barmenin sorgulayan bakışını savuşturduktan sonra sıkışarak kaptanın yanına sığıştı.

"Bizim ortak bir dostumuz var," dedi Drizzt yavaşça Deudermont'a.

"Orlpar'ı dostlarım arasında saymam pek," diye yanıtladı kaptan şakayla karışık. "Ama senin şu genç dostunun ölçülerini ve gücünü anlatırken abartmamış olduğunu görebiliyorum."

Wulfgar'ı fark eden tek kişi Deudermont değildi. Derinsu'nun bu bölümündeki diğer bütün tavernalarda -ve Diyarlar boyunca çoğu handa— olduğu gibi, Denizkızının Koynu'nun da bir şampiyonu vardı. Bar tezgâhının biraz daha ilersinde duran Bungo adındaki kocaman, iri adam, daha genç barbar kapıdan içeri girdiği andan beri Wulfgar'a bakmaktaydı. Bungo bu herifin sıkı görünümünü hiç ama hiç beğenmemişti. O kaslı kolları bir yana, Wulfgar'ın zarafet dolu yürüyüşü ve koca savaş çekicini rahatça taşıyışı, yaşından öte bir deneyime sahip olduğunu gözler önüne seriyordu.

Bungo'nun taraftarları yaklaşmakta olan arbedenin beklentisi içinde onun etrafında toplanmış, çarpık gülümsemeleri ve leş gibi bira kokan nefesleriyle şampiyonlarını harekete geçmeye teşvik ediyorlardı. Normalde kendine güvenen Bungo'nun, şimdi endişesini kontrol altında tutmak için epey uğraşması gerekti. Tavernadaki yedi yıllık saltanatında birçok darbe yemişti. Şimdi gövdesi iki büklümdü, bir düzine çatlak kemiği vardı ve kasları çizik çizikti. Wulfgar'ın korku veren manzarasına bakan Bungo, bu müsabakayı daha sağlıklı olduğu gençlik yıllarında olsaydı bile kazanıp kazanamayacağını merak ediyordu.

Ama Denizkızının Koynu'ndaki düzenli müşteriler ona saygı gösteriyordu. Bu onların çöplüğü ve o da onların şampiyonuydu. Onun bedava yemeklerini ve içkilerini onlar sağlıyordu -Bungo taraftarlarını hayâl kırıklığına uğrata-mazdı.

Ağzına kadar dolu kupasını tek bir yudumda kafasına dikiverdi ve kendisini ittirerek tezgâhtan kalktı. Taraftarlarına güven vermek için son bir kez daha gürleyen ve yoluna çıkan herkesi amansızca sağa sola savuran Bungo, Wulfgar'a doğru İlerledi.

Wulfgar, henüz kalabalık harekete geçmeden evvel onların gelmekte olduğunu görmüştü. Bu sahne genç barbar İçin oldukça tanıdıktı ve Luskan'daki Korsan Palası'nda olduğu gibi, bir kez daha kendi boyutları yüzünden göze batacağını gayet iyi biliyordu. "Burda ne arıyon?" diye tısladı Bungo, oturan adamın tepesinde ellerini beline koymuş bir hâlde kule gibi dikilerek. Diğer serseriler masanın etrafına dağıldı ve Wulfgar'ı oluşturdukları çemberin tam ortasında bıraktı.

Wulfgar'ın içgüdüleri, ayağa kalkıp bu kendini beğenmiş hödüğü olduğu yere mıhlamasını söylüyordu. Bungo'nun sekiz dostu hakkında da hiçbir korkusu yoktu. Onların, kendilerini teşvik etmesi için liderlerine ihtiyaç duyan korkaklar olduğunu düşünüyordu. Eğer Bungo tek bir darbeyle yere serilirse -ve Wulfgar öyle olacağını biliyordu— diğerleri saldırmadan önce tereddüt edeceklerdi, Wulfgar gibilerle karşı karşıyayken onlara pahalıya mal olacak bir gecikme olurdu bu.

Ama şu geçen son bir iki ayda, Wulfgar hiddetini kontrol etmeyi öğrenmişti. Ve şeref konusunda daha geniş kapsamlı bir tanım edinmişti kendine. Omuz silkti, bir tehdide benzeyebilecek hiçbir harekette bulunmadı. "Oturacak bir yer ve biraz içki," diye yanıtladı sakince. "Peki sen kimsin?"

"Adım Bungo," dedi çam yarması, söylediği her sözle tükürükler saçarak. Sanki bu ismin Wulfgar'a bir şeyler ifade etmesi gerekiyormuş gibi gururla göğsünü gerdi. Bungo'nun tükürüklerini suratından silen Wulfgar'ın yine dövüşme içgüdülerine karşı direnmesi gerekmişti. Drizzt ile beraber yapılacak daha önemli işleri olduğunu hatırlattı kendisine.

"Sana benim barıma gelebilceğini kim söyledi?" diye hırladı Bungo, Wulfgar'ın gözünü korkuttuğunu düşünerek -daha doğrusu ümit ederek. Etrafında duran dostlarına baktı, onlar da Wulfgar'a doğru eğilip gözdağı verdiler.

'Drizzt bu herifi hâlletmek zorunda olmamı anlayışla karşılayacaktır herhalde,' diye kendini ikna etmeye çalıştı Wulfgar, yumrukları iki yanında sıkıca kapanarak. "Tek bir darbe," diye mırıldandı sessizce, etrafındaki sefil gruba -zeminin köşelerine gelişigüzel serpiştirilip bilincini yitirmiş bir hâlde yatarken çok daha iyi görünecek bir gruba— bakarak.

Wulfgar, yükselip taşmakta olan hiddetini dizginlemek için aklında Regis'i canlandırdı. Ama şimdi ellerinin, masanın kenarını, boğumları kansızlıktan beyazlaşacak kadar sıkıca kavramış olduğu gerçeğini reddedemezdi.

"Hazırlıklar ne alemde?" diye sordu Drizzt "Tamamlandılar," diye yanıtladı Deudermont. "Su Perisi'nde sizin için ayrılmış bir odam var. Ayrıca fazladan elleri -ve kılıçları— seve seve kabul ederim, özellikle de böyle deneyimli maceracılar ise. Ama bizim yelken açışımızı kaçıracağınız gibi bir şüphe var içimde." Wulfgar'ın masasında mayalanmakta olan belâya doğru dönmesi için Drizzt'i omzundan kavradı.

"Taverna şampiyonu ile yardakçıları," diye açıkladı Deudermont, "fakat benim bahsim senin dostun üzerine olurdu."

"Paranı iyi yere yatırdın," diye yanıtladı Drizzt, "fakat hiç zamanımız yok..." Deudermont, Drizzt'in bakışlarını tavernanın gölgeli bir köşesinde sakince oturan ve git gide büyümekte olan kargaşayı ilgiyle izleyen dört adama doğru yönlendirdi. "Denetim Üyeleri," dedi Deudermont. "Çıkacak bir kavga, dostunun zindanlarda bir gecesine mâl olur. Ben limanda bekleye-mem."

Drizzt bir çıkış yolu arayışıyla tavernaya bakındı. Bütün gözler Wulfgar ile serserilerin üzerine çevrilmiş gibiydi, hepsi de hevesle kavgayı bekliyordu. Drow eğer şimdi masaya giderse, büyük bir ihtimâlle kavgayı ateşleyeceğini fark etti.

Bungo göbeğini, Wulfgar'ın yüzünden ancak birkaç iantim uzağa gelene kadar öne doğru çıkarttı ve yüz ayrı yerden çentilmiş geniş bir kemeri sergiledi. "Dövdüğüm her adam İçin bi tane," diye böbürlendi. "Hapiste geçirceğim gece için bana yapçak bişeyler ver." Kemer kopçasının

yanındaki büyük kesiği işaret etti. "Şu öldürdüğüm adam için. Kafasını pelte gibi ezmiştim. Bana beş geceye patladı."

Wulfgar kavradığı masayı bıraktı, ondan hiç etkilenmemişti ama şimdi hareketlerinin muhtemel sonuçlarına karşı ihtiyatlıydı. Yakalaması gereken bir gemi vardı.

"Belki de Bungo'yu görmeye gelmişimdir," dedi, kollarını kavuşturup sandalyesinde arkasına yaslanarak.

"Al onu öyleyse!" diye hırladı serserilerden biri.

Bungo şeytanca Wulfgar'a baktı. "Kavga çıkarmaya mı geldin?"

"Hayır, hiç sanmıyorum," diye karşılık verdi Wulfgar. "Kavga mı? Hayır, ben engin dünyayı gezip görmeye çıkmış bir çocuğum sadece."

Bungo şaşkınlığını gizleyemiyordu. Etrafındaki dostlarına bakındı, onlar da cevap olarak sadece omuz silkebildiler.

"Otursana," diye önerdi Wulfgar. Bungo hiç kıpırdamadı.

Wulfgar'ın arkasında duran serseri onu sertçe omzundan dürttü ve hırladı "Ne arıyon burda?" Wulfgar'ın, fırlayıp da serserinin o pis parmaklarını birbirine yapıştırmaması için kendi elini bilinçli olarak yakalaması gerekti. Ama şimdi denetimini sağlamıştı. Eğilip koca lidere yaklaştı. "Kavga etmeye değil; izlemeye geldim," dedi sessizce. "Belki de bir gün, kendimi Bungo gibi birins meydan okuyacak kişiler arasında sayabilirim. O gün geri dönerim, zira hâlâ bu tavernanın şampiyonu olacağından hiç şüphem yok. Fakat korkarım ki o gün yıllar sonra gelecek. Öğrenecek çok şeyim var."

"Öyleyse niye geldin buraya?" diye bilmek istedi Bungo, özgüveni dolup dolup taşarak. Wulfgar'a doğru eğilip tehditkâr bir şekilde yaklaştı.

"Öğrenmeye geldim," diye yanıtladı Wulfgar.

"Derinsu'daki en sert dövüşçüyü izleyerek öğrenmeye.

Bungo'nun kendini nasıl gösterdiğini ve meselelerini nasıl hâllettiğini izlemeye." Bungo doğruldu ve etrafındaki gergin dostlarına, neredeyse masanın üzerine düşecek raddeye kadar eğilmiş olan dostlarına baktı. Bungo, kendisine meydan okuyan birini pataklamadan evvel alışılmış bir şekilde takındığı dişsiz sırıtışını gösterdi ve serseriler gerginleşti. Ama sonra, Wulfgar'ın omzuna sertçe tokat atan şampiyonları onları epeyi şaşırttı -dostane bir tokattı bu.

Bungo bu etkileyici yabancıyla içki içmek için bir sandalye çekerken, taverna boyunca yüksek sesli iniltiler yükseldi.

"Defolun gidin!" diye arkadaşlarına kükredi çam yarması. Yüzleri hayâl kırıklığı ve şaşkınlıkla buruştu ama ona itaatsizlik etmeye cüret edemediler. Wulfgar'ın arkasında duran adam, ona fazladan bir dürtük daha attıktan sonra bara doğru diğerlerini takip etti.

"Akıllıca bir hareket," diye belirtti Deudermont, Drizzt'e.

"İkisi için de," diye yanıtladı drow, rahatlayıp tezgâha dayanarak.

"Şehirde yapılacak başka işiniz var mı?" diye sordu kaptan.

Drizzt kafasını salladı. "Hayır. Bizi gemiye götür," dedi. "Korkarım Derinsu bize sadece belâ get recek ."

O bulutsuz gecede gökyüzünü milyonlarca yıldız doldurmuştu. Kadife gibi örtülerinden aşağıya, Derinsu'nun kuzey ufkunda parıldayan uzak ışıklarıyla birleşmek için uzanıyorlardı. Wulfgar, Drizzt'i güvertede buldu, deniz tarafından sunulan salıntılı dinginlik içinde sessizce oturuyordu.

"Geri dönmek isterim," dedi Wulfgar, şimdi uzakta Dlan şehre doğru dostunun bakışlarını takip ederek.

"Sarhoş bir serseri ve onun sefil dostlarıyla kozunu paylaşmak için," diye sonuca vardı Drizzt. Wulfgar güldü ama Drizzt ona doğru hızla dönünce aniden durdu.

"Ne amaçla?" diye sordu Drizzt. "O zaman onu Denizkızının Koynu'nun şampiyonu makamından indirmiş mi olacaksın?"

"O hiç de gıpta etmediğim bir yaşam tarzı," diye yanıtladı Wulfgar, yeniden, fakat bu sefer huzursuzca kıkırdayarak.

"Öyleyse onu Bungo'ya bırak," dedi Drizzt, şehrin parıltısına doğru geri dönerek. Wulfgar'ın gülümsemesi yine soldu.

Saniyeler, belki de dakikalar geçti ve duyulan tek ses, Su Perisi'nin pruvasına çarpan dalgaların oldu. Ani bir dürtüyle Drizzt, Parıltı'yı kınından çekip çıkardı. İyi dövülmüş pala onun ellerinde hayat buldu. Parıltı, kendisine adını ve tılsımını veren yıldız ışığı altındayken ışıldadı.

"Silah sana çok iyi uyuyor," diye belirtti Wulfgar.

"İyi bir yol arkadaşı," diye kabul etti Drizzt, kıvrımlı tarafı üzerine oyulmuş olan karmaşık desenleri inceleyerek. Bir zamanlar sahip olduğu bir başka büyülü palayı, Wulfgar ile beraber öldürmüş oldukları ejderhanın ininde bulduğu kılıcı hatırladı. O kılıç da iyi bir yol arkadaşı olmuştu. Buz büyüsünden yapılmış olan pala, ateş yaratıklarına karşı bir felâket olarak dövülmüştü. Kendisi de, onu kullanan da, o yaratıkların alevlerinden etkilenmez nitelikteydi. Drizzt'in işine epey yaramıştı, hatta onu bir iblis ateşinin kesin ve acı verici ölümünden kurtarmıştı.

Drizzt dönüp tekrar Wulfgar'a baktı. "İlk ejderhamızı düşünüyordum da," diye açıkladı, barbarın sorgulayan bakışına cevaben. "Sen ve ben Buz Ölüm gibi güçlü bir düşmanın karşısında buz mağarasının içinde tek başımıza."

"Neredeyse bizi haklayacaktı," diye ekledi Wulfgar, "eğer şansımız yaver gidip de, ejderhanın tepesinde asılı duran o koca buz saçağı olmayaydı."

"Şans mı?" diye karşılık verdi Drizzt. "Belki de. Ama diyebilirim ki, şans daha çok sadece gerçek savaşçının doğru hareketleri yapmasıyla elde ettiği bir avantajdır." Wulfgar bu iltifatın üstünde pek durmadı (o sivri buz saçağını yerinden söküp ejderhayı öldüren kendisiydi de.)

"Buz Ölüm'ün ininden ganimet olarak aldığım palanın Parıltı'ya yol arkadaşlığı etmek için yanımda olmaması ne yazık," diye belirtti Drizzt.

"Hakikaten öyle," diye yanıtladı Wulfgar, Drowun yanında yaşadığı o ilk maceraları hatırladıkça gülümseyerek. "Ama ne yazık ki, o kılıç Garumn Geçidi'ne Bruenor ile beraber gitti."

Drizzt, sanki yüzüne soğuk su dökülmüşçesine durak-sadı ve gözlerini kırpıştırdı. Zihnine aniden bir görüntü beliriverdi, görüntüden çıkacak anlamlar hem umut dolu hem de korkutucuydu. Yanan bir ejderhanın sırtında, yarığın derinlerine doğru yavaşça düşüp kaybolan Bruenor Battlehammer'ın görüntüsüydü bu. Yanan bir ejderha!

Wulfgar, normalde kendine hakim olan dostunun sesinin şimdiye dek ilk defa titrediğini duyuyordu. Drizzt kulak tırmalayıcı bir sesle sordu, "Kılıcım Bruenor'da mıydı?"

-5-

KÜLLER

Oda boştu, ateş loşça yanıyordu. Suret, yan dairede gri cücelerin, yani duergarların olduğunu biliyordu. Fakat bu riski göze almalıydı. Tesisin bu bölümü kılık değiştirmeden tünellerden ilerleyemeyeceği kadar çok düşmanla doluydu.

Ana koridordan içeri doğru süzüldü ve şömineye varabilmek için yan kapının kenarından parmak ucunda ilerledi. Şöminenin yanına diz çöktü ve mithril baltasını yanına yatırdı. Közlerin parıltısı içgüdüsel olarak ürkmesini sağlıyordu fakat parmağını küller arasına batırdığında hiç acı hissetmedi.

Birkaç saniye sonra yan kapının açılmakta olduğunu duydu ve yüzünü son bir avuç külle ovaladı. Kendisini açığa verecek olan kızıl sakalını ve uzun burnundaki açık renkli teni en ucuna kadar muntazaman kapayabilmiş olmayı umuyordu. "N'aapıyon burda?" diye arkasından bir vraklama sesi geldi.

Küllerle kaplanmış cüce, közleri körükledi ve küçük bir alev canlanıverdi. "Biraz üşüdüm de," diye yanıtladı. "Dinlenmeye ihtiyacım var." Ayağa kalktı ve döndü, yanında duran mithril baltayı da yerden aldı.

İki gri cüce oda boyunca yürüyüp onun yanına geldi, silahları güvenli bir şekilde kınlarındaydı. "Sen kim ola?" diye sordu biri. "McUduck Klanı'ndan diilsin ve bu tünellere ait de diilsin!" "Ben Trilk Klanı'ndan Tooktook," diye yalan söyledi cüce, daha bir önceki sabah kesip biçmiş olduğu bir gri cücenin ismini kullanarak. "Devriye geziyordum ve kayboldum! Şömineli bir oda bulduğuma sevindim!"

İki gri cüce birbiriyle bakıştıktan sonra dönüp şüpheyle yabancıya baktılar. Şu son birkaç hafta boyunca -yani tanrıları olan gölge ejderhası Kasvetparıltısı öleli beri— dış tünellerde, sıklıkla kafaları kesilmiş olan katledilmiş duergarların bulunduğu hikâyelerini duymuşlardı. Peki bu cüce niye yalnızdı? Ait olduğu devriye birliğinin geri kalan kısmı neredeydi? Trilk Klanı, McUduck Klanı'nın tünellerinden uzak duracak kadar akıllıydı herhalde.

'Ve neden,' diye fark etti bir tanesi, 'bu cüceninl sakalında kızıl bir parça var?' Cüce onların şüphelerini çabucak fark etti ve bu maskaralığı pek uzun bir süre devam ettiremeyeceğini anladı, "Halkımdan iki kişi kaybettim," dedi. "Bir Drowa hem de." Duergarların gözlerinin fal taşı gibi açıldığını gördüğünde;! gülümsedi. Bir drow elfinin sadece bahsi bile, gri cücelerini topukları üzerinde geriye doğru sallanmalarını sağlamıştı -ve cüceye ekstradan birkaç saniye kazandırmıştı. "Ama buna değerdi, gerçekten de öyle!" diye beyan etti, mithril baltayı kafasının yanından yukarı kaldırarak. "Kendime müthiş bir balta edindim! Görüyor musun?"

Parlak silaha hayran kalan duergarlardan birisi öne doğru eğildiğinde, kızıl sakallı cüce acımasız baltayı onun yüzüne iyice saplayarak daha yakından gösterdi. Diğer duergar, tam elini kılıcının kabzasına atmayı başarmıştı ki, geri savrulan bir darbeyle birlikte balta sapının dibi gözüne giriverdi. Duergar yalpalayarak geriye doğru tökezledi. Ama o acı dolu bulanıklık içinde, mithril balta boynunu keserek dalışa geçmeden tam bir saniye evvel işinin bittiğini anlayabildi.

Yan odadan, silahlarını çekmiş iki duergar daha fırladı. "Yardım getir!" diye haykırdı bir tanesi, dövüşmek için ileri atılırken. Diğeri de kapıya doğru ok gibi fırladı.

Şans, yine kızıl sakallı cüceyleydi. Yerde duran bir nesneyi sertçe tekmeledi ve onu kaçmakta olan duergara doğru gönderdi. Bu sırada, altın kalkanıyla en yeni rakibinin ilk darbesini karşıladı.

Kaçan duergarın koridora yetişmesine birkaç adım kalmıştı ki, bir şey ayaklarına dolanıp onu tökezletti ve yere yuvarlanmasını sağladı. Çabucak dizlerinin üzerine kalktı ama neye takılıp düştüğünü görünce, midesinden ağzına kadar gelen safralarla mücadele ederek duraksadı. Bu, akrabasının kellesiydi.

Kızıl sakallı cüce, kenara çekilerek bir diğer darbeden daha kurtuldu. Oda boyunca hızla koşup, o anda dizlerinin üzerinde duran duergara kalkanını geçirdi ve bahtsız yaratığın 'güm' diye duvara çarpmasını sağladı.

Ama çılgın koşusunun ardından dengesini kaybeden Cüce, geriye kalan duergar onu yakaladığı zaman bir dizinin üzerine çökmek zorunda kaldı. Davetsiz misafir cüce, kalkanını geriye savurup kafasının üzerine kaldırdı ve duergarın aşağı doğru savurduğu kılıcını engelledi. Rakibinin diz-jerine nişan alarak, baltasıyla alçaktan yaptığı bir savuruşla karşılık verdi.

Duergar, tam zamanında geriye sıçradı fakat bacağına bir çentik yedi. Tamamen kendisini toplayıp da bir karşı darbe indiremeden önce, kızıl sakallı cüce ayağa kalkıp kendisini hazırlamıştı.

"Kemiklerin leş yiyicilere kalacak!" diye hırladı cüce. "Sen kim ola?" diye bilmek istedi duergar. "Benim halkımdan diilsin, bu kesin!"

Cücenin küllerle kaplı yüzünde beyaz bir gülümseme belirdi. "Adım Battlehammer," diye hırladı, kalkanını süsleyen sancağı -Battlehammer Klanı'nın köpüklü bira kupasını— göstererek. "Bruenor Battlehammer, Mithril Salonu'nun hakkıyla kralıyım!"

Bruenor, gri cücenin yüzünün bembeyaz kesildiğini gördüğünde hafifçe kıkırdadı. Bu kudretli düşmanla boy ölçüşemeyeceğini anlayan duergar,

bitişik dairenin kapısına doğru geri tökezledi. Umutsuzluk içinde, arkasını döndü ve kaçtı. Kapıyı ardından sıkıca kapamaya çalıştı. Ama Bruenor, duergarın aklından geçenleri tahmin etmişti. Kapı kapanamadan önce çizmesini kapı eşiğine koyuverdi. Kudretli cüce, kapının sert ahşabını omuzladı ve duergarın küçük odaya doğru geri yığılıp bir masa ile bir sandalyeyi etrafa dağıtmasını sağladı. Bruenor emin adımlarla içeri girdi. Eşit, teke tek dövüşten hiç korkmazdı. Kaçacak yeri kalmayan gri cüce, çılgınlar gibi üzerine hücum etti. Kalkanı önündeydi ve kılıcını havaya kaldırmıştı. Bruenor aşağı doğru inen darbeyi kolayca savuşturdu, sonra baltasını duergarın kalkanına geçiriverdi. Kalkan da mithrildendi, bu sebeple balta onu deşip geçemedi. Ama Bruenor'un darbesi o kadar kuvvetliydi ki, kalkanın deri kayışları koptu ve duergarın kolu uyuşarak çaresizce aşağı sarkıverdi. Duergar dehşet içinde haykırdı ve açıkta kalmış böğrünü korumak için kısa kılıcını göğsünün üzerine kaldırdı.

Bruenor kalkanıyla birlikte hücum ederek duergarın kılıç tutan kolunu hedef aldı ve duergarın dirseğini hızla ittirerek rakibinin dengesini bozdu. Baltasıyla yaptığı şimşek hızındaki bir tamamlayıcı hareketle, Bruenor ölümcül baltasını duergarın eğilmiş omzuna geçiriverdi. ikinci bir kelle koparak zeminde yuvarlandı. Bruenor kendisine bir 'aferin' hırıldandı ve daha büyük olan odaya geri döndü. Kapının yanındaki duergar, bilincini tam geri kazanmak üzereydi ki Bruenor onun yanına geldi ve kalkanıyla vurarak onu duvara geri gömdü. "Yirmi iki," diye mırıldandı kendi kendine. Şu son birkaç haftadır kesip biçtiği gri cücelerin hesabını tutuyordu da.

Bruenor kafasını uzatıp karanlık koridoru gözetledi. Etraf temizdi. Kapıyı yavaşça kapadı ve kılık değiştirme makyajını tazelemek için şöminenin yanına döndü. Yanan bir ejderhanın sırtında Garumn Geçidi'nin en dibine yaptığı çılgın inişten sonra, Bruenor bilincini yitirmişti. Gözlerini açmayı başarabildiğinde gerçekten de hayretler içinde kalmıştı. Etrafına bakınır bakınmaz ejderhanın ölmüş olduğunu anladı ama hâlâ için için kavrulan hayvanın sırtında yatarken, kendisinin neden yanmadığını anlayamamıştı. Geçit sessiz ve karanlıktı; ne kadar süreyle bilinçsiz yatmış olduğunu kestirememişti. Fakat biliyordu ki, eğer kaça-bildilerse, dostları arka kapıdan dışarı çıkmış ve kendilerini yüzey dünyasının güvenli kollarına atmışlardı.

Ve Drizzt hayattaydı! Ejderhayla birlikte süzülerek düşerken, geçidin duvarından kendisine bakan Drowun lavanta renkli gözlerinin görüntüsü, Bruenor'un zihnine kazınmıştı. Ve şimdi dahi, tahminine göre olayın üzerinden haftalar geçtiği hâlde, içinde bulunduğu bu umutsuz duruma karşı boyun eğmez Drizzt Do'Urden'in görüntüsünü bir güç ve cesaret duası olarak kullanıyordu. Zira Bruenor, duvarları düz ve dik yükselen geçidin dibinden yukarı tırmanamazdı. Ona kalan tek seçenek, yarığın tabanından açılan tek tünele gitmek ve aşağı madenlerden geçerek yolunu bulmaktı.

Ve bir ordu dolusu gri cücenin arasından geçmek zorundaydı. Bruenor'un öldürdüğü ejderha Kasvetparıltısı onların lideri olduğundan dolayı, duergarlar şimdi daha da tetikteydi.

Çok ilerlemişti ve attığı her adım onu yüzeyin özgürlüğüne biraz daha yaklaştırmıştı. Ama aynı zamanda, attığı her adım onu duergarların ana kalabalığına da yakınlaştırıyordu. Şimdi bile, hiç şüphesiz gri pisliklerle dolu olan büyük yeraltı şehrinin ocaklarından yükselen gümbürtüleri duyabiliyordu. Bruenor üst katmanlara bağlanan tünellere erişebilmek için oradan geçmek zorunda olduğunu biliyordu.

Ama burada, madenlerin karanhğındayken bile, kılık değiştirdiği yakından bakınca anlaşılıyordu. Etrafında dolanan bini aşkın gri cüce varken yeraltı şehrinin ışığında ne yapacaktı peki?

Bruenor bu düşünceyi bir kenara itti ve yüzünü daha fazla külle ovaladı. Endişeye gerek yoktu; çıkış yolunu bulacaktı. Baltasıyla kalkanını aldı ve kapıya doğru ilerledi. Kapıya yaklaştığında kafasını salladı ve gülümsedi, çünkü kapının yanında duran inatçı duergar yine -kısmen— uyanmıştı ve ayağa kalkmak için debeleniyordu. Bruenor onu üçüncü kez duvara gömdü ve duergar, bu sefer hiç uyanmamak üzere devrilirken kayıtsızca baltasının keskin yerini kafasına geçirdi. "Yirmi iki," diye sertçe tekrarladı kudretli cüce, koridora adımını attığında.

Kapının kapanma sesi karanlığın içinde yankılandı ve yankı bittiğinde, Bruenor ocakların gürültüsünü yeniden duydu. Yeraltı şehri onun tek şansıydı.

Koridor kıvrılıp dönerek uzandı ve en sonunda, parlakça aydınlanmış bir mağaraya açılan alçak bir kemerli geçitle son buldu.

Bruenor Battlehammer, Mithril Salonu'nun büyük yeraltı şehrine, yaklaşık iki yüz yıldır ilk kez bakıyordu. Geniş bir mağara içine kurulmuş, basamaklar hâlinde dizilmiş duvarlarla dolu, sıra sıra süslü kapıların bulunduğu bu devasa bölüm, bir zamanlar Battlehammer Klanı'nın tamamını barındırıyordu ve geriye bir sürü boş oda bile artıyordu. Bu mekân tıpkı cücenin hatırladığı gibi kalmıştı. Şimdi de, tıpkı gençliğinin o uzak yıllarında olduğu gibi, ocaklar ateşlerle aydınlanıyordu ve zemin seviyesi cüce işçilerin iki büklüm suretleriyle doluydu. Bruenor, gençliğinde arkadaşlarıyla birlikte bu muhteşem mekâna kim bilir kaç kez baktığını ve demircilerin çekiç çınlamalarıyla koca körüklerin yoğun seslerini kaç kez işittiğini merak etti. Bruenor bu işçilerin, kendi halkı değil de şeytani duer-garlar olduğunu kendisine hatırlattığında, hoş hatıralarını bir kenara itti. Zihnini şimdiki zamana döndürdü ve önünde] bekleyen göreve yoğunlaştı. Bir şekilde, açık zemini aşmalı, en uç taraftaki basamaklara ve onu tesisin daha üst katmanlarına'! çıkaracak olan tünele varmalıydı. Bir çizme hışırtısı duyan Bruenor, tünelin gölgelerine geri çekildi. Baltasını sıkıca kavradı ve nefes almaya bile cesaret edemedi. En nihayetinde son yolcuğuna çıkma zamanının gelip gelmediğini merak etti. Ağır donanımlı bir duergar devriye birliği kemerli geçide doğru ilerledi ve aşağıdaki tünele sadece şöyle bir bakarak geçip gitti.

Bruenor derin bir nefes verdi ve geciktiği için kendisini azarladı. Vakit kaybetmemesi gerekliydi; bu civarda geçirdiği her saniye tehlikeli bir kumar demekti. Çabucak seçeneklerini düşündü Bir duvarın üstünde yaklaşık yarı mesafede, zeminden beş basamak katmanı yukardaydı. En yüksek basamak katmanında, derin yarık boyunca uzanan bir köprü vardı. Ama köprünün ağır bir şekilde korunduğu şüphesizdi. Zemindeki kalabalıktan uzakta olduğu için, oraya yalnız başına yürümekle çok dikkat çekerdi.

Kalabalık zeminden ilerlemek daha iyi bir yol gibi görünüyordu. Duvarın öbür tarafında yarı mesafede, neredeyse şu anda bulunduğu yerin tam karşısında olan tüneller, onu tesisin batı ucuna, Mithril Salonu'na ilk girmiş olduğu yere ve oradan sonra da Bekçi Vadisi'nin açık aralığına

götürecekti. Ona göre, bu elindeki en iyi şanstı -tabii açık zemin kısmını aşabilirse. Kemerli geçidin altından kafasını uzattı ve devriyeler geri dönüyor mu diye baktı. Etrafın güvenli olduğundan emin olunca, kendisine bir kral olduğunu, bütün bu tesisin hakkıyla kralı olduğunu hatırlattı ve cesurca basamak katmana adımını attı. Aşağı inen en yakın basamaklar sağdaydı ama devriye birliği o yöne doğru gitmişti ve Bruenor onlardan uzak durmanın akıllıca olduğunu düşünüyordu. Attığı her adımla birlikte özgüveni arttı. Bir iki gricenin yanından geçti, ilgisiz selâmlarına hızlıca kafasını sal-yarak cevap verdi ve adımlarını hiç yavaşlatmadı.

Bir basamak katman indi, ardından bir tanesini daha indi. Bruenor daha hangi yöne doğru ilerleyeceğini ararlaştırma zamanı bile bulamadan, en son basamakta, eminden ancak beş metre yukarıdayken, kendisini geniş (akların ışıkları içinde yüzerken buldu. Işığın parıltısı üzünden içgüdüsel olarak yere sindi ama mantıklı olarak üşününce, bu parlaklığın aslında kendi müttefiki olduğunu anladı. Duergarlar karanlığa ait yaratıklardı, ışığa alışkın değillerdi ve ışığı sevmezlerdi. Zemindeki cüceler, gözlerini siper edebilmek için kukuletalarını iyice yüzlerine çekmişlerdi ve tabii ki, değiştirdiği kılığını daha iyi bir hâle getirmek için Bruenor da aynısını yaptı. Zemindeki görünüşe göre düzensiz hareketlere baktığında, karşıya geçme işinin kolay olacağına inanmaya başladı.

Önce yavaşça yürümeye başladı, ilerledikçe hızlandı. Ama pelerininin yakasını yukarı çekip sıkıca yanaklarını örttü ve ezilmiş, tek boynuzu kalmış miğferini de ta alnının dibine kadar indirdi. Rahat bir hava takınmaya çalışan Bruenor kalkanını kolunda tuttu ama diğer eli rahatça kemerindeki baltasının üzerinde duruyordu. Eğer iş darbelere kalırsa, Bruenor hazırlıklı olmaya kararlıydı.

Uç merkezi demirhaneyi -ve etrafında dolanan duergar grubunu— kazasız belâsız geçtikten sonra, içleri maden cevherleriyle dolu el arabalarından oluşan küçük bir kervanın geçip gitmesini sabırla bekledi. Bruenor o rahat ve sıcak havasını koruma gayretiyle, yanından geçen grubu başıyla selâmladı. Ama el arabalarının mithrille dolu olduğunu gördüğünde -ve bu gri pisliklerin, onun kutlu anayurdunun duvarlarındaki kıymetli metalleri çıkartıyor olduğu düşüncesiyle— midesi ağzına geldi.

"Bunu ödeyeceksiniz," diye mırıldandı sessizce. Elbisesinin koluyla alnını sildi. Ocaklar yanarken yeraltı şehri civarının ne kadar da sıcak bir hal aldığını unutmuştu. Oradaki herkese olduğu gibi, yüzünden aşağı ter damlacıkları süzülmeye başladı. Bruenor bunu ilk başta hiç dert etmedi fakat derken, geçmekte olan madencilerin en sonuncusu ona merak dolu, yan göze bir bakış attı.

Bruenor daha da iki büklüm oldu ve terlemesinin, değiştirdiği kılığının üzerinde bıraktığı etkileri fark ederek çabucak uzaklaştı. Yarığın diğer ucundaki ilk basmağa vardığı vakit, yüzü terlerle tamamen silinmişti ve favorilerinin bazı bölümleri de gerçek rengine dönmüştü. Yine de, başarabileceğini düşünüyordu. Ama merdivenlerin yarısını tırmanmıştı ki felâket patlak verdi. Yüzünü saklama işine daha fazla yoğunlaşmış olan Bruenor tökezledi ve kendisinden iki adım yukarıda duran bir duergar askerine toslayıverdi. Bruenor refleksif olarak kafasını kaldırıp baktı ve duergar ile göz göze geldi.

Gri cücenin aptallaşmış bakışları, hiç şüphesiz bir şekilde Bruenor'a oyunun bittiğini belirtti. Gri cüce kılıcına davrandı ama Bruenor'un uzun uzun kılıç dövüşü yapacak kadar zamanı yoktu. Kafasını duergarın dizlerinin arasına soktu -miğferinin geriye kalmış tek boynuzuyla bir diz kapağını parçaladı— ve duergarı havaya kaldırıp arkasına fırlatarak merdivenlerden aşağı yuvarladı.

Bruenor etrafına bakındı. Pek az kimse olaya dikkat etmişti ve duergarlar arasında çıkan kavgalar sıradan hadiselerdi. Hiç istifini bozmadan tekrar merdivenleri tırmanmaya başladı. Ama duergar askeri, zemine çarptıktan sonra bilincini yitirmemişti ve parmağını basamak katmana doğru uzatıp da, "Durdurun onu!" diye haykırabilecek kadar aklı başındaydı. Bruenor göze çarpmayıp gizli kalma konusundaki bütün umutlarını yitirdi. Mithril baltasını çekti ve bir sonraki merdivene doğru basamak katman boyunca hızla koşturdu. Yarığın dört bir yanında alarm haykırışları yükseldi. Devrilen el arabalarından, çekilen silahların tangırtısından ve çizmeli ayakların yeri dövüş seslerinden oluşan bir karmaşa sardı Bruenor'un etrafını. Tam bir sonraki merdivene doğru dönecekken önüne iki muhafız sıçrayıverdi. "Sorun ne?" diye haykırdı bir tanesi. Kafası karışmıştı ve kargaşanın sebebinin şu anda yüz yüze

durdukları cüce olduğunu anlayamamıştı. İki muhafız dehşet içinde onun kim olduğunu anladıklarında, Bruenor baltasıyla bir tanesinin yüzünü paramparça etti ve diğerini ise omuz atarak basamak katmandan aşağı düşürdü.

Sonra tabana kuvvet merdiveni tırmandı fakat en tepede beliriveren bir devriye birliği yüzünden yön değiştirmek zorunda kaldı. Bütün yeraltı şehri boyunca yüzlerce gri cüce koşuşturmaktaydı ve ilgileri gitgide daha da fazla Bruenor üzerine yoğunlaşıyordu.

Bruenor bir başka merdiven daha buldu ve ikinci basamak katmanına gitti.

Ama orada kapana kısılıp durdu. Her iki yönden birden, bir düzine silahları çekili duergar askeri üzerine yürümekteydi.

Bruenor umutsuzluk içinde etrafına bakındı. Çıkan gürültü patırtı, zemin kısmına yüzden fazla gri cüce çekmişti. Gri cüceler, onun ilk tırmandığı merdivene koşuşturuyor ve yukarı çıkıyorlardı.

Aklına çaresiz bir plan gelince cücenin yüzünde kocaman bir gülümseme beliriverdi. Hücum etmekte olan askerlere bir kez daha baktı ve başka seçeneğinin olmadığını anladı. Devriye birliklerini selâmladı, miğferini sıkıca yerleştirdi ve aniden kendini basamak katmandan aşağı bıraktı. Onun bulunduğu yerin altındaki katmanda toplanmış olan kalabalığın tam üstüne çakıldı. Bruenor katmanın kenarına kadar yuvarlanmaya devam etti ve birkaç bahtsız gri cüceyi de yere devirdikten sonra zeminde toplanmış olan grubun arasına daldı. Bruenor durdu ve etrafına bakındı. Peki şimdi nereye gidecekti? Kendisiyle, yeraltı şehrinden herhangi bir çıkış kapısı arasında düzinelerce duergar duruyordu ve her geçen saniye daha da düzenli bir hâl alıyorlardı.

Üzerine bir asker hücum etti ve tek bir darbeyle can verdi. "Haydi gelin bakalım!" diye haykırdı Bruenor meydan okuyarak, temiz bir dövüş yapıp kendisiyle birlikte bir sürü duergar götürmeye karar vererek. "Ne kadar fazla gelirseniz gelin! Mithril Salonu'nun gerçek Kralı'nın hiddetini tadın bakalım!"

Bir arbalet oku kalkanına çarptı ve kabadayı tavrını biraz bozdu. Cüce, bilinçli bir düşünceden çok içgüdüsel bir dürtüyle, korunmayan biricik yola doğru aniden ok gibi fırladı -gümbürdeyen ocaklara doğru. Mithril baltasını kemer ilmiğine takarken hiç yavaşlamadı. Yanan ejderhanın sırtındayken ateşler ona zarar vermemişti ve yüzüne sürdüğü küllerin sıcaklığı da sanki tenine hiç değmiyor gibiydi. Ve açık ocağın tam merkezinde dururken, Bruenor kendisini bir kez daha alevlerden etkilenmez bir hâlde buldu. Bu esrarengiz şeyi düşünüp taşınacak zamanı yoktu ve sadece, Mithril Salonu'na ilk girdiği zaman kuşanmış olduğu büyülü zırhın ateşten koruma gibi bir niteliği olduğunu tahmin edebiliyordu.

Fakat aslında onu bir kez daha kurtaran şey, Bruenor'un çantasının altına kayışla tutturulmuş ve cüce tarafından neredeyse unutulmuş olan, Drizzt'in kayıp palasıydı. Büyülü kılıç ocağa girdiğinde, ateş itiraz içinde tısladı ve azalarak hafifçe yanmaya başladı. Ama Bruenor çabucak bacadan yukarı tırmanmaya başladığında, gürleyerek tekrar canandı. Arkasından, şaşkına dönmüş duergarların haykırışlarını ve ateşi söndürmek için yükselen bağırış çağırışları duydu. Derken buyurucu bir tonlamayla diğerleri arasından bir ses yükseldi. "Dumana boğun onu!" diye haykırdı o ses.

Bez parçaları ıslatıldı ve alevlerin içine atıldı. Kabaran, boz renkli, koca koca duman bulutları Bruenor'un üzerine kapandı. Gözleri kurumla dolmuştu ve nefes alamıyordu, yine de tırmanmaktan başka bir seçeneği yoktu. Tombul parmaklarını geçirebileceği çatlakları el yordamıyla, körlemesine aradı ve kendisini bütün gücüyle yukarı doğru çekti. Eğer dumanı içine çekerse kesinlikle öleceğini biliyordu ama nefesi kalmamıştı ve ciğerleri acıyla feryat ediyordu. Hiç beklenmedik bir şekilde, duvarda bir delik buldu ve vücudunun devinimiyle neredeyse içine yuvarlandı. 'Bir yan tünel mi?' diye şaşkınlık içinde merak etti. Sonra, yeraltı şehrindeki bütün bacaların daha kolay temizlenebilsinler diye birbirilerine bağlı olduğunu hatırladı.

Bruenor kendisini duman bulutundan uzağa çekti ve yeni bulduğu dar yola kıvrılarak girdi. Ciğerleri şükür içinde derin bir nefes ala dursun, gözlerindeki kurumları silmeye çalıştı fakat kurumla kaplanmış elbise kolu yüzünden gözlerindeki acıyı daha da arttırmayı başarabildi sadece.

Ellerinden akan kanı göremiyordu ama tırnaklarındaki keskin sızı sayesinde yaralarının büyüklüğünü tahmin edebiliyordu.

Ne kadar bitkin olursa olsun, gecikmenin bedelinin pahalı olacağını biliyordu. Gideceği bir sonraki bacanın altındaki ocağın kullanım dışı olduğunu ümit ederek küçük tünel boyunca süründü.

Bir anda önündeki zemin bitiverdi ve Bruenor bir diğer maden bacasından aşağı yuvarlanacak gibi oldu. Hiç dumanın olmadığını ve duvarın ise, en az birincisi kadar çatlaklı ve tırmanılabilir olduğunu fark etti. Alet edevatlarını etrafında toparladı, miğferini bir kez daha sıkıca yerleştirdi ve el yordamıyla, santim santim uzanarak, omuzlarındaki ve parmaklarındaki sızıyı duymazdan gelerek tutunacak bir yer aradı. Kısa süre içinde, yeniden düzgün bir şekilde ilerlemeye başladı.

Ama bitkin cüceye saniyeler dakika, dakikalar da saat gibi geliyordu ve nefesleri ağır, acı dolu hırıltılar hâlinde çıkarken, kendisini tırmandığı kadar dinlenirken buldu. O dinlencelerden birinde, Bruenor hemen tepesinden gelen bir tapırtı duyduğunu sandı. Sesin ne olduğunu düşünmek için duraksadı. Bu maden bacaları daha yüksek bir geçide veya yüzeyin açık havasına çıkmıyordu. Bruenor kurumla dolu gözlerini kaldırıp yukarıya bakmak için kendisini zorladı. Bir ses duyduğundan emindi.

Derken canavarımsı bir suret, Bruenor'un güvenilmez tünek yerinin yanındaki bacadan aşağı ilerleyip de kocaman, kıllarla kaplı bacaklarını ona doğru sallamaya başladığında bilmece çözülüverdi. Cüce tehlikeyi anında anladı. Dev bir örümcek.

Zehirli kıskaçlardan biri Bruenor'un önkoluna battı. Acıya ve yarasının muhtemel sonuçlarına aldırmayan cüce, düşmanınkine denk bir hiddetle tepki verdi. Kendisini bacadan yukarı doğru çekti, rezil yaratığın soğan şeklindeki vücuduna kafasını gömdü ve duvardan destek alarak bütün gücüyle ittirdi.

Örümcek, ölümcül kıskaçlarından birini cücenin çizmelerinden birine kenetledi ve yerini korurken artan bütün bacaklarıyla darbeler savurdu. Çaresiz cüceye, sadece tek bir saldırı yöntemi makul gibi geliyordu: örümceği üzerinden atmak. Kıllı bacaklara davrandı ve onları yakaladığı an

kırmak, ya da en azından duvara tutunmalarını engellemek için vücudunu büktü. Kolu zehrin acısıyla yanıyordu. Çizmesi kıskaçlara karşı koyduğu hâlde, ayağı burkulmuş ve muhtemelen kırılmıştı.

Ama acıyı düşünecek zamanı yoktu. Bir hırıltıyla birlikte başka bir bacağı kavradı ve bükerek kırdı.

Sonra düşmeye başladılar.

Ahmak bir yaratık olan örümcek, bacaklarını elinden geldiğince yukarı kıvırdı ve cüceyi serbest bıraktı. Onlar hızla düşerken, Bruenor yüzüne çarpan havayı duyumsadı ve duvarın yaklaşmakta olduğunu sezdi. Umabileceği tek şey, bacanın, onları herhangi bir keskin çıkıntıdan uzak tutacak kadar düz olmasıydı. Örümcekten, elinden geldiğince uzaklaşmaya çalıştı. Yaratığın hantal vücudunu kendisi ve yaklaşan zeminin arasına yerleştirdi. Kocaman bir şapırtıyla yere çakıldılar. Bruenor'un ciğerlerinde hava kalmadı fakat altındaki örümcek vücudunun vıcık vıcık bir hâlde patlaması sayesinde ciddi bir yara almadı. Hâlâ etrafını göremiyordu ama yeraltı şehrinin zemin katına geri inmiş olduğunu fark etti. Yine de şansı yaver gitmiş -çünkü hiçbir alarm çığlığı duymuyordu— ve daha tenha bir bölüme düşmüştü. Sersemlemesine rağmen yılmayan inatçı cüce ayağa kalktı ve ellerine bulaşmış örümcek sıvılarını sildi.

"Yarın devasa bir yağmur fırtınası çıkacağının resmidir," diye homurdandı, örümcek öldürme aleyhtarı eski bir cüce hurafesini hatırlayarak. Sonra bacayı yeniden tırmanmaya başladı. Ellerindeki acıyı, kaburgaları ile ayağındaki sızıyı ve önkolunda yanan zehri aklından uzaklaştırdı.

Ve yukarıda bir yerde gizlenen başka örümcekler olabileceği düşüncesini de.

Bir elini diğerinin önüne atarak ve kendisini yukarı çekerek saatlerce, yılmadan tırmandı.

İçten içe işleyen örümcek zehri, mide bulantısı dalgaları hâlinde vücuduna yayılıyor ve kollarındaki gücü emip kurutuyordu. Ama Bruenor

dağ kayalarından da sertti. Yarası yüzünden ölebilirdi. Fakat bunun dışarıda, açık havada, yıldızların ya da güneşin altında olacağı konusunda kararlıydı.

Mithril Salonu'ndan kaçacaktı.

Ayaz bir rüzgar esti ve bitkinliğini alıp götürdü. Umutla yukarı baktı, fakat hâlâ hiçbir şey göremiyordu -belki de gece vaktiydi. Bir anlığına durup rüzgarın ıslığını dinledi ve hedefinden sadece birkaç metre uzakta olduğunu anladı. Dolup taşan bir adrenalin patlaması sayesinde bacanın çıkışına -ve yolunu kesen demir ızgaraya— erişti.

"Moradin'in çekici adına lanet olsun!" diye küfrü bastı Bruenor. Duvardan yukarı uzandı ve ızgaranın demir çubuklarını kanlı parmaklarıyla kavradı. Demir çubuk, cücenin ağırlığıyla biraz büküldü fakat pek renk vermedi.

"Wulfgar olsa kırardı," dedi Bruenor, bitkinlikle sayıklayarak. "Bana gücünü gönder, iri dostum," diye karanlığa doğru seslenirken, ızgaraya asılmaya ve demirleri bükmeye başladı. O sırada, yüzlerce mil ötede, yitirdiği akıl hocasının karabasanlarını görmekte olan Wulfgar, Su Perisi'ndeki ranzasında huzursuzca dönüp duruyordu. Belki de o çaresiz anda Bruenor'un yardımına koşan şey genç barbarın kuvvetiydi. Fakat demire üstün gelen şeyin, cücenin yılmaz inadı olması daha muhtemeldi. Izgaradaki demir çubuklardan biri, duvardan çıkabilecek kadar aşağı büküldü ve Bruenor onu çekerek serbest bıraktı.

Tek eliyle tutunan Bruenor, demir çubuğu altındaki baca boşluğuna bıraktı. Yüzünde acımasız bir gülümsemeyle, duergar pisliklerinden birinin tam o sırada ölü örümceği incelemek için bacanın en dibinde durmasını ve onu neyin öldürdüğünü anlamak için kafasını kaldırmış yukarı bakıyor olmasını diledi.

Bruenor kendisini çekti ve açtığı küçük delikten yarı yarıya dışarı çıktı. Fakat kalçalarını ve bacaklarını yukarı çekecek gücü kalmamıştı. Bacakları üç yüz metre yükseklikte serbestçe sarkıyor olmasına rağmen, tamamen tükenmiş bir hâlde, durduğu yere razı oldu. Kafasını demir çubuklara koydu ve bilincini yitirdi.

-6-

BALDUR KAPISI

"Denize! Denize!" diye haykırdı-bir ses. "Aşşa atalım!" diye hemfikir oldu diğeri. Etrafı, kıvrımlı kılıçlarını ve sopalarını ellerinde sallayan bir denizci güruhu kapladı. Entreri bu kargaşanın tam ortasında soğukkanlılıkla duruyordu. Onun yanındaki Regis ise tedirgindi. Kiralık katil, gemi mürettebatının ani hiddet galeyanını anlamıyordu fakat bunun arkasında o sinsi buçukluğun olduğundan şüpheleniyordu. Silah çekmemişti; süvari kılıcı ile hançerini her ne zaman ihtiyaç duysa hazır edebileceğini biliyordu. Ayrıca bütün o kabadayılıklarına ve tehditlerine rağmen, denizcilerden hiçbiri ona üç metreden fazla yaklaşmamıştı.

Geminin kaptanı neler döndüğünü anlamak için kamarasından dışarı çıktı. Paytak paytak yürüyen, koyu gri saçlara ve inci beyazı dişlere sahip olan ve gözleri sürekli olarak kısık bakan bodur bir adamdı.

"Kızılgöz, yanıma gel," diyerek, yolcuların feci bir hastalığa sahip olduğundan kendisine ilk bahseden -ve tabii bu hikâyeyi mürettebatın geri kalan kısmına da yaydığı besbelli olan— kirli denizciye işaret etti. Kızılgöz bu emre hemen itaat etti ve iki yana açılan kalabalığın arasından ilerleyip kaptanının yanında yerini aldı. İkisi Entreri ve Regis'in önüne gelip durdular. Kaptan yavaşça piposunu çıkarttı ve yabani otu piponun içine bastırıp sıkıştırdı. Bu sırada delip geçen bakışları Entreri'nin üzerinden hiç ayrılmadı.

Arada sırada, "Onnarı denize atalım!" şeklinde haykırışlar duyuldu ama kaptan her seferinde elini şöyle bir sallayarak adamları susturdu. Harekete geçmeden önce bu yabancıları enine boyuna tartmak istiyordu. Piposunu yakıp derin bir nefes çekerken sabırla bekleyip saniyelerin geçmesine izin verdi.

Entreri ne gözünü kırptı, ne de kaptandan bakışlarını kaçırdı. Pelerinini kemerindeki silah kınlarının arkasına atmış ve ellerini çapraz yapmıştı. Bu sakin ve kendinden emin hareketle, ellerini silahlarından istediği an

ulaşabileceği bir şekilde sadece bir milim ötede tutuyordu. "Bana bunu söylemeliydiniz beyim," dedi kaptan en sonunda.

"Söyledikleriniz umulmadık sözler, mürettebatınızın hareketleri de öyle," diye yanıtladı Entreri temkinli bir şekilde.

"Harbiden de öyle," diye cevap verdi kaptan, piposundan bir nefes daha çekerek. Mürettebattan bazıları, kaptanları kadar sabırlı değildi. Kolları boydan boya kaslı ve dövmeli olan, fıçı göğüslü bir adam bu oyundan sıkılıverdi. Kiralık katili güverteden aşağı fırlatıp işini bitirme niyetiyle, cesurca arkasından yaklaştı.

Denizci, kiralık katilin narin omuzlarına doğru uzanmaya başladığı sırada Entreri çabucak harekete geçti. Hızla arkasını dönüp bir hareket yaptıktan sonra, kollarını çapraz tuttuğu duruşa o kadar çabuk geri döndü ki, onu izleyen denizciler gözlerini kırpıştırdılar ve az önce adamın kıpırdayıp kıpırdamadığını kestirmeye çalıştılar.

Fıçı göğüslü adam dizlerinin üzerine çöküverdi ve yüzükoyun güverteye yığıldı. Zira o göz açıp kapama süresinde, kiralık katilin çizme ökçesi adamın dizkapağını parçalamış, daha da beteri, mücevherli bir hançer, kınından dışarı çıkıp adamın kalbine saplanmış ve sonra katilin belindeki yerine geri dönmüştü.

"Şöhretin senden önde gidiyor," dedi kaptan, hiç ürkmeden.

"Umarım şöhretimin gerektirdiği gibi davranıyorum-dur," diye yanıtladı Entreri, iğneleyici bir reverans yaparak.

"Harbiden de öyle," dedi kaptan. Yere yığılmış olan adamı işaret etti, "Dostları onun yaralarıyla ilgilenebilir mi?"

"O çoktan öldü," diye kaptanı temin etti Entreri. "Eğer dostlarından herhangi biri gerçekten de onun yanına gitmek istiyorsa, o zaman bir adım öne çıksın bakalım."

"Adamlarım korktular," diye açıkladı kaptan. "Kılıç Sahili limanlarının dört bir yanında bir sürü feci hastalığa şahit oldular da."

"Hastalık mı?" diye tekrarladı Entreri.

"Yol arkadaşın ağzından kaçırdı," dedi kaptan.

Entreri her şeyi anlamaya başlarken yüzünde bir gülümseme belirdi. Şimşek hızıyla Regis'in üzerindeki pelerini çekip aldı ve buçukluğun çıplak bileğini kavradı. Regis'i çekerek ayaklarını yerden kesti ve dehşete kapılmış buçukluğa, yavaş ve acı dolu bir ölüm vaat eden bir bakış fırlattı. Entreri, Regis'in kolundaki yaraları hemen fark etti. "Yanık mı?" diyerek afalladı.

"Evet, küçük kimse hastalığın böyle büyüdüğünü söylüyo," diye haykırdı Kızılgöz, Entreri'nin dik bakışları kendisine doğru dönerken kaptanının ardına sığınarak, "içerden yanıyomuş, öyleymiş!"

"Daha çok bir mumdan yanmış gibi," diye yapıştırdı cevabı Entreri. "Yaraları kendi gözünle incelesene," dedi kaptana. "Hastalık falan yok. Bu, köşeye sıkışmış bir hırsızın çaresiz kıvranışları sadece." Regis'i bıraktı ve paldır küldür güverteye yığılmasını sağladı. Regis kıpırtısız yattı, nefes almaya bile cüret edemiyordu. Olaylar hiç de ümit ettiği gibi gelişmemişti.

"Onnarı aşşa atalım!" diye haykırdı biri.

"İşi şansa bırakmaya gelmez!" diye bağırdı bir diğeri.

"Gemiyi yüzdürmek için kaç adama ihtiyacın var?" diye kaptana sordu Entreri. "Kaçını kaybetmeyi göze alabilirsin?"

Kiralık katili iş başında gören ve adamın şöhretinden haberdar olan kaptan, bir an olsun bu basit soruları boş tehditler olarak düşünmedi. Dahası, şu anda Entreri'nin kendisine fırlattığı dik bakışlar, eğer mürettebatını adamın üzerine salarsa, kiralık katilin ilk hedef olarak onu seçeceği konusunda şüphe bırakmıyordu.

"Sözüne güveneceğim," dedi buyurucu bir tonlamayla, tedirgin mürettebatının homurtularını susturarak. "Yaraları incelemeye gerek yok. Ama, hastalık olsun olmasın, anlaşmamız feshedildi." Ne kastettiğini belirtmek amacıyla, ölmüş olan adamına baktı. "Calimport'a kadar yüzecek hâlim yok," diye tısladı Entreri.

"Harbiden de öyle," diye yanıtladı kaptan. "İki gün içinde Baldur Kapısı'na demir atacağız.

Orada başka bir gemi bulursun."

"Ve paramı geri vereceksin," dedi Entreri sakince, "kuruşu kuruşuna hem de." Kaptan, piposundan koca bir nefes daha çekti. Bu girişmeye kalkacağı bir dövüş değildi. "Harbiden de öyle," dedi aynı sakinlikte. Kamarasına doğru dönüp yürüdü ve mürettebatına da işlerinin başına dönmelerini emretti.

Regis, Buzyeli Vadisi'nde, Maer Dualdon'un kıyısında tembellik ederek geçirdiği yaz günlerini hatırladı. Yakalanması zor olan boğumbaş alabalıkları tutarak, ya da sadece uzanıp Buzyeli Vadisi'nde nadir görülen yaz güneşinin tadını çıkartarak ne kadar da çok vakit öldürmüştü. Regis, On-Kasaba'da geçirdiği o yıllara geri dönüp baktığında, kaderinin gidişatına inanmakta güçlük çekiyordu.

Tam da yuvasını bulduğunu düşünmüştü. Boğumbaş alabalığının fildişimsi kafatası kemiklerinden fevkalade süsler yapan bir oyma sanatçısı olarak kazançlı bir kariyer edinmiş ve rahat -hatta çaldığı yakut süs sayesinde çok daha rahat— bir hayat düzeni kurmuştu. Ama sonra o kader günü gelmişti. Artemis Entreri, Bryn-Shander'da, yani Regis'in yuvam dediği kasabada boy göstermiş ve buçukluğun, alelacele yola çıkıp dostlarının macerasına katılmasına sebep olmuştu.

Ama Drizzt, Bruenor, Cattibrie ve Wulfgar bile onu Entreri'den korumayı başaramamışlardı. Kapısı kilitli kamarada geçirdiği o birkaç zor ve yorucu saat boyunca, hatıraları ona pek ferahlık getirmedi. Aslında Regis, geçmişinin hoş anılarına sığınıp saklanmayı isterdi ama düşünceleri onu sürekli olarak şimdiki zamana getirip duruyordu. Ve Regis, başarısızlıkla sonuçlanan hilesi karşılığında ne gibi bir ceza alacağını kara kara düşünüyordu. Güvertede yaşanan hadiseden sonra, Entreri gayet sakindi, hatta eğlenmiş gibiydi. Regis'i kamaraya kilitlemiş ve tek kelime etmeden ortalıktan kaybolmuştu.

'Fazla sakindi,' diye düşündü Regis.

Ama bu, kiralık katilin gizemli yönüydü. Hiç kimse Artemis Entreri'yi dost addedebilecek kadar iyi tanıyamaz ve' hiçbir düşmanı onu, koşulları eşitleyebilecek kadar iyi anlayamazdı. Entreri en sonunda döndüğünde ve kapıdan içeri hızla girip, buçukluğa gözünün ucuyla dahi bakmadan masaya doğru ilerlediğinde Regis duvara sindi. Kiralık katil, mürekkep karası saçlarını geriye doğru tarayarak oturdu ve masanın üzerinde yanan muma baktı. "Bir mum," diye mırıldandı, bariz bir şekilde eğlenerek. Sonra Regis'e döndü. "Senin de bir iki iyi numaran varmış buçukluk," diye güldü.

Ama Regis gülümsemiyordu. Entreri'nin kalbine aniden bir şefkat duygusu falan çökmemişti. Regis bunu biliyordu ve kiralık katilin neşeli ifadesinin, kendisini kandırmasına izin vermemeliydi.

"Denemeye değer bir numaraydı," diye devam etti Entreri. "Ve etkili de oldu. Baldur Kapısı'ndan güneye giden bir gemi ayarlamamız bir haftamızı alabilir. Dostlarının, aradaki mesafeyi kapaması için fazladan bir hafta. Bu kadar cüretkâr olabileceğini sanmıyordum." Yüzündeki gülümseme aniden yok oldu. Ve tekrar konuştuğunda sesi dikkâte değecek şekilde sertti. "Sonuçlarına katlanmaya bu kadar hazır olacağını zannetmiyordum."

Regis, kafasını yana doğru yatırıp adamın her hareketini inceledi. "İşte geliyor," diye fısıldadı kendi kendine.

"Tabii ki de sonuçları olacak, küçük ahmak. Girişimini takdir ediyorum - umarım bu sıkıcı yolculukta bana daha fazla heyecan yaşatırsın! Ama cezalandırmadan edemem. Eğer ceza-landırmazsam, oynadığın oyunun cüretkârlığı yok olur ve bu sebeple heyecanı da kalmaz." Adam sandalyesinden kalktı ve masanın etrafından dolanmaya başladı. Regis çığlığını bastırdı ve gözlerini kapadı; hiç kaçışının olmadığını biliyordu. Son gördüğü şey, kiralık katilin elinde yavaşça dönen mücevherli hançerdi. Ertesi sabah Chionthar Nehri'ne vardılar ve yelkenlerine dolan güçlü deniz yeliyle birlikte dalgaları yararak ilerlediler. Gece çöktüğünde, Baldur Kapısı şehrinin en yüksek tepeleri doğu ufkunda belirdi. Gün ışığının son kırıntıları da gökyüzünden kaybolduğunda, büyük liman şehrinin ışıkları, onlara işaret fenerleri gibi yol gösterir oldu. Ama şehir kuralları, günbatımından sonra limana giriş yapmayı yasaklıyordu. Bu sebeple gemi, şehirden yarım mil uzakta demir attı.

Uyuması imkânsız olan Regis, gecenin ilerleyen saatlerinde Entreri'nin kıpırdandığını duydu. Buçukluk, gözlerini sıkıca kapadı ve kendisini yavaş, ağır bir nefes alış ritmi tutturmaya zorladı. Entreri'nin niyeti hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama kiralık katil her ne yapacak olursa olsun, Regis uyanık olduğundan şüphelenmesini dahi istemiyordu. Entreri ona fazla aldırış etmedi. Bir kedi kadar -ölüm kadar— sessiz hareket ederek kamaradan dışarı süzüldü. Geminin mürettebatı yirmi beş kişiydi. Fakat geçen uzun günün yorgunluğu ve şafağın ilk ışıklarında Baldur Kapısı'na girecek olmaları sebebiyle, muhtemelen içlerinden sadece dördü uyanık olacaktı.

Kiralık katil, geminin kıç tarafında yanan tek mumun ışığını takip etti ve mürettebatın kamarasını sessizce süzülerek aştı. Aşçıbaşı, geminin mutfağında, sabah kahvaltısı için kocaman bir kazan dolusu koyu çorba hazırlamakla meşguldü. Yemek hazırlarken her zaman yaptığı gibi türkü söylemekteydi ve çevresine hiç dikkât etmiyordu. Ama sessiz ve tetikte olsaydı bile, arkasından yaklaşan hafif adımları muhtemelen duyamazdı. Yüzü çorbanın içine gömülmüş bir şekilde öldü.

Entreri mürettebat kamarasına geri döndü ve hiç ses çıkartmadan yirmi kişi daha öldürdü. Sonra güverteye çıktı.

O gece dolunay vardı ama becerikli katile tek bir gölge kırıntısı bile yeterli olurdu. Ayrıca Entreri, mürettebatın nöbet usullerini biliyordu. Her zaman olduğu gibi, kendisini muhtemel en kötü senaryoya hazırlamak için, gözcülerin hareketlerini inceleyerek birçok gece geçirmişti. Güvertedeki iki nöbetçinin adımlarını hesapladı ve mücevherli hançerini ağzında tutarak, sessizce ana yelken direğine tırmandı. Sert kaslarıyla yaptığı zahmetsiz bir sıçrayış sayesinde gözcü direğindeki çanaklığa çıkıverdi. Ve geriye iki kişi kaldı.

Güverteye geri inen Entreri, tırabzanlara doğru sakince ve gizlisiz saklısız ilerledi. "Bir gemi!" diye seslendi, karanlığın içine doğru işaret ederek. "Üzerimize geliyor!"

Geriye kalan iki gözcü, içgüdüsel bir şekilde kiralık katilin yanına koşturdu ve karanlığın içindeki tehlikeyi görebilmek için dikkatle baktı — tabii, bir hançerin parıltısı onlara kandırıldıklarını söyleyene kadar.

Geriye sadece kaptan kalmıştı.

Entreri, kaptan kamarasının kilidini kolayca açabilir ve adamı uykusunda öldürebilirdi. Ama kiralık katil, yaptığı işe daha çarpıcı bir son düşünüyordu; kaptanın o gece gemisini yok eden şeyi tam anlamıyla anlamasını istiyordu. Entreri güverteye açılan kapıya doğru ilerledi. Aletlerini çıkarttı ve yanına birkaç metre kaliteli tel aldı.

Birkaç dakika sonra kendi kamarasına döndü ve Regis'i uyandırdı. "Gıkını çıkartırsan dilini keserim," diye buçukluğu ikaz etti.

Regis, neler döndüğünü şimdi anladı. Eğer gemi mürettebatı, Baldur Kapısı limanına ulaşırsa, hiç şüphesiz ki ölümcül katil ile onun "hastalıklı" dostunun söylentisi yayılacaktı. Bu da Entreri'nin güneye giden bir gemide yer edinmesini imkânsız kılacaktı.

Kiralık katil buna kesinlikle izin veremezdi. Regis, bu gece yaşanan katliam konusunda kendisini sorumlu hissetti.

Mürettebat kamarasını Entreri'nin yanında sessizce, çaresizce geçti. Horultuların kesildiğini ve ilerdeki mutfak bölümünden ses seda gelmediğini fark etti. Şafak yaklaşıyordu; aşçıbaşı kahvaltıyı hazırlamak için harıl harıl çalışıyor olmalıydı. Fakat yarı kapalı mutfak kapısından türkü sesi gelmiyordu.

Gemiye Derinsu'dayken, Calimporta'a kadar, yani bütün yolculuk boyunca yetecek miktarda sıvı yağ stoklanmıştı. Yani hâlâ varillerce yağ mevcuttu. Entreri, ambarın kapağını açtı ve iki tane ağır varil çıkarttı. Bir tanesinin kapağını kırdı ve onu tekmeleyerek mürettebat kamarası boyunca yuvarlanmasını, giderken de etrafa yağ saçmasını sağladı. Diğerini kolunun altına alıp güverteye çıktı -bir yandan da, korku ve tiksintiyle dizleri boşalan Regis'i taşıdı. Güvertede yağı daha sessizce etrafa saçtı ve kaptanın kapısının önüne sıkı bir hat çekerek daha yoğun bir şekilde boca etti.

"İçeri geç," dedi Regis'e, geminin sancak tarafında bir palangaya asılı duran filikayı işaret ederek. "Ve şunu taşı." Buçukluğa minik bir kese uzattı.

Kesenin içinde ne olduğunu düşündüğünde Regis'in midesi ağzına geldi. Yine de keseyi aldı ve sıkıca tuttu. Çünkü eğer kaybederse, Entreri'nin bir tane daha alacağını gayet iyi biliyordu. Kiralık katil güverte boyunca sessizce süzüldü ve ilerlerken bir meşale tutuşturdu. Regis onu dehşetle izledi. Entreri meşaleyi sıvı yağa bulanmış mürettebat kamarasına inen merdivenden aşağı bırakırken, Regis adamın karanlık simasına bakıp ürperdi. Alevler yükseldiğinde acımasızca tatmin olan Entreri, güvertenin öbür tarafına, yani kaptanın kapısının önüne koşturdu.

Kapıya vurduktan sonra kaptana yaptığı tek açıklama "Elveda!" oldu. Hızla attığı iki uzun adımda filikaya geldi.

Kaptan yatağından dışarı sıçradı ve kendisine gelmek için mücadele verdi. Gemi garip bir şekilde sessiz ve sakindi. Tabii uğursuz bir çıtırdama ve zemindeki kalasların arasından sızan duman hareleri sayılmazsa.

Kılıcını alan kaptan, sürgüyü çekti ve kapıyı hızla sonuna kadar açtı. Çaresizce etrafına bakındı ve mürettebatına seslendi. Alevler henüz güverteye sıçramamıştı ama kaptan açıkça görüyordu -ve nöbetçilerinin de şimdiye kadar görmüş olması icap ediyordu— ki gemide yangın çıkmıştı. Feci gerçekten şüphelenmeye başlayan kaptan, üzerinde sadece pijamalarıyla dışarı koşturdu.

Tuzak telin kuvvetli çekişini hissetti. Telin ilmiği çıplak ayak bileğine batınca neler döndüğünü daha iyi anlayarak suratını buruşturdu. Yüzüstü yere yığıldı ve kılıcını düşürdü. Burun deliklerine bir koku doldu ve kaptan, pijamasını sırılsıklam eden parlak, kaygan sıvının ne anlama geldiğini anlayıverdi. Kılıcının kabzasına doğru uzandı ve parmakları kanayana kadar, beyhude yere ahşap güverte zeminini tırmıkladı. Sonunda zemin kalaslarının arasından ateş sıçradı.

Engin suyun üzerinde ve bomboş gece karanlığında sesler ürkünç bir şekilde yankılandı. Kiralık katil, Cihontar Nehri'nin akımına karşı kürek çekerken Entreri ve Regis'in kulağına bir ses doldu. Hatta bu ses, yarım mil ötedeki Baldur Kapısı'nın limanına sıralanmış tavernaların gürültüsü arasından bile duyuldu.

Sanki ölen mürettebatın –ve yok olan geminin— haykıramadığı itiraz çığlıklarıyla büyülenmişçesine, tek bir acı dolu ses hepsi için feryat etti. Sonra, geriye bir tek alevlerin çatırtısı kaldı.

Entreri ile Regis, gündoğumundan kısa süre sonra Baldur Kapısı'na yaya olarak girdiler. Küçük filikayı nehrin üzerinde bir buçuk kilometre ötedeki bir koya sokmuş ve sonra da onu batırmışlardı. Entreri, bir gece önce yaşanan felâket konusunda kendisiyle ilgili hiçbir ipucu bırakmak istemiyordu.

İkisi, şehrin aşağı kısmındaki geniş limanda ilerliyordu. "Yuvaya dönmek güzel olacak," diyerek Regis ile dalga geçti Entreri. Daha sonra Regis'e, dıştaki iskelelerden birine yanaşmış olan büyük bir tüccar gemisini işaret etti.

"Flamayı hatırlıyor musun?"

Regis, geminin tepesinde dalgalanan bayrağa baktı. Altın rengi bir zemin üzerinde çaprazlamasına çizilmiş mavi şeritleri olan bu bayrak, Calimport'un flamasıydı. "Calimshanlı tüccarlar gemilerine asla yolcu almaz," diye hatırlattı kiralık katile, Entreri'nin ukalâ tavrını bozmayı umarak.

"Bir ayrıcalık yapacaklar artık," diye yanıtladı Entreri. Deri ceketinin altından yakut süsü çıkarttı ve şeytani bir gülümsemeyle Regis'e gösterdi.

Regis bir kez daha sessiz kaldı. Yakutun gücünü gayet iyi İnliyordu ve kiralık katilin iddiasını çürütemezdi.

Daha önce Baldur Kapısı'nda sık sık bulunmuş olduğunu gösteren kesin ve tereddütsüz adımlarla yürüyen Jtitreri, Regis'i liman reisinin bürosuna görürdü. Bu bina Ukdelerin hemen arkasına konuşlandırılmış küçük bir kulübeydi. Regis, düşünceleri o anki olaylara pek oda klanın.muş olsa da itaatkâr bir şekilde takip etti. Hâlâ önceki gece yaşanan kabusumsu trajedinin etkisindeydi ve yirmi altı adamın ölümü konusunda kendi suçluluk payını düşünüp duruyordu. Liman reisini zar zor fark etti ve adamın ismini dahi duymadı.

Ama Regis, sadece birkaç dakikalık muhabbetten tonra, Entreri'nin adamı yakut süsün hipnotize edici büyüsüyle tamamen yakaladığını anladı. Entreri'nin yakut »üşün gücünü ustaca kullandığını gören ve bundan nefret eden buçukluk, muhabbetten tamamen koptu. Aklına yine dostları ve yuvası geldi. Fakat şimdi geçmişe matemle bakıyordu, umutla değil. Drizzt ile Wulfgar, Mithril Salonu'nun dehşetinden kaçmayı başarabilmiş miydi? Acaba şimdi takipteler miydi? Entreri'yi faaliyet hâlinde gören ve kısa süre içinde Pook'un egemenlik sahasına geri döneceğini bilen Regis, neredeyse dostlarının peşinden gelmemesini ümit ediyordu. Küçük ellerini daha kaç kişinin kanı lekeleyecekti? Regis yavaş yavaş dünyaya geri döndü. Edinebileceği önemli bir bilginin olabileceğini kendisine söyleyip durarak muhabbeti kısmen dinledi. "Ne zaman yelken açıyorlar?" diyordu Entreri.

Regis kulak kabarttı. Zaman önemliydi. Belki de dostları ona buradayken, yani hâlâ Pook Paşa'nın kalesinden bin mil ötedeyken ulaşabilirdi.

"Bir hafta," diye yanıtladı liman reisi, gözlerini hiç kırpmadan ve dönüp duran mücevherin üzerinden ayırmadan.

"Çok uzun," diye mırıldandı Entreri. Sonra liman reisine şöyle dedi, "Kaptanla görüşmek istiyorum."

"Ayarlanabilir."

"Hemen bu gece... burada."

Liman reisi omuz silkerek onayladı.

"Bir kıyak daha yap dostum," dedi Entreri yapmacık bir gülümsemeyle. "Limana gelen her geminin kaydını tutuyo musun?" "Bu benim görevim," dedi afallamış adam.

"Ve kapılarda da gözlerin vardır herhalde?" diye sorgu ladı Entreri, göz kırparak. "Birçok dostum var," diye yanıtladı liman reisi. "Baldu Kapısı'nda olup biten her şeyden haberdar olurum."

Entreri, Regis'e baktı. "Ona ver," diye emretti.

Hiçbir şey anlamayan Regis, bu emre boş bir bakışla cevap verdi.

"Keseyi," diye açıkladı kiralık katil, büyülenmiş lima reisiyle konuştuğu o sevecen tonlamayla. Regis gözlerini kıstı ve hiç kıpırdamadı. Bu, şimdiye kadar kiralık katile karşı yaptığı en cüretkâr hareketti.

"Kese," diye tekrarladı Entreri. Bu sefer sesi ölümcül bir şekilde ciddiydi. "Dostlarına bırakacağımız bir hediye." Regis bir saniyeliğine tereddüt ettikten sonra küçük keseyi liman reisine doğru fırlattı.

"Baldur Kapısı'na gelen her gemiyi ve her atlıyı soruştur," diye liman reisine görevini açıkladı Entreri. "Bir grup gezgini araştır -en az iki kişiler; bir tanesi, muhtemelen pelerinine bürünmüş bir elf; diğeri ise devasa, sarı saçlı bir barbar. Onları ara dostum. Adı Drizzt Do'Urden olan maceracıyı bul. Bu hediye sadece onun için. Ona, Calimport'ta onu beklediğimi söyle." Regis'e şeytani bir bakış fırlattı. "Daha fazla hediyeyle birlikte hem de." Liman reisi, küçük keseyi cebine tıkıştırdı ve görevinde başarısız olmayacağına dair Entreri'ye teminât verdi.

"Şimdi gitmem gerek," dedi Entreri, Regis'i çekiştirip ayağa kaldırarak. "Bu gece buluşuyoruz," diye hatırlattı liman reisine. "Güneş battıktan bir saat sonra."

Regis, Pook Paşa'nın Baldur Kapısı'nda bağlantıları olduğunu biliyordu. Ama kiralık katilin şehri nasıl da iyi bildiğini gördüğünde hayretler içinde kalmıştı. Bir saatten kısa bir süre içinde, Entreri bir oda ayarlamış ve kendisi bazı işleri halletmeye gittiğinde Regis'e göz kulak olmaları için iki haydut görevlendirmişti.

"İkinci numaranı yapma vakti mi?" diye şeytanca sordu Regis'e, odadan ayrılmadan önce. Odanın öteki tarafındaki duvara dayanmış ve bu yöredeki bir "hanımın" dillere destan maharetleri hakkında pek de entelektüel olmayan bir tartışmaya dalmış olan iki hayduda baktı.

"Onları atlatabilirsin," diye fısıldadı Entreri.

Regis, kiralık katilin korkunç espri anlayışından hiç hoşlanmayarak başını çevirdi. "Ama hatırla ki, benim minik hırsızım, dışarı çıkarsan

sokaklarda olacaksın -yani hiçbir dost bulamayacağın ve benim seni bekleyeceğim karanlık arka sokaklarda." Şeytanca gülerek arkasını döndü ve hızla odadan çıktı.

Regis, şimdi hararetli bir tartışmaya tutuşmuş olan iki hayduda baktı. Muhtemelen daha o anda öylece yürüyüp kapıdan dışarı çıkabilirdi.

Boyun eğmiş bir iç çekişle yatağına sırt üstü uzandı ve ellerini huzursuzca başının ardında kavuşturdu. Ellerinden birindeki sızı, ona cesaretinin bedelini şiddetle hatırlatıyordu.

Baldur Kapısı, limanların bulunduğu aşağı şehir ve iç surun ötesinde, daha önemli vatandaşların ikâmet ettiği yukarı şehir olmak üzere iki bölgeye ayrılmıştı. Şehir, Kılıç Sahili üzerinde hızla gelişen ticaret ile birlikte, tam manâsıyla ağzına kadar dolup taşmıştı. Eski surlar, sürekli olarak şehre giriş yapıp geçici olarak kalan denizciler ve maceracılar ile burada uzun süredir var olan aileler arasına pek münasip bir set çekmiş oluyordu. Burası için "her yere yarı mesafede" deyimi yaygın olarak kullanılırdı. Bu deyim, şehrin Kuzey'deki Derinsu'ya ve Güney'deki Calimport'a, yani Kılıç Sahili'nin en büyük iki şehrine aşağı yukarı aynı mesafede olmasından doğmuştu. Entreri, bu unvana uygun şekilde sürekli bir koşuşturmaca ve kargaşa içinde olan şehrin iç kesimindeki sokaklar arasında dolanırken pek az ilgi çekti. Bir müttefiki vardı. Aynı zamanda Pook Paşa'nın da ortağı olan, Oberon adındaki güçlü bir büyücüydü. Entreri biliyordu ki, Oberon ilk önce Pook'a sadıktı. Bu sebeple büyücünün, yakut süsün bulunduğunu ve Entreri'nin pek yakında geri döneceğini Calimport'taki lonca başkanına haber vereceğine hiç şüphesi yoktu.

Ama Entreri, Pook'un onun geri döndüğünü bilip bilmemesini umursamıyordu. Onun bütün ilgisi geride, yani Drizzt Do'Urden'deydi; Pook'ta değil. Ayrıca kendisini takip edenlerin nerede olduğunu öğrenme konusunda, bu büyücünün epey yardımı dokunabilirdi. Günün geri kalanı boyunca devam eden bir görüşmenin ardından, Entreri, Oberon'un kulesinden ayrıldı ve Calimport tüccar gemisinin kaptanıyla ayarladığı randevuya yetişmek için liman reisinin bürosuna geri döndü. Entreri, kararlı ve özgüven dolu yüz ifadesini yeniden takındı; geçen geceki talihsiz hadiseyi atlatmıştı ve her şey tekrar yoluna girmişti. Büro kulübesine yaklaşırken yakut süsü okşadı. Bir hafta, çok uzun bir gecikmeydi.

O gecenin geç saatlerinde, Entreri odaya geri dönüp de Calimport gemisinin kaptanını yolculuk programını değiştirmeye "ikna" ettiğini bildirdiğinde, Regis hiç de şaşırmadı. Üç gün içinde denize açılacaklardı.

-7-

SU PERİSİ

Su Perisi'nin mürettebatı hayretler içinde izlerken Wulfgar, ana yelkeni yetersiz okyanus rüzgârıyla dolu tutabilmek için iplere asıldı ve ağırlığını aşağı doğru verdi. Chionthar Nehri'nin su akımı gemiye karşı istikametteydi ve o noktada mantıklı bir kaptan, demir atıp daha güçlü bir rüzgârın çıkmasını beklerdi. Ama Mirky adındaki yaşlı bir deniz kurdunun eğitimi altında bulunan Wulfgar, işini ustaca yapıyordu. Baldur Kapısı'nın rıhtımları görünür olmuştu ve barbarın olağanüstü asılısını izleyen birkaç düzine denizcinin kısmetine, Su Perisi kısa süre sonra limana girecekti.

"Mürettebatımdan on kişiye bedel," diye belirtti Kaptan Deudermont, Drizzt'e.

Genç dostunun gücüne her zaman hayranlık duyan drow gülümsedi. "Görünüşe bakılırsa bu işten hoşlanıyor. Onun bir denizci olacağını hiç düşünmemiştim."

"Ben de," diye yanıtladı Deudermont. "Sadece, eğer korsanlarla karşılaşırsak onun gücünden faydalanmayı umut ediyordum. Fakat Wulfgar güverte becerisini çabuk kazandı."

"Ve bu zorlu işten zevk duyuyor," diye ekledi Drizzt. "Engin okyanus, suların ve rüzgârın çekimi onu şimdiye kadar hiç bilmediği bir şekilde imtihan ediyor."

"Birçoğundan iyi iş çıkarıyor," diye yanıtladı Deudermont. Deneyimli kaptan, nehrin ağzına, engin okyanusun olduğu yörte doğru baktı. "Dostun ve sen sadece, kıyı şeridinde yapılan kısa bir deniz gezisi yaşadınız. Açık denizin enginliğini ve gücünü henüz yeterince takdir edemezsiniz."

Drizzt, kaptana samimi bir hayranlık ve hatta bir parça gıpta duyarak baktı. Kaptan gururlu bir adamdı ama gururunu pratik mantığıyla denetliyordu. Deudermont, denize saygı duyuyor ve onun kendisinden üstün olduğunu kabul ediyordu. Ve bunu kabul edişi, yani dünyadaki yerini bilgece kavrayışı, kaptana bir adamın vahşi okyanusa karşı elde edebileceği en büyük avantajı sağlıyordu. Drizzt, kaptanın özlem dolu bakışını takip etti ve açık suların birçok denizciye nasıl da gizem dolu bir çekim uyguladığını düşündü.

Deudermont'un son sözlerini düşünüp tarttı. "Belk günün birinde," dedi sessizce. Şimdi yeterince yaklaşmışlardı. Wulfgar ipi bıraktı ve bitkin bir şekilde güverteye yığıldı. Mürettebat rıhtıma yanaşma işini bitirmek için deliler gibi çalışmaya koyuldu. Fakat yanından geçerken her birisi -en az bir kere— barbarın sırtını sıvazlamak için yavaşladı. Wulfgar karşılık veremeye^ cek kadar bitap düşmüştü.

"Limanda iki gün kalacağız," dedi Deudermont Drizzt'e. "Aslında bir hafta olacaktı ama acelenizin farkındayım. Dün gece mürettebatımla konuştum ve onlar da çabucak yelken açmayı kabul ettiler -hem de hepsi."

"Onlara ve size teşekkür ederiz," diye yanıtladı Drizzt samimiyetle.

Tam o sırada, adaleli, ince yapılı ve iyi giyimli bir adam iskelenin üzerinde beliriverdi. "Selâm ola, Su Perisi!" diy seslendi. "Komutadaki kişi

Deudermont mu?"

"Liman reisi Pellman," diye Drizzt'e açıklama yaptı kaptan. "Öyle!" diye seslendi adama. "Ve Pellman'ı gördüğüme memnun oldum!"

"Hoş bulduk Kaptan," diye bağırdı Pellman. "Ve şimdiye kadar gördüğüm en iyi yelken çekişlerden biriydi! Limanda ne kadar kalacaksınız?"

"İki gün," diye yanıtladı Deudermont. "Sonra denize açılıp güneye vuracağız."

Liman reisi, sanki bir şeyler hatırlamaya çalışıyormuş gibi bir anlığına duraksadı. Sonra, şu son birkaç günde limana yanaşan bütün gemilere sormuş olduğu gibi, Entreri'nin onun aklına kazıdığı soruyu sordu. "İki maceracı arıyorum," diye sesledi Deudermont'a. "Onları görmüş olabilir misin?"

Deudermont, Drizzt'e baktı. Tıpkı elf gibi, o da bu sorunun sadece tesadüf olmadığını tahmin etmişti.

"İsimleri, Drizzt Do'Urden ve Wulfgar," diye açıkladı Pellman. "Fakat başka isimler kullanıyor olabilirler. Bir tanesi ufak tefek, gizemli biri -elf gibi bir şey— ve diğeri ise bir dev ve dünyadaki en güçlü adam!"

"Sorun mu var?" diye seslendi Deudermont.

"Pek değil," diye yanıtladı Pellman. "Bir mesaj."

Wulfgar, Drizzt'in yanına geldi ve muhabbetin son kısmını işitti. Deudermont bir talimat bekleyerek Drizzt'e baktı. "Sizin kararınız."

Drizzt, Entreri'nin onlara ciddi bir tuzak hazırlayacağını sanmıyordu; zira kiralık katilin onlarla, ya da en azından kendisiyle bizzat savaşmaya niyetli olduğunu biliyordu. "Onunla konuşacağız," diye yanıtladı.

"Onlar benimle," diye seslendi Deudermont, l'ellman'a. "Yelkeni çeken kişi Wulfgar idi," barbara baktı ve göz kırptı, sonra Pellman'in kendi betimlemesini tekrarladı, "dünyadaki en güçlü adam!"

Deudermont onları küpeşteye doğru götürdü. "Eğer bir sorun varsa, size elimden gelen her şeyi tedarik ederim," dedi sessizce. "Ve eğer ihtiyaç duyulursa iki hafta boyunca limanda kalabiliriz."

"Tekrar teşekkür ederiz," diye yanıtladı Drizzt. "Derinsu'dan Orlpar bizi kesinlikle doğru kimseyle tanıştırmış."

"O itin adını anma," diye yanıtladı Deudermont. "Onunla yaptığım işlerde, pek nadiren bunun gibi şanslı sonuçlar elde etmişimdir! Hoşça kalın öyleyse. Eğer dilerseniz gemide uyuyabilirsiniz."

Drizzt ve Wulfgar, ihtiyatla liman reisine doğru yaklaştılar. Wulfgar önden gidiyordu. Drizzt ise herhangi bir pusu var mı yok mu diye etrafı kolaçan ediyordu.

"Aradığın iki kişi biziz," dedi Wulfgar sertçe, sıska adamın önünde kule gibi dikilerek.

"Selâmlar," dedi Pellman, ortamı yumuşatıcı bir gülümsemeyle. Cebine elini daldırdı. "Sizin bir ortağınızla karşılaştım," diye açıkladı, "yanında buçukluk bir dalkavuğu olan karanlık bir adam."

Drizzt, Wulfgar'in yanına geldi ve ikisi endişeyle bir-birilerine baktılar.

"Bunu size bıraktı," diye devam etti Pellman, küçük keseyi Wulfgar'a uzatarak. "Ve sizi Calimport'ta bekleyeceğini söylememi istedi."

Wulfgar, sanki yüzüne patlamasından korkuyormuşçasına keseyi çekingenlikle aldı. "Teşekkürler," dedi Drizzt, Pellman'a. "Ortağımıza görevini hakkıyla tamamladığını söyleyeceğiz."

Pellman başıyla onayladı ve eğilerek reverans yaptıl Sonra arkasını döndü ve görevinin başına döndü. Fakat ondan önce, aniden yapılması gereken başka bir görevi olduğuna hatırladı. Karşı koyamayacağı bir bilinçaltı emriydi bu, Entreri'nin emirlerini takip eden liman reisi, rıhtım bölümünden uzaklaştı ve şehrin üst kısmına doğru ilerledi. Oberon'un evine doğru.

Drizzt, göz önünde durmamak için Wulfgar'ı ba köşeye çekti. Barbarın solgun bakışını gördüğünde, küçük keseyi aldı ve elinden geldiğince uzakta tutarak kurdelesini dikkâtle açtı. İhtiyatla bir adım uzaklaşmış olan Wulfgar'a omuz silken Drizzt, keseyi kemerinin hizasına indirdi ve gözünün ucuyla baktı.

Drizzt'in omuzları umutsuzlukla çöktüğünde hem meraklanan hem de endişelenen Wulfgar, drowa yaklaştı. Drow ona çaresiz bir boyun eğişle baktı ve keseyi tersyüz ederek içindeki nesneyi gösterdi.

Bu bir buçukluk parmağıydı.

-7-

KIPIRTILAR

Fark ettiği- ilk şey rüzgarın yokluğuydu. Uzun saatler boyunca bacanın tepesinde öylece yatmıştı ve bu sırada, bilinci yarı yarıya yerindeyken bile, rüzgârın hiç dinmeden estiğini hissetmişti. Bu ona, yaklaşık iki asırdır yurdu olan Buzyeli Vadisi'ni hatırlatmıştı. Fakat sert rüzgârın mahzun iniltisi Bruenor'u hiç rahatlatmamıştı. Aksine, içinde bulunduğu zor durumu kendisine sürekli olarak hatırlatmış ve duyacağı son Nesin bu olacağını düşünmesine sebep olmuştu.

Ama artık rüzgâr yoktu. Sessizliği ve durgunluğu bölen tek şey yakınlardaki bir ateşin çıtırtılarıydı. Bruenor ağır gözkapaklarından birini kaldırdı ve alevlerin içine boş boş baktı. Nerede ve ne durumda olduğunu anlamaya çalıştı. Isınmıştı, rahattı ve üzeri kalın bir yorganla sımsıkı örtülmüştü. Ayrıca bir binanın içindeydi -ateş bir şöminede yanıyordu, kamp ateşi çukurunda değil.

Bruenor'un bakışları şöminenin yanına doğru kaydı ve tertipli bir şekilde bir araya toplanmış olan eşyalara odaklandı. Kendi eşyalarına!

Tek boynuzlu miğfer, Drizzt'in palası, mithril zırh, yeni savaş baltası ve parlak kalkanı orada duruyordu. Kendisi yorganın altında boylu boyunca

uzanmıştı ve üzerinde yalnızca ipekten bir gece entarisi vardı.

Kendisini bir anda korunmasız hisseden Bruenor, dirseklerinin üzerine doğruldu.

Aniden gözleri karardı ve başının mide bulandırıcı bir şekilde dönmesine sebep oldu. Plop! diye sırt üstü yığıldı.

Görme yeteneği bir anlığına, üzerine eğilen uzun boylu ve güzel bir kadın suretini ayırt etmesine yetecek bir süreliğine geri döndü. Kadının şömine ateşinde gümüş rengiyle parlayan uzun saçları Bruenor'un yüzüne hafifçe değdi.

"Örümcek zehri," dedi kadın hafifçe. "Bir cüce hariç her şeyi öldürebilirdi."

Sonra sadece karanlık vardı.

Bruenor birkaç saat sonra yeniden uyandı. Bu sefe daha dinç ve daha tetikteydi. Kıpırdanıp da ilgi çekmemek için gözlerinden birini yarı yarıya açtı ve önce eşya yığında başlayarak etrafı kolaçan etti. Bütün eşyalarının orada olduğunu gördükten sonra kafasını hafifçe çevirdi. Görünüşe göre tek bir odadan oluşan küçük bir dairedeydi. Zira odadaki tek kapı dışarı açılıyor gibi görünüyordu. Daha önce gördüğü kadın -ki Bruenor gördüğü suretin bir rüya olup olmadığını o ana kadar kestirememişti— kapının yanında duruyor, odanın tek penceresinden gece göğüne doğru bakıyordu. Saçları gerçekten de gümüş rengiydi. Bruenor,, kadının saç renginin şömine ateşinin bir oyunu olmadığını görebiliyordu. Fakat kadının saçları yaşlılığın getirdiği soluk gri değildi; yaşam dolu bir parıltıyla ışıldıyordu.

"Affedersiniz, güzel hanım," diye inledi cüce, her hecede sesi çatlayarak. Kadın hızla döndü ve ona merakla baktı.

Öncelik verdiği şeylerden hiç şaşmayan Bruenor, "Mümkünse bir parça yemek alabilir miyim?"diye sordu.

Kadın oda boyunca süzüldü ve Bruenor'un doğrulup oturmasına yardımcı oldu. Cücenin gözleri yeniden karardı ama bu sefer silkeleyip

atmayı başarabildi. "Sadece bir cüce yapabilir!" diye mırıldandı kadın, Bruenor'un bu çetin sınavı atlatması karşısında hayret ederek.

Bruenor kafasını yana doğru eğip ona baktı. "Sizi tanıyorum hanımım, lâkin isminizi bir türlü çıkartamıyorum."

"Bu önemli değil," diye yanıtladı kadın. "Çok zor zamanlar atlattın Bruenor Battlehammer."

Bruenor kafasını daha da eğdi ve isminin anılmasıyla birlikte geriye doğru devrildi. Fakat kadın onu yakalayıp doğrulttu ve sözüne devam etti. "Yaralarınla elimden geldiğince ilgilendim fakat örümcek zehrinin verdiği hasarları iyileştirmek için çok geç kalmış olduğumdan da korkmadım değil."

Bruenor kafasını eğip sargılanmış önkoluna baktı ve dev örümcekle karşılaştığı zaman yaşadığı o feci anları yeniden yaşadı. "Ne kadar oldu?"

"O kırık bacanın tepesinde ne kadar yattığını bilmiyorum," diye yanıtladı kadın. "Ama burada üç günden fazla süre dinlendin -midenin kaldıramayacağı kadar uzun bir süre! Sana yemek hazırlayacağım."

Kadın doğrulmaya davrandı ama Bruenor onun kolunu yakaladı.

"Burası neresi?"

Hanımın gülümsemesi, Bruenor'un elini gevşetmesini ağladı. "Bacadan pek uzak olmayan açık bir alan. Seni fazla uzağa götürmekten korktum."

Bruenor pek anlamamıştı. "Sizin yuvanız mı?"

"Ah hayır," diye güldü kadın, ayağa kalkarak. "Bu bir yaratı ve sadece geçici bir süreliğine var. Eğer kendini yolculuk edebilecek gibi hissedersen, yarın şafağın ışığıyla birlikte yok olacak."

Büyü ile olan bağlantı, cücenin aklında bir tanıma kıvılcımı çaktı. "Siz Gümüşay'ın Hanımısınız!" diye heyecanla haykırdı Bruenor aniden.

"Clearmoon Alustriel," dedi kadın, nazikçe reverans yaparak. "Selâmlarımı sunarım, soylu kral."

"Kral mı?" diye tekrarladı Bruenor tiksintiyle. "Salonlarımın o pisliklerin eline geçtiği kesin." "Göreceğiz bakalım," dedi Alustriel.

Ama Bruenor bu sözleri duymadı. Zira onun düşünceleri Mithril Salonu'nda değil; Drizzt'te, Wulfgar'da, Regis'te ve bilhassa gözünün nuru olan Cattibrie'daydı. "Dostlarım," diye yalvardı kadına. "Dostlarım hakkında bir şeyler biliyor musunuz?"

"Rahat ol," diye yanıtladı Alustriel. "Salonlardan kaçıp kurtuldular, hem de hepsi."

"Drow bile mi?"

Alustriel başıyla onayladı. "Drizzt Do'Urden'in kaderinde, en yakın dostunun anayurdunda ölmek yazılı değil."

Alustriel'in Drizzt'e olan aşinalığı, cücenin aklında başka şeyler de canlandırdı. "Onunla daha önce karşılaşmıştınız," dedi, "biz Mithril Salonu'nu ararken. Bize yol göstermiştiniz. Ve ismimi de bu sebeple biliyorsunuz."

"Ve seni nerede arayacağımı da," diye ekledi Alustriel. "Dostların senin öldüğünü sanıyor ve sonsuz bir ıstırap içindeler. Ama ben bir parça yeteneği olan bir büyücüyüm ve sık sık şaşırtıcı bilgiler edinebileceğim dünyalarla iletişim kurabiliyorum. Bu dünyadan birkaç yıl önce göçüp giden ve esk bir meslektaşım olan Morkai'nin hayaleti, dağ kenarındaki bi deliğin üzerine yığılıp kalmış bir cücenin görüntüsünü bana gösterdiğinde, Bruenor Battlehammer'ın başına neler geldiğini anladım. Sadece çok geç kalmamış olmayı ümit ettim."

"Pöh! Turp gibi sağlamım!" diye pufladı Bruenor yumruğunu göğsüne vurarak. Ağırlığını öteki tarafa doğru verdiğinde, poposunda hissettiği sızıyla irkiliverdi. "Bir arbalet oku," diye açıkladı Alustriel. Bruenor durup düşündü. Yeraltı şehrinden kaçışı mükemmel bir şekilde hafızasında olmasına rağmen vurulduğunu hatırlamıyordu. Omuz silkti ve bunu savaş

arzusunun kendisini acıya karşı körleştirmiş olmasına bağladı. "Demek o gri pisliklerden biri beni vurmuş..." diye konuşmaya başladı fakat o anda, bir kadının onun poposundan bir ok çıkardığım düşününce kıpkırmızı kesilip gözlerini kaçırdı.

Alustriel naziklik edip konuyu değiştirdi. "Yemeğini ye ve dinlen," diye talimat verdi. "Dostların güvende... Şu an için."

"Neredeler—"

Alustriel elini kaldırıp onun sözünü kesti. "Bu konuda kesin bir bilgim yok," diye açıkladı. "Cevaplarını kısa süre içinde bulacaksın. Sabaha seni Uzunsemer'e, Cattibrie'ın yanına götüreceğim. O sana benden fazla şey anlatacaktır."

Bruenor, bir goblin akınının enkazı arasında bulup kendi kızı olarak yetiştirdiği o insan kızın yanına hemen şu anda gitmeyi, onu sıkı sıkıya kollarına sarmayı ve her şeyin yolunda olduğunu söylemeyi dilerdi. Fakat, şimdiye kadar Cattibrie'ı bir daha asla göremeyeceğini sandığını ve bir gece daha dayanabileceğini kendisine hatırlattı.

Yemeğini bitirdikten dakikalar sonra daldığı bitkin uykunun huzuruyla birlikte, Bruenor'un bütün endişe ve korkuları geçiverdi. Alustriel, cücenin huzurlu horultuları büyülü sığınağın içinde tekrar duyulana dek onu izledi.

Sadece rahatça uyuyan birinin bu kadar yüksek bir sesle horlayabileceğine karar kılan Gümüşay Hanımı, duvara sırtını yasladı ve gözlerini kapadı. Üç uzun gün geçmişti.

Bruenor, içinde bulunduğu binanın şafağın ilk ışığıyla birlikte yok olup gidişini hayretle seyretti. Sanki, nasıl oluyordu da, bu binanın inşası için gerekli olan somut malzemeyi gece karanlığı ödünç vermiş de şimdi geri alıyormuş gibiydi. Bir şeyler söylemek için Alustriel'e doğru döndü ama onun bir büyünün tam ortasında olduğunu gördü. Kadın, pembeleşmekte olan gökyüzüne doğru dönmüş ve sanki ışık huzmelerini yakalamaya çalışıyor gibi ellerini havaya kaldırmıştı.

Ellerini yumruk yaptı ve ağzına doğru götürüp büyü Közlerini fısıldadı. Sonra eline hapsetmiş olduğu ışığı serbest bıraktı ve büyünün son sözlerini haykırdı, "Alevden Yılkı!" Parlak kızıl renkli bir küre yere çarptı ve ateşten bir yağmur hâlini aldı. Neredeyse anında, şekil almaya başladı ve alevler içindeki bir savaş arabasıyla iki tane at belirdi. Suretleri, kendilerine şekil veren ateşlerle dans ediyordu. Fakat yeri yakmıyorlardı.

"Eşyalarını topla," diye Bruenor'a talimat verdi hanım. "Gitme zamanımız geldi."

Bruenor bir anlığına hareketsiz durdu. Büyüyü pek takdir etmezdi (tabii silah ve zırhları güçlendiren büyüler hariç) fakat büyünün yararlılığını da reddetmiyordu. Üzerine zırh kuşanıp kalkan takmakla zaman harcamadan eşyalarını topladı ve savaş arabasına doğru yürüyüp Alustriel'e katıldı. Savaş arabasına oldukça isteksiz bir şekilde bindi. Fakat ateşler derisini yakmıyordu ve ahşap gibi elle tutulabiliyordu.

Alustriel alevden dizginleri çekti ve atlara komut verdi. Tek bir hoplayışta sabah göğüne yükseldiler ve hızla uzaklaştılar. Batıya doğru uçup dağın etrafından dolaştılar ve sonra güneye vurdular.

Afallayan cüce, eşyalarını ayağının dibine bıraktı, çenesini göğsüne gömdü ve savaş arabasının yan tarafına sıkıca tutundu. Altlarından dağlar akıp gidiyordu. Kadim cüce şehri Konaktaşı'nın yıkıntılarını fark etti. Şehir az önce çok aşağıdayken, sadece bir saniye sonra çok geride kaldı. Sava arabası geniş kırlık arazi üzerinde gümbürdeyerek ilerledi ve Trolkırları'nın kuzey ucundan dolaşıp batıya doğru uçtu Nesme kasabasının üzerinden geçerlerken, Bruenor bir küfü koyverecek kadar rahatlamıştı. Zira Bruenor, o kasabanın devriyeleri tarafından kendisi ve dostlarının gördüğü pek da misafirperver olmayan muameleyi hatırlıyordu. Kırlar! arasında kıvrılarak ilerleyen parlak bir yılanı andıran Dessarin Nehir Ağı'nın üzerinden geçerlerken, Bruenor çok uzakta, kuzeyde geniş bir barbar kampının kurulmuş olduğunu gördü. Alustriel, ateşten savaş arabasını tekrar güneye doğru çevirdi. Sadece birkaç dakika sonra, Harpel Tepesi'ndeki meşhur Sarmaşık Konak, yani Uzunsemer görünür oldu.

Meraklı büyücülerden oluşan bir kalabalık, savaş arabasına bakmak için tepenin üzerinde toplandı. Alustriel Hanım'ın onları her ziyaret edişinde

yaptıkları gibi -soylu bir; hava takınmaya çalışarak— ciddiyetle tezahürat yapıyorlardı. Bruenor Battlehammer'ın kızıl sakalı, sivri burnu ve tek boynuzlu miğferi görünür olduğunda, kalabalığın arasında duran adamlardan birinin beti benzi attı.

Bruenor savaş arabasının arka kısmından aşağı atlarken, Harkle Harpel, "Ama... sen...şey... ölmüştün... aşağı düşmüştün," diye kekelemekteydi.

"Seni görmek de pek hoş," diye yanıtladı, üzerinde sadece gece entarisi ve miğferi olan Bruenor. Eşyalarını savaş arabasından aldı ve onları yığın hâlinde Harkle'ın ayaklarının dibine bıraktı. "Kızım nerede?"

"Evet, evet... kızın... Cattibrie... şey, neredeydi? Ah, orada," diye zırvaladı, parmakları gerginlikle alt dudağının üzerinde hoplarken. "Benimle gel, haydi gel!" Bruenor'un elini kavradı ve cüceyi apar topar Sarmaşık Konak'a doğru götürdü.

Daha yataktan yeni kalkmış ve üzerine tüylü bir cüppe geçirip dışarı çıkmış olan Cattibrie, uzun koridorda yürürken onlarla karşılaştı. Bruenor'un kendisine doğru koşturduğunu gördüğünde, genç kadının gözleri fal taşı gibi açıldı, elinde tuttuğu havluyu yere düşürdü ve kolları boşalıp gevşek bir şekilde iki yanına sarktı. Bruenor yüzünü ona sıkıca bastırıp belini öyle bir kucakladı ki kızın ciğerlerinde nefes kalmadı. Cattibrie, şoku atlatır atlatmaz cüceye on kat daha sıkı sarıldı. "Şükürler olsun," diye kekeledi, sesi hıçkırıklarla titreyerek. "Tanrılar adına, öldüğünü sanmıştım!"

Ayakta durmakta zorlanan Bruenor cevap veremedi. Gözyaşları Cattibrie'ın cüppesinin önünü sırılsıklam etmişti Ve arkasında duran bir Harpel kalabalığının gözlerini üzerinde hissediyordu. Utanıp kızaran Bruenor, yan tarafta duran bir kapıyı iterek açtı ve belden yukarısı çıplak olan, yarı giyinik bir Harpel'i şaşkınlığa uğrattı.

Büyücü, "Affedersin—" diye konuşmaya başladı fakat Bruenor onu omzundan kavradığı gibi çekerek koridora çıkarttı ve bir yandan da Cattibrie'ı odaya soktu. Büyücü, odasına geri girmek için döndüğünde kapı 'güm' diye yüzüne kapandı. Etrafta toplanmış olan dostlarına çaresizce baktı ama onların kocaman gülümsemeleri ve dolup taşan kahkahaları, kendisine

hiç yardım edemeyeceklerini açıkça gösteriyordu. Büyücü, omuz silkti ve sanki alışılmadık hiçbir şey olmamış gibi sabah işlerini yapmaya koyuldu. Cattibrie, acıya dayanıklı cücenin ilk defa ağladığını görüyordu. Bruenor bunu umursamıyordu ve zaten isteseydi de bu sahnenin yaşanmasını engelleyemezdi. "Şükürler olsun," diye fısıldadı biricik kızına, on beş yıldan da fazla bir süre önce evlat edindiği insan çocuğa.

"Eğer bilseydik," diye başladı Cattibrie ama Bruenor onu susturmak için parmağını usulca kızın dudağına koydu. Bu önemli değildi; Bruenor biliyordu ki, eğer Cattibrie ve diğerleri onun hayatta olduğu hakkında en ufak bir şüpheye dahi düşselerdi, onu Mithril Salonu'nda bırakmazlardı.

"Nasıl hayatta kaldığımı gerçekten bilmiyorum," diye yanıtladı cüce. "Ateşler derimi yakmadı." Mithril Salonu madenlerinde yalnız başına geçirdiği haftaları hatırlayınca ürperdi. "O yer hakkında daha fazla konuşmayalım," diye yalvardı. "Ardımda kaldı. Ve ardımda kalacak!" Cüce yurdunu geri almak için yola çıkan ordulardan haberdar olan Cattibrie, kafasını olumsuz anlamda salladı. Fakat Bruenor onun bu hareketini fark etmedi. "Dostlarım?" diye sordu genç kadına. "Düşerken Drowun gözlerini gördüm."

"Drizzt hayatta," diye yanıtladı Cattibrie, "Regis'i takip eden kiralık katil de öyle. Tam sen düştüğün sırada uçurumun kenarından çıkıp beliriverdi ve buçukluğu kaçırdı."

"Gümbürgöbek'i mi?"

"Evet, ayrıca Drowun kedisini de."

"Ölmüş olabilir... "

"Hayır, tahminimce ölmemiştir," diye çabucak yanıtladı Cattibrie. "Henüz değil. Drizzt ve Wulfgar, o iblisi güneye! doğru takibe çıktılar. Zira onun Calimport'a gittiğini biliyorlar."

"Uzun bir yol," diye mırıldandı Bruenor. Kafası karışmış bir hâlde Cattibrie'a baktı. "Ama ben senin de onlarla gitmiş olmanı beklerdim."

"Benim kendi görevim var," diye yanıtladı Cattibrie, ifadesi aniden sertleşerek. "Ödenmesi gereken bir boyun borcu."

Bruenor anında anladı. "Mithril Salonu mu?" diyerek boğulur gibi oldu. "Geri dönüp intikamımı almayı mı düşünüyordun?"

Cattibrie, gözlerini hiç kırpmadan başıyla onayladı.

"Kafayı üşüttün galiba kızım!" dedi Bruenor. "Ayrıca drow senin yalnız başına gitmene izin mi verdi yani?"

"Yalnız başıma mı?" diye tekrarladı Cattibrie. Salonun hakkıyla kralı olan kişinin gerçeği bilme zamanı gelmişti. "Hayır, ben de hayatımı öyle aptalca çarçur etmezdim. Kuzeybatıdan yüz kadar cüce geliyor," diye açıkladı. "Yanlarında Wulfgar'ın halkından birçok kişi ile beraber hem de."

"Yeterli değil," diye yanıtladı Bruenor. "Salonlarda bir ordu dolusu gri pislik var."

"Ve Kuzey doğudan, Adbar Kalesi'nden sekiz bin baş daha gelecek," diye devam etti Cattibrie sertçe, ses tonunu hiç yumuşatmadan. "Adbar cücelerinin kralı Harbromm, salonları bir kez daha serbest göreceğine ant içti! Hatta Harpeller bile yardım etmeye söz verdiler." Bruenor, yaklaşmakta olan orduları -büyücüler, barbarlar ve gümbür gümbür ilerleyen bir cüce duvarından oluşan orduları— aklında canlandırdı. Ve o ordulara kumanda eden Cattibrie'ı. Çatık kaşlı bakışları hafif bir gülümsemeyle yumuşadı. Kızına, şimdiye kadar duyduğu yüksek saygıdan bile daha fazlasını duyarak baktı ve gözleri bir kez daha yaşlarla doldu.

"Beni yenemezlerdi," dedi Cattibrie sertçe. "Senin büstünün Krallar Salonu'na konulduğunu görmeye ve ismini, ait olduğu şanlı şöhretli makama kakmaya niyetliydim!" Bruenor, kıza kollarını doladı ve bütün gücüyle ona sarıldı. Şu geçen yıllar içinde elde ettiği, ya da gelecek yıllarda elde edebileceği bütün o şan şeref dolu unvanlar arasında, ona "Baba" kelimesi kadar yakışan ve onu kutsayan bir sıfat daha olamazdı.

O akşamüstü Bruenor, Harpel Tepesi'nin güney bayırında vakarla, dimdik duruyor, batı göğünden günün son renklerinin solup gidişini ve

güneye doğru uzanan engin çayırları seyrediyordu. Aklı dostlarındaydı, özellikle de -Gümbürgöbek— Regis'te. O baş belâsı buçukluk, cücenin taş gibi katı kalbinde kendisine yumuşak bir köşe bulup yerleşmişti. Drizzt güvende olurdu -Drizzt her zaman güvendeydi zaten— ve yanında kudretli Wulfgar varken, o ikisini alaşağı etmek için bir ordu gerekirdi. Ama Regis.

Bruenor, buçukluğun sorumsuz hayat tarzının, yarı çekingen yarı neşeli bir omuz silkişle parmak ucunda yürüyüşünün, onu bir gün küçük bacaklarıyla içinden çıkamayacağı bir çamura saplayacağından hiç şüphe duymamıştı. Gümbürgöbek, lonca başkanının yakut süsünü çalmakla ahmaklık etmişti.

Ama Regis'in "hakkettiğini bulması," buçukluk dostunun içine düştüğü zor durum konusunda cücenin acıma duygusunu, ya da yardımcı olamadığı için duyduğu hiddeti hiç dindirmiyordu. Cücenin mevkiine göre, olması gereken yer burasıydı. Toplanmakta olan orduları zafere ve şana giden yolda o yönetmesi, duergarları yok etmesi ve Mithril Salonu'nu refaha kavuşturması gerekiyordu. Yeni kurulan] krallığına bütün Kuzey Diyarı gıpta edecek, eski günlerin eser< leriyle rekabet edebilecek nitelikteki yeni mallar, Diyarlan boyunca uzanan ticaret yollarında görülecekti.

Yaklaşık iki asır evvel yaşanan o feci günden, yani Battlehammer Klanı'nın neredeyse yok edildiği ve kurtulabilen birkaç kişinin de (ki bunların çoğu çocuklardı) anayurt-' larından dışarı sürülüp Buzyeli Vadisi'ndeki yetersiz madenlerine taşınmak zorunda kaldığı o günden beridir, bu onun hayâli, yaşam gayesi olmuştu.

Bruenor'un en büyük hayali geri dönmekti. Ama şimdi, dostları güney diyarında çaresiz bir takip içindeyken, bu ona ne kadar da boş geliyordu.

Son ışık da gökyüzünden silindi ve yıldızlar göz kırparak doğmaya başladı. Gece vakti, diye düşündü Bruenor, bir parça rahatlayarak. Drowun zamanı.

Bruenor, gitgide derinleşen karanlığa aniden başka bir açıdan baktığında, yüzünde belirmeye başlayan gülümseme emaresi çabucak dağılıp gitti. "Gece vakti," diye fısıldadı yüksek sesle. Kiralık katilin zamanı.

-8-

GARİP BİR BİNA.

Haydutlar Bulvarı'nın en-sonundaki yalın, ahşap bina, refah içindeki güney şehri Calimport'un yıkık dökük kısmı İçin dahi oldukça sefil görünüyordu. Binanın pek az penceresi vardı, hepsi kalaslar ya da parmaklıklarla kapalıydı. Ayrıca yapıda teras veya balkon da yoktu. Aynı şekilde, bu binanın ne olduğunu belirten bir tabela, hatta kapının üzerinde bir numara bile bulunmuyordu. Ama şehirdeki herkes bu evi iyi bilir ve asla karıştırmazdı. Zira demir destekli kapıların ötesine geçince, manzara bir anda -oldukça belirgin bir şekilde— değişirdi. Dışarıdan bakılınca sadece solgun ahşabın kahverengisi görülürken, içeri girildiğinde sayısız canlı renkte duvar kilimleri, iyi dokunmuş yer halıları ve som altından heykeller belirirdi. Burası hırsızlar loncasıydı, zenginlik ve dekor açısından Calimshan Hükümdarı'nın sarayıyla boy ölçüşebilecek nitelikteydi.

Sokak seviyesinden üç kat yükseliyordu, ki zeminin altında iki kat daha vardı. En üst kat en görkemli olanıydı. Beş odası olan -merkezi sekizgen bir salon ve dört yan daire— bu kat, tek bir adamın rahatı ve göz zevki için tasarlanmıştı: Pook Paşa. O loncanın başkanı, karmaşık bir hırsızlık şebekesinin mimarıydı. Ve loncasının marifetlerinin meyvelerinin tadını ilk başta çıkaranın kendisi olmasına da özen gösterirdi.

Pook en üst katın merkezi salonunda, yani resmi görüşme dairesinde volta atıyor, tamamladığı her bir tur sonunda durup, büyük tahtının yanında yatan leoparın parlak kürkünü okşuyordu. Lonca başkanının toparlak yüzünde alışılmadık bir tedirginlik ifadesi vardı ve egzotik hayvanını okşamadığı zamanlarda parmaklarını gergin bir şekilde açıp kapıyordu. Giysisi en kaliteli ipektendi. Ama, elbiselerini tutturan broş haricinde, onun mevkiindeki diğer kimseler gibi aşırı miktarda mücevher takmıyordu -fakat som altından olan dişleri parıldıyordu. Aslında Pook, salonda sıralanmış dört tepe devi harem ağasından birinin yarı boyuna indirilmiş hâli gibi görünüyordu. Sultanlara diz çöktüren ve ismi en se sokak serserilerinin bile karanlık deliklere saklanmasın sağlayan tatlı dilli bir lonca başkanı için pek de heybetli b görünüşü yoktu.

Odanın aşağı katlara açılan ana kapısı vurulduğund Pook sıçrayarak irkildi. Uzun bir süre tereddüt etti, tabii bunu kapının öteki tarafındaki adamı kıvrandırmak için yaptığın kendisine telkin edip durdu —aslında, gerçekten de kendisini toparlamak için biraz zamana ihtiyaç duymuştu. Sonra kaygısız bir tavırla harem ağalarından birisine eliyle işaret etti ve kapının tam karşısındaki şaşalı tahtına doğru yürüyüp gözbebeği olan kedisini tekrar okşadı. Sırık gibi bir dövüşçü içeri girdi, kasıla kasıla yürürken ince kılıcı belinde hopluyordu. Arkasında süzülen ve boynuna dolanmış kara bir pelerin giyiyordu. Sık ve kahverengi kılları pelerine rağmen görülüyordu. Elbiseleri koyu renkli ve sadeydi. Üzeri çaprazlamasına asılmış kayışlar ve kemerlerle doluydu. Her birinde ya bir kese, ya bir hançer, ya da başka bir alışılmadık silah duruyordu. Yıpranmış ve kırışıp buruşmuş olan yüksek konçlu deri çizmeleri, adamın çevik ve hafif yürüyüş tıpırtısından başka bir ses çıkartmıyordu.

"Selâmlar Pook," dedi, gayri ciddi bir tavırla. Pook'un gözleri, adamı gördüğü anda kısıldı. "Rassiter," diye cevap verdi sıçanadama.

Rassiter tahta doğru ilerledi ve yerde uzanan leopara nahoş bir bakış atarak gönülsüzce reverans yaptı. Seviyesi düşük soyunu açığa vuran çürümüş dişlerini göstererek gülümsedi.

Tek ayağını tahtın üzerine koydu ve lonca başkanının üzerine doğru nefesinin sıcaklığını hissettirebilecek kadar eğildi.

Pook, güzelim tahtının üzerinde duran pis çizmeye baktı, sonra kafasını kaldırıp öyle bir gülümsedi ki, kaba saba bir kimse olan Rassiter'in bile gözü korktu. Ortağıyla olan samimiyetini birazcık aştığını anlayan Rassiter ayağını yere indirdi ve bir adım geriledi. Pook'un gülümsemesi kayboldu fakat tatmin olmuştu.

"İş hâlledildi mi?" diye sordu. Rassiter kendi etrafında hızla döndü, az kalsın kahkahayı basacaktı. "Elbette," diye yanıtladı ve kesesinin içinden

İnciden bir gerdanlık çıkarttı.

Pook bu görüntü karşısında kaşlarını çattı. Tam da »İnsi dövüşçünün beklediği tepkiyi vermişti. "Hepsini Aldüımek zorunda mısın yani?" diye

tısladı lonca başkanı.

Rassiter omuz silkti ve gerdanlığı geri koydu. "Onun ortadan kaldırılmasını istedin. Ortadan kaldırıldı."

Pook'un elleri, tahtın kollarını sıkıca kavradı. "İş tamamlanana kadar onun sokaklardan uzaklaştırılmasını istedim!"

"Çok fazla şey biliyordu," diye yanıtladı Rassiter, tırnaklarını inceleyerek.

"Değerli bir hizmetkâr kadındı," dedi Pook, kontrolünü yeniden sağlayarak. Pook Paşa'yı, Rassiter'in yaptığı gibi pek az insan kızdırabilirdi ve pek azı bu odayı canlı terk ederdi. "Binde bir bulunur biri," diye kıkırdadı sırık boylu dövüşçü.

Başka bir kapı açıldı ve yaşlı başlı bir adam içeri girdi. Mor cüppesinde nakış işlemeli yıldızlar ve hilâller vardı ve sarığını kocaman bir elmas broş tutturuyordu. "Sizinle konuşmam—"

Pook ona gözünün ucuyla baktı. "Şimdi olmaz, LaValle."

"Fakat Efendim—"

Pook'un gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı ve dudaklarını ısırıp yüzünü buruşturduğunda oluşan çizgiler kadar ince bir hâl aldı. Yaşlı adam özür dilercesine reverans yaptı, girdiği kapıdan geri gitti ve ardından dikkâtle, sessice kapıyı kapattı.

Rassiter bu hadiseye kahkahayı bastı. "Bravo!"

"Sen de LaValle kadar görgülü olmalısın," dedi Pook ona.

"Haydi Pook, biz ortağız," diye yanıtladı Rassiter. İki tane penceresi olan odanın güneye, yani limanlara ve engin okyanusa bakan penceresine doğru ilerledi. "Bu gece dolunay var," dedi heyecanla, hızla Pook'a doğru dönerek. "Bize katılmalısın Paşam! Bu gece devasa bir ziyafet var!"

Pook, Rassiter ile sıçanadam dostlarının hazırlayacağı o korkunç ziyafet sofrasını düşününce ürperdi. Hizmetkâr kadın muhtemelen henüz ölmemişti...

Bu tarz düşünceleri silkeleyerek uzaklaştır^ "Korkarım ki reddetmeliyim," dedi sessizce.

Rassiter, Pook'un tiksindiğini anladı -zaten bun kasıtlı olarak yapmıştı. Hızla geri döndü ve ayağını tahtı üzerine koyarak o pis gülümsemesini bir kez daha gösterdi. "Neler kaçırdığını bilmiyorsun," dedi. "Ama seçim senini antlaşmamız böyleydi." Geri çekildi ve eğilerek reverans yaptı. "Ayrıca patron sensin."

"Sana ve senin takımına karşı gayet münasip bir antlaşma," diye hatırlattı Pook. Rassiter, teslimiyet belirterek ellerini açtı ve avuçlarını gösterdi, sonra el çırptı. "Bizi hizmetine kabul ettiğinden beri, loncamın daha iyi işler çıkarttığını inkâr edemem." Tekrar reverans yaptı. "Küstahlığımı bağışla, biricik dostum. Edindiğim servetin neşesini zorlukla zaptediyorum da. Ayrıca' bu gece dolunay var!"

"Öyleyse git de ziyafetini çek Rassiter." Sırık boylu adam yeniden reverans yaptı, leopara bir bakış daha fırlattı ve dışarı çıktı.

Kapı kapandığında, Pook elini alnına götürdü ve bir zamanlar gür, siyah buklelerden oluşan, şimdi ise keçeleşmiş olan saçlarının arasına parmaklarını daldırdı. Sonra çenesini çaresizce tombul avucuna koydu ve sıçanadam Rassiter ile iş yaparken duyduğu rahatsızlık sebebiyle güldü.

Biraz hoşça vakit geçirerek ortağını kafasından atabileceğini düşünerek harem kapısına baktı. Ama LaValle'yi hatırladı. Eğer vereceği haberler önemli olmasaydı büyücü onu rahatsız etmezdi, hele hele odada Rassiter varken.

Evcil kedisinin çenesini son bir kez kaşıdı ve odanın güneydoğu kapısına, büyücünün loşça aydınlatılmış dairesine doğru ilerledi. Pook içeri girdiğinde, kristal küresine dikkâtle bakmakta olan LaValle onu fark etmedi. Büyücüyü rahatsız etmek istemeyen Pook, küçük masanın karşısında duran sandalyeye oturdu ve bekledi. Bu sırada Pook, LaValle oraya buraya

hareket ederken, çalı gibi olan boz sakalının kristalin ardından eğri büğrü bir hâl alarak görünmesiyle eğlendi

LaValle en sonunda kafasını kaldırıp baktı. Pook'un yüzünde hâlâ gerginlik çizgileri olduğunu açıkça görebiliyordu, sıçanadamın ona yaptığı ziyaret sonrasında beklenmedik bir görüntü değildi bu. "Kızı öldürmüşler mi peki?" diye sordu, cevabı çoktan bildiği hâlde. "O herifi adam yerine koymuyorum," dedi Pook.

LaValle onaylayarak başını salladı. "Ama Rassiter'in lana kazandırdığı gücü de bir kenara atamazsın."

Büyücünün sözleri doğruydu. Sıçanadamlarla ittifak kurduğundan beri geçen şu iki yılda, Pook'un loncası, şehirdeki en seçkin ve en güçlü lonca olup çıkmıştı. Sadece liman tüccarlarının korunma amacıyla -onun loncasından korunma amacıyla— Pook'a ödediği haraçlarla da gayet güzel yaşayabilirdi. Hatta şehre demir atan yabancı tüccar gemilerinin kaptanları dahi, limanlarda karşılaştıkları vakit Pook'un haraç tah-aildarını geri çevirmemeleri gerektiğini gayet iyi bilirdi.

Ve bilmeyenler ise çabucak öğrense onlar için daha iyi olurdu.

Hayır, Pook, Rassiter ve dostlarının etrafında bulunmasından edindiği kazançları inkâr edemezdi. Ama lonca başkanı, o iğrenç likantroplara , gündüz vakti insan olan, gece ise hayvanımsı bir şeye dönüşüp yarı insan-yarı sıçan olan o yaratıklara hiç sevgi beslemezdi. Ayrıca işlerini hâllediş şekillerinden de pek hoşlanmıyordu.

"Ondan bu kadar konuştuğumuz yeter," dedi Pook, ellerini siyah, kadife masa örtüsünün üzerine koyarak. "Bu buluşmanın etkilerini atlatmak için haremde birçok saat geçirmem gerekeceğinden eminim!" Yüzünde beliren sırıtış, bu düşünceden hoşlandığını gösteriyordu. "Peki sen ne istemiştin?"

Büyücünün yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Bugün Baldur Kapısı'ndan Oberon ile konuştum," dedi biraz gururla. "Rassiter ile yaptığın görüşmeyi büsbütün unutmanı sağlayacak bir şey öğrendim."

Pook, hikâyesine heyecan katmasına izin vererek LaValle'ye merakla baktı. Büyücü çok iyi ve sadık bir yardımcıydı. Bir lonca başkanının sahip olup olabileceği dosta en yakın şeydi.

"Kiralık katilin geri dönüyor!" diye ilan etti LaValle aniden.

Büyücünün sözlerinin ne anlama geldiğini düşünmek Pook'un biraz zamanını aldı. Ama sonra kafasına dank etti ve Pook oturduğu yerden ayağa fırladı. "Entreri mi?" dedi boğulur gibi, nefesi kesilerek. LaValle başıyla onayladı ve neredeyse kahkaha atacaktı.

Pook parmaklarını saçlarının arasına soktu. Uç yıl Ölümcüllerin ölümcülü Entreri, üç uzun yılın ardından onun yanına geri dönüyordu. Büyücüye merakla baktı.

Pook'un yüksek sesle sormadığı soruyu, "Buçukluk yanında," diye yanıtladı LaValle.

Pook'un yüzü kocaman bir gülümsemeyle aydınlandı. Hevesle öne doğru eğildi, altın dişleri mum ışığında parıldadı.

LaValle, lonca başkanını memnun etmekten, almak için çok uzun bir süredir beklemekte olduğunu haberleri ona vermekten, gerçekten de hoşnuttu. "Ve yakut süs de öyle!" diye belirtti büyücü, yumruğunu masaya vurarak.

"Evet!" diye hırladı Pook, kahkahasını tutamayarak. Mücevheri, onun en değerli varlığı geri dönüyordu. Yakutun hipnotize edici güçlerini kullanarak, çok daha fazla güç ve servet elde edebilirdi. Sadece tanıştığı herkese hakim olmakla kalmayacak, onların bundan hoşnut olmasını da sağlayacaktı. "Ah, Rassiter," diye mırıldandı Pook, aniden ortağına karşı elde edebileceği avantajı düşünerek. "İlişkimizin boyutu değişmek üzere, benim kemirgen dostum."

"Ona daha ne kadar ihtiyaç duyacaksın ki?" diye sordu LaValle.

Pook omuz silkti ve odanın bir köşesine, küçük bir perdeye doğru baktı.

Taros Çemberi'ne.

LaValle o nesneyi düşününce beti benzi attı. Taros Çemberi, sahibini ya da sahibinin düşmanlarını varoluş düzlemleri arasında dolaştırabilen kudretli bir antikaydı. Ama bu nesnenin gücünün de bir bedeli vardı. Tamamıyla şeytani bir antikaydı. Onu zaten pek az kullanmış olan LaValle, her kullanışında kendisinden bir parçanın emildiğini hissetmişti. Sanki Taros Çemberi onun hayat enerjisini çalıp güç kazanıyormuş gibi oluyordu. LaValle, Rassiter'den nefret ediyordu fakat lonca başkanının Taros Çemberi'nden daha iyi bir çözüm yolu bulmasını umuyordu.

Büyücü kafasını Pook'a çevirdiğinde, onun kendisine bakmakta olduğunu gördü. "Daha fazla anlat!" diye üsteledi hevesle.

LaValle çaresizce omuz silkti ve elini kristal kürenin üzerine koydu. "Onları kendi gözlerimle göremedim," dedi. Artemis Entreri benim büyülü takibimden kaçmayı hep başarır zaten. Ama Oberon'un sözlerine bakılırsa, pek uzakta değiller. Calimshan'ın kuzeyindeki sulardalar, tabii daha şimdiden ülke sınırları içine girmemişlerse. Ve hızlı bir rüzgâr yakalamışlar, efendim. Bir ya da iki haftadan fazla sürmez."

"Regis de onunla demek?" diye sordu Pook.

"Öyle."

"Hayatta mı?"

"Oldukça fazla hayatta," dedi büyücü.

"İyi!" diye hırladı Pook. O üçkağıtçı buçukluğu yeniden görmeyi nasıl da iple çekiyordu! Boğumlu ellerini Regis'in küçük boynuna dolamak için sabırsızlanıyordu! Regis yakut süsü alıp kaçtıktan sonra, lonca zor zamanlar geçirmişti. Aslında sorunların temelinde, Pook'un mücevher olmadan İnsanlarla anlaşma konusunda yaşadığı güvensizlikler, onu uzun zamandır kullanıyor olması ve buçukluğu takıntı dere' cesinde -ve pahalı bir yöntemle — araması yatıyordu. Ama Pook, bütün suçun Regis'te olduğunu düşünüyordu. Hatta sıçanadamlarla yapmak zorunda kaldığı ittifak için bile

Regis'i suçluyordu, zira eğer yakut süsü elinde olsaydı Rassiter'e ihtiyaç duymazdı.

Ama şimdi, Pook biliyordu ki her şey çok iyi olacaktı. Yakut süsü kullanacak ve sıçanadamlara hakimiyet kuracaktı. Belki de gücünün sınırlarını Calimport'un ötesine dahi taşımayı düşünebilirdi. Büyülediği ortakları ve likantrop müttefikleriyle Güney Diyarı boyunca bir loncalar zinciri kurabilirdi.

Pook ona doğru dönüp baktığında LaValle daha ciddi görünüyordu. "Sence Entreri, yeni müttefiklerimiz konusunda nasıl hissedecektir?" diye sordu tatsızca.

"Ah tabii ya, o bilmiyor," dedi Pook, sorunun ne olduğunu anlayarak. "Uzun bir süredir etrafta yok." Biraz düşündükten sonra omuz silkti. "Eninde sonunda aynı meslek içindeler. Entreri onları kabullenecektir."

"Rassiter tanıştığı herkesi rahatsız ediyor," diy hatırlattı büyücü ona. "Ya Entreri'ye karşı gelirse?"

Pook bu düşünceye güldü. "Seni temin edebilirim k Rassiter Entreri'ye sadece tek bir kez karşı gelebilir, dostum.”

"Ve ondan sonra sen de sıçanadamların yeni lideriy bir antlaşma yaparsın," diyerek kıs kıs güldü LaValle.

Pook, büyücünün omzunu sıvazladıktan sonra kapı doğru ilerledi. "Elinden geldiğince fazla şey öğren," diye talimât verdi büyücüye. "Eğer onları kristal kürenin içinde bulur«i san beni çağır. Buçukluk Regis'in yüzüne şöyle bir bakmak için sabırsızlanıyorum. Ona o kadar çok şey borçluyum ki."

"Peki nerede olacaksın?"

"Haremde," diye yanıtladı Pook, göz kırparak. "Bilirsin, stresli bir meslek."

LaValle, Pook gittiğinde koltuğuna yaslandı ve baş rakibinin geri dönüşünü düşündü. Entreri gittiğinden beri geçen yıllarda pek fazla şey kazanmıştı, hatta Pook'un baş asistanı olarak üçüncü kattaki bu odaya dahi taşınmıştı. Bu odaya, yani Entreri'nin odasına. Ama büyücünün, kiralık katille hiçbir sorunu olmamıştı. Dost olmasalar bile, ortak olarak rahat bir ilişkileri vardı. Ayrıca birbirilerine birçok kez yardımları dokunmuştu. LaValle, Entreri'ye hedefine ulaşabileceği en kısa yolu kaç kez gösterdiğini hatırlamıyordu. Ve bir de, Mancas Tiveros adındaki bir büyücüyle yaşanan o nahoş durum vardı. Calimport'taki diğer büyücüler ona "Kudretli Mancas" diyordu. Belirli bir büyünün kökeni konusunda LaValle ile Mancas anlaşmazlığa düştüğünde, diğer büyücüler LaValle'ye acımışlardı. İkisi de büyünün mucidinin' kendisi olduğunu iddia ediyordu ve herkes bir büyü savaşının patlak vermesini beklemekteydi. Ama Mancas, ardında büyünün yaratılışı konusunda kendi iddiasını fesheden ve bütün hakları LaValle'ye devreden bir not bırakarak aniden ve hiç beklenmedik bir şekilde ortadan kayboldu. Mancas bir daha asla görülmedi -ne Calimport'ta ne de başka bir yerde.

"Ah, pekâlâ," diyerek iç geçirdi LaValle, kristal küresinin başına dönerek. Artemis Entreri'nin faydaları vardı.

Kapının odası yeniden açıldı ve Pook kafasını kapı eşiğinden uzattı. "Marangozlar loncasına bir ulak yolla," dedi

LaValle'ye. "Acilen birkaç yetenekli ustaya ihtiyaç ıhıyoluğumuzu söylesin." LaValle duyduklarına inanamayarak kafasını yana doğru eğdi.

"Harem ve hazine odası yerinde kalacak," dedi Pook Vurgulu bir şekilde, büyücünün neler olduğunu anlayamaması karşısında sinirlenmiş gibi yaparak.

"Ve elbette ki, kendi dairemi küçültecek değilim!"

LaValle neler olduğunu anlamaya başlayınca kaşları çatıldı.

"Ayrıca Artemis Entreri'ye odasını geri alamayacağını atiyleyecek hâlim yok," dedi Pook. "Hele hele görevini böylesine mükemmel bir şekilde

başarıya ulaştırdıktan sonra!" "Anlıyorum," dedi büyücü, bir kez daha aşağı katlarda bir yere taşınmak zorunda kalacağını düşünüp suratını asarak.

"Demek oluyor ki altıncı bir oda inşa edilmeli," diye güldü Pook, oynadığı küçük oyunun tadını çıkartarak. "Entreri'ninki ile haremin arasına." Değerli yardımcısına yeniden göz kırptı. "Odanı kendin tasarlayabilirsin, sevgili LaValle. Ve masraf yapmaya çekinme sakın!" Kapıyı kapattı ve gitti.

Büyücü, gözlerine dolan yaşları sildi. Pook onu hep şaşırtıyor ama asla hayâl kırıklığına uğratmıyordu. "Çok cömert bir patronsun, Pook Paşa," diye fısıldadı boş odaya.

Ve Pook Paşa, gerçekten de dediğini yaptıran bir liderdi. Zira LaValle, kristal küresinin başına geri döndü ve kararlılıkla dişlerini sıktı. Entreri ile buçukluğu bulacaktı.

Cömert patronunu hayâl kırıklığına uğratmayacaktı.

-9-

Şimdi Chionthar'ın dalgaları ve kuzeyden yelkenleri dolmasını sağlayacak açıyla esen meltem sayesinde Su Peris Baldur Kapısı'ndan güneye doğru süratle ilerliyor, suyu gemiyle birlik içindeki hareketleriyle etrafa beyaz köpükle fışkırtıyordu.

"İkindi vaktinde Kılıç Sahili'ne çıkacağız," dedi Deudermont, Drizzt ile Wulfgar'a. "Ve kıyı şeridinden ayrılınca, Asavir Kanalı'na varana dek gözümüz hiç kara! görmeyecek. Sonra dünyanın köşesinden dolaşacağımız bir güney yolculuğu yapacak ve Calimport'a doğru yeniden, doğuya döneceğiz.

"Calimport," diye tekrarladı, o anda Su Perisi'nin bayrak direğinde yükselmekte olan, altın rengi bir zemin üzerinde çaprazlamasına çizilmiş mavi şeritlere sahip yeni flandrayı işaret ederek.

Bunun alışılmış bir gemicilik adeti olmadığını bilen Drizzt, şüpheyle Deudermont'a baktı. "Baldur Kapısı'nın kuzeyinde Derinsu bayrağını dalgalandırırız," diye açıkladı kaptan. "Güneyinde ise Calimport'unkini."

"Bu kabul gören bir olay mı?"

"Bedelini bilenler için öyle," diye güldü Deudermont. "Derinsu ve Calimport rakiptir ve mücadelelerinde de inatçıdırlar hani. Birbirileriyle ticaret yapmak istiyorlar -zira bu iki tarafın da kârına— ama ikisi de, kendi limanlarında gemilerin diğer şehrin bayrağını dalgalandırmasını istemiyorlar."

"Ahmakça bir gurur," diye belirtti Wulfgar, kendi klan halkının sadece birkaç yıl evvel uyguladığı benzer gelenekleri acıyla hatırlayarak.

"Politika," dedi Deudermont, omuz silkerek. "Ama iki şehrin lordları da gizliden gizliye ticareti istiyor ve bu işi yürütmek için birkaç düzine gemi ile sözleşme yapıldı. Su Perisi'nin yuvam diyebileceği iki limanı var, ayrıca bu anılaşmadan herkes kâr ediyor."

"Kaptan Deudermont için de iki ayrı pazar var," diye belirtti Drizzt kurnazca. "Kazançlı iş." "Ayrıca insana iyi bir deniz yolculuğu hissi de veriyor," diye devam etti Deudermont, yüzünde hâlâ kocaman bir gülümsemeyle. "Baldur Kapısı'nın kuzeyindeki sularda gezinen korsanlar Derinsu'nun flandrasına diğer herkesinkinden çok saygı gösterir ve güneydekiler ise Calimport'u ve onun devasa donanmasını hiddetlendirmemeye dikkât ederler. Asavir Kanalı civarındaki korsanların açık denizde avlayabileceği birçok tüccar gemisi var ve daha güçsüz bir şehrin bayrağını dalgalandıran gemilere saldırmaları daha muhtemeldir."

"Peki siz asla rahatsız edilmiyor musunuz?" diye sormadan edemedi Wulfgar. Sesi çekingen ve neredeyse alaycıydı. Bu ikili bayrak işini uygun bulup bulmadığından henüz emin değilmiş gibiydi.

"Asla mı?" diye tekrarladı Deudermont. " 'Asla' değil ama nadiren. Ve eğer korsanlar üzerimize saldırırsa, biz de yelkenlerimizi rüzgârla doldurup kaçıyoruz. Yelkenleri rüzgârla doluyken Su Perisi'ni pek az gemi yakalayabilir."

"Peki ya sizi yakalarlarsa?" diye sordu Wulfgar.

"İşte o zaman yolculuğunuzun bedelini ödemeniz için fırsat çıkar," diyerek güldü Deudermont. "Kanımca, taşıdığınız o silahlar, akıncı bir korsanın takip isteklerini yumuşatacaktır."

Wulfgar, Aegis-fang'i yüz hizasına doğru kaldırıp ona baktı. "Umarım geminin hareketlerini, öyle bir savaşta başarılı olabilecek kadar iyi öğrenmişimdir," dedi. "Gelişigüzel bir salınış beni denize düşürebilir!"

'O zaman sen de korsan gemisinin yanına yüzersin,' diye düşündü Drizzt, 've onu alabora edersin!'

Büyücü Oberon, Baldur Kapısı'ndaki kulesinin karanlık bir dairesinden, Su Perisi'nin yelken açışını izledi.

Güvertede, kaptanın yanında duran elf ile kocaman barbarı daha iyi görebilmek için büyülü küresinin derinliklerini dikkâtle baktı. Büyücü, bu ikisinin Diyarlar'ın bu kesimlerinden olmadığını biliyordu. Giysilerine ve ten rengini bakılırsa barbarın, çok kuzeydeki kabilelere, Luskan'ın ve Dünyanın Omurgası Dağları'nın dahi ötesinde, Buzyeli Vadisi diye bilinen ıssız ve boş arazide yaşayan toplumlara mensup olması daha muhtemeldi. Yurdundan ne kadar da uzaktaydı ve onun türünden birinin açık denizde yolculuk etmesi nasıl da alışılmadık bir görüntüydü!

"Pook Paşa'nın mücevherinin geri götürülüşünde bu ikisinin ne gibi bir rolü olabilir?" diye yüksek sesle düşündü Oberon. Gerçekten de merak ediyordu. Yoksa Entreri, buçukluğu ararken oldukça uzun bir mesafe ötede olan çıplak tundraya kadar gitmiş miydi? Bu ikisi güneye doğru, onu mu takip ediyordu?

Ama bu büyücünün meselesi değildi. Entreri'ye birçok boyun borcu olan Oberon, kiralık katilin, sadece basit bir iyilik yapmasını isteyerek borçları kapatmasından memnundu. Birkaç yıl önce kiralık katil, Oberon için adam öldürmüştü -hem de bir defadan fazla. Entreri, Oberon'un kulesine yaptığı birçok ziyarette, büyücünün kendisine olan borçlarından hiç söz etmemişti ve bu sebeple büyücü, sürekli olarak kiralık katilin baskısını hissetmişti. Ama bu gece, sadece basit bir işaret vermesiyle birlikte, o uzun süreli

borçların hepsi kapanacaktı. Oberon'un merakı, denize açılmakta olan Su Perisi'ne bir süre daha bakmaya devam etmesini sağladı. Elfin üzerine - liman reisi Pellman'in dediğine göre adı Drizzt Do'Urden olan elfin üzerine — yoğunlaştı. Büyücünün tecrübeli gözlerine göre o elfte garip bir şeyler vardı. Barbarın olduğu gibi uygunsuz görünmüyordu. Daha ziyade, Drizzt'in hareketlerinde ve o eşsiz, lavanta renkli gözleriyle etrafa bakışında garip bir şeyler vardı. O gözler, elf Drizzt Do'Urden'in büründüğü genel dış görünüşe uymuyor gibiydi. Muhtemelen bir tılsımdır, diye tahmin etti Oberon. Bir çeşit büyülü sahte kılık. Meraklı büyücü, Pook Paşa'ya rapor etmek için daha fazla bilgi edinmeyi dilerdi. Daha fazla laştırma yapmak için büyü yoluyla geminin güvertesine ışınlanmayı düşündü fakat böyle bir işe girişmek için lâzım ·lan doğru büyüleri hazırlamamıştı. Ayrıca, bunun kendi pieselesi olmadığını kendisine yine hatırlattı. Üstelik, Entreri'ye karşı gelmek istemiyordu.

O gece Oberon, kulesinden dışarıya uçtu ve elinde bir büyü değneğiyle birlikte gece göğüne doğru yükseldi. Şehrin yüzlerce metre yükseğine çıktı ve ateş toplarından oluşan sinyalleri belirli bir sırayla göndermeye başladı.

İki yüz mil güneyde, Şeytan Dansçısı adlı bir Calimport gemisinin güvertesinde duran Artemis Entreri, gökteki ateş toplarını izledi. "Denizden geliyorlar," diye mırıldandı, ateş patlamalarının sıralamasına dikkât ederek. Yanında duran buçukluğa doğru döndü.

"Dostların bizi denizden takip ediyor," dedi. "Ve bir haftadan az mesafe ardımızdalar! İyi iş çıkartmışlar."

Bu haber karşısında Regis'in gözleri pek de umutla parlamadı. Artık her geçen gün ve geceyle birlikte, mevsim değişimi daha belirgin bir şekilde fark ediliyordu. Kışı çok geride bırakmışlardı ve Güney Diyarları'nın sıcak rüzgârları, buçukluğun ruh hâlini olumsuz yönde etkiliyordu. Calimport yolculuğu başka bir durakla daha bölünmeyecekti ve hiçbir gemi -bir haftadan az mesafe geride olsa bile— süratle giden Şeytan Dansçıst'm yetişemezdi. Regis bir iç çatışma içindeydi, eski lonca başkanı ile karşılaşmasının kaçınılmaz olduğu fikrine alışmaya çalışıyordu.

Pook Paşa bağışlayıcı bir adam değildi. Regis, Pook'un loncanın diğer üyelerinden bir şeyler çalmaya cüret eden hırsızlara verdiği acımasız

cezalara bizzat tanık olmuştu. Regis bunu bir adım daha öteye taşımış; lonca başkanının ken dişinden bir şeyler çalmıştı. Ayrıca aşırdığı nesne, yani büyülü yakut süs, Pook'un en kıymetli varlığıydı. Mağlup edilmiş ve umutsuzluk içinde olan Regis, kafasını önüne eğdi ve kamarasına doğru yavaşça ilerledi.

Buçukluğun kasvet dolu ruh hâli, Entreri'nin içini saran heyecan dolu ürpertiyi dindiremiyordu. Mücevheri ve buçukluğu Pook alacaktı ve yaptığı bu hizmet karşılığında Entreri'ye iyi bir ödeme yapılacaktı. Ama kiralık katil için| gayretlerinin esas mükâfatı Pook'un vereceği altınlar değildi.

Entreri, Drizzt Do'Urden'i istiyordu.

O gece Drizzt ve Wulfgar da Baldur Kapısı'nın üzerinde parlayan ateş toplarını izledi. Açık denize yeniden çıkmış fakat hâlâ Şeytan Dansçısı'nın yüz elli mil kuzeyinde: olan dostlar, bu gösterinin ne anlama geldiğini sadece tahmin edebilirdi.

"Bir büyücü," diye belirtti Deudermont gelip iki dosta katılarak. "Muhtemelen büyük bir gök hayvanıyla dövüşe tutuşmuştur," diye düşüncesini belirtti kaptan, eğlenceli bir hikâye uydurmaya çalışarak. "Bir ejder veya gökyüzündeki başka bir canavar!" Drizzt, ateş patlamalarına daha iyi bakabilmek için gözlerini kıstı. Alevlerin etrafında uçan kara şekiller görmüyordu. Ateş toplarının belirli bir hedefe nişanlandığına dair herhangi bir işaret de yoktu. Ama Su Perisi'nin, onun olayı ayrıntılarıyla göremeyeceği kadar uzakta olması da muhtemeldi.

"Bir dövüş değil -bir işaret," dedi Wulfgar aniden, patlamaların belirli bir sırayla olduğunu fark ederek. "Üç ve bir. Üç ve bir."

"İşaret vermek için zorlu bir yol gibi görünüyor," diye ekledi Wulfgar. "Yanında mesajı taşıyan bir atlı daha iyi iş görmez miydi?"

"Tabii ama bu bir gemiye verilen işaret değilse..." dedi tok bir sesle Deudermont.

Drizzt aynı şeyi çoktan düşünmüş ve bu gösterinin kaynağı ile amacı konusunda epey endişelenmeye başlamıştı Kile.

Deudermont ateş gösterisini biraz daha inceledi. "Muhtemelen bir işaret," diye kabul etti. Wulfgar'ın, ateş loplarının belirli bir sırayla patladığı konusundaki gözlemi doğruydu. "Baldur Kapısı'na her gün birçok gemi gelir ve birçok gemi denize açılır. Dostlarını büyük bir gösterişle selâmlayan ya da onlara güle güle dileyen bir büyücü olsa gerek."

"Ya da bazı bilgiler veren," diye ekledi Drizzt, kafasını kaldırıp Wulfgar'a bakarak. Wulfgar, Drowun ne demeye çalıştığını anladı. Drizzt, barbarın kaşları çatık simasına bakınca onun da benzer düşünceleri paylaştığını görebiliyordu.

"Ama bizim için bir gösteriden başka bir şey değil," dedi Deudermont, onlara iyi geceler dileyip omuzlarını sıvazlayarak. "Eğlenceyle izlenecek hoş bir olay."

Drizzt ile Wulfgar, Deudermont'un bu fikrinden ciddi bir şekilde şüphe ederek birbirilerine baktılar.

"Artemis Entreri ne gibi bir oyun oynuyor?" diye sordu Pook, düşüncelerini yüksek sesle söyleyerek.

Kristal kürenin içinden ona bakan büyücü Oberon omuz silkti. "Artemis Entreri'nin sebeplerini hiçbir zaman anlamayı başaramadım."

Pook başıyla onayladı ve LaValle'nin koltuğunun ardında volta atmaya devam etti.

"Yine de, bu ikisinin sizin yakut süsünüzle pek alâkası olmadığını tahmin edebiliyorum," dedi Oberon.

"Entreri'nin geçtiği yollarda edindiği kişisel bir düşman olabilir," diye hemfikir oldu Pook.

"Buçukluğun dostları mı acaba?" diye düşündü

Oberon. "Peki o zaman neden Entreri onları doğru yöne çeksin ki?"

"Her kim olurlarsa olsunlar, sadece sorun çıkartırlar dedi, lonca başkanı ile büyülü kürenin arasında oturmakt olan LaValle.

"Belki de Entreri onlara pusu kurmayı planlıyordur, diye önerdi Pook, Oberon'a. "Bu da senin işaretine nede ihtiyaç duyduğunu açıklar."

"Entreri, liman reisine kendisinin onlarla Calimport'ta buluşacağını söyleme talimatını verdi," diye Pook'a hatırlattı Oberon.

"Onları kandırmak için," dedi LaValle. "Güney limanına varana dek yolun açık olacağına inanmaları için."

"Bu Artemis Entreri'nin üslubu değil," dedi Oberon, ve Pook da aynı şeyi düşünüyordu. "Kiralık katilin, bir mücadelede avantaj sağlamak için böyle bariz hilelere baş vurduğunu hiç görmedim. Kendisine meydan okuyanlarla doğrudan yüzleşip onları yok etmek Entreri'nin en büyük zevkidir."

İki büyücü ve böyle bilmecelere karşı uygun bir şekilde hareket ederek hayatta kalıp zenginleşen lonca başkanı, olasılıkları düşünüp taşınmak içirt bir süre sessiz kaldılar. Pook'un umursadığı tek şey yakut süsünün geri getirilmesiydi. Onunla birlikte gücünü on kat arttırabilir, belki de Calimshan'ın Hükümdar Paşası'nın bile gözüne girebilirdi.

"Bunu hiç sevmedim," dedi Pook en sonunda. "Buçukluğun ve mücevher süsün geri getirilmesi konusunda hiçbir güçlük çıkmasını istemiyorum."

Yapmaya karar verdiği şeyi şöyle bir gözden geçirmek için duraksadı. Bu sırada Oberon'un simasına yaklaşabilmek için LaValle'nin sırtına doğru eğildi. "Pinochet ile hâlâ bağlantın var mı?" diye şeytanca sordu büyücüye.

Oberon, lonca başkanının ne demek istediğini anladı. "O korsan, dostlarını unutmaz," diye cevap verdi, aynı şeytani tonlamayla. "Pinochet, Baldur Kapısı'na kapağı her atışında benimle irtibata geçer. Hatta, eski dostuyla her şey yolunda mı diye sizi de sorar."

"Peki şimdi adalarda mı?"

"Kış malları Derinsu'dan güneye geliyor," diye yanıtladı Oberon, kıs kıs gülerek. "Başarılı bir korsan başka nerede olabilir ki?"

"İyi!" diye mırıldandı Pook.

"Entreri'yi takip edenlere bir karşılama töreni püzenleyeyim mi?" diye sordu Oberon hevesle, çevrilen entrikadan ve lonca başkanına hizmet etme fırsatından hoşnutluk duyarak. "Uç gemi -işi şansa bırakmayalım," dedi Pook. "Buçukluğun geri dönüşü konusunda hiçbir sorun çıkmayacak. Onunla konuşacak çok şeyimiz var!"

Oberon bu görevi bir anlığına düşünüp tarttı. "Ne yazık," diye belirtti. "Su Perisi iyi bir gemiydi."

Pook hatayı asla affetmeyeceğini kesin bir açıklıkla göstermek ve vurgu yapmak için tek bir kelimeyi tekrarladı. "İdi."

-10-

Ayak bileklerinden zincirlerle asılı olan buçuklu kaynayan sıvıyla dolu bir kazanın tepesinde, baş aşağı bir şekilde duruyordu. Kaynayan sıvı su değildi, daha koyu b! şeydi. Galiba kırmızı renkteydi. Galiba kandı.

Manivela gıcırdadı ve buçukluk bir santim daha aşağı indi. Yüzü buruşmuş, ağzı açılmıştı, sanki çığlık atar gibi. Ama çığlık falan duyulmuyordu. Sadece manivelanın iniltileri ve ortalıklarda görülmeyen bir işkencecinin şeytani kahkahası yankılanıyordu.

Puslu sahne değişti ve manivela görünür oldu, sanki tek başına duruyormuş gibi görünen bir el tarafından çalıştırılıyordu.

Zincirin aşağı doğru inişinde bir duraksama oldu.

Sonra şeytani ses son bir kez güldü. El, manivela kolunu hızla çekti ve manivelanın dönmesini sağladı.

Bir çığlık yankılandı. İç parçalayan bir ıstırap çığlığıydı -ölüm çığlığı.

Bruenor, daha onları tam olarak açamadan gözlerindeki terler canını yaktı. Yüzündeki nemi sildi. Feci kâbusun görüntülerini silkelemek ve zihninin etrafındakilere uyum sağlaması için kafasını sağa sola salladı.

Sarmaşık Konak'taydı. Konforlu bir odadaki rahat bir yatakta yatıyordu. Yaktığı zaman yeni olan mumlar şimdi iyice erimişti. Hiç yardımları dokunmamıştı; bu gece de tıpkı diğer geceler gibi olmuştu. Bir başka kâbus daha.

Bruenor yuvarlandı ve yatağın yan tarafına oturdu. Her şey olması gerektiği gibiydi. Mithril zırh ve altın kaplı kalkan, odadaki tek şifoniyerin yanındaki bir sandalyenin üzerinde duruyordu. Duergar mağaralarından kaçarken yolunu yararak ilerlemek için kullandığı baltası, Drizzt'in palasının yanında duvara dayanmış duruyordu. Ve şifoniyerin üzerinde iki miğfer vardı, geçen iki asır boyunca cüceyi maceradan maceraya taşımış olan, ezik büzük, tek boynuzlu miğfer ve Mithril Salonu kralının bine yakın parlak mücevherle süslenmiş olan tacı. Ama Bruenor'a göre, her şey pek de olması gerektiği Ibi değildi. Pencereden dışarıya, gece karanlığına baktı. Ne yazık ki görebildiği tek şey, mumla aydınlanmış odanın yansıması, Mithril Salonu kralının tacı ve zırhıydı.

Bruenor için zorlu bir hafta olmuştu. Geçen bütün günler heyecanlı zamanlarla, Mithril Salonu'nu geri almak üzere Adbar Kalesi ve Buzyeli Vadisi'nden gelecek ordular hakkında konuşmalarla dolu olmuştu. Cücenin omzu, Harpeller ve konağa gelen diğer misafirler tarafından defalarca sıvazlan-maktan ağrır hâle gelmişti. Hepsi de tahtını geri alacağı, o yaklaşan gün için cüceyi kutlamayı iple çekiyorlardı.

Ama Bruenor, son birkaç gündür boş boş dolanıyor, kendisinin henüz tam olarak farkına varamadığı bir rolü, sırf üzerine yüklendiği için oynuyordu. Yaklaşık iki asır evvel sürgün edildiğinden beri Bruenor'un hayâlini kurduğu o büyük maceraya hazırlanma zamanıydı. Büyükbabası, büyükbabasının babası ve ta Battlehammer Klanı'nın ilk zamanlarına kadar bütün soyu Mithril Salonu'na kral olmuştu. Bruenor'un doğuştan gelen hakkı, Mithril Salonu'nu geri almak üzere sefere çıkan orduları yönetmesini ve elde etmek için doğduğu tacı takmasını gerektiriyordu.

Ama Bruenor Battlehammer, kendisi için aslında neyin önemli olduğunu o aynı kadim cüce mağaralarında anlamıştı. Şu geçen son on yılda, hayatına çok özel dört dost girmişti ve içlerinden bir tanesi bile cüce değildi. Beşinin geliştirdiği dostluk bir cüce krallığından bile büyüktü ve Bruenor için dünyadaki bütün mithrillerden daha değerliydi. Şimdi fetih hayalleri ona boş geliyordu.

Gecenin o vakitleri şimdilerde Bruenor'un kalbini ve zihnini zorluyordu. Hiçbir zaman birbirinin aynı olmayan fakat hep aynı feci sonuçlarla biten kâbuslar gün ışığıyla birlikte yok olmuyordu.

"Başka bir kâbus mu?" diye hafif bir ses geldi ka eşiğinden. Bruenor dönüp omzunun üzerinden baktı ve Cattibrie'ı gördü.

Bruenor cevap vermesi gerekmediğini biliyor Kafasını elinin içine gömdü ve gözlerini ovuşturdu.

"Yine Regis'i mi gördün?" diye sordu Cattibrie, cüceye yaklaşarak. Bruenor kapının yavaşça kapandığını duydu.

"Gümbürgöbek," diye yavaşça düzeltti Bruen yaklaşık on yıldır en yakın dostlarından biri olan buçuklu taktığı ismi kullanarak.

Bruenor bacaklarını yatağın üzerine çekti. "Onu yanında olmalıydım," dedi huysuzca, "ya da en azından, drow ve Wulfgar ile beraber onu arıyor olmalıydım!"

Krallığın seni bekliyor," diye hatırlattı Cattibrie, nereye ait olduğuna olan inancını -ki Bruenor'un inancını tüm kalbiyle paylaşıyordu—değiştirmekten çok suçluluk duygusunu dağıtmak için.

"Buzyeli Vadili akrabalar bir, Adbar ordusu da iki ay içinde burada olacak."

"Evet ama kış bitene kadar salonlara doğru yürüyüşe geçemeyiz."

Cattibrie, kötüye gitmekte olan muhabbeti önlemenin bir yolunu arayarak etrafına bakındı.

"Sana çok yakışacak," dedi neşeyle, mücevherli tacı işaret ederek.

"Hangisi?" diye karşılık verdi Bruenor, sesinde keskin bir tınıyla.

Cattibrie, görkemli tacın yanında oldukça acınası görünen ezik büzük miğfere baktı ve kahkahayı basacak gibi oldu. Ama bir yorum yapmadan önce Bruenor'a doğru döndü ve eski miğferini incelerken cücenin yüzünde hasıl olan sert bakışı gördüğünde Bruenor'un o soruyu şaka olsun diye sormadığını fark etti. İşte o zaman Cattibrie, Bruenor'un tek boynuzlu miğferi, kaderinde giymesi yazılı olan taçtan çok daha değerli olarak gördüğünü anladı.

"Calimport'a doğru yolu yarıladılar," diye belirtti Cattibrie, yapmak istediği şey konusunda cüceyle aynı duyguları paylaşarak. "Belki de daha fazlasını."

"Evet, ve kış yaklaştığı için Derinsu'dan pek az gemi denize açılır," diye sertçe homurdandı Bruenor, Sarmaşık Konak'taki ikinci gününde, yani dostlarının peşinden gitmeyi istediğini söylediği günde, Cattibrie'ın ona karşı öne sürdüğü gerçekleri tekrar ederek. "Yapılacak milyon tane hazırlığımız var," dedi Cattibrie, inatla neşeli ses tonunu koruyarak. "Kış kesinlikle çabuk Itçecektir. Biz de Drizzt, Wulfgar ve Regis geri dönünceye kadar salonları almış oluruz."

Bruenor'un yüz ifadesi yumuşamadı. Gözleri kırık miğfere kenetlenmişti ama zihni gördüğü şeylerin ötesinde dolanıp duruyor, Garumn Geçidi'ndeki o kader anını tekrar Canlandırıyordu. En azından ayrılmadan önce Regis ile aralarını düzeltmişlerdi... Bruenor'un hatıraları bir anda uçup dağıldı. Cattibrie'a hoşnutsuz bir bakış attı. "Savaş başlamadan evvel, zamanında geri dönebilirler mi dersin?"

Cattibrie omuz silkti. "Eğer gerisin geriye yola çıkarlarsa," diye yanıtladı. Bu soru onu şaşırtmıştı, zira Bruenor'un aklında, Mithril Salonu savaşında Drizzt ve Wulfgar ile yan yana dövüşmekten daha fazlasının olduğunu biliyordu. "Güney Diyarı'nda birçok mil kat edebilirler —hatta kışın bile."

Bruenor yataktan fırladı, tek boynuzlu miğferini kaptı ve onu kafasına takarak kapıya doğru koşturdu.

"Gecenin köründe mi?" diye şaştı kaldı Cattibrie. O da ayağa sıçradı ve cüceyi koridora doğru takip etti.

Bruenor hiç yavaşlamadı. Dosdoğru Harkle Harpel'in kapısına ilerledi ve konağın o bölümündeki herkesi uyandırmaya yetecek bir gümbürtüyle kapıyı yumrukladı. "Harkle!" diye gürledi.

Cattibrie onu yatıştırmaya çalışmamasının daha iyi olacağını biliyordu. Neler olduğuna bakmak için koridora doğru uzatılan meraklı kafalara, özür dilercesine omuz silkerek cevap verdi.

En sonunda Harkle, üzerinde sadece bir gece entarisi ve kukuletalı bir takke, elinde ise bir mum ile birlikte kapısını açtı.

Bruenor, Cattibrie'ı da arkasından sürükleyerek hışımla odaya daldı. "Bana bir savaş arabası yapabilir misin?" diye sordu cüce.

"Sana bir ne?" diye esnedi Harkle, beyhude yere uykusunu dağıtmaya çalışarak. "Savaş arabası mı?"

"Savaş arabası!" diye hırladı Bruenor. "Ateşten arab Alustriel Hanım'ın beni buraya getirdiğindeki gibi! Ateşte bir savaş arabası!" "Şey," diye kekeledi Harkle. "Daha önce hiç—"

"Yapabilir misin?" diye kükredi Bruenor, gereks zırvalara karşı hiç sabrı kalmayarak.

"Evet... ııh, belki," diye ilân etti Harkle, elinden geldiğince özgüven dolu bir sesle. "Aslıhda o büyü Alustriel'in uzmanlık alanına giriyor. Buradaki hiç kimse daha önce... " Bruenor'un sinirden dolup taşarak bakışlarının kendisini delip geçtiğini fark ederek sözünü yarıda kesti. Cüce çıplak topuklarından birini zemine sabitlemiş bir şekilde duruyordu. Boğumlu kollarını göğsünde kavuşmuştu ve etli butlu parmakları sabırsız bir tempo ile şişkin pazılarına vurup duruyordu.

"Hanımla sabahleyin konuşurum," diye temin etti Harkle. "Eminim ki —"

"Alustriel hâlâ burada mı?" diye sözünü kesti Bruenor. "Evet, tabii," diye yanıtladı Harkle.

"Birkaç gün daha burada kal—"

"Nerede?" diye bilmek istedi Bruenor.

"Bu koridorda."

"Hangi oda?"

"Seni sabahleyin onun yanına götür—" diye başladı Harkle.

Bruenor, büyücünün gece entarisinin yakasını kavradı ve adamı cüce kafası seviyesine indirdi.

Bruenor'un burnuyla da daha güçlü olduğu anlaşıldı. Zira uzun ve sivri burnunu Harkle'ınkine öyle bir bastırdı ki, adamın burnu yanaklarından birine değene kadar kıvrıldı. Bruenor gözlerini kırpmadı ve sorusunun her bir hecesini yavaşça ve belirgin bir şekilde, yani cevabı duymak istediği şekilde söyledi.

"Hangi oda?"

"Tırabzanların yanındaki yeşil kapı," diye aceleyle söyleyiverdi Harkle.

Bruenor, büyücüye iyi kalpli bir tavırla göz kırptı ve onu serbest bıraktı. Cüce Cattibrie'a doğru arkasını döndü, kızın eğlenmiş gülümsemesine kararlı bir şekilde kafasını sallayarak karşılık verdi ve hışımla koridora çıktı.

"Yo, gecenin bu vaktinde Alustriel Hanımı rahatsız İİtmemeli!" diye itiraz etti Harkle. Cattibrie kahkahasına engel olamadı. "O zaman onu kendin durdur!"

Harkle, cücenin koridorda yankılanan ağır adımlarını dinledi; Bruenor'un çıplak ayakları ahşap zemininde heyelan Hasları gibi gümbürdüyordu. Cattibrie'ın önerisine "Hayır," diye cevap verdi ve yüzünde kızınki kadar geniş bir gülümseme belirdi. "Hiç sanmıyorum." Alustriel Hanım, gecenin bir vakti ansızın Uyandırılmış dahi olsa güzelliğinden hiçbir şey kaybetmemişti. Gümüş renkli saçları, her nasıl oluyorsa, mistik bir şekilde akşamın hafif parıltısını taşıyordu. Bruenor, hanımı görünce kadının mevkiini ve görgü kurallarını hatırlayarak kendisini toparladı.

"Iıh, affınıza sığınırım hanımım," diye kekeledi, aniden hareketlerinden dolayı utanarak. "Geç oldu, iyi yürekli Kral Bruenor," dedi Alustriel kibarca, cüceye bakarken yüzünde eğlenmiş bir gülümseme belirerek. Zira Bruenor'un üzerinde, sadece gece entarisi ve kırık miğferi vardı. "Gecenin bu vaktinde seni benim kapıma getiren şey nedir?"

"Yaşanan bütün bu koşuşturmaca bir yana, sizin hâlâ Uzunsemer'de olduğunuzu dahi bilmiyordum," diye açıkladı Bruenor.

"Gitmeden evvel seni görmeye gelecektim," diye yanıtladı Alustriel, hâlâ dostane bir sesle. "Uykunuzu bölmenize hiç gerek yok -tabii benimkini de."

"Benim derdim hoşça kal dilemekte değil," dedi Bruenor. "Bir iyiliğe ihtiyacım var da."

"Acilen mi?"

Bruenor vurgulu bir şekilde başıyla onayladı. "Daha buraya gelmeden önce sizden dilemem gereken bir iyilik."

Cücenin işindeki ciddiyeti anlayan Alustriel, Bruenor'u odasına buyur etti ve kapıyı ardından kapattı.

"O savaş arabalarından birine ihtiyacım olacak," dedi Bruenor. "Beni güneye götürmesi için."

"Demek dostlarına yetişmeye ve buçukluğu aramalarında onlara yardımcı olmaya niyetlisin," diye akıl yürüttü Alustriel.

"Evet, nereye ait olduğumu biliyorum."

"Ama ben sana eşlik edemem," dedi Alustriel "Yönetilmesi gereken bir ülkem var; diğer krallıkların sınırlarında habersiz yolculuk etmek bana yakışmaz."

"Sizden gelmenizi istemeyeceğim," diye yanıtladı Bruenor.

"Peki arabayı kim sürecek öyleyse? O denli bir büyüyü kullanacak deneyimin yok."

Bruenor biraz düşündü. "Harkle beni götürür!" diyi haykırdı.

Alustriel, yaşanması muhtemel felâketleri düşününe* gülümseyişini gizleyemedi. Harkle -tıpkı bir sürü Harpel akrabası gibi— büyü yaparken genellikle kendisini incitirdi. Hanım, Bruenor'un fikrini değiştiremeyeceğinden emindi fakat cücenin planındaki bütün zayıflıkları belirtmeyi kendisine görev biliyordu.

"Calimport gerçekten de çok uzakta," dedi ona. "Orayı doğru bir savaş arabasında yolculuk yapmak hızlı olacaktır fakat geri dönüşün aylar alır. Mithril Salonu'nun gerçek kralı, tahtının geri alınacağı savaş için toplanan orduların başında olmayacak mı?"

"Olacak," diye yanıtladı Bruenor, "eğer mümkünse tabii. Ama benim yerim dostlarımın yanıdır. Onlara en azından bunu borçluyum!"

"Çok fazla şeyi riske atıyorsun."

"Onların benim için -bir çok defa— riske attıklarından fazla değildir."

Alustriel kapıyı açtı. "Pekâlâ," dedi, "ayrıca kararına saygı duyuyorum. Soylu bir kral olacaksın, Bruenor Battlehammer."

Cüce, hayatında pek nadir olarak yaşadığı o anlardan birini yaşayıp kızardı.

"Şimdi git de dinlen," dedi Alustriel. "Bu gece elimden geleni öğreneceğim. Şafak sökmeden önce benimle Harpel Tepesi'nin güney bayırında buluş."

Bruenor hevesle başını sallayıp onayladı ve odasına geri yollandı. Uzunsemer'e geldiğinden beri ilk kez rahat uyudu.

Şafak öncesi vaktinin aydınlanan gökyüzü altında, Hıuenor ve Harkle, kararlaştırılan yerde Alustriel ile hulustular. Harkle yolculuğa çıkmayı hevesle kabul etmişti; İmi zaman için Alustriel Hanım'ın o meşhur savaş arabalarından biriyle bir tur atmak istemişti de. Fakat savaşa Bazır cücenin yanında pek uygunsuz görünüyordu. Büyücülük Cüppesini giymiş, deri kemerinin içine tıkıştırmıştı. Beyaz renkli tüylü kanatlara ve durmadan aşağı düşüp gözlerini kapatan bir siperliğe sahip olan, garip şekilli, gümüş bir miğfer takmıştı. Alustriel gecenin geri kalan kısmında uyumamıştı. Harpeller'in ona tedarik ettikleri kristal küreye bakmak ve Bruenor'un dostlarının nerelerde olduğu hakkında bazı ipuçları bulmak için uzak düzlemleri seyretmekle meşgul olmuştu. O kısacık süre içinde pek fazla şey öğrenmiş ve hatta, daha fazla bilgi toplayabilmek için ölü büyücü Morkai'nin ruhuyla bağlantı bile kurmuştu.

Ve öğrendikleri ise onu epey rahatsız etmişti.

Şimdi yüzünü doğuya çevirmiş, elinde büyü bileşenleriyle, şafağın atmasını bekleyerek sessizce duruyordu. Güneşin ilk ışınları ufuk çizgisinden sıyrılıp çıktığında, büyü bileşenlerini savurdu ve büyüyü yaptı. Dakikalar sonra tepenin yamacında, büyüsel bir yolla yerden bir santim yüksekte duran alevler içindeki bir savaş arabası ve iki ateşten at belirdi. Arabanın ve atların ateşleri, üzerleri şebnemle kaplı çimlerden duman hareleri yükselmesini sağlıyordu. "Calimport'a!" diye ilân etti Harkle, büyülü at arabasına doğru aceleyle ilerleyerek. "Hayır," diye düzeltti Alustriel. Bruenor kafası karışarak ona baktı.

"Dostların henüz Kumların İmparatorluğu'nda değil," diye açıkladı hanım. "Denizdeler ve bugün feci bir tehlikeyle yüzleşecekler. Rotanızı güneybatıya, denize doğru tutun, sonra kıyı şeridi görünür olduğunda dosdoğru güneye vurun."

Bruenor'a kalp şeklinde, klipsli bir kolye ucu fırlattı. Cüce klipsi açtı ve içinde Drizzt Do'Urden'in bir resmi olduğuna gördü.

"Dostlarını taşıyan gemiye yaklaştığınızda kolyenin süsü ısınacak," dedi Alustriel. "Bunu birçok hafta evvel yapmıştım, Mithril Salonu'ndan geri dönüşünüzde grubunuz Gümüşay'a yaklaşırsa haberim olsun diye." Cücenin aklından geçen sayısız sorunun farkında olduğu için Bruenor'un merali dolu bakışlarından kaçındı. Sessizce, sanki neredeyse utanmışçasına ekledi, "Mümkünse onu geri almak isterim."

Bruenor muzip yorumlarını kendisine sakladı. Alustriel Hanım ile Drizzt arasında gelişmekte olan gönül bağından haberdardı. Her geçen gün daha da belirgin oluyordu bu bağ. "Geri alacaksınız," diye temin etti onu. Kolye süsünün üzerine yumruğunu kapattı ve Harkle'ın yanına gitti.

"Oyalanmayın," dedi Alustriel onlara. "Bugün size çok ihtiyaçları var!"

"Bekleyin!" diye bir ses geldi tepenin üzerinden. Üçü de arkasını dönüp baktığında Cattibrie'ı gördüler. Tamamen yola çıkmak için giyinip kuşanmış, Mithril Salonu'nda bulduğu Anariel'in büyülü yayı Taulmaril'i rahat bir şekilde omzuna asmıştı. Koşturarak savaş arabasının yanına geldi.

"Beni burada bırakmayı düşünmüyordun herhalde?" diye; sordu Bruenor'a.

Bruenor, kızın gözlerinin içine bakamadı. Gerçekten de kızına bir hoşça kal bile dilemeden ayrılmayı düşünmüştü'

"Pöh!" diye homurdandı. "Sadece beni durdurmaya çalışacaktın!"

"Asla yapmazdım!" diye kızgın bir sesle karşılık verdi Cattibrie. "Bence sen doğru bir iş yapıyorsun. Ama eğer yana kaykılıp bana da yer açarsan daha doğru bir iş yapmış olacaksın!" Bruenor kati bir şekilde kafasını sağa sola salladı. "Benim de senin kadar hakkım var!" diye itiraz etti Cattibrie.

"Pöh!" diye homurdandı Bruenor yine. "Drizzt ve Gümbürgöbek benim en yakın dostlarım!"

"Ve benim de!"

"Ayrıca Wulfgar neredeyse oğlum kadar yakındır bana!" diye karşılık verdi Bruenor, laf dalaşını kazandığını düşünerek.

"Ve bana ondan biraz daha fazla yakın olacak," diye lafı yapıştırdı Cattibrie, "tabii eğer Güney'den geri dönerse!"

Cattibrie, Drizzt'i Bruenor ile tanıştıranın da kendisi olduğunu hatırlatmaya gerek bile görmedi. Cücenin bütün söylediklerini alt etmişti. "Yana kaykıl ve bana yer aç, Bruenor Hillehammer! Benim de senin kadar kaybedeceğim şey var ve seninle gelmeye kararlıyım!"

"Orduları kim karşılayacak?" diye sordu Bruenor. "O işin icabına Harpeller bakar. Biz geri dönene kadar, ya da en azından bahara kadar salonlara doğru sefere çıkmayacaklar zaten."

"Ama eğer ikiniz de gider ve geri dönemezseniz," diye araya girdi Harkle, bu düşüncenin bir anlığına havada asılı kalmasını sağlayarak.

"Yolu bir tek sizler biliyorsunuz." Bruenor, Cattibrie'ın umutları suya düşmüş bakışını gördü ve bu yolculukta kendisine ne kadar da çok katılmak İstediğini anladı. Ayrıca kızın gelmekte haklı olduğunu da biliyordu, zira güney topraklarındaki bu takip meselesinde, onun da kendisi kadar çok kaybedecek şeyi vardı. Bir anlığına düşündü ve tartışmada aniden Cattibrie'ın tarafına geçiverdi. "Hanım yolu biliyor," dedi, Alustriel'i işaret ederek.

Alustriel başıyla onayladı. "Biliyorum," diye yanıtladı. "Ve ordulara salonların yolunu memnuniyetle gösteririm. Ama savaş arabası sadece iki kişi taşıyabilir." Bruenor'un iç çekişi, en az Cattibrie'ınki kadar derindi. Cüce çaresice omuz silkti. "İyisi mi sen burada kal," dedi yavaşça. "Ben onları geri getireceğim."

Cattibrie o kadar kolay pes etmeyecekti. "Bir dövüşe tutuştuğunuzda," dedi, "ki kesinlikle tutuşacaksınız, yanında Harkle ve büyülerinin mi olmasını yeğlersin yoksa ben ve yayımın mı?"

Bruenor kafasını çevirip Harkle'a baktı ve genç kadının mantığını anında anladı. Büyücü, savaş arabasının dizginlerinin önünde dikilmiş, miğferinin siperliğini alnının üzerinde tutmanın bir yolunu arıyordu. Harkle en sonunda pes etti ve siperliğin altından görene dek kafasını arkaya doğru eğdi.

"Bak, bir parçasını düşürmüşsün," dedi Bruenor adamı "Bu yüzden yerinde durmuyor!"

Harkle arkasını döndü ve Bruenor'un savaş arabasını arkasında bir yeri, zemini işaret ettiğini gördü. Beceriksize vücudunu döndürdü ve cücenin neyi işaret ettiğini görni çabasıyla yere doğru eğildi.

Harkle bakmak için iki büklüm olduğunda, gümü miğferinin ağırlığı -ki aslında, kendisinden çok daha iri ol bir kuzenine aitti— sebebiyle yuvarlandı ve yüz üstü çimlerin üzerine yığıldı.

Tam o sırada Bruenor, Cattibrie'ı tuttuğu gib savaş arabasının içine çekiverdi.

"Ah lanet!" diye sızlandı Harkle. "Gitmeyi o kadar çok istiyordum ki!"

"Hanım sana uçman için başka bir tane yapar," dedi; onu teselli etti Bruenor. Harkle, Alustriel'e baktı.

"Yarın sabah,"diye kabul etti Alustriel, yaşanan bu sahne karşısında oldukça eğlenmiş bir şekilde. Sonra Bruenor'a doğru dönüp, "Arabayı sürebilir misin?" diye sordu.

"Sanırım en az onun kadar iyi sürerim!" diye bildirdi cüce, ateşten dizginleri tutarak. "Sıkı tutun kızım. Geçmem' gereken yarım dünya boyu mesafe var!" Dizginlere asıldı. Savaş arabası sabah göğüne doğru yükseldi ve şafak vaktinin boz-mavi renginin üzerinde alevden bir iz bıraktı.

Batıya doğru hızla uçarlarken, rüzgâr hızla üzerlerine esiyor, savaş arabası çılgınlar gibi sağa sola, yukarı aşağı sallanıyordu. Bruenor rotasını sabit tutabilmek için deliler gibi uğraş veriyordu; Cattibrie ise sadece tutunabilmek için boğuşuyordu. Arabanın yan tarafları sallanıyor, arka

tarafı inip kalkıyordu. Hatta tamı tamına dikey bir dönüş bile yaptılar. Fakat -şanslarına— bu o kadar çok çabuk olup bitmişti ki, binicilerin aşağı düşecek zamanı olmadı! Birkaç dakika sonra, karşılarına bir fırtına bulutu çıkıverdi. Bruenor bulutu gördü ve tam o sırada Cattibrie onu uyarmak için haykırdı. Fakat cüce, savaş arabasını kullanma işini yön tayin edebilecek kadar iyi kavrayamamıştı henüz. Artlarında tıslayan, ateşten bir kuyruk bırakarak karanlık bulutun içine daldılar ve fişek gibi dışarı çıktılar. Ve derken, terli yüzü parıldamakta olan Bruenor dizginleri bir parça kontrol edebilmeyi başardı. Savaş arabasının yönünü tayin etti ve doğan güneşi sağ omzunun Olduğu tarafa aldı. Cattibrie da sağlam bir şekilde ayakta durmayı başardı fakat hâlâ bir eliyle savaş arabasının yan tarafına ve diğeriyle de cücenin kalın pelerinine sıkı sıkıya tutunuyordu.

Gümüş ejderha, bacaklarını -dördünü de— karnına toplamış ve uykulu gözleri yarı kapalı bir şekilde, tembelce sırt üstü dönüp sabah rüzgârlarıyla birlikte süzüldü. İyi ejderha, dünyanın koşuşturmacasından uzaklarda, bulut seviyesinin üstüne, güneşin hiç gölgelenmeyen ışınlarıyla yıkandığı sabah uçuşlarını severdi.

Ama doğu istikametinden üzerine doğru hızla gelmekte olan ateşten nesneyi gördüğünde, ejderhanın o muhteşem gözleri kocaman açılıverdi. Alevleri, şeytani bir kızıl ejderin haberini veren ateşler olarak değerlendiren gümüş, manevra yapıp yüksek bir bulutun içine daldı ve yaratığı pusuya düşürmek için hazırlandı. Ama garip aracı, alevden at arabasını fark ettiğinde ejderin gözlerindeki hiddet yok oldu. Sürücünün tek boynuzlu bir zımbırtı olan ve arabanın ön kısmında duran miğferi gözüküyordu sadece. Onun yanında ise, kestane rengi bukleleri omuzlarında uçuşan genç bir kadın vardı.

Koca ağzı beş karış açık kalan gümüş ejderha, hızla geçip giden savaş arabasını izledi. Şu dünyada birçok yıl yaşamış olan yaşlı yaratığın merakını pek az şey cezp ederdi fakat bu alışılmadık nesnenin peşinden gitmeyi ciddi ciddi düşündü.

Sonra serin bir meltem esti ve gümüş ejderin aklındaki diğer bütün düşünceleri alıp götürdü. "İnsanlar," diye söylendi, tekrar sırt üstü dönüp gördüklerine inanamaz bir hâlde kafasını sallayarak.

Cattibrie ile Bruenor, ejderi görmediler bile. Gözleri dosdoğru ileri kilitlenmişti, ki batı ufkunda, ağır bir sabah sisine bir battaniye gibi örtünmüş olan engin deniz görülmeye başlamıştı. Yarım saat sonra, kuzeyde Derinsu'nun yüksek kulelerini gördüler ve Kılıç Sahili'nden ayrılıp denizini üzerinden uçtular. Dizginleri daha rahat kontrol etmeye başlayan Bruenor, savaş arabasını güneye doğru döndürdü ve aşağı doğru indirdi. Çok aşağı.

Gri sis bulutunun içine daldıklarında, altlarında dalgaların gümbürtüsünü ve havaya püsküren su tanecikleri ateşten arabaya değdikçe çıkan cıss sesini işittiler. "Arabayı yükselt!" diye haykırdı Cattibrie. "Çok alçaktasın!"

"Alçakta olması lâzım!" derken boğulur gibi oldu Bruenor, bir yandan dizginlerle boğuşurken. Beceriksizliğini gizlemeye çalıştı fakat suya gerçekten de çok yakın olduklarım gayet iyi anladı. Var gücüyle cebelleşerek savaş arabasını birkaç metre yükseltmeyi ve seviyesini korumayı başardı. "Bak gördün mü," diye böbürlendi. "Hem düz gidiyoruz, hem de alçaktan." Omzunun üzerinden Cattibrie'a baktı. Kızın şüpheci bakışına cevaben bir kez daha "Alçakta olması lâzım," dedi. "O lanet gemiyi bulmak istiyorsak görebilmeliyiz de!" Cattibrie sadece kafasını sağa sola salladı.

Fakat derken gerçekten de bir gemi gördüler. Aradıkları gemi değildi ama eninde sonunda bir gemiydi, sisin içinde taş çatlasa otuz metre ilerideydi.

Cattibrie çığlık attı -Bruenor da öyle— ve cüce, dizginlere asılarak savaş arabasını elinden geldiğince dik bir açıyla yukarı doğru yükseltmeye çalıştı.

Yine de geminin bayrak direkleri hâlâ onlardan yüksek bir seviyedeydi!

Denizde ölmüş olan bütün gemicilerin ruhları ıslak mezarlarından kalkıp da bu gemiden intikam almak isteseydi dahi, çanaklıktaki gözcünün yüzünde bundan daha büyük bir dehşet ifadesi peyda edemezlerdi. Herhalde bilinçli olarak suya düştü.

Su Perisi, berrak mavi göklerin altında ve Güney Diyarları'nın tembelleştirici sıcaklığı içinde rahatça ilerliyor! du. Güçlü bir deniz rüzgârı

geminin yelkenlerini dolduruyordu ve Baldur Kapısı'ndan çıkalı sadece altı gün olmasına rağmen Tethyr Yarımadası'nın batı ucu şimdiden görünün olmuştu -ki bu yolculuk normalde bir haftadan uzun sürerdi. Ama bir büyücünün çağrısı daha da hızlıydı. Kaptan Deudermont, kendisi ile yarımadanın korunaklı koyları -çoğunlukla, geçecek tüccar gemilerine pusu kurmuş korsanlarla dolu koylar— arasında belli bir mesafe koyarak Su Perisi'ni Asavir Kanalı'nın merkezinden güneye doğru götürdü. Aynı zamanda, gemisini batıdaki adalardan da olabildiğince uzak tutuyordu: burası Nelanther idi, yani kötü şöhretli korsan adaları. Kalabalık deniz rotası üzerindeyken, Calimport'un flandrası gemisinin direğinde dalgalanırken ve sık sık Su Perisi'nin hem önünde hem de ardında, ufuk çizgisinde başka tüccar gemileri görünürken kaptan kendisini oldukça güvende hissediyordu. Yaygın bir tüccar hilesini kullanan Deudermont, bir gemiye yaklaşıyor ve onun gittiği rotayı takip ederek Su Perisi'ni götürüyordu. Manevra kabiliyeti daha az olan, Su Perisi'nden daha yavaş giden ve Murann -Kılıç Sahili'ndeki daha küçük bir şehir— bayrağı dalgalandıran bu ikinci gemi, bölgedeki korsanlara daha kolay bir av olarak görünecekti. İlerideki geminin güvertesini en iyi, zeminden yaklaşık yirmi beş metre yüksekteki gözcü direğinde nöbet tutan Wulfgar görüyordu. Gücü ve çevikliği sayesinde hızla gayet iyi bir denizciye dönüşen barbar, mürettebatın geri kalanıyla birlikte her türlü işte kendi vardiyasını hevesle alıyordu. Her ne kadar onun boyutlarındaki bir adam için biraz dar da olsa en sevdiği görev gözcü direğindeki çanaklıktı. Yalnızlığın ve sıcak meltemlerin tadını çıkarırken huzur doluyordu. Direğe dayandı, bir eliyle gözünü güneşe karşı liper etti ve ilerideki geminin mürettebatının faaliyetlerini İnceledi. Öndeki geminin gözcüsünün aşağıya, güverteye bir şeyler seslendiğini duydu fakat sözleri tam olarak seçemedi. Sonra mürettebatın çılgınlar gibi bir koşuşturmaca içine girdiğini gördü, çoğu ufka bakmak için geminin pruvasına gidiyordu. Wulfgar dimdik doğruldu ve çanaklığın üzerinden ileri doğru eğilerek dikkâtle güneye baktı.

"Bizim arkalarından takip etmemiz konusunda ne hissediyorlar acaba?" diye sordu, kaptan köprüsünün üzerinde, Deudermont'un yanında duran Drizzt. Wulfgar, mürettebat ile birlikte çalışıp onlarla arkadaşça ilişkiler kura dursun, Drizzt kaptanla sıkı dost olmuştu. Ve elfin görüşlerinin değerini fark eden Deudermont, mevkisi ve deniz hakkındaki bilgilerini Drizzt ile paylaşmaktan memnuniyet duyuyordu. "Onları yem olarak

kullandığımızı biliyorlar mı?" "Onları neden takip ettiğimizi biliyorlar. Ayrıca onların kaptanı da -eğer deneyimli bir denizciyse— durum tam tersi olsaydı aynı şeyi yapardı," diye yanıtladı Deudermont. "Ama, aynı zamanda, onlara fazladan güvenlik sağılıyoruz. Etrafta bir Calimport gemisinin olması birçok korsanı yolundan döndürür."

"Ve belki de, öyle bir saldırı olursa onların yardımına koşacağımızı düşünüyorlardır, değil mi?" diye sormakta çabuk davrandı Drizzt.

Deudermont, Drizzt'in aslında öyle bir saldırıda Su Perisi'nin diğer gemiye yardıma gidip gitmeyeceğini öğrenmeye çalıştığını biliyordu. Deudermont anlamıştı ki, Drizzt'in şeref duygusu çok büyüktü. Aynı ahlaki ölçülere sahip olan kaptan, bu sebeple onu takdir ediyordu. Ama bu varsayım durumunda, bir geminin kaptanı olarak Deudermont'un sorumlulukları da işin içine dahildi. "Muhtemelen," diye yanıtladı. Deudermont'un görevi ile ahlaki prensiplerini muntazam bir dengede tuttuğundan emin olan Drizzt sorgulamayı bıraktı.

"Güneyde yelkenler var!" diye Wulfgar'ın sesi geldi yukarıdan. Onun seslenişiyle birlikte Su Perisi mürettebatımı! çoğu geminin ön tarafına geldi.

Deudermont'un gözleri ufka doğru gitti, sonra, Wulfgar'a döndü. "Kaç tane?"

"İki gemi!" diye aşağı seslendi Wulfgar. "Dosdoğru kuzeye gidiyorlar ve aralarında büyük mesafe var!"

"Hem iskele, hem sancak mı?" diye sordu Deudermont.

Wulfgar gemilerin gidişatını daha iyi inceledikten sonra kaptanın şüphelerini doğruladı. "Tam ortalarından geçeceğiz!"

"Korsanlar mı?" diye sordu Drizzt, cevabı bildiği hâlde.

"Öyle görünüyor," diye yanıtladı kaptan.^Ç»üvertedeki adamlar uzaktaki yelkenleri görür oldular.

"Hiç bayrak göremiyorum," diye Deudermont'a seslendi, kaptan köprüsünün yakınındaki denizcilerden biri.

Drizzt ilerdeki gemiyi işaret etti. "Hedefleri onlar mı?" Deudermont sertçe başını sallayarak onayladı. "Öyle görünüyor," dedi yine.

"Öyleyse onlara yaklaşalım," dedi drow. "İkiye karşı iki, adil bir dövüş gibi görünüyor."

Deudermont, Drizzt'in lavanta renkli gözlerine baktı ve aniden parladıklarında neredeyse apışıp kaldı. Kaptan, bu senaryodaki kendi rollerini nasıl olur da bu şerefli savaşçıya açıklamayı umabilirdi? Su Perisi Calimport flandrasını dalgalandırıyordu, diğer gemi ise Murann'ınkini. İkisi pek de müttefik sayılmazdı.

"Karşılaşma bir çatışmaya dönüşmeyebilir," dedi Drizzt'e. "Murann gemisi uysalca teslim olmakla akıllık eder."

Drizzt kaptanın mantığını anlamaya başladı. "Demek Calimport bayrağı dalgalandırmak, kâr getirdiği kadar bazı sorumluluklar da getiriyor, öyle mi?"

Deudermont çaresizce omuz silkti. "Bulunduğun şehirlerdeki hırsızlar loncalarını düşün bir," diye açıkladı. "Korsanlar da onlara benzer - kaçınılmaz baş belâları. Eğer savaşa tutuşursak, korsanların kendilerine olan sınırlamalarını dağıtabiliriz, ki bu da büyük ihtimâlle gereğinden fazla sorun getirir."

"Ve biz de kanal üzerinde yol alan bütün Calimport gemilerini fişlemiş oluruz," diye ekledi Drizzt. Artık kaptana bakmıyor, gelişmekte olan durumu izliyordu. Gözlerindeki ışık sönüverdi.

Drizzt'in prensiplerinin -haydutlara böyle bir müsamaha gösterilmesine asla izin vermeyecek olan prensiplerin— etkisiyle ilham alan Deudermont, elfin omzuna elini koydu. "Eğer karşılaşma çatışmaya dönüşürse," dedi kaptan, Drizzt'in tekrar kendisine bakmasına sebep olarak, "Su Perisi savaşa katılacak."

Drizzt ufka doğru geri döndü ve Deudermont'un eline kendi eliyle hafifçe vurdu. Deudermont mürettebata hazır olmalarını emrettiğinde Drizzt'in gözlerinde tekrar alevler parladı. Kaptan aslında ciddi ciddi bir çatışma beklemiyordu. Bunun gibi düzinelerce karşılaşma görmüştü ve genelde korsanlar kurbanlarına karşı sayıca üstünlerse, gemiyi kan dökmeden yağmalarlardı. Ama denizlerde onca yıllık deneyime sahip Deudermont, bu sefer bir şeylerin tuhaf olduğunu kısa sürede anladı. Korsan gemileri aralarındaki mesafeyi koruyordu, Murann gemisine yanaşamayacak kadar çok uzakta ve aynı hizada gidiyorlardı. İlk başta Deudermont, korsanların düşmanlarına hasar vermek için uzaktan saldırı yapmaya niyetli olduğunu düşündü -korsan gemilerinden birinin arka güvertesinde bir mancınık vardı. Fakat bu hareket gereksiz gibi görünüyordu.

Sonra kaptan işin aslını anladı. Korsanların Murann gemisiyle ilgilendikleri falan yoktu. Onların hedefi Su Perisi idi.

Yüksekteki gözetleme yerinden, Wulfgar da korsanların öndeki gemiyi es geçtiklerini fark etti. "Silah başına!" diye haykırdı mürettebata. "Bize doğru geliyorlar!"

"Gerçekten de istediğin dövüşü alacaksın!" dedi Deudermont Drizzt'e. "Görünüşe göre Calimport'un bayrağı bizi bu sefer korumayacak."

Uzaktaki gemiler Drizzt'in geceye alışkın gözlerine sadece parlak suyun aydınlığı içindeki küçük, siyah noktacıklar olarak görünüyordu. Fakat drow, neler döndüğünü gayet iyi anlayabiliyordu. Ama korsanların bu gemiyi seçmelerindeki mantığı anlayamıyordu. Ve kendisi ile Wulfgar'ın, gelişmekte olan bu hadiseyle bir şekilde ilgisi olduğu konusunda garip bir his vardı içinde.

"Neden biz?"diye sordu Deudermont'a. Kaptan omuz silkti. "Muhtemelen Calimport gemilerinden birinin çok değerli bir yük taşıdığı hakkında söylentiler duymuşlardır."

Baldur Kapısı'nın üzerinde gece vakti patlayan ateş toplarının görüntüsü Drizzt'in zihninde canlandı. 'Bir işaret miydi?' diye düşündü yeniden. Henüz bütün parçaları bir araya koyamıyordu ama şüpheleri onu kaçınılmaz

bıîhşekilde,; kendisi ve Wulfgar'ın korsanların gemi seçimiyle bir alâkası olduğu sonucuna götürüyordu.

"Dövüşecek miyiz?" diye Deudermont'a sormaya başladı ama kaptanın çoktan planlar yapmakta olduğunu gördü.

"Sancak!" dedi Deudermont dümenciye. "Gemiyi korsan adalarının batısına götür. Bakalım bu itlerin kayalara yaklaşmaya cesareti var mı!" Güvertedeki daha önemli görevler için Wulfgar'ın gücüne ihtiyaç duyduğundan dolayı, çanaklığa başka bir adamın çıkmasını emretti.

Su Perisi dalgaların arasına daldı ve hızla çark ederken pruvası eğildi. Şimdi ona en uzakta kalmış olan doğudaki korsan gemisi, dosdoğru önünü kesecek bir açıyla ilerliyordu. Bu sırada diğeri -iki gemi içinde daha iri olanı— rotasını düz tutuyor ve mancınık atış menziline sokmak için Su Perisi'ne her geçen saniye daha da yaklaşıyordu.

Deudermont, batıda görünen birkaç adanın en büyük olanını işaret etti. "Kıyıya yakın git," dedi dümenciye, "ama o kayaya dikkat et. Akıntı hafif, bu yüzden gemi görülecektir." Wulfgar, gözcü direğinden kaptanın yanına güverteye indi.

"Şu ipi sen al," diye emretti Deudermont ona. "Ana direk senin kontrolünde. Ben sana çekmeni söyleyince bütün gücünle asılacaksın! ikinci bir şansımız olmayabilir." Wulfgar kararlılık dolu bir homurtuyla kalın ipi yerden aldı ve onu sıkıca elleri ile bileklerinin etrafına doladı.

"Gökten ateş yağıyor!" diye haykırdı mürettebattan biri, güneye, büyük korsan gemisine doğru işaret ederek. Alevler içindeki bir zift güllesi havada süzüldü ve itiraz dolu bir tıslamayla, hiçbir zarar vermeden Su Perisi'nden epey ötede bir yere, okyanusun içine gömüldü.

"Deneme atışı," diye açıkladı Deudermont, "menzilde olup olmadığımızı ölçmek için." Deudermont mesafeyi ölçüp tarttı ve Su Perisi adaları geride bırakmadan önce korsanların ne kadar daha yaklaşacağını hesapladı.

"Kayalıklar ve adanın arasından kanala çıkarsak onları atlatırız," dedi Drizzt'e, bu ihtimalin geleceğinin parlak olduğunu düşündüğünü belirtmek

için kafasını sallayarak. Ama drow ile kaptan, kaçış düşünceleriyle kendilerini biraz olsun teskin etmeye başlamışken, batıdan gelen, Deudermont'un girmeyi düşündüğü kanalın ağzından dışarı çıkan üçüncü bir geminin yelken direkleri görünür oldu. Bu gemi yelkenlerini toplamış ve Su Perisi'ne yanaşmak için hazırlanmıştı.

Deudermont'un ağzı bir karış açıldı. "Bize pusu kurmuşlar," dedi Drizzt'e. Çaresiz bir hâlde elfe doğru döndü. "Bize pusu kurmuşlar."

"Ama öyle özellikle değerli bir yük taşımıyoruz ki," diye sözüne devam etti kaptan, gelişen garip hadiselerin sebebini anlamaya çalışarak. "Korsanlar tek bir gemiyi yağmalamak için neden üç gemiyle saldırsınlar ki?" Drizzt bunun cevabını biliyordu.

Artık Bruenor ve Cattibrie için yolculuk daha rahat geçiyordu. Cüce, ateşten savaş arabasının dizginlerini rahatça tutuyordu ve sabah sisi dağılıp gitmişti. Kılıç Sahili'nden güneye doğru uçarken üzerlerinden geçtikleri gemilerin manzarasını ve gözlerini göğe doğru çeviren her bir denizcinin yüzünde beliren şaşkın ifadelerin tadını çıkarttılar.

Kısa süre sonra, Baldur Kapısı'na giden su yolu olan Chionthar Nehri'nin ağız kısmını geçtiler. Bruenor içine doğan ani bir hissi değerlendirmek için bir anlığına duraksadı, sonra savaş arabasını kıyı şeridinin aksi yönüne doğru çark ettirdi.

"Hanım bize kıyı şeridini takip etmemizi söyledi," dedi Cattibrie, rotalarını değiştirdiklerini anlar anlamaz.

Bruenor, boynuna takmış olduğu Alustriel'in büyülü kolye klipsini sıkıca kavradı ve omuzlarını silkti. "Bu bana aksini söylüyor," diye yanıtladı.

Alevler içindeki ikinci bir zift topu suya düştü, bu seferki Su Perisi'ne tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı.

"Yanından geçip gidebiliriz," dedi Drizzt, Deudermont'a. Zira üçüncü gemi hâlâ yelken açmamıştı.

Deneyimli kaptan, drowun önerisindeki tehlikeleri gördü. Adadan gelen geminin ana gayesi, onların kanala girmesini engellemekti. Su Perisi gerçekten de diğer geminin yanından hızla geçebilirdi, fakat o durumda Deudermont'un gemisini tehlikeli resiften uzakta tutması, yani açık denize çıkarması gerekirdi. Ve o zaman mancınığın menzilinde olurlardı. Deudermont omzunun üzerinden geriye doğru baktı. Doğuda, çok uzakta olan korsan gemisi yelkenlerini rüzgârla doldurmuştu ve Su Perisi'nden bile daha süratli bir şekilde suyu yararak ilerliyordu. Eğer bir zift güllesi hedefi bulursa ve Su Perisi'nin yelkenleri herhangi bir zarar görürse korsanlar çabucak ona yetişirdi.

Tam o sırada, etkileyici bir şeklide ikinci bir sorun belirerek kaptanın ilgisini çekti. Su Perisi'nin güvertesinde bir yıldırım çarpmış, birkaç halatı koparmış ve ana direğe çarpıp havaya tahta parçaları saçmıştı. Direk, yelkenlerin tamamen rüzgârla dolu olmasının baskısı altında yana doğru eğildi ve inledi. Wulfgar ayağını yere sabitleyecek bir yer buldu ve bütün gücüyle rüzgâra karşı direğe asıldı.

"Onu sıkı tut!" diye barbara destek oldu Deudermont. "Bizi ayakta ve sağlam tut!"

"Bir büyücüleri var," diye belirtti Drizzt, bu yıldırımın önlerindeki gemiden geldiğini fark ederek.

"Ben de bundan korkuyordum," diye yanıtladı Deudermont acı acı.

Drizzt'in gözlerinde fokurdayan alevler, elfin dövüş için kendisine ilk hedefini çoktan seçmiş olduğunu Deudermont'a açıkça söylüyordu. Bariz dezavantajlarına rağmen, kaptanın kalbi büyücü için bir acıma duygusuyla doldu.

Drizzt'in bu görüntüsü kaptana umutsuz bir plan ilham ettiğinde, Deudermont'un yüzünde kurnaz bir ifade belirdi. "Bizi o geminin iskele tarafına yanaştır," dedi dümenciye. "Üzerlerine tükürebilecek kadar yakına!"

"Ama Kaptan," diye itiraz etti gemici, "bu bizi kayalıkla aynı hizaya sokar!"

"O itlerin umduğu da bu zaten," diye cevabı yapıştırdı Deudermont. "Bırakalım bizim bu suları iyi bilmediğimizi sansınlar; bırakalım kayalıkların işi onların yerine hâlledeceğini zannetsinler!" Drizzt kaptanın güven dolu ses tonu sayesinde rahatladı. Bu yaşlı deniz kurdunun aklında bir şey vardı.

"Hazır mısın?" diye Wulfgar'a seslendi Deudermont. Barbar başıyla onayladı.

"Ben sana işaret verdiğimde ipe asıl dostum, sanki hayatın buna bağlıymış gibi asıl!" dedi Deudermont.

Kaptanın yanında duran Drizzt sessizce bir yorum yaptı. "Zaten öyle."

Kumanda gemisinin, yani doğudaki hızlı geminin kaptan köprüsünde duran Pinochet, Su Perisi'nin manevralarını ilgiyle izledi. Kaptanın, parlak öğle güneşi altında ve gelgit çekilmişken gemisini kayalıklara yaklaştıracak kadar ahmak olmadığını bilecek kadar Deudermont'un ününden haberdardı. Deudermont savaşmaya niyetliydi.

Pinochet büyük korsan gemisine baktı ve Su Perisi'nin açısını hesapladı. Kanalın önündeki yol kesen gemiyle yan yana gelmeden önce mancınık iki, bilemedin üç atış daha yap bilirdi. Pinochet'nin kendi gemisi hâlâ olay yerinden epe ötedeydi ve korsan kaptan, kendisi müttefiklerinin yardımı" yetişmeden evvel Deudermont'un ne kadar has verebileceğini kara kara düşünüyordu.

Ama Pinochet, görevinin neye mâl olacağın düşünmeyi çabucak bıraktı. Calimport'taki en büyük hırsızlar çetesinin lonca başkanına kişisel bir iyilik yapıyordu. Bedeli ne olursa olsun, Pook Paşa'nın yapacağı ödeme kesinlikle çok daha fazla olacaktı!

Cattibrie görünür olan her gemiye hevesle bakıyor fakat büyülü kolye klipsinin kendisini drowa götürdüğünden emin olan Bruenor hiçbirine aldırış etmiyordu. Cüce, alevden atların daha hızlı koşmasını sağlamak için dizginlere asıldı. Her nasıl oluyorsa -muhtemelen klipsin başka bir özelliği sayesinde— Bruenor, Drizzt'in başının belâda olduğunu ve hızlı olması gerektiğini biliyordu.

Cüce boğumlu parmaklarından birini uzatıp işaret etti. "İşte!" diye haykırdı, Su Perisi görünür olduğu anda.

Cattibrie, onun bu gözlemini sorgulamadı. Aşağıda gelişen olayları çabucak inceledi. Başka bir zift topu daha havada süzüldü, tam deniz seviyesinde Su Perisi'nin kuyruk kısmına çarptı fakat gerçek bir hasar veremedi.

Cattibrie ile Bruenor, mancınığın başka bir atış yapmak üzere yeniden kurulduğunu gördüler. Kanaldaki geminin hayvani mürettebatına baktılar; hepsi de kılıçları ellerinde, Su Perisi'nin yaklaşmasını bekliyorlardı. Ve tuzağı tamamlamak için geriden hızla gelen üçüncü korsan gemisini izlediler.

Bruenor savaş arabasını güneye, en iri gemiye doğru çark ettirdi.

"İlk önce şu mancınığı hâlledelim!" diye hiddetle haykırdı cüce.

Ateşten savaş arabasının kuzey göğünden yolunu ararak inişini arkadaki iki gemide bulunan mürettebatın çoğu ibi Pinochet de izledi. Ama Su Perisi'nin kaptanı ve mürette-atı içinde bulundukları o çaresiz durum yüzünden öyle eşgullerdi ki, arkalarında gelişen olaylar için endişelenecek alleri yoktu. Fakat Drizzt, alevlerin arasından görünen kırık ir miğferin tek boynuzu olabilecek parlak yansımayı ve onun emen ardında garip bir şekilde tanıdık gelen, uçuşan saçları olan bir sureti fark ettiğinde savaş arabasına ikinci kez baktı. Ama bu herhalde ışığın ve hiç bitmeyen umudunun ona oynadığı bir numaraydı. Savaş arabası alevden bir bulanıklık hâlinde uzaklaştı ve daha fazla düşünecek zamanı olmayan Drizzt bu konuyu bir kenara bıraktı.

Su Perisi'nin mürettebatı ön güvertede sıra oluşturup korsan gemisini ok yağmuruna tuttular. Büyücüyü bir kez daha onlara vuramayacak kadar meşgul etmeyi, diğer her şeyden çok umut ediyorlardı.

İkinci bir yıldırım kükreyerek indi. Fakat Su Perisi, kayalıklara çarpıp geri dönen dalgalarla çılgınlar gibi savruluyordu ve bu sebeple büyücünün yıldırımı ana yelkende küçük bir delik açmayı başarabildi

Deudermont, hazır bir şekilde talimat bekleyen Wulfgar'a umutla baktı.

Tam o sırada korsanların yanından geçiyorlardı. Diğer gemiden taş çatlasa on beş metre ötedeydiler ve görünüşe göre kayalıklara doğru ölümcül bir rotada ilerliyorlardı. "Çek!" diye haykırdı Deudermont ve Wulfgar ipe asıldı. Koca bedenindeki her kas ani bir kan ve adrenalin hücumuyla kıpkırmızı oldu.

Ana yelken direği itiraz içinde inledi, kalaslar gıcırdayıp çatırdadı ve Wulfgar ipi omzuna dolayıp kendisini ileri doğru ittiğinde rüzgârla dolu yelkenler ona karşı direndi. Su Perisi suyun içinde bir eksen çevresinde döndü. Pruvası bir dalganın gücüyle havaya yükseldi ve gemi korsan gemisine doğru savruldu. Deudermont'un mürettebatı, Chionthar Nehri'nde Wulfgar'ın gücüne tanık olmuş olsalar dahi, şaşkına dönmüş bir hâlde, çaresizce parmaklıklara tutundular.

Ve yelkenleri tamamen rüzgârla dolu olan bir gemin bu denli keskin bir açıyla çark edebileceğinden hiç şüphele medikleri için afallayan korsanlar bir tepki veremediler. Su Perisi'nin pruvası onların iskele yönündeki kanadına 'gü diye çarpıp da iki geminin ölümcül bir şekilde birbirin sarılmasını sağlarken, korsanlar hayretler içinde, boş boş izlediler.

"Günlerini gösterin!" diye haykırdı Deudermon Çapalar havada uçuşarak Su Perisi'nin diğer gemiye kenetle meşini sağladı ve ara kalaslar meydana çıkıp yerlerin sabitlendi. Wulfgar çabucak ayağa kalktı ve Aegis-fang'i sırtında çekip aldı. Drizzt de palalarını çekti ama hemen hareket geçmedi, bunun yerine düşman gemisinin güvertesini taradı. Çabucak tek bir adama odaklandı gözleri. Bu adam bir büyücü gibi giyinmemişti ama Drizzt'in gördüğü kadarıyla silahsızdı.

Adam sanki büyü yaparmış gibi bazı hareketler sergilemeye başladı ve büyüyü önceden haber veren tılsımlı toz serpintileri adamın etrafını sardı.

Ama Drizzt daha hızlıydı. Irkının doğuştan gelen yeteneğini kullanan Drow, büyücüyü mor renkli zararsız alevler içinde bıraktı. Büyücünün görünmezlik büyüsü devreye girdiği anda madde bedeni ortadan kayboldu.

Fakat mor renkli dış hatları hâlâ duruyordu.

"Wulfgar, büyücü!" diye seslendi Drizzt.

Barbar parmaklıklara doğru koşturdu, korsan gemisine şöyle bir bakındı ve adamın büyülü dış hatlarını kolayca tespit etti.

Zor durumda olduğunu anlayan büyücü, kenarda duran fıçıların ardına gizlendi.

Wulfgar hiç tereddüt etmeden Aegis-fang'i fırlattı. Kudretli savaş çekici havaya su ve tahta parçaları saçarak fıçıları paramparça etti ve sonra öbür tarafta hedefi buldu.

Çekiç itme gücüyle, büyücünün -Drowun peri ateşi sayesinde hâlâ görünen— iki büklüm bedenini havaya yükseltti ve korsan gemisinin öteki tarafındaki parmaklıklara doğru uçmasını sağladı.

Tatmin olan Drizzt ve Wulfgar, birbirilerine bakıp başlarıyla onayladılar. Deudermont gözlerine inanamayarak elleriyle yüzünü kapadı.

Belki gerçekten de bir şansları vardı.

Arkadaki iki gemide olan korsanlar havada uçan savaş arabasını izlemek için görevlerini bıraktılar. Bruenor iri mancınık gemisinin etrafından bir dönüş yapıp arka taraftan yaklaşırken Cattibrie, Taulmaril'in kirişini gerdi.

"Dostlarını düşün," diyerek kızı teskin etti Bruenor, Cattibrie'ın tereddüdünü görerek. Sadece birkaç hafta önce, Cattibrie zorunluluktan dolayı bir insan öldürmüştü ve bu konuda içi pek rahat değildi. Şimdi, gemiye yukarıdan yaklaşırken açıkta duran gemicilere ölüm saçabilirdi. Kendisini toplamak için derin bir nefes verdi. Biraz sonra öleceğinin farkında dahi olmadan ağzı bir karış açık duran bir denizciye nişan aldı. Başka bir yol daha vardı.

Cattibrie gözünün ucuyla daha iyi bir hedef tespit etti. Yayı geminin kıç kısmına doğru döndürdü ve gümüş kuyruklu bir ok yolladı. Mancınığın koluna çarpan ok, ahşabı paramparça etti. Gümüş ok büyülü enerjisi sayesinde delerek geçerken tahtayı kavurarak kara bir delik açtı.

"Alevlerimin tadına bakın!" diye haykırdı Bruenor, savaş arabasını aşağı doğru indirerek. Çılgına dönmüş cüce, atlarını ana yelkene doğru sürdü ve içinden geçip gittiğinde ardında yırtık pırtık bir bez parçası bıraktı.

Ve Cattibrie'ın nişanlaması mükemmeldi; gümüş oklar üst üste, ıslık çalarak mancınığa saplandılar. Savaş arabası geminin üzerinden ikinci kez geçip giderken, gemideki topçular yanan bir zift güllesiyle karşılık vermeye çalıştılar ama mancınığın ahşap kolu herhangi bir güç sarf edemeyecek kadar fazla hasar görmüştü. Bu sebeple zift güllesi zayıfça yükseldi, birkaç metre ilerleyip inişe geçti.

Ve kendi gemisinin güvertesine 'güm' diye iniverdi! "Üzerinden bir kez daha geçeceğim!" diye hırladı

Bruenor, omzunun üzerinden geriye bakıp artık ana direkte ve güvertede kükreyen alevleri görerek.

Ama Cattibrie'ın gözleri ileriye , Su Perisi'nin başka bir gemiye çarptığı ve ikinci bir korsan gemisinin kısa sür« sonra savaşa katılacak olduğu yere doğru bakıyordu. "Zaman yok!" diye bağırdı. "Bize orada ihtiyaçları olacak!"

Su Perisi'nin mürettebatı korsanlara hücum ederken, çelik çeliğe vurup çınlıyordu. Wulfgar'ın savaş çekicini fırlattığını görmüş olan haydutlardan birisi Su Perisi'ne geçti ve onu kolay bir av olarak gördüğü için silahsız barbara doğru koşturdu. Kılıcını savurarak hücum etti.

Wulfgar yana doğru adım atarak bu darbeden kolayca kaçtı, korsanı bileğinden yakaladı ve diğer elini adamın pantolon ağına attı. Adamın yönünü hafifçe değiştiren ama hızını kesmeyen Wulfgar, korsanı havaya kaldırdı ve Su Perisi'nin arka tarafındaki parmaklıklara doğru fırlattı. İlk başta bahtsız dostları gibi silahsız barbara doğru koşturmaya başlamış olan iki korsan şimdi durmuş ve kendilerine silahlı dahi olsa daha az tehlikeli rakipler aramaya başlamışlardı.

Sonra Aegis-fang, Wulfgar'ın ellerine büyü yoluyla geri döndü ve artık saldırma sırası barbara geçti.

Deudermont'un mürettebatından üç adam, öbür gemiye geçmeye çalışırken merkezdeki ara köprünün üzerinde kesilip biçilmişti ve şimdi korsanlar Su Perisi'nin güvertesine doluşmak üzere açık kalmış yere doğru bir sel gibi yığılıyorlardı.

Bu gelgit dalgasını Drizzt Do'Urden durdurdu. Elf, elinde palalarıyla -Parıltı hiddetli mavi bir ışık saçıyordu— geniş ara köprünün üzerine kolayca sıçradı.

Korsanlar, yollarını sadece tek ve cılız bir düşmanın kapattığını gördüklerinde onu ezerek geçebileceklerini düşündüler.

Üç sıranın en önündekiler, boğazlarını ve midelerini tutarak girdap gibi dönen kılıçlar tarafından yere yığıldığında korsan güruhu dikkate değer bir şekilde yavaşladı.

Drizzt'e yardım etmek için koşturan Deudermont ve dümenci, yavaşlayıp bu gösteriyi izlediler. Parıltı ile yoldaşı olan pala kör edici bir hızla ve ölümcül bir kesinlikle yükselip .ılı,.ılıyordu. Bir başka korsan yere yığıldı ve bir diğeri ise kılıcını elinden düşürdükten sonra o dehşetengiz elf lavaşçıdan kaçabilmek için suya atladı.

Geriye kalan beş korsan sanki felce uğramış gibi donakaldı, ağızları sessiz bir dehşet çığlığı hâlinde açılıp kalmıştı.

Deudermont ile dümenci de şaşkınlık ve hayret içinde bir adım geriye sıçradı. Çünkü Drizzt savaşa konsantre olup gitmişken, büyülü maske ona bir oyun oynamıştı. Drowun yüzünden aşağı doğru kaymış ve onun kara derisini herkese aşikâr etmişti.

"Dümenleri ateşe versen bile gemi yanaşacak!" diye gözlemledi Cattibrie, geriye kalan korsan gemisi ile kanalın girişinde iç içe geçmiş olan gemiler arasındaki mesafeyi ölçüp tartarak.

"Yelkenler mi?" diyerek güldü Bruenor. "Kesinlikle ondan daha fazlasını götürmeye niyetliyim!"

Cattibrie bir adım geri çekilerek cüceye baktı ve onun dediği şeyi hazmetti. Bruenor, savaş arabasını güverte seviyesine doğru indirirken Cattibrie nefesi kesilmiş bir hâlde "Kafayı yemişsin!" diye haykırdı.

"Pöh! O itleri durduracağım ya! Sıkı tutun kızım!"

"Cehennem adına, tutunacağım tabii!" diye haykırdı Cattibrie. Bruenor'un kafasına hafifçe vurdu ve başka bir planı uygulamaya koyuldu; yani savaş arabasının arkasından atlayıp suya daldı.

"Akıllı kız," diye kıkırdadı Bruenor, kızın kazasız belasız suya düşüşünü izleyerek. Sonra gözleri korsanlara doğru geri döndü. Geminin kıç tarafındaki adamlar onun yaklaştığını görmüşlerdi ve yoldan çekilmek için suya atlıyorlardı.

Geminin ön kısmında duran Pinochet, çıkan bekle medik karmaşaya bakmak için arkasına döndüğünde Bruen dalışa geçti.

"MORADİN!"

Cücenin savaş çığlığı, arbedenin bütün gürültü patırtısının arasından sıyrılarak Su Perisi'nin ve üçüncü korsan gemisinin güvertelerinde yankılandı. Savaşa tutuşmuş gemilerdeki korsanlar ve denizciler arkalarını dönüp Pinochet'nin kumanda gemisindeki patlamaya baktılar. Ve Pinochet'nin mürettebatı Bruenor'un savaş çığlığına dehşet çığlıklarıyla tepki verdiler.

Wulfgar cüce tanrısına yapılan bu yakarışı duyduğunda duraksadı. Düşmanlarına karşı güç toplamak için böyle isimler haykıran çok yakın bir dostunu hatırladı. Drizzt ise sadece gülümsedi.

Savaş arabası güverteye çarptığında, Bruenor arabanın arkasından aşağı yuvarlandı ve Alustriel'in büyüsü bozulup savaş arabasını hızla ilerleyen bir yıkım güllesine dönüştürdü. Alevler güverteyi sardı, yelken direklerini yuttu ve yelkenlerin dip kısımlarına sıçradı. Bruenor ayağa kalktı. Mithril baltasını bir elinde havaya kaldırmıştı ve diğer elinde ise altın kalkanı duruyordu. Ama o anda kimse ona meydan okuyacak hâlde değildi. İlk yıkımdan kurtulmayı başarabilen korsanların aklında tek bir şey vardı;

kaçmak. Bruenor onlara doğru tükürdü ve omuz silkti. Ve sonra, onu gören birkaç kişiyi şaşırtacak bir şeklide, çılgın cüce dosdoğru alevlerin içine daldı. Korsanlardan herhangi biri oyun oynamak istiyor mu görmek için ilerledi.

Pinochet, gemisini kaybettiğini hemen anlayıverdi. Bu ilk kez olmuyordu ve muhtemelen sonuncusu da olmayacaktı. Bir filikayı denize indirmesinde kendisine yardım etmesi için en yakınındaki emir erine işaret ederken kendisini işte böyle teselli ediyordu. Mürettebatından iki kişi daha aynı düşünceleri paylaşıyordu ve Pinochet oraya vardığında filikayı çoktan çözmeye başlamışlardı.

Ama bu felâket anında her koyun kendi paçasından asılacaktı. Pinochet adamlarından birini sırtından bıçakladı ve diğerini de uzaklaştırdı.

Alevlerden hiç etkilenmeyen Bruenor dışarı fırladığında geminin ön kısmının neredeyse bomboş kaldığını gördü. Küçük filika ile korsan kaptanın suya indiğini gördüğünde neşeyle sırıttı. Diğer korsan, parmaklığın üzerine eğilmiş, halatların en sonuncusunu çözmekle meşguldü.

Korsan bir bacağını parmaklığın üzerine attığı anda Bruenor ona yardım ederek çizmeli ayağıyla kıçına tekmeyi bastı ve adamın gemiden, dolayısıyla küçük filikadan uzağa düşmesini sağladı.

"Arkanı döner misin lütfen!" diye korsana homurdandı Bruenor, 'güm' diye filikanın içine atladıktan sonra. "Sudan çıkarılacak bir kız var da!"

Pinochet kılıcını ihtiyatla kınından çekti ve kafasını hafifçe çevirerek omzunun üzerinden geriye baktı.

"Arkanı döner misin?" diye sordu Bruenor bir kez daha.

Pinochet hızla döndü ve cüceye doğru sinir dolu bir darbe savurdu.

"Sadece hayır diyebilirdin," diye alay etti Bruenor, darbeyi kalkanıyla engelleyip adamın dizlerine vurarak.

O gün korsanların başına gelen bütüh felâketler arasında, hiçbiri saldırıya geçen Wulfgar kadar onları dehşete düşüremedi. Gemiden gemiye geçmek için bir ara köprüye ihtiyaç duymuyordu; kudretli barbar gemiler arasındaki boşlukları zıplayarak aşıyordu. Korsan safları arasına dalıyoiH savaş çekiciyle savurduğu kuvvetli darbelerle onları hallafl pamuğu gibi dağıtıyordu. Merkezi ara köprüde bulunan Drizzt bu hadiseyi izledi. Drow, maskesinin çıktığını fark etmemişti, zaten fark etmijH olsaydı da bu konuda bir şeyler yapacak zamanı yoktu.B Dostuna katılmaya niyetlenen Drizzt, ara köprü üzerinde» geriye kalmış olan beş korsana doğru hücuma geçti. AşağıdakH suyu bir Drow eltinin ölümcül kılıçlarına tercih eden korsanlar! gönüllü olarak yolu açtılar.

Derken iki kahraman, iki dost bir araya geldi. Korsan gemisinin güvertesinden bir yıkım yumruğu gibi geçtiler. Deneyimli savaşçılar olan Deudermont ile tayfası, kısa süre içinde Su Perisi'ni korsanlardan temizlediler ve bütün ara köprüleri kontrol altına aldılar. Artık zaferlerinin cepte olduğunu bildiklerinden dolayı, korsan gemisinin parmaklıklarının yanında beklediler ve gitgide artan esir saflarına Su Perisi'nin güvertesine kadar eşlik ettiler. Bu sırada Drizzt ile Wulfgar da kendi görevlerini tamamlıyordu.

"Öleceksin, sakallı köpek!" diye gürledi Pinochet, kılıcıyla bir hamle yaparak.

Sallanan filikada dengesini korumaya çabalayan Bruenor, adamın saldırı hâlinde kalmasına izin verdi ve kendi darbelerini en doğru an için sakladı.

Bruenor'un yanan gemiden aşağı tekmeleyerek gönderdiği korsan akıntıyla sürüklenen filikaya yaklaştığında, o doğru anlardan biri hiç beklenmedik bir şekilde kendisini gösterdi. Bruenor korsanın yaklaşmasını gözünün ucuyla seyretti.

Adam küçük filikanın yan tarafını kavradı ve kendisini içeri doğru çekti -tabii bunun sonucunda Bruenor'un mithril baltasını kafasının tepesine yedi. Korsan filikanın yanından suya düştü ve suyu koyu kırmızı renge boyadı. "Dostun muydu?" diye alay etti Bruenor.

Pinochet daha da hiddetle saldırdı, tıpkı Bruenor'un umduğu gibi. Adam savurduğu hiddetli bir darbeyi kaçırdı ve dengesini kaybedip Bruenor'un sağ tarafına doğru sendeledi. Cüce, ağırlığını tek ayağı üzerine verip filikanın yana yatmasını sağlayarak Pinochet'nin sendelemesine yardım etti ve kalkanını kaptanın sırtına geçirdi.

"Canın kıymetliyse," diye seslendi Bruenor, Pinochet az mesafe ötede suyun üzerine geri çıktığı zaman, "kılıcı bırak!" Cüce, bu adamın önemli biri olduğunu anlamıştı, ayrıca kürekleri başka birine çektirmeyi tercih ederdi.

Hiçbir seçeneği kalmayan Pinochet teslim oldu ve filikaya doğru geri yüzdü. Bruenor onu kenardan içeri çekti ve küreklerin tam ortasına 'plop' diye oturttu. "Arkanı dön!" diye gürledi cüce. "Ve küreklere sıkı asıl!"

"Maske düşmüş," diye Drizzt'e fısıldadı Wulfgar, ikisi işlerini bitirdikten sonra. Drow bir yelken direğinin arkasına geçti ve maskesini geri taktı.

"Sence görmüşler midir?" diye sordu Drizzt, Wulfgar'ın yanına geri döndüğünde. Daha konuşurken, Su Perisi'nin mürettebatının korsan gemisinin güvertesinde bir sıra oluşturduğunu ve ellerinde silahlarıyla ona şüpheyle baktıklarını fark etti.

"Görmüşler," diye belirtti Wulfgar. "Gel," dedi Drizzt'e, ara köprüye doğru dönerek. "Bunu kabul edecekler!"

Drizzt o kadar da emin değildi. Daha evvel insanların hayatını kurtardığı ve onların da pelerinin ötesini görüp derisinin gerçek rengini fark ettiklerinde kendisine düşman kesildiği zamanları hatırlıyordu.

Ama bu, halkını reddedip yüzey dünyasında yaşamayı seçmesinin bir bedeliydi.

Drizzt, Wulfgar'ın omzunu kavrayıp onu durdurdu ve yanından geçip yürüdü, Su Perisi'ne doğru kararlılıkla başı çekti. Geriye doğru dönüp genç dostuna baktığında göz kırptı ve maskeyi yüzünden çıkarttı. Palalarını kınlarına soktu ve mürettebatla yüzleşmek üzere Su Perisine doğru döndü.

Drizzt Do'Urden ile tanışsınlar bakalım, diye Wulfgar, ihtiyaç duyacağı bütün manevi desteği Drizzt'e sunarak sessizce homurdandı.

-12-

Bruenor, Cattibrie'ı, Pinochet'nin gemisinin enkazının ötesinde yüzerken buldu. Fakat Pinochet genç kadına hiç aldırış etmedi. Uzak bir mesafe ötede, geriye kalan iri mancınık gemisinin mürettebatı yangını kontrol altına almış fakat ellerinden geldiğince süratli bir şekilde tornistan edip kaçmışlardı.

"Beni unuttuğunu sandım," dedi Cattibrie, filika kendisine yaklaşırken. "Benim yanımda kalmalıydın," diye güldü cüce.

"Ateşle senin kadar sıkı bir dostluğum yok," diye karşılık verdi Cattibrie, biraz şüpheli bir sesle.

Bruenor omuz silkti. "Salonlardan beridir böyle," diye yanıtladı. "Herhalde büyük babamın zırhı sayesindedir."

Cattibrie filikanın yan kısmına tutundu ve kendisini yukarı çekmeye davrandı, Bruenor'un sırtına asılı olan palayı gördüğünde aniden anlayarak duraksadı. "Drowun kılıcı sende!" dedi, Drizzt'in ona anlattığı alev iblisiyle yaptığı dövüşü hatırlayarak. O gün Drizzt'i alevlerden koruyan şey buz gücüyle yaratılmış palanın büyüsüydü. "Seni koruyan kesinlikle bu!"

"Sıkı kılıçmış," diye mırıldandı Bruenor, omzunun üzerinden kafasını çevirip kılıcın kabzasına bakarak. "Elf buna bir isim bulmalı!"

"Filika üç kişiyi kaldırmaz," diye araya girdi Pinochet. Bruenor ona hiddetle bakıp hırladı, "Yüz öyleyse!"

Pinochet'nin yüzü sinirle buruştu ve korsan tehditkâr bir şekilde ayağa kalkmaya başladı. Bruenor, gururlu korsanı çok fazla aşağıladığını fark etti. Adam daha doğrulamadan önce cüce, Pinochet'nin göğsüne kafa attı ve filikanın arka tarafından suya düşmesini sağladı. Cüce bir anlığına bile

duraksamadan Cattibrie'ın bileğini kavradı ve kızı yanına çekip sudan çıkarttı. "Yayına bir ok tak ve onun üzerine doğrult kızım," dedi, bir kez daha suyun yüzeyine çıkmış olan Pinochet'nin duyabileceği kadar yüksek bir sesle. Korsana bir halatın ucu fırlattı. "Eğer yüzmezse gebert onu!"

Cattibrie, Taulmaril'in kirişine gümüşten bir ok ger ve Pinochet'ye nişan aldı. Zavallı adamı öldürmek gibi bir niyeti olmamasına rağmen cücenin tehdidine arka çıktll "Yayıma Kalp Avcısı derler," diye uyardı. "Yüzmekle akılılık etmiş olursun." Gururlu korsan ipi beline doladı ve yüzdü.

"Bu gemiye hiçbir Drow giremez!" diye Drizzt'e hırladı Deudermont'un mürettebatından birisi. Adam sarf ettiği sözler için ensesine bir şaplak yedi ve arkasından gelen Deudermont ara köprünün üzerine çıkarken ürkekçe kenara çekildi. Kaptan, haftalardır yol arkadaşları] olan Drowa dikkâtle bakan mürettebatını inceledi. "Ona ne yapacaksın?" diye sormaya cüret etti denizcilerden birisi.

"Suya düşen adamlarımız var," diye yanıtladı kaptan, denizcinin sorusunu geçiştirerek. "Onları sudan çıkartın ve üzerlerine kuru bir şeyler verin, korsanları da zincire vurun." Mürettebatının dağılması için bir anlığına bekledi ama adamlar kara elfin görüntüsü karşısında dalıp gitmiş bir hâlde yerlerini korudular.

"Ve şu gemileri birbirinden ayırın!" diye kükredi Deudermont.

Ara köprüden sadece birkaç metre ötede olan Drizzt ile Wulfgar'a doğru döndü. "Haydi benim kamarama çekilelim," dedi sakince. "Konuşmamız gerek." Drizzt ile Wulfgar cevap vermediler. Kendilerine yöneltilen meraklı, korkmuş ve hiddetli bakışlar altında, sessizce kaptanı takip ettiler.

Deudermont güvertenin ortasında durdu ve güneye, Pinochet'nin yanan gemisinin ötesinde onlara doğru gelen küçük bir filikaya bakan birkaç adamına katıldı. "Gökten hücum eden ateşten savaş arabasının sürücüsü," diye açıkladı mürettebattan birisi. "O gemiyi o alaşağı etti!" diye ilan etti diğeri, Pinochet'nin şimdi fena hâlde savrulan ve batmak üzere olan kumanda gemisinin enkazını işaret ederek. "Ve üçüncünün de kaçmasını sağladı!"

"Öyleyse gerçekten bizim dostumuz demektir!" diye yanıtladı kaptan.

"Ve bizim de," diye ekledi Drizzt, bütün gözleri kendi üzerine çekerek. Hatta Wulfgar bile merakla dostuna baktı. 'Moradin' diye gürleyen savaş çığlığını duymuştu ama yardımlarına koşan kimsenin gerçekten de Bruenor Battlehammer olduğunu ümit dahi edemezdi. "Eğer tahminim doğruysa kızıl sakallı bir cüce," diye devam etti Drizzt. "Ve yanında da genç bir kadın var."

Wulfgar'ın ağzı bir karış açıldı. "Bruenor?" diye fısıldamayı başardı "Cattibrie?" Drizzt omuz silkti. "Tahminimce."

"Yakında öğreniriz," diye onları temin etti Deudermont. Adamlarına filikadakiler gemiye çıkar çıkmaz onları kamarasına getirmelerini emretti, sonra Drow güvertede kaldığı sürece adamların dikkatini dağıtacağını bilerek Drizzt ile Wulfgar'ı kamarasına götürdü. Ayrıca şu anda, gemileri mahvolmuşken mürettebatın yapılacak önemli işleri vardı. "Bize ne yapmaya niyetlisin?" diye sordu Wulfgar, Deudermont kamarasının kapısını kapattığında. "Biz sizin için dövüştük—"

Deudermont sakinleştirici bir gülümsemeyle Wulfgar'ın başladığı söylevi yarıda kesti. "Kesinlikle dövüştünüz," diye kabul etti. "Güneye yaptığım her yolculukta sizin gibi kudretli denizcilerim olsun isterim hep. O zaman Su Perisi ufukta belirdiğinde bütün korsanlar çil yavrusu gibi kaçışırdı!"

Wulfgar rahatlayarak savunmacı tavrını bıraktı. "Kılık değiştirme sebebim zarar vermek değildi," dedi Drizzt sıkkın bir sesle. "Ve yalan olan sadece görünüşümdü. Bir dostumu kurtarmak için güneye yolculuk ediyorum -bu kadarı hâlâ gerçek."

Deudermont başıyla onayladı, ama daha cevap vermeden önce kapı çalındı ve bir denizci kafasını kamaranın içine uzattı. "Affınıza sığınırım," diye başladı.

"Sorun nedir?" diye sordu Deudermont.

"Senin her sözüne uyarız Kaptan, bunu bilirsin diye kekeledi denizci. "Ama elf hakkındaki düşüncelerimizi bilmen gerektiğini düşündük."

Deudermont biraz duraksayıp önce denizciye sonra da Drizzt'e baktı. Mürettebatıyla her zaman gurur duymuştın adamların birçoğu yıllardır birlikteydi fakat şu anda bu zorlu sınavı nasıl geçeceklerini cidden merak ediyordu.

"Devam et," diye konuşmasına izin verdi, mürettel batma olan güvenine inatla tutunarak. "Şey, onun bir drow olduğunu biliyoruz," diye başladı denizci, "ve bunun ne demek olduğunu da biliyoruz.'? Duraksadı ve söyleyeceği sözleri dikkatle seçti. Drizzt gergin-' likle nefesini tuttu; daha evvel bu yollardan çok geçmişti.

"Ama şu iki herif var ya, başımızı büyük bir belâdan kurtardılar," diye hızla konuştu denizci aniden. "Onlan olmadan paçayı sıyıramazdık!"

"Onların gemide kalmasını istiyorsunuz demek?" diye sordu Deudermont, yüzünde bir gülümseme belirirken. Mürettebatı sınavı bir kez daha geçmişti. "Evet!" diye yanıtladı denizci samimiyetle. "Hem de hepimiz! Ve onların yanımızda olmasından gurur duyuyoruz!".

Bir başka denizci, birkaç dakika önce ara köprüyü geçme konusunda Drizzt'e meydan okumuş olan denizci, kafasını içeri uzattı. "Korkmuştum, hepsi bu," diye Drizzt'ten özür diledi. Şaşırıp kalan Drizzt henüz nefes alamamıştı. Başını sallayarak özrü kabul etti. "Öyleyse güvertede görüşürüz," dedi ikinci denizci ve gitti.

Deudermont'a, "Bilmen gerektiğini düşündük," dedikten sonra ikinci denizci de gitti. Kapı kapandığı vakit Deudermont, "Çok iyi bir mürettebattır," dedi Drizzt ile Wulfgar'a. "Peki senin düşüncen nedir?" diye sormadan edemedi Wulfgar.

"Ben insanı -elfi— karakteriyle yargılarım, dış görünüşüyle değil," diye ilan etti Deudermont.

"Ve konusu açılmışken, o maskeyi takma Drizzt Do'Urden. O olmadan çok daha yakışıklı görünüyorsun!"

"Bu görüşe pek fazla kişi katılmaz," diye yanıtladı Drizzt.

"Su Perisi'ndeki herkes katılır!" diye gürledi kaptan. "Artık savaş kazanıldı ama yapılacak sürüyle iş var. Sanırım pruvada senin gücüne ihtiyaç duyulacaktır, kudretli barbar. O üçüncü korsan gemisi daha fazla müttefiklerle birlikte geri dönmeden önce şu gemileri birbirinden ayırmamız gerekli!

"Ve sen," dedi Drizzt'e sinsi bir gülümsemeyle. "Sanırım bir gemi dolusu esiri hizaya sokma konusunda kimse senin kadar etkili olamaz."

Drizzt maskeyi kafasından çıkarttı ve çantasına koydu. "Derimin renginin bazı avantajları da var tabii," diye hemfikir oldu, beyaz saçlarındaki kırışıklıkları düzelterek. Wulfgar ile beraber dışarı çıkmaya davrandı ama kapı aniden açılıverdi.

"Güzel kılıçmış, elf!" dedi Bruenor Battlehammer, bir deniz suyu birikintisinin üzerinde dururken. Büyülü palayı Drizzt'e fırlattı. "Ona bir isim bul, olur mu? Öyle bir kılıcın bir isme ihtiyacı var. Domuz kızartan bir aşçı için birebir!"

"Ya da ejderha avlayan bir cüce için," diye belirtti Drizzt. Palayı saygıyla tutarken onu ölü ejderhanın hazine yığını arasında ilk gördüğü zamanı hatırladı. Sonra onu normal kılıcının durduğu kına yerleştirdi, bu kılıç Parıltı için çok uygun bir yoldaş olacaktı. Bruenor drow dostunun yanına doğru yürüdü ve elfin bileğini sıkıca kavradı. "O yarıkta bana bakan gözlerini gördüğümde," diye konuşmaya başladı cüce yavaşça, kendisini sesini çatlatmakla tehdit eden boğazındaki bir yumruya karşı savaş vererek, "diğer dostlarımın güvende olacağından emin oldum."

"Ama güvende değiller," diye yanıtladı Drizzt. "Regis korkunç bir tehlike içinde." Bruenor göz kırptı. "Onu geri getireceğiz, elf! Gümbürgöbek'in hayatına hiçbir leş kokulu kiralık katil son veremez!" Drowun kolunu son bir kez sıktı ve Wulfgar'a, büyütüp adam ettiği oğlan çocuğuna doğru döndü.

Wulfgar konuşmak istedi ama boğazındaki yumru sebebiyle sözler dışarı çıkmıyordu bir türlü. Drizzt'in aksine,

Bruenor'un hâlâ hayatta olabilme ihtimâli konusunda barbarı hiçbir fikri yoktu ve sevgili akıl hocasının, ona bir baba kada yakınlaşmış olan cücenin ölmemiş olduğunu, sapasağlaı karşısında durduğunu görmek onun kolayca hazmede meyeceği kadar büyük bir şeydi. Cüce tam bir şeyler söyleme üzereyken, Wulfgar, Bruenor'u omuzlarından kavradı ve ont koca bir ayı kıskacına alıp havaya kaldırarak cüceye sarıldı.

Bruenor nefes alabilmek için birkaç saniye çırpınma zorunda kaldı. "Eğer ejderhayı böyle sıksaydın," diyerek öksürdü cüce, "onu geçitten aşağı düşürmek zorunda kalmazdım!" Cattibrie kapıdan içeri girdi. Sırılsıklamdı, kestane! rengi saçları boynuna ve omuzlarına yapışmıştı. Onun ardından da ıslanmış ve aşağılanmış olan Pinochet geliyordu. Kızın gözleri ilk başta Drizzt'e gitti, drowa basit bil arkadaşlıktan çok daha derin duygularla, sessizce baktı. "İyi ki karşılaştık," diye fısıldadı. "Drizzt Do'Urden'i bir kez daha görmek çok hoş bir şey. Bütün bu zaman boyunca kalbim sizinleydi."

Drizzt ona gülümsedi ve lavanta renkli gözlerini kaçırdı. "Yolculuk bitmeden önce bize katılacağını, her nasıl oluyorduysa biliyordum," dedi. "Hoş gördük ve hoş geldiniz."' Cattibrie'ın bakışları Drowdan Wulfgar’a kaydı. Bu adamdan iki kez ayrılmıştı ve her iki defasında da yeniden karşılaştıklarında, Cattibrie onu ne kadar da çok sevdiğini fark etmişti. Wulfgar da onu gördü. Yüzünde deniz suyu damlacıkları parıldıyordu ama gülümsemesinin yanında pek solgun kalıyorlardı. Gözleri Cattibrie'dan hiç ayrılmayan Wulfgar, Bruenor'u yere bıraktı.

O anda, Drizzt ile Bruenor onlara bakarken, ikisini birbirinden ayrı tutan tek şey gençlik aşkının utangaçlığıydı.

"Kaptan Deudermont," dedi Drizzt, "Sana Bruenor Battlehammer ve Cattibrie'ı takdim ederim, iki yakın dost ve iki değerli müttefik."

"Ve sana bir hediye de getirdik," diye kıkırdadı Bruenor. "Yolculuk bedeli için ödeyecek hiç paramız yoktu da." Bruenor ilerledi, Pinochet'nin giysisinin koluna yapıştı ve adamı öne doğru çekiştirdi. "Tahminimce yakıp kül ettiğim geminin kaptanı."

"İkiniz de hoş geldiniz," diye yanıtladı Deudermont. “Ve sizi temin ederim ki yolculuğun bedelini fazlasıyla ödediniz." Kaptan Deudermont,

Pinochet'nin yanına doğru yürüdü. Adamın önemli biri olduğundan şüpheleniyordu.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" dedi korsan huysuzca, şimdi karşısında o kaba saba cüceden daha mantıklı biri durduğunu görerek. "Sen bir korsansın," diye sakince yanıtladı Deudermont

Pinochet, kaptanı şöyle bir süzmek için kafasını yana yatırdı. Yüzünde sinsi bir gülümseme belirdi. "Pinochet ismini muhtemelen duymuşsundur!"

Deudermont, Pinochet kamaraya ilk girdiğinde bu adamı tanıdığını düşünmüş ve bundan korkmuştu. Su Perisi'nin kaptanı, Pinochet ismini gerçekten de duymuştu -Kılıç Sahili'ndeki bütün tüccarlar bu ismi duyardı.

"Beni ve adamlarımı salıvermeni istiyorum!" diye kabadayılık tasladı korsan. "Zamanı gelince," diye yanıtladı Deudermont. Korsanların nüfuzunun ne kadar geniş olduğunu bilmeyen Drizzt, Bruenor, Wulfgar ve Cattibrie duyduklarına inanama-yarak Deudemont'a baktılar.

"Bu hareketinin sonuçlarının çok kötü olacağı konusunda seni uyarırım!" diye devam etti Pinochet, aniden avantajı eline geçirerek. "Ben bağışlayıcı bir adam değilim, müttefiklerim de öyle."

Drizzt, kendi halkı da genellikle bir mevkiinin getirdiği kurallara uyulması için adalet prensiplerini çarpıttığı için, kaptanın içinde bulunduğu zor durumu derhâl anlayıverdi. "Bırak onu gitsin," dedi. İki büyülü palası da ellerinde hazırdı ve Parıltı tehlikeli bir biçimde parlıyordu. "Bırak gitsin ve ona bir kılıç ver. Ben de bağışlayıcı değilim." Korsanın Drowa attığı dehşet dolu bakışı gören Bruenor, lafa girmekte çabuk davrandı. "Evet Kaptan, şu iti salıver bakalım," diyerek kaşlarını çattı cüce. "Onun kafasını omuzları üzerinde sadece size canlı bir hediye getirmek için tuttum. Eğer onu istemiyorsanız... " Bruenor baltasını kemerinden çekip aldı ve onu rahatça havada savurdu. 163

Wulfgar da geri kalmadı. "Gemi direğinin üstüncL çıplak ellerle dövüşelim!" diye kükredi barbar, kaslarını öylfl bir sıktı ki sanki damarları patlayacakmış gibi oldu. "Korsan ve ben! Kazanan şanlı bir zafer elde eder.

Kaybeden aşağı düşüp ölür!" Pinochet üç çılgın savaşçıya baktı. Sonra, neredeyse yardım dilenircesine Deudermont'a doğru döndü.

"Aman canım, bütün eğlenceyi kaçırıyorsunuz," diye sırıttı Cattibrie, oyunun dışında kalmayarak. "İçinizden! birinin şu korsancığı ikiye bölmesinde ne eğlence var? Ona küçük bir kayık verin ve denize salın."

Yumuşak yüzü aniden sertleşti ve Pinochet'ye şeytani bir bakış attı. "Ona bir kayık verin," diye tekrarladı, "bırakın gümüş oklarımdan kaçmaya çalışsın!"

"Pekâlâ, Kaptan Pinochet," diye başladı Deudermont, kahkahasını zor bastırarak. "Korsanların hiddetini! uyandıramam. Sen özgür bir adamsın ve istediğin zaman gidebilirsin." Pinochet kafasını çevirip Deudermont ile yüz yüze geldi.

"Ya da," diye devam etti Su Perisi'nin kaptanı, "sen ve bütün mürettebatın limana varana dek benim elimde, benim şahsi korumam altında kalırsınız."

"Kendi mürettebatına söz mü geçiremiyorsun yani?" diye sözleri adeta tükürdü korsan. "Onlar benim mürettebatımdan değil," diye yanıtladı Deudermont. "Ve eğer bu dördü seni öldürmeyi kafalarına koyarsa, muhtemelen onların fikrini değiştirmek için yapabileceğim çok az şey olur."

"Düşmanlarımızın yaşamasına izin vermek halkımın adeti değildir!" diye söze karıştı Drizzt, herkesin, hatta en yakın dostlarının bile tüylerini ürperten duygusuz bir tonlamayla. "Yine de sana ve gemine ihtiyacım var Kaptan Deudermont." Kılıçlarını şimşek hızıyla kınlarına geri soktu. "Antlaşmamızın devam etmesinin bir karşılığı olarak korsanın yaşamasına izin vereceğim."

"Geminin ambarına buyurmaz mısınız, Kaptan Pinochet?" diye sordu Deudermont, ambara kadar korsan lidere eşlik etmeleri için mürettebatından iki adama el ederken.

Pinochet'nin gözleri yine Drizzt'teydi. "Eğer seni bu lularda bir kez daha görecek olursam... " diye tehdit etmeye başladı inatçı korsan.

Bruenor adamın kıçına tekmeyi bastı. "Ağzını bir kez daha açarsan, köpek," diye gürledi cüce, "dilini keser alırım, bilmiş ol!"

Pinochet, Deudermont'un adamlarıyla birlikte sessizce uzaklaştı.

O günün ilerleyen saatlerinde, Su Perisi'nin mürettebatı tamirata devam ederken, yeniden bir araya gelmiş olan dostlar, Bruenor'un Mithril Salonu maceralarını dinlemek üzere Drizzt ile Wulfgar'ın kamarasına çekildiler. Cüce, akşam göğünde yıldızlar belirene kadar anlatmaya devam etti. Gördüğü zenginlikleri, anayurdundaki kadim ve kutsal yerleri, duergar devriyeleriyle yaşadığı birçok çatışmayı ve en son olarak da yeraltı şehrinden cüretkâr kaçışını anlattı.

Cattibrie, Bruenor'un tam karşısında oturmuş, masanın üzerinde yanan tek mumun dans eden ateşinin gerisindeki cüceyi izliyordu. Bu hikâyeyi daha önce duymuştu ama olsun, Bruenor çok sıkı hikaye anlatırdı. Kız bir kez daha kendisini heyecanla kaptırarak sandalyesinde öne eğilmiş dinliyordu. Wulfgar, sandalyesini kızın sandalyesinin arkasına çekmiş ve uzun kollarını rahatça onun omzuna dolamıştı.

Drizzt pencere kenarında duruyor ve harika gökyüzüne bakıyordu. Tıpkı eskiden olduğu gibiydi, sanki beraberlerinde Buzyeli Vadisi'nin huzurundan bir tutam getirmişler gibi. Birbirilerine geçmişte yaşadıkları maceraları anlatmak, ya da sadece beraberce akşamın dinginliğinin tadını çıkartmak için dostlar sık sık toplanırdı. Tabii ki, o zamanlar bu gruba beşinci bir üye daha dahildi ve her zaman anlatacağı, diğerlerinkine üstün gelen garip bir macerası olurdu.

Drizzt dostlarına baktı ve sonra tekrar gökyüzüne doğru döndü, beş dostun yeniden bir araya gelebileceği bir günün hayalini kuruyor ve umut ediyordu. Cücenin hikayesine -Bruenor dahil— kendilerini o kadar kaptırmışlardı ki, kapının çalınma sesi masa etrafındaki üç dostun yerinden sıçramasına sebep oldu. Dri kapıyı açtı ve Kaptan Deudermont içeri girdi. "Selamlar," dedi kibarca. "Sizi rahatsız etmezdim a bazı haberlerim var."

"Tam da en güzel kısma geliyordum yahu," diye hom dandı Bruenor, "Ama biraz beklersek tadı daha iyi çıkar!"

"Pinochet ile bir kez daha konuştum," d Deudermont. "O bu kesimlerde pek meşhur bir adam ve b durdurmak için üç gemiyle yola çıkması ona pek yakışmaz Bir şeyin peşindeydi."

"Bizim," diye akıl yürüttü Drizzt.

"Dosdoğru bir şey söylemedi," diye yanıtlad Deudermont, "ama sebebin bu olduğuna inanıyorum. On fazla sıkıştırmayacağımı lütfen anlayın."

"Pöh! Ben o iti paşa paşa havlatmasını bilirim!" di söylendi Bruenor.

"Gerek yok," dedi Drizzt. "Korsanlar bizi arıyordu."

"Ama burada olduğunuzu nereden bildiler?" diyj sordu Deudermont.

"Baldur Kapısı'nın üzerinde patlayan ateş toplarından," diye mantık yürüttü Wulfgar.

Deudermont, bu olayı hatırlayarak başıyla onayladı. "Görünüşe göre kendinize kudretli düşmanlar edinmişsiniz."

"Aradığımız adam bizim Baldur Kapısına geleceğimizi biliyordu," dedi Drizzt. "Hatta bize bir mesaj bile bıraktı. Kendisine ne zaman ve nasıl ayrıldığımızı bildiren bir mesaj verilmesini ayarlamak Artemis Entreri gibiler için zor bir iş değildir."

"Ya da bir pusu ayarlamak," dedi Wulfgar serçe. "Öyle görünüyor," dedi Deudermont.

Drizzt sessiz kaldı ama başka şeylerden şüpheleniyordu. Neden Entreri onları bütün bu yol boyunca doğru yönde götürüp de sonra korsanlara yem etsindi ki? Drizzt bu senaryoya başka birinin daha dahil olduğunu biliyordu ve bu kişinin sadece Pook Paşa'nın kendisi olabileceğini tahmin ediyordu.

"Ama tartışmamız gereken başka konular var," dedi Deudermont. "Su Perisi denizde yüzebilecek durumda ama ciddi bir hasar aldık -ele geçirdiğimiz korsan gemisi de öyle."

"İki gemiyi de yüzdürmeye mi niyetlisiniz?" diye sordu Wulfgar.

"Evet," diye yanıtladı kaptan. "Limana vardığımızda Pinochet ile adamlarını salıvereceğiz. Orada gemilerini geri alacaklar."

"Korsanlar bundan daha kötüsünü hakkediyor," diye söylendi Bruenor.

"Peki bu hasar yolculuğumuzu yavaşlatır mı?" diye lordu Drizzt, korsanlardan çok kendi görevleriyle ilgilenerek.

"Yavaşlatacaktır," diye yanıtladı Deudermont. "Tethyr sınırının hemen ötesindeki Memnon'a varıp Calimshan krallığı sınırlarına girmeyi umuyorum. Bayrağımız bize çöl krallığında yardımcı olacaktır. Orada limana demir atıp gemiyi onarabiliriz." "Ne kadar sürer?"

Deudermont omuz silkti. "Herhalde bir hafta kadar, belki daha da uzun. Hasarı tam anlamıyla teşhis etmeden bilemeyiz bunu. Ve burunun etrafından dolaşıp Calimport'a varmak da bir hafta sürer."

Dört arkadaş, birbirilerine umudu kırılmış ve endişelenmiş bakışlar attılar. Regis'in yaşayacak kaç günü kalmıştı? Buçukluk bu gecikmeyi kaldırabilir miydi?

"Ama başka bir seçenek daha var," dedi Deudermont. "Memnon'dan Calimport'a gemiyle, Teshburl şehrinin etrafından dolanıp Parlak Deniz'e açılarak yapılan yolculuk, dosdoğru kara yolundan çok daha uzundur. Neredeyse her gün Calimport'tan kervanlar ayrılır ve Calim Çölü'ndeki yolculuk zor da olsa sadece birkaç gün alır." "Kervan ücreti için pek az paramız var," dedi Cattibrie.

Deudermont bu sorun değilmiş gibi elini salladı. "Ücreti ucuzdur," dedi. "Çölden geçecek bütün kervanlar sizi koruma olarak yanlarına almaktan memnun olacaktır zaten. Ayrıca, kervan ücretine yetecek kadar bol bir ödülü hakkettiniz." Kemerine asılı olan bir altın kesesini şıngırdattı. "Ve tabii, eğer seçiminiz buysa, Su Perisi'nde dilediğiniz kadar kalabilirsiniz." "Memnon'a ne kadar var?" diye sordu Drizzt.

"Yelkenlerimizin ne kadar rüzgâr kaldırabileceğine bağlı," diye yanıtladı Deudermont. "Beş gün; belki de bir hafta."

"Bize Calim Çölü'nden bahset," dedi Wulfgar. "Çöl nedir?"

"Çorak bir kara parçası," diye yanıtladı Deudermont tatsızca, eğer o yolu seçerlerse kendilerini neyin beklediğini bilmelerini isteyerek. "Bomboş, çorak bir arazi. Sıcak rüzgârların estiği, kumların havada uçuşup adamın gözlerine battığı bir yer. Canavarlar insanoğlunu dize getirir orada. Ayrıca birçok bahtsız yolcu, akbabalar tarafından temizlenmek üzere sürünerek ölür."

Dört arkadaş, kaptanın yaptığı bu nahoş tanımlama karşısında umursamaz bir şekilde omuz silkti. Isı farkı hariç tutulursa, kulaklarına tıpkı yurtları gibi geliyordu.

-13-

SONUÇLARA KATLANMALILAR

İskeleler her yöne doğru göz alabildiğine uzanıyordu, binlerce geminin yelkenleri Parlak Deniz'in donuk mavi sularını beneklendiriyordu ve hangi kapıyı arıyor olurlarsa olsunlar, önlerinde uzanan şehri baştan başa geçmek saatlerini alırdı.

Diyarlar'ın en geniş şehri olan Calimport, kulübelerden, devasa tapınaklardan, ovalardan yükselen uzun kulelerden ve bodur ahşap evlerden oluşan geniş bir yığın halindeydi. Burası güney sahil şeridinin göbeği, Derinsu'dan birkaç kat büyük olan devasa bir pazar şehriydi. Entreri liman kesiminden ayrılıp şehrin iç kesimine doğru ilerledi. Buçukluk hiç direniş göstermedi; şehrin kendine has kokuları, görüntüleri ve seslerinin ona hissettirdiği güçlü duygulara dalıp gitmişti. Pook Paşa ile yüzleşme düşüncesinin dehşeti bile, eski yurduna geri dönüşüyle birlikte zihninde canlanan karmaşık hatıralar arasında gömülüp kalmıştı. Çocukluğunun tamamını öksüz biri olarak, sokaklardan yemek aşırarak ve ayaz gecelerde diğer serserilerin yaktığı çöp ateşinin kenarına kıvrılıp uyuyarak burada geçirmişti. Ama Regis, Calimport'taki diğer avarelerden daha avantajlıydı. Küçük bir çocukken bile, reddedilemez bir karizmaya ve daima dört ayak üstüne düşmesini sağlayan kuvvetli bir şansa sahipti. Regis şehirdeki birçok

genelevden biri tarafından işe alındığı gün, buçukluğun beraber takıldığı paspal takım bilmiş bilmiş kafalarını sallamıştı.

'Hanımlar' Regis'e çok nazik davranmıştı. Ona sadece ufak tefek temizlik ve yemek pişirme görevleri yüklemiş ve karşılığında ise eski dostlarının sadece izleyip gıpta etmekle yetineceği bir yaşam tarzı sunmuşlardı. Üstüne üstlük, kariz-matik buçukluğun gelecek vaat ettiğini fark eden hanımlar, Regis'i, ileride onun akıl hocası olacak ve buçukluğu şehrin görüp göreceği en iyi hırsıza dönüştürecek olan adamla tanıştırmışlardı: Pook Paşa'yla.

Bu isim Regis'e bir tokat gibi çarpıyor, şimdi yüz yüzi olduğu feci gerçeği ona hatırlatıyordu. Bir zamanlar I'ook'un en gözde yankesicisiydi. Lonca başkanının gurur ve neşe] kaynağıydı. Ama bu gerçek, şimdi işleri Regis için daha dal kötüleştirmeye yarıyordu sadece. Yaptığı hainliği Pook asla affetmeyecekti.

Entreri onu Haydutlar Bulvarı'na doğru götürdüğünde, zihninde beliren daha net bir hatıra sebebiyle Regis'in dizleri boşaldı. Bulvarın en ucunda, oyuk şeklindeki caddenin öteki tarafında kalan ve sokağın giriş kısmına doğru bakan bir bina duruyordu. Sade görünümlü ahşap binanın pek dikkate değmeyen tek bir kapısı vardı. Ama Regis, bu gösterişsiz dişi görünümün ardında gizli olan harikaları biliyordu. Ve dehşetleri de.

Entreri onu yakasından kavradı ve adımlarını hiç yavaşlatmadan buçukluğu çekiştirerek beraberinde götürdü.

"Şimdi Drizzt, şimdi," diye fısıldadı Regis, dostlarının civarda olması ve son anda onu kurtarması için dua ederek. Ama Regis dualarının bu sefer kabul olmayacağını biliyordu. En sonunda kendisini içinden çıkamayacağı kadar derin bir çamura batırmıştı işte. İkisi kapıya yaklaştığında önlerine serseri kılığına girmiş iki tane muhafız dikildi. Entreri hiçbir şey söylemedi ama onlara ölümcül bir bakış attı.

Görünüşe bakılırsa iki muhafız, kiralık katili tanıdı. Bir tanesi aceleyle yoldan çekildi ve kendi ayağına takılıp tökezledi, diğeri ise kapıya doğru koşturup yüksek sesle çaldı. Kapının üzerinde bir gözetleme deliği açıldı ve

muhafız içerideki kapı bekçisine bir şeyler söyledi. Hemen bir saniye sonra kapı sonuna kadar açıldı.

Hırsızlar loncasını yeniden görmeyi buçukluğun kalbi kaldırmadı. Gözleri karardı ve kiralık katilin demirden kıskacı arasında vücudu gevşekleşti. Ne herhangi bir duygu belirten ne de şaşıran Entreri, Regis'i yerden kaldırıp omzuna attı. Onu lonca binasının içine ve kapının ardındaki merdivenlerden aşağıya sanki bir bohçaymış gibi taşıdı.

Ona refakat etmek için iki muhafız daha koşturarak geldi ama Entreri onları bir kenara iterek yoluna devam etti.

Pook onu Regis'in peşinden yollayalı beri üç uzun yıl geçmişti ama kiralık katil yolu gayet iyi biliyordu. Birkaç oda geçip bir alt kata indi ve sonra uzun, dönerek yükselen bir merdiveni tırmanmaya başladı. Kısa süre içinde yeniden sokak katına çıkmıştı, binanın en üst katlarına doğru tırmanmaya devam etti.

Regis baş döndürücü bir bulanıklıkla birlikte kendisine geldi. Görüntüler daha belirgin olmaya başladıkça etrafına çaresizlikle baktı ve nerede olduğunu hatırladı. Entreri onu ayak bileklerinden tutmuştu, buçukluğun kafası kiralık katilin sırtına çarpıp duruyordu ve eli mücevherli hançerden sadece birkaç milim ötedeydi. Ama Regis, silahı yeterince hızlı bir şekilde alsa bile kaçma şansının olmadığını biliyordu -hele hele Entreri onu sıkıca tutuyorken, arkadan iki silahlı muhafız takip ediyorken ve her kapı eşiğinden onlara bakan meraklı gözler varken hiç şansı olmazdı. Fısıltılar loncanın içinde Entreri'den daha hızlı bir şekilde dolaşıyordu.

Regis, kafasını Entreri'nin yan tarafından kanca şeklinde kıvırıp önlerinde ne olduğunu göremeye çalıştı. Bir merdiven sahanlığına gelmişlerdi. Dört muhafız daha hiç soru sormadan yoldan çekilmiş ve sonunda süslü, demir destekli bir kapı olan kısa koridora giden yolu açmışlardı.

Bu Pook Paşa'nın kapısıydı. Regis'in gözleri bir kez daha karardı.

Entreri odaya girdiğinde, kendisinin beklendiğini fark etti. Pook rahatça tahtına kurulmuştu, LaValle yanındaydı ve en gözde leoparı da ayaklarının

dibinde yatıyordu. Ayrıca uzun süre önce kayıplara karışmış ortaklarının aniden kapıdan içeri girişi karşısında hiçbiri şaşkınlık emaresi göstermemişti.

Kiralık katil ve lonca başkanı uzun bir süre sessizce durup birbirilerine baktılar. Entreri adamı dikkâtle inceledi. Bu denli resmi bir karşılaşma beklemiyordu. Yanlış olan bir şeyler vardı.

Entreri, Regis'i omzundan indirdi ve onu -tepe taklak bir şekilde— önünde tuttu. Sanki edindiği bir ganimeti sergiliyor gibiydi. O an için buçukluğun dünyadan bihaber olduğundan emin olan Entreri, Regis'i bıraktı ve onun 'pat' diye yere düşmesine sebep oldu. Bu Pook'u güldürdü.

"Üç uzun sene oldu," dedi lonca başkanı, gergin ortamı dağıtarak. Entreri başıyla onayladı. "Bu seferkinin zaman alabileceğini en başından belirtmiştim. Bu küçük hırsız dünyanın bir köşesine kaçmış."

"Ama senin pençenin ötesine değil, ha?" dedi Pook, oldukça alaycı bir şekilde. "Görevini, her zaman olduğu gibi mükemmel bir şekilde tamamladın Usta Entreri. Ödülün vaat edildiği gibi olacak." Pook tekrar tahtına kuruldu ve ilgisiz tavrını takındı. Bir parmağıyla dudaklarını ovalarken Entreri'ye şüpheyle baktı.

Entreri, geçen birçok zorlu yıl ve görevin başarıyla tamamlanması ardından Pook'un neden bu denli kötü davrandığı hakkında hiçbir fikre sahip değildi. Regis, lonca başkanının elinden beş yıldan fazla bir süre boyunca kaçmayı başarmış ve Pook en sonunda Entreri'yi devreye sokmuştu. Daha önce bu hadise yaşandığına göre, Entreri görevin tamamlanması için üç yılın o kadar da uzun bir süre olmadığını düşünüyordu.

Ve kiralık katil, böyle gizli kapaklı oyunlar oynamayı reddetti. "Eğer bir sorun varsa söyle," dedi dobra dobra.

"Bir sorun vardı," diye yanıtladı Pook gizemli bir şekilde, cümlesindeki geçmiş zaman kipini vurgulayarak.

Şimdi tamamen afallamış olan Entreri -ki hayatında sadece birkaç kez afallamıştı— bir adım geriledi.

O sırada Regis kıpırdandı ve doğrulup oturmayı başardı ama önemli bir konuya dalıp gitmiş olan iki adam ona hiç dikkat etmedi.

"Takip ediliyordun," diye açıkladı Pook, katille çok uzun süre alay etmemesinin daha iyi olacağını bilerek. "Buçukluğun dostları mıydı?" Regis kulak kabarttı.

Entreri cevap vermeden önce uzun bir süre enine boyuna düşündü. Pook'un konuyu nereye getirdiğini biliyordu. Ve

Oberon'un lonca başkanına kendisinin sadece Regis ile birlikte geri döndüğü haberinden daha fazlasını rapor ettiğini de kolayca çıkarabiliyordu. Baldur Kapısı'na bir dahaki gidişinde, casusluğun ölçüsünü ve sadakatin sınırlarını öğretmek için büyücüyü şöyle bir ziyaret etmesi gerektiğini zihninin bir kenarına not etti.

"Bu sorun değil," dedi Pook, katilden cevap çıkmadığını görünce. "Bizi artık rahatsız etmeyecekler."

Regis'in midesi bulandı. Burası güney toprakları, Paşa Pook'un yurduydu. Eğer Pook dostlarının takibini öğrendiyse onları kesinlikle devre dışı bırakmış olmalıydı.

Bunu Entreri de anladı. Öfkesi içinde köpürüp dururken soğukkanlılığını korumak için savaş verdi. "Ben kendi meselelerimle ilgilenirim," diye hırladı. Entreri'nin ses tonu, kiralık katilin gerçekten de bu yabancılarla kişisel bir oyun oynadığını Pook'a ispatladı.

"Ve ben de benimkilerle!" diye yapıştırdı cevabı Pook, tahtında doğrulup oturarak. "Bu elf ile barbarın seninle ne gibi bir alâkası var bilmiyorum Entreri ama benim yakut süsümle hiçbir alâkaları yok!" Bu karşılaşmanın devam edemeyecek kadar tehlikeli bir hâl almaya başladığını fark ederek kendisini çabuk topladı ve arkasına yaslandı. "Risk alamazdım."

Entreri'nin gergin kasları rahatlayarak gevşedi. Pook ile savaşmak istemiyordu ve geçmişte olanı değiştiremezdi.

"Nasıl?" diye sordu.

"Korsanlar," diye yanıtladı Pook. "Pinochet'nin bana boyun borcu vardı da."

"Peki işin halledildiği doğrulandı mı?"

"Neden umursuyorsun ki?" diye sordu Pook. "Sen buradasın. Buçukluk burada. Yakut süsüm—" Yakut süsü henüz görmemiş olduğunu fark ederek hemen durdu.

Şimdi terleyip kara kara düşünme sırası Pook'taydı. "Doğrulandı mı?" diye yine sordu Entreri, boynunda gizli bir şekilde asılı duran büyülü süse doğru hiçbir harekette bulunmadan. "Henüz değil," diye geveledi Pook, "ama bir geminin peşinden üç gemi yolladık. Hiç şüphe olamaz."

Entreri gülümsemesini gizledi. Kudretli Drow ile barbarı öyle iyi tanıyordu ki, cesetleri önünden cenaze törenliye geçmeden öldüklerine asla inanmazdı. "Evet, gerçekten de hiç şüphe olamaz," diye fısıldadı sessizce, yakut süsü boynundan çıkartıp lonca başkanına doğru fırlatırken. Pook yakutu titreyen ellerle yakaladı ve yaydığı tanıdık titreşimden dolayı onun gerçek mücevher olduğu çabucak anladı. Şimdi ne büyük bir güce sahip olacakt Büyülü yakut elindeyken, Artemis Entreri yanına geri dönmüşken ve emrinde Rassiter'in sıçanadamları varken on kimse durduramazdı!

LaValle, heyecanını yatıştırmak için lonca başkanım omzuna elini koydu. Büyümekte olan gücünün beklenti içinde neşeyle coşan Pook kafasını kaldırıp ona baktı. "Ödülün vaat edildiği gibi olacak," dedi Pook bir ke daha Entreri'ye, tekrar nefes almayı başarır başarmaz. "Ve dah da fazlası!"

Entreri reverans yaptı. "Hoş bulduk öyleyse, Pook Paşa," diye yanıtladı. "Eve dönmek çok hoş."

"O elf ile barbara gelince," dedi Pook, kiralık katil hiçbir zaman tam olarak güvenmediğinden dolayı aklın" aniden başka bir düşünce gelerek.

Entreri ellerini kaldırıp onu susturdu.

"Battıkları sis mezarı, en az Calimport lağımları kadar iyi iş görüyordur," dedi. "Geride kalanlar için kendimizi sıkmayalım."

Pook'un gülümsemesi toparlak yüzüne yayıldı. "Kabul, hoş geldin öyleyse," diye haykırdı. "Özellikle de önümüzde oldukça zevk verici bir iş

varken." Regis'e doğru şeytanca baktı ama Entreri'nin yanında başını öne eğmiş bir şekilde yerde oturan buçukluk ona dikkât etmedi. Regis hâlâ dostları hakkındaki haberleri hazmetmeye çalışıyordu. O anda, dostlarının ölümünün kendi geleceğini nasıl etkileyeceğini düşünmüyordu -ya da bir geleceği olup olmayacağını. Sadece onların artık ölmüş olmasından dolayı üzgündü. Önce Mithril Salonu'nda Bruenor, sonra Drizzt ile Wulfgar ve muhtemelen Cattibrie da. Bununla beraber, Pook Paşa'nın tehditleri gerçekten de kulağına bomboş geliyordu. Pook onu bu kayıplar kadar çok incitecek başka ne yapabilirdi ki?

"Beni uğrattığın hayal kırıklığını düşünerek birçok uykusuz gece geçirdim," dedi Pook Regis'e.

"Ve sana nasıl ödeteceğimi düşünerek birçok uykusuz gece daha geçireceğim!"

Kapı açıldı ve Pook'un sözünü böldü. Kimin izinsiz girmeye cüret ettiğini görmek için lonca başkanının kafasını çevirip de bakması gerekmiyordu. Koca loncada sadece tek bir adamda vardı bu küstahlık.

Rassiter odaya daldı ve yeni gelenleri incelerken etraflarında rahatsız edici derecede yakın bir daire çizdi. "Selâmlar Pook," dedi saygısızca, gözleri kiralık katilin sert bakışlarına kenetlenirken.

Pook hiçbir şey söylemedi ve izleyip görmek için çenesini avucuna dayadı. Bu karşılaşmanın yaşanmasını uzun süredir bekliyordu.

Rassiter, Entreri'den neredeyse bir kafa boyu uzundu. Bu gerçek, sıçanadamın zaten ukala olan mizacına ukalalık katmıştı. Çoğu ahmak kabadayı gibi, Rassiter de sık sık cüsseyi güçle karıştırırdı. Calimport sokaklarında bir efsane -ve bu sebeple onun rakibi— olan adama tepeden bakması, daha şimdiden bir üstünlük sağladığını düşünmesine sebep oldu. "Demek sen şu büyük Artemis Entreri'sin," dedi, sesinde bariz bir küçümsemeyle. Entreri gözünü kırpmadı. Hâlâ daire çizen Rassiter'i izlerken, kiralık katilin gözlerinde ölüm mesajı vardı. Regis bile bu yabancının cüretkarlığı karşısında afallamıştı. Entreri'nin etrafındayken hiç kimse bu denli vurdumduymaz olamazdı.

"Selamlar," dedi Rassiter en sonunda, yeterince incelediğine karar kılarak. Eğilerek reverans yaptı. "Ben Rassiter, Pook Paşa'nın en yakın danışmanı ve limanların hakimi." Entreri yine cevap vermedi. Bir açıklama bekleyerek Pook'a baktı.

Lonca başkanı, Entreri'nin meraklı bakışına cevaben yapmacık bir şekilde sırıttı ve çaresizce ellerini açtı.

Rassiter laubaliliği daha da abarttı. "Sen ve ben," diye fısıldadı Entreri'ye, "beraber büyük şeyler başarabiliriz." Elini kiralık katilin omzuna koymaya davrandı ama Entreri ona buz gibi bir bakışla cevap verdi. Bu bakış öyle ölümcüldü ki ukala Rassiter bile davranışının tehlikeli olduğunu anlamaya başladı.

"Sana önereceğim çok şey olduğunu bilmeni isterim," dedi Rassiter, ihtiyatla bir adım gerileyerek. Kiralık katild cevap çıkmadığını görünce Pook'a doğru döndü. "Küçük hırsızla ilgilenmemi ister misin?" diye sordu, sırıtıp sarı dişlerini göstererek. "O bana ait, Rassiter," diye yanıtladı Pook sertçe. "Sen ve senin tüylü takımın ellerinizi ondan uzak tutun!"

Entreri tüy bahsini gözden kaçırmadı.

"Elbette," diye yanıtladı Rassiter. "Benim de işim var zaten. İzninizle gitmem gerek." Çabucak eğilip reverans yaptı ve gitmek için arkasını döndü. Entreri ile son bir kez daha göffl göze geldi. O buz gibi bakışa cevap veremedi -kiralık katilini bakışlarındaki o kesin yoğunlukla boy ölçüşemedi.

Rassiter yanından geçip giderken gördüğüne inanama-yarak kafasını salladı. Entreri'nin hâlâ göz kırpmamış olduğundan emindi.

"Sen ortalıkta yoktun.Yakut süsüm de yoktu," diye açıkladı Pook, kapı tekrar kapandığında. "Rassiter loncanın eski gücünü kazanmasına ve hatta daha da güçlenmesine yardımcı oldu."

"O bir sıçanadam," diye belirtti Entreri, sanki sadece bu gerçek bile herhangi bir tartışmayı sonlandırmalıymış gibi.

"Onların loncasının başı," diye yanıtladı Pook, "ama yeterince sadıklar ve onları kontrol altında tutmak kolay." Yakut süsü havaya doğru kaldırdı. "Artık daha da kolay." Pook'un beyhude açıklama girişimine rağmen, Entreri bunu hazmetmekte güçlük çekti. Yeni gelişmeleri düşünüp taşınmak, lonca bünyesinde yaşanan değişikliklerin boyutunu öğrenmek için zamana ihtiyacı vardı. "Odam?" diye sordu.

LaValle rahatsızca kıpırdandı ve Pook'a baktı. "Odanı ben kullanıyordum," diye kekeledi büyücü, "ama benim için özel bir oda inşa ediliyor." Harem ile Entreri'nin odası arasına yeni konulmuş olan kapıya doğru baktı. "Pek yakında bitirirler. Odandan birkaç dakikada çıkabilirim."

"Gerek yok," diye yanıtladı Entreri, bu düzenlemelerin olduğu gibi kalmasının daha iyi olduğunu düşünerek. İçinde bulunduğu durumu düşünüp tartmak ve bir sonraki hamlesini tasarlamak için zaten belli bir süreliğine Pook ile arasında mesafe olmasını istiyordu. "Ben kendime aşağıda bir oda bulurum. Loncanın yeni adetlerini daha iyi anlayabilmek için."

LaValle herkes tarafından duyulan bir sesle rahat bir nefes aldı. Entreri, Regis'i yakasından tutup kaldırdı. "Bunu ne yapayım?"

Pook kollarını göğsünde kavuşturdu ve kafasını yana doğru yatırdı. "Suçuna karşı layık olarak milyon tane işkence düşündüm," dedi Regis'e. "Gerçekten de çok fazla yöntem var. Fakat bana yaptığını sana nasıl ödeteceğim konusunda hiçbir fikrim yok." Tekrar Entreri'ye baktı. "Sorun değil," diye güldü. "İlham gelecektir. Onu Dokuz Hücre'ye tık."

Regis o kötü şöhretli zindanın ismi anıldığında tekrar ena oldu. Pook'un en gözde hücresiydi. Loncanın diğer üyelerinden birini öldüren hırsızlar için ayrılmış olan dehşet olu bir zindandı. O mekânın sadece isminin anılmasıyla bile uçukluğun ödünün koptuğunu gören Entreri gülümsedi, Regis'i kolayca yerden kaldırdı ve onu taşıyarak dışarı çıktı.

"Bu karşılaşma pek iyi gitmedi," dedi LaValle, Entreri yrıldığında.

"Muhteşem gitti be!" diye karşı çıktı Pook. "Rassiter'in bu denli tırstığını hiç görmemiştim ve bunu görmek düşündüğümden de çok haz verdi bana!"

"Eğer dikkatli olmazsa Entreri onu öldürür," diye gözlemledi LaValle sertçe. Pook bu düşünceden hoşlanmış gibiydi. "Öyleyse Rassiter'in yerine kimin geçmesi muhtemeldir öğrenmemiz gerek." Kafasını kaldırıp LaValle'ye baktı. "Korkma dostum. Rassiter hayatta kalmayı bilir. Bütün hayatı boyunca sokaklara yuvam demiştir. Ne zaman gölgeler arasına sıvışması gerektiğini iyi biliyordur. Entreri'nin etrafındayken haddini bilmeyi öğrenecek ve kiralık katile gerekli saygıyı gösterecektir."

Fakat LaValle, Rassiter'in can güvenliğini düşünmüyordu zaten -sık sık o sefil sıçanı kendi elleriyle temizleme hayalleri kurardı. Büyücüyü endişelendiren şey lonca içinde daha derin bir yarığın oluşma ihtimâliydi. "Peki ya Rassiter müttefiklerinin gücünü Entreri'ye karşı kullanırsa?" diye sordu daha da sert bir sesle. "Öyle bir sokak savaşı loncayı iki kutba bölecektir."

Pook elini şöyle bir sallayarak bu olasılığı geçiştirdi. "Rassiter bile o kadar ahmak değildir," diye cevapladı yakut süsünü okşayarak. O mücevher, gerek duyarsa kullanabileceği bir sigortaydı. Efendisinin teminatı ve Pook'un ince işleri halletml konusundaki becerisiyle tatmin olan LaValle rahatladı. 'Çoğa zaman olduğu gibi Pook haklı,' diye fark etti LaValle. Entreri, sıçanadamı sadece basit bir bakışla bile korkutmuştu. Bu da herkesin yararına olmuştu. Belki de şimdi, Rassiter loncadaki mevkiine daha uygun bir şekilde davranırdı. Ve Entreri kısıl süre sonra bu katta bir odaya yerleşeceğine göre, belki de o pislik sıçanadamın zırt pırt izinsiz ziyarete gelmeleri azalacaktı. Evet, Entreri'nin geri dönmüş olması çok hoş bir şeydi.

Bu zindanın adı Dokuz Hücre idi. Zira bir dairenin merkezinin etrafında zemine oyulmuş dokuz hücreden meydana geliyordu, hücrelerin üçü aynı hizada ve üç tanesi de daha uzuncaydı. Sadece merkezdeki hücre sürekli olarak! boştu; diğer sekizi Pook Paşa'nın en kıymetli koleksiyonunu barındırıyordu; Diyarlar'ın dört bir köşesinden getirilmiş kocaman avcı kediler.

Entreri, Regis'i maskeli, dev gibi bir adam olan gardiyana teslim ettikten sonra gösteriyi izlemek için geri çekildi. Gardiyan, buçukluğun beline kalın bir halat bağladı. Halatın bir ucu merkez hücrenin tam tepesinde duran bir makaradan geçiyor ve yan taraftaki bir manivelaya takılı duruyordu.

"Hücreye girdiğinde ipi çöz," diye Regis'e homurdandı gardiyan. Regis'i ileri doğru itti. "Yürü bakalım."

Regis dış hücrelerin üzerindeki kalaslarda ilerledi. Hücrelerin hepsi duvarlara oyulmuş mağaralar şeklinde, aşağı yukarı üç metre kare genişliğindeydi, yani kedilerin rahatça dinlenebileceği kadar genişlerdi. Fakat şimdi hayvanlardan yalnızca bir tanesi dinleniyordu ve hepsi de eşit derecede aç görünüyordu. Onlar her zaman açtı.

Regis, beyaz bir aslan ve kocaman bir kaplanın hücreleri arasındaki kalası seçti, zira beş metrelik mesafeyi zıplamaları ve o ilerlerken ayak bileğine pençe atmaları en az muhtemel olan o iki devasa yaratıktı. Hücreleri birbirinden ayıran ve ancak bir karış genişliğinde olan duvara bir ayağını attı ve sonra dehşete kapılmış bir halde tereddüt etti.

Gardiyan onu teşvik etmek için halatı öyle bir çekti ki, Kegis neredeyse aslanın yanına yuvarlanacaktı.

Ürkekçe yürümeye başladı. Bir ayağını öbürkünün önüne atmaya yoğunlaştı ve aşağıdaki hırlamalar ile pençeleri bilmezden gelmeye çalıştı. Merkezi hücreye varmasına ramak kala kaplan bütün gücüyle duvara çullandı ve çılgınlar gibi sallanmasını sağladı. Regis dengesini kaybetti ve feryat ederek aşağı yuvarlandı.

Gardiyan manivela koluna asıldı ve onu havada asılı bırakarak yakaladı, sonra da havaya sıçrayan kaplanın tam pençesinin ucundan kurtararak yukarı çekti. Regis karşı taraftaki duvara çarptı ve kaburgalarını incitti ama o çaresiz durumdayken acıyı hissetmedi bile. Çabucak duvara tırmandı ve kendisini havaya bıraktı. Sonunda merkezi hücrenin tepesinde asılı bir şekilde kaldı ve gardiyan da onu aşağı indirdi.

Ayağını ürkekçe yere bastı ve muhtemel tek kurtuluş yolu olan ipi sıkıca kavradı. Bu kabusumsu yerde kalmak zorunda olduğuna inanmak dahi istemiyordu.

"İpi çöz!" diye emir verdi gardiyan. Regis itaatsizlik etmenin inanılmaz bir acıya katlanmak demek olduğunu adamın ses tonundan anlayıverdi. İpi serbest bıraktı.

"İyi uykular," diyerek güldü gardiyan, ipi buçukluğun erişebileceği mesafeden uzağa çekerek.

Kukuletalı gardiyan, odadaki bütün meşaleleri söndürerek ve demir kapıyı arkasından kapayarak Entreri ile birlikte daireyi terk etti. Regis'i karanlığın tam ortasında sekiz tane aç kediyle baş başa bırakıp gittiler.

Kedilerin hücrelerini birbirinden ayıran duvarlar sertti, hayvanların birbirilerine zarar vermesini engelliyordu. Ama merkezi hücrenin etrafı geniş aralıklı demir parmaklıklarla kaplıydı -bir vahşi kedinin patisini arasından sokabileceği kadar geniş aralıklı parmaklıklarla. Ve bu işkence odası daire şeklindeydi, diğer sekiz hücreye de eşit derecede ve kolay bir geçiş sağlıyordu.

Regis kıpırdamaya cüret edemiyordu. İp onu hücrenui tam merkezine bırakmıştı, ki burası sekiz kedinin de uzanl abileceği mesafenin ötesinde olan tek noktaydı. Etrafında dönüp duran ve loş ışıkta acımasızca parlayan kedi gözlerini! baktı. Uzanan pençelerin yeri tırmıklama sesini duyuyordu! Hatta, her ne zaman içlerinden birisi yakın bir pençe savuruşu yapabilecek kadar uzanmayı basarsa, ıslık çalarak vücuduna yalayıp geçen hava akımını hissediyordu. Ve her ne zaman önüne koca bir kedi patisi güm diya çarparsa, kendisine geriye doğru sıçramaması gerektiğini hatırlatıyordu -zira orada başka bir kedi hazır beklemekteydik Beş dakika bir saat gibi gelmişti ve Pook'un onu daha kaç gün boyunca orada tutacağını düşündükçe Regis'in içi ürperiyordu. Belki de şu işi çabucak hâlletmek daha iyidir,; diye düşündü Regis. Bu daireye hapsedilen birçok kişi aynı şeyi düşünürdü. Fakat kedilere bir kez daha bakan buçukluk, bu seçeneği aklından uzaklaştırdı. Bir kaplanın dişlerinin arasında yaşayacağı hızlı bir ölümün, hiç şüphesiz bir şekilde yüzleştiği kaderden daha iyi olduğuna kendisini ikna etse dahi bunu yapacak kadar cesareti yoktu. O hayatta kalmayı başaranı biriydi -her zaman öyle olmuştu— ve geleceği ne kadar' muğlak görünse de pes etmeyi reddeden o inatçı yanını bir kenara atamazdı.

Şimdi bir heykel gibi, öylece dikilmiş duruyor ve zihnini yakın geçmişinin, yani Calimport dışında geçirdiği on senenin hatıralarıyla doldurmaya çalışıyordu. Yolculuklarında birçok macera yaşamıştı, birçok tehlikeyi atlatmıştı. Regis o savaşları ve kaçışları düşünüp durdu,

duyumsadığı katıksız heyecanı tekrar hissetmeye çalıştı -onu uyanık tutacak hareketli düşüncelerdi bunlar.

Zira, eğer bitkinlik ona üstün gelirse ve zemine yığılıp kalırsa vücudunun bir kısmı kedilerden birine oldukça yaklaşabilirdi.

Burada kalan tutsaklar arasından birden fazlası ayağından pençeyle tutulup parçalara ayrılmak üzere kenara çekilmişti.

Ve Dokuz Hücre'den sağ kurtulmayı başaranlar ise oradaki on altı parlak gözün aç bakışlarını bir daha asla unutmazlardı.

-14-

DANS EDEN YALANLAR

Şans, Su Perisi ve ele geçirilmiş korsan gemisinden yanaydı. Zira deniz sakindi ve rüzgar muntazam ama hafif bir şekilde esiyordu. Yine de, Tethyr Yarımadası'nın etrafından yapılan yolculuk dört dost için bezdirici ve çok yavaş geçiyordu. Çünkü iki gemi her ne zaman sıkı bir ilerleme kaydedecek olsa, içlerinden birisi yeni bir sorun çıkartmakta gecikmiyordu. Yarımadanın güneyine geçince Deudermont, iki gemisini Yarış adındaki geniş bir açık alana çıkardı. Burası ismini sık sık yaşanan bir olay sebebiyle, yani tüccar gemilerinin korsan takibinden kaçması sebebiyle almıştı. Fakat Deudermont ve mürettebatını başka hiçbir korsan rahatsız etmedi. Hatta Pinochet'nin üçüncü gemisi dahi bir kez daha boy göstermedi.

"Yolculuğumuzun sonuna yaklaşıyoruz," dedi Deudermont dört arkadaşa, üçüncü günün erken saatlerinde Mor Tepeler'in yüksek kıyı şeridi görünür olduğunda. "Tepelerin bittiği yerde Calimshan başlar."

Drizzt parmaklığa dayanarak ileri doğru eğildi ve güney denizinin donuk mavi sularına baktı. Regis'in yardımına zamanında yetişip yetişemeyeceklerini bir kez daha merak etti.

"Çok iç kesimlerde senin halkının bir kolonisi var," dedi Deudermont drowa, onu düşüncelerinden sıyırarak, "Mir adındaki karanlık bir koruda yaşıyorlar." Kaptanın içini istem dışı bir ürperti sardı. "Drowlar bu yörede hiç sevilmez; maskeni takmanı tavsiye ederim."

Drizzt hiç düşünmeden büyülü maskeyi yüzüne taktı ve çabucak bir yüzey elfinin özelliklerine sahip oldu. Bu hareketi, kendisine hoşnutsuzlukla bakan üç dostunu sarstığından çok daha az rahatsız etmişti onu. Drizzt'in sadece yapması gerekeni yaptığını kendilerine hatırlattılar. Drow, halkını reddettiği günden beri hayatını tayin eden o şikayetsiz çilekeşliği sürdürüyordu.

Wulfgar ve Cattibrie'ın gözleri Drowun yeni kimliğini bir türlü alışamıyordu. Kitabı kapağıyla yargılayan ve içini okumayacak kadar kör olan bu dünyadan tiksinen Bruenor denize tükürdü. Öğle vaktinde güney ufkunu yüzlerce yelken beneklendirdi ve sahil boyunca geniş bir rıhtımlar dizesi belirdi Bodur, kilden kulübeler ve parlak renkli çadırlarla dolu geniş bir şehir önlerinde uzanıyordu. Ama Memnon'un rıhtımları ne kadar geniş olursa olsun, balıkçı tekneleri, tüccar gemileri ve gitgide gelişen Calimshan donanmasının savaş gemilerinin sayıları daha da fazlaydı. Su Perisi ve beraberindeki gemi kıyıdan uzakta demir atmak ve kendilerine tahsis edilecek yerlerin açılmasını beklemek zorunda kaldılar -liman reisinin! kısa süre sonra Deudermont'a bildirdiği üzere, bunun bir haftalık bir bekleyiş olması muhtemeldi.

"Sırada Calimshan deniz kuvvetlerinin bizi ziyaret etmesi var," diye açıkladı Deudermont, liman reisinin teknesi uzaklaşırken. "Korsan gemisini incelemeye ve Pinochet'yi sorguya çekmeye gelecekler."

"O köpeğin icabına bakarlar mı?" diye sordu Bruenor. Deudermont kafasını sağa sola salladı. "Pek sanmam. Pinochet ve adamları benim esirlerim ve bu sebeple benim sorunum. Calimshan, korsan faaliyetlerinin bir son bulmasını istiyor ve bu amaç uğruna cesur adımlar atıyor ama henüz Pinochet gibi ensesi kalın birine bulaşmaya cüret edeceklerini sanmıyorum."

"Ona ne olacak öyleyse?" diye homurdandı Bruenor, bu politik oyun içinde bir parça olsun cesaret görmeye çalışarak.

"Bir başka gün, bir başka gemiyi rahatsız etmek üzere yeniden denize yelken açacak," diye yanıtladı Deudermont.

"Ve paçayı sıyırdığımız konusunda o sıçan suratlı Entreri'yi uyarmak üzere," diye söylendi Bruenor.

Deudermont'un içinde bulunduğu narin durumu anlayan Drizzt, makul bir istekte bulundu. "Bize ne kadar zaman verebilirsin?"

"Pinochet gemisini bir haftaya kadar geri alamayacak.Ayrıca," diye ekledi kaptan sinsi bir şekilde göz kırparak, "gemisinin suya çıkamayacak duruma gelmesi işiyle de çoktan ilgilendim. Bu bir haftayı ikiye çıkartabilirim sanırım. O korsan herif, gemisinin dümenini geri alana kadar kaçtığınızı tntreri'ye kendiniz söylemiş olursunuz zaten."

Wulfgar hâlâ anlamıyordu. "Ne kazandın ki?" diye sordu Deudermont'a. "Korsanları mağlup ettin ama yine serbestçe gemi yüzdürecekler ve senden intikam almak isteyecekler. Bir sonraki yolculuğunuzda Su Perisi'ne saldıracaklar. Eğer bir sonraki çatışmayı onlar kazanırsa size karşı bu denli merhametli olurlar mı acaba?"

"Şu oynadığımız garip bir oyun," diye hemfikir oldu Deudermont, çaresiz bir gülümsemeyle. "Ama aslında, Pinochet ve adamlarının canını bağışlayarak denizlerdeki mevkiimi güçlendirmiş olacağım. Özgürlüğüne karşılık olarak, korsan kaptanı intikam almayacağına dair yemin edecek. Pinochet'nin ortaklarının hiçbiri bir daha Su Perisi'ni rahatsız etmeyecek, ki bu grup Asavir Kanalı'nda gemi yüzdüren korsanların büyük bir bölümünü oluşturuyor!"

"O itin sözüne güvenecek misin yani?" diye şaşırıp kaldı Bruenor.

"Yeterince şereflilerdir," diye yanıtladı Deudermont, "tabii kendi usullerince. Korsanlar arasında da düsturlar vardır ve onlara uyulur; kuralları bozmak demek güney krallıklarıyla açıktan açığa savaşa tutuşmak demektir."

Bruenor tekrar denize tükürdü. Her şehirde, her krallıkta ve hatta açık sularda bile hep aynıydı: hırsız örgütleri belirli davranış sınırları içerisinde

müsamaha görüyordu. Bruenor'un fikir yapısı farklıydı. Onun klanının törelere göre Mithril Salonu'nda, bilhassa ait olmadıkları ceplere giren kesilmiş ellerin raflar üzerinde saklandığı özel bir depo odası bulunurdu. "Mesele halledildi öyleyse," diye belirtti Drizzt, konuyu değiştirme zamanının geldiğini görerek. "Denizdeki yolculuğumuzun sonuna yaklaşıyoruz."

Bu bildiriyi zaten beklemekte olan Deudermont ona bir altın kesesi fırlattı. "Akıllı bir seçim," dedi kaptan. "Calimport'a bir hafta içinde ulaşırsınız, bu da Su Perisi'nin limana girmesinden bile önce demektir. Ama işinizi bitirdiğinizde gelip bizi bulun. Kış mevsiminin son karları da Kuzey Diyarı'nda erimeden önce Derinsu'ya doğru tekrar yelken açacağız. Bütün bu yaşadıklarımızı hesaba katarsam, yolculuk ücretini ödemiş oldunuz bile."

"Çok daha önce yola çıkacağız," diye yanıtladı Brueno "ama teklifin için teşekkürler!" Wulfgar bir adım öne çıktı ve kaptanın bileğini kavradı. "Senin yanında çalışmak ve savaşmak çok hoştu," dedi. "Bir sonraki karşılaşmamızı iple çekeceğim."

"Hepimiz öyle," diye ekledi Drizzt. Altın kesesini havaya doğru kaldırdı. "Ve bunu sana geri ödeyeceğiz."

Deudermont elini sallayarak bu konuyu geçiştirdi vJ mırıldandı, "Bu sizin için oldukça düşük bir ödül." Dostların hızlı olmak istediklerini bilen kaptan, adamlarından ikisine suya bir kayık indirmelerini ş aret etti.

"Hoşça kalın!" diye seslendi, dostlar kürek çekerek Su Perisi'nden uzaklaşırken. "Calimport'ta beni arayın!"

Yol arkadaşlarının ziyaret ettikleri bütün mekanlar arasında, gezinip savaştıkları bütün yerler arasında hiçbiri onlara Memnon Şehri ve Calimshan krallığı kadar yabancı gelmemişti. Drow elflerinin garip dünyasından gelen Drizzt bile şehrin açık caddeleri ve pazar yerleri arasında dolaşırken etrafına hayretle bakıyordu. Etraflarını garip, tiz ve hüzünlü -kulağa çoğunlukla acı içinde ama ahenk dolu feryatlar gibi gelen — bir müzik sarmıştı ve onlara eşlik ediyordu. Her yerde sürüyle insan vardı. Çoğu kum renginde cüppe giyiyordu ama bazılarının elbiseleri

parlaktı ve hepsinin başı bir şekilde örtülüydü: ya sarıkları ya da yaşmaklı şapkaları vardı. Dostlar, sanki sonsuza kadar uzanıp gidecekmiş gibi görünen şehrin nüfusunu tahmin edemiyorlardı ve herhangi birinin sayma zahmetine girdiğinden de şüphelilerdi. Ama Drizzt ile yol arkadaşları, Kılıç Sahili'nin kuzey kesimindeki bütün şehirlerin -Derinsu dahil—halkları devasa bir mülteci kampında toplansa Memnon'a benzeyeceklerini tahmin edebiliyordu. Memnon'un sıcak havasına garip koku karışımları yayılıyordu: bir parfüm pazarının esansları, sürekli olarak tıkış tepiş dolaşan kalabalığın keskin ter ve nefes kokusuyla karışıyordu. Gelişigüzel serpiştirilmiş gibi görünen kulübeler, Memnon'a bir tasarı ve planlamadan yoksunluk havası veriyordu. Evler tarafından yolu kesilmemiş olan her yer sokaklarla çeviliyordu fakat dört arkadaş sokakların bir sürü kimse için ev olduğunu biliyordu.

Bütün bu koşuşturmacanın merkezindeki kimseler ise tacirlerdi. Her sokakta sıra sıra tüccar vardı. Silah, yemek, egzotik pipo otları -hatta köleler— satıyor, kalabalığın ilgisini çekmek için her türlü yolu deneyerek mallarını utanmaksızın sergiliyorlardı. Bir köşede, muhtemel müşteriler kısa mesafe atış yaparak ve canlı köle hedefler kullanarak koca bir arbalet yayını deniyorlardı. Bir diğer köşede, elbiselerinden çok vücudu görünen bir kadın -ki elbisesi de yarı saydam bir tül parçasından ibaretti— devasa bir yılanla uyumlu bir şekilde kıvrılıp dönerek göbek dansı yapıyor, yılanın kıvrak boğumlarını vücuduna doluyor ve tahrik edici bir şekilde boğumların içinden geri çıkıyordu.

Gözleri fal taşı gibi, ağzı bir karış açık kalan Wulfgar, büyülenmiş bir şekilde durup bu garip ve tahrik edici dansı izledi. Bu sebeple Cattibrie'dan ensesine bir şaplak yedi ve diğer iki yol arkadaşının kıkır kıkır gülmesini sağladı.

"Hayatımda yurdumu hiç bu kadar özlememiştim," diye iç geçirdi barbar, tamamen hayrete düşmüş bir halde.

"Bu yaşadığımız bir diğer macera sadece," diye hatırlattı Drizzt ona. "Dünyada, kendi yurduna benzemeyen bir ülkede olduğu kadar yeni şeyler öğrenebileceğin bir yer daha yoktur."

"Yeterince doğru," dedi Cattibrie. "Fakat gördüğüm kadarıyla bu insanlar toplumlarını rezillik üzerine kurmuşlar."

"Değişik kurallara göre yaşıyorlar," diye yanıtladı Drizzt. "Muhtemelen onlar da Kuzey'in adetlerinden eşit derecede rahatsız olurlar."

Diğerlerinin buna verebilecekleri bir cevap yoktu. Ve insanların değişik adetlerine hiç aldırmayan ama hep hayret duyan Bruenor ise sadece kızıl sakalını sallamakla yetindi. Macera için donanıp kuşanmış olan yol arkadaşları, ticaret şehrinde gezerken pek de sıra dışı görünmüyorlardı. Fakat yabancı oldukları için etraflarına bir kalabalık üşüşüyordu. Bu kalabalığın çoğu bozuk para ve incik boncuk dilen yarı çıplak, kara derili çocuklardı. Tüccarlar da maceracılar göz gezdiriyordu -yabancılar genellikle kâr getirirdi— ve içlerinden oldukça aç gözlü olan bir tanesi bakışlarını sertçe onlara kenetlemişti.

"Neymiş, neymiş?" diye sordu kurnaz tüccar, yanında" kambur yol arkadaşına. "Büyü, dört bir yanları büyüyle kaplı efendim," diye peltekçe konuştu küçük, iki büklüm goblin, büyül değneğinin ona verdiği duyumları adeta emerek. Değne kemerine taktı. "En fazla büyü silahlarında: elfin kılıçla -ikisi birden; cücenin baltası; kızın yayı ve özellikle de o koca herifin çekici!" Değneğin ona elfin yüzü hakkında bildirdi garip duyumlardan da bahsetmeyi düşündü ama çabuk heye canlanan efendisinin sinirlerini gereğinden fazla germemeye karar verdi.

"Ha ha ha ha ha," diye gıdakladı tüccar, parmakları oynatarak. Yabancıların önünü kesmek için harekete geçti.

Başı çeken Bruenor, sarı-kırmızı çizgili kaftan giyen ve kafasında büyük bir elmasla süslenmiş çingene pembesi bir sarığı olan sıska adamı görünce durdu.

"Ha ha ha ha ha. Selam ola!" diye heyecanla onl karşıladı adam. Parmakları göğsüne hafifçe vuruyor ve neredeyse bir kulağından diğerine kadar uzanan gülümsemesi, ortadaki dişlerinin fildişinden ve geri kalanının ise altından olduğunu açıkça gösteriyordu. "Ben Sali Dalib, ben oyum, evet oyum! Siz alırsınız, ben satarım. Küssel iş, küssel iş!" O kadar hızlı

konuşuyordu ki dedikleri hemen anlaşılmıyordu. Dostlar birbirilerine bakıp omuz silktiler ve yollarına devam etmeye davrandılar.

"Ha ha ha ha ha," diye gülerek üsteledi tüccar, tekrar önlerini keserek. "Her neye ihtiyacınız varsa, Sali Dalib'te bulunur. Hemi de çeşit çeşit, bol bol. Afyon, fanfinifinfon, okumasyon."

"Esrar otu, kadınlar ve dünyada bilinen her dilde kitaplar," diye tercüme etti, peltek goblin.

"Efendim aklınıza gelebilecek her şeyi, ama her şeyi satan bir tüccardır!"

"En küsselin en küsseli!" diye iddia etti Sali Dalib. "Her neye ihtiyacınız varsa—"

"Sali Dalib'te bulunur," diye tamamladı Bruenor. Cüce, Drizzt'e baktı, ikisinin de aynı şeyi düşündüğünden emindi; Memnon'dan ne kadar çabuk çıkarlarsa o kadar iyi olurdu. Garip bir tüccar yeter de artardı bile. "At," dedi cüce, tüccara.

"Calimport'a gitmek istiyoruz," diye açıkladı Drizzt.

"At mı, at mı? Ha ha ha ha ha," diye yanıtladı Sali Dalib, bir an bile duraksamadan. "Uzun yolculuk için olmaz, olmaz tabii canım. Çok sıcak, çok kuru. Develer iş görür!"

"Develer... çöl atları," diye açıkladı goblin, dördünün afallamış bakışlarını görerek. Sokağın öbür tarafında ten rengi cüppeli sahibi tarafından çekiştirilmekte olan bir iki hörgüçlü deveyi işaret etti. "Çölde gitmek için çok daha iyilerdir."

"Deve olsun o zaman," diye homurdandı Bruenor, koca hayvana kuşkuyla bakarak. "Ya da işimizi ne görecekse o!"

Sali Dalib hevesle ellerini ovuşturdu. "Her neye ihtiyacınız varsa—" Bruenor, heyecanlı tüccarın sözünü kesmek için elini kaldırdı. "Biliyoruz, biliyoruz."

Sali Dalib bazı özel talimatlarla birlikte yardımcısını yolladı ve dostları Memnon sokaklarında müthiş bir hızla götürmeye başladı. Fakat hızla süzülüp giderken ayağını sanki yerden hiç kaldırmıyormuş gibi görünüyordu. Bu sırada tüccar, devamlı oynayıp hareket eden parmaklarını göğsünde kavuşturmuştu. Ama bu adam oldukça zararsız görünüyordu ve dostlar kaygı duymuyor, bilhassa eğleniyorlardı.

Sali Dalib, şehrin fakir kesiminin standartlarına göre bile epey varoş sayılabilecek batı ucundaki genişçe bir çadırın önünde durdu. Tüccar, aradığı şeyi çadırın arka kısmında buldu. "Develer!" diye ilan etti gururla.

"Dördü için ne istersin?" diye pufladı Bruenor, şu işi halledip tekrar yola koyulmaya istekli bir şekilde. Sali Dalib anlamamış gibiydi. "Fiyatı ne?" diye sordu cüce. "Fiyatı ne?" dedi tüccar.

"Pazarlık yapmak istiyor," diye gözlemledi Cattibrie.

Drizzt de bunu anlamıştı. Drow şehri Menzoberranzan'daki tüccarlar da aynı yöntemi kullanırdı. İlk olarak müşterinin -özellikle de satın alınan mala pek aşina olmayan müşterinin— bir fiyat söylemesini beklerlerdi. Sık sık mallarının fiyatının on katını alırlardı. Ayrıca müşteri çol düşük bir rakam söylerse, tüccarın daima malı esas piyasa fiyatına çekme şansı olurdu.

"Dördü için beş yüz altın sikke," diye teklif etti Drizzt, hayvanların bu fiyattan en az iki kat pahalı olması gerektiğini düşünerek.

Sali Dalib'in parmakları tekrar hafifçe birbirilerin vurmaya başladı ve kurşun renkli gözlerinde bir kıvılcım, belirdi. Drizzt, tüccarın biraz laf kalabalığı ettikten sonra: oldukça yüksek bir fiyat söyleyeceğini sandı. Ama Sali Dalib aniden sakinleşip altın ve fildişinden gülümsemesini takındı.!

"Kabul!" diye yanıtladı.

Fiyatı arttırmaya niyetlenmiş olan Drizzt söyleyeceği sözü yuttu ve anlamsız bir mırıltı halinde çıkmasını sağladı. Tüccara tuhaf bir bakış attıktan sonra Deudermont'un ona verdiği kesedeki paraları saymak için arkasını döndü.

"Eğer bizi Calimport'a giden bir kervana dahil edebilirsen sana helalinden elli altın daha," diye önerdi Bruenor.

Sali Dalib, parmaklarını çenesindeki koyu renkli sakallara hafifçe vurarak düşünüp taşınıyormuş gibi bir tavır takındı. "Ama hemen şu anda birisi yola çıktı bile," diye yanıtladı. "Kervanı pek kolay yakalayabilirsiniz. Yakalasanız iyi olur. Zira bu hafta Calimport'a giden son kervan bu."

"Güneye doğru!" diye dostlarına haykırdı cüce neşeyle. "Güneye mi? Ha ha ha ha ha!" diye güldü Sali Dalib. "Güneye değil! Güney yolu hırsızlara yem olmak demek!"

"Ama Calimport güneyde," diye yapıştırdı cevabı Bruenor şüpheyle. "Ve tahminimce, yol da güneye doğru olmalı."

"Calimport'a giden yol güneye doğru elbet de," diye kabul etti Sali Dalib, "ama akıllı olanlar önce batıya doğru gider, yani en küssel yoldan."

Drizzt, tüccara bir altın kesesi uzattı. "Kervanı nasıl yakalayacağız?"

"Batıya doğru," diye yanıtladı Sali Dalib, içindekilere şöyle bir göz dahi atmadan keseyi derin ceplerinden birine tıkıştırırken. "Sadece bir saat önce yola çıktı. Kolayca yakalarsınız. Ufuktaki tabelaları takip edin. Sorun çıkmaz."

"Erzağa ihtiyacımız olacak," diye belirtti Cattibrie.

"Kervan gayet iyi tedariklidir," diye yanıtladı Sali Dalib. "Alış veriş için en küssel yer. Şimdi yola çıkın. Güneye, yani Ticaret Yolu'na dönmeden evvel onları yakalayın!" Bineklerini seçme işinde onlara yardım etmek için ilerledi: Wulfgar için kocaman bir hecin devesi, Drizzt için iki hörgüçlü bir deve ve Bruenor ile Cattibrie için ise daha küçük develer seçti. "Unutmayın, sevgili dostlarım," dedi tüccar, onlar bineklerinin sırtına oturdukları vakit. "Her neye ihtiyacınız varsa—"

"Sali Dalib'te bulunur!" diye hepsi birden koro halinde yanıtladı. Tüccar, o altın ve fildişinden gülümsemesini son bir kez daha sergiledikten sonra hızla çadırın içine daldı. "Tahminimce biraz daha pazarlık edebilirdi," diye

belirtti Cattibrie, kazık bacaklı develerin üzerine ürkekçe oturmuş bir halde ilk yol tabelasına doğru giderlerken. "Hayvanlar için daha fazla para alabilirdi."

"Çalıntılar elbette!" diyerek güldü Bruenor, gün gibi aşikar olduğunu düşündüğü şeyi dile getirerek.

Ama Drizzt o kadar da emin değildi. "Onun gibi bir tüccar çalıntı mallar için bile alabileceği en yüksek fiyatı düşünür," diye yanıtladı, "ve pazarlık konusunda bildiğim bütün kurallara göre, parayı kesinlikle sayması gerekirdi."

"Pöh!" diye homurdandı Bruenor, bineğinin düz gitmesi için debelenerek. "Muhtemelen ona bu şeylerin fiyatından daha fazlasını vermişsindir."

"Öyleyse, ne?" diye sordu Cattibrie Drizzt'e, cüceninkinden çok Drowun düşüncesini doğru bularak.

"Nereye?" diye hem yanıtladı hem de soru sordu Wulfgar. "O goblini bir yerlere bir mesaj götürmesi için gizlice yolladı."

"Pusu," dedi Cattibrie.

Drizzt ve Wulfgar başlarıyla onayladılar. "Öyle görünüyor," dedi barbar.

Bruenor bu ihtimali düşündü. "Pöh!" diye söylendi. "O herifin kafasının içinde böyle bir plan kuracak kadar akıl yoktu be."

"Yaptığın bu gözlem onu daha da tehlikeli biri yapar," diye belirtti Drizzt, Memnon'a doğru son bir bakış atarak.

"Geri dönelim mi?" diye sordu cüce. Drowun görünüş! göre ciddi olan endişesini öyle kolayca bir kenara atamazdı.

"Eğer şüphelerimiz yersizse ve kervanı kaçırırsak..! diye hatırlattı Wulfgar uğursuz bir sesle.

"Regis bekleyebilir mi?" diye sordu Cattibrie. Bruenor ve Drizzt birbirilerine baktılar.

"İlerleyelim," dedi Drizzt sonunda. "Başımıza ne gelecek öğrenelim bakalım."

"Dünyada, kendi yurduna benzemeyen bir ülkede olduğu kadar yeni şeyler öğrenebileceğin bir yer daha yoktur diye belirtti Wulfgar, Drizzt'in o sabahki düşüncesini tekrar ederek. İlk yol tabelasını geçtiklerinde şüpheleri hiç de kaybolmadı. Direğe asılı olan geniş bir tabelanın üzerinde yolu yirmi ayrı dilde isimlendiren bir yazı vardı ve her biri aynı şekilde okunuyordu: "En küssel yol." Dostlar bir kez daha seçeneklerini düşünüp tarttılar ve kendilerini bir kez daha zaman darlığı sorunuyla baş başa buldular. Yola bir saat daha devam etmeye karar verdiler. Eğer o zamana kadar kervandan bir ize rastlayamazlarsa Memnon'a geri dönecek ve bu sorunu Sali Dalib ile "tartışacaklardı."

İkinci tabelada ve ondan sonrakinde de aynı yazı vardı. Zamanla beşinci tabelayı geçtiklerinde elbiseleri terden sırılsıklam olmuştu ve gözleri yanıyordu. Artık şehir görüş menzilinden çıkmış ve yükselen kum tepeciklerinin tozlu sıcağı arasında bir yerde kaybolmuştu. Bineklerin de bu yolculuğu daha kolaylaştırdığı söylenemezdi. Develer huysuz yaratıklardı ve deneyimsiz biniciler tarafından yönetildiklerinde daha da huysuzlaşırlardı. Özellikle Wulfgar'ın devesi, sürücüsünden hiç hoşlanmamıştı. Zira develer kendi yollarını kendileri seçmeyi severler fakat barbar güçlü kolları ve bacaklarıyla deveyi kendi istediği hareketleri yaptırmak için zorluyordu. Deve iki kez kafasını döndürmüş ve Wulfgar'ın yüzüne tükürükler fışkırtmıştı.

Wulfgar bunları alttan aldı fakat çekiciyle devenin hörgücünü dümdüz etme hayalleri kurarak epey vakit geçirmedi değil.

"Durun!" diye talimat verdi Drizzt, iki kum tepeciği arasındaki bir çukura doğru giderlerken. Drow kolunu havaya doğru kaldırdı ve onların şaşkın bakışlarını göğe doğru çevirmelerini sağladı. Birkaç akbaba tembelce, daireler çizerek uçuyordu.

"Etrafta bir leş var," diye belirtti Bruenor.

"Ya da yakında olacak," diye yanıtladı Drizzt meşum bir sesle.

Daha o konuşurken, az önce dümdüz, puslu ve kahverengi olan kum tepeciklerinin üst kısımlarında atlı adamların meşum suretleri belirdi. Adamların havaya doğru kaldırdığı kıvrımlı kılıçları parlak güneş altında ışıldıyordu. "Pusu," diye belirtti Wulfgar sıkkınlıkla.

Pek de şaşırmayan Bruenor sayılarını hızlıca ölçmek için çabucak etrafına bakındı. "Beşe bir," diye fısıldadı Drizzt'e.

"Hep öyleymiş gibi görünür," diye yanıtladı Drizzt. Yavaşça yayını omzundan çekip aldı ve gerdi.

Atlı adamlar kurbanlarını inceleyerek uzun bir süre yerlerini korudular.

"Sizce konuşmak istiyor olabilirler mi?" diye sordu Bruenor, bu nahoş durum için bir espri yapmaya çalışarak.

"Hayır," diye kendi sorusunu yanıtladı cüce, diğerlerinin hafifçe bile gülümsemediğini görerek. Atlıların lideri bir emir verdi ve adamlar gök gürültüsü gibi hücuma geçtiler.

"Bütün dünyanın canı cehenneme," diye homurdandı Cattibrie, bineğinden aşağı atlarken omzundan Taulmaril'i alarak. "Herkes dövüşmek istiyor.

"Gelin bakalım öyleyse!" diye haykırdı atlı adamlara. "Ama şu savaşı biraz daha adil kılmalıyız!" Büyülü yayıyla harekete geçti. Kum tepecikleri arasındaki güruhun üzerine gümüş

ok üzerine gümüş ok yolladı ve atlıların birçoğunu semerlerinden aşağı uçurdu.

Bruenor, yüzü aniden sertleşip zalimleşen kızına ağzı bir karış açık baktı. "Kız doğrusunu yaptı vallahi!" diye belirtti, devesinden aşağı inerken. "Bu şeylerin üzerinde savaşacak halimiz yok!"

Cüce yere iner inmez çantasına elini attı ve iki tane zeytinyağı şişesi çıkarttı.

Wulfgar, devesinin böğür kısmını siper niyetine kullanarak akıl hocasını takip etti. Ama barbar, ilk düşmanının kendi bineği olduğunu kısa süre içinde öğrendi. Zira huysuz hayvan kafasını çevirdi ve dişlerini barbarın önkoluna geçiriverdi. Drizzt'in yayı, Taulmaril'in ölüm şarkısına katıldı. Fakat atlı adamlar yaklaştığında, drow farklı bir saldırı yöntemini uygulamaya karar verdi. Halkının kötü şöhretine güvenen Drizzt maskesini çıkarttı ve pelerininin kapüşonunu geriye attı. Devenin sırtında iki ayağı üzerine doğruldu ve hayvanın her bir hörgücüne bir ayağını koyarak dengesini sağladı. Drizzt'e doğru yaklaşan atlılar, bir drow elfinin cesaret kırıcı bir şekilde ortaya çıkışı karşısında donakaldılar.

Fakat diğer üç yönden ilerleyen adamlar hızla mesafeyi kapadılar ve hâlâ dostlara karşı sayı üstünlüklerini koruyorlardı.

Wulfgar devesine gördüklerine inanamayarak baktı, sonra koca yumruğunu sefil yaratığın gözlerinin tam ortasına geçiriverdi. Afallayan deve çabucak barbarı bıraktı ve sersem sersem kafasını çevirdi.

Ama Wulfgar'ın bu hain yaratıkla henüz işi bitmemişti. Üzerine doğru üç atlının geldiğini gördü ve bir düşmanını diğer düşmanına karşı kullanmaya karar verdi. Devenin böğrünün altına doğru eğildi ve hayvanı tamamıyla yerden kaldırdı. Koca yaratığı, hücum eden atlıların üzerine doğru fırlatırken kasları gerilip şişti. Atlar, sürücüler, toz toprak ve bir deveden oluşan kargaşa dolu yığının arasından son anda kaçıp kurtulmayı başardı.

Sonra Aegis-fang'i sırtından aldı ve karmaşanın arasına sıçrayarak, haydutları daha kendilerine neyin çarptığını anlayamadan darmadağın etti.

İki atlı, üzerlerinde binicileri olmayan develerin arasından geçerek Bruenor'a doğru açık bir yol buldular. Ama ilk darbeyi indiren kişi, orada tek başına duran Drizzt oldu. Büyü yeteneğini kullanan drow, saldıran haydutların tam önünde bir karanlık küresi meydana getirdi. Atları durdurup küreden sakınmak istedilerse de dosdoğru karanlığın içine daldılar. Bu, Bruenor'a ihtiyacı olan bütün zamanı kazandırmıştı. Kav kutusuyla bir kibrit çaktı, paçavraları ateşe verip şişelerin içine tıkıştırdı ve sonra yanan şişeleri karanlık küresinin içine fırlattı.

Oluşan patlamaların ışıkları Drizzt'in büyüsü sebebiyle görünmüyor olsa da Bruenor, yükselen feryatlar sayesinde hedefi vurduğunu anladı.

"Teşekkürler elf!" diye haykırdı cüce. "Seninle yeniden beraber olmak çok hoş!"

"Arkanda!" Drizzt'in verdiği tek cevaptı, zira daha Bruenor konuşurken karanlık küresinin etrafından dolaşan üçüncü bir atlı, cüceye doğru dört nala ilerlemekteydi. Bruenor içgüdüsel olarak kendisini yere atıp bir top şeklinde kıvrıldı ve altın kalkanını üzerine siper etti. At, Bruenor'un üzerine basıp geçti ve yumuşak kuma basınca tökezleyerek binicisini üzerinden düşürdü.

Sert cüce ayağa fırladı ve kulaklarına dolan kumları silkeledi. Üzerinden geçerken atın bıraktığı ezik, savaş adrenalini geçip gidince kesinlikle ona acı verecekti. Ama şimdi, Bruenor'un tek hissettiği hiddetti. Mithril baltasını kafasının üzerine kaldırarak -o anda ayağa kalkmakta olan— biniciye hücum etti.

Tam Bruenor kafayı ikiye bölme darbesini indirecekti ki gümüşi bir ışık huzmesi omzunun yanından hızla geçerek haydudu öldürüp yere serdi. Hızını kesemeyecek durumda olan cüce, yüzükoyun yere serilmiş cesede takıldı ve yüzüstü kumun içine gömüldü.

"Bir dahaki sefere bana haber ver, olur mu kızım!" diye Cattibrie'a gürledi Bruenor, sarf ettiği her bir sözle birlikte kum tükürerek.

Cattibrie'ın ayrı bir derdi vardı. Oku fırlattığı sırada, arkasından hızla gelen bir at sesi duyarak yere doğru eğildi. Kıvrımlı bir kılıç ıslık çalarak ve kulağını çenterek kafasının yanından sıyırdı. Atlı ise geçip gitti.

Cattibrie, adamın arkasından bir ok atmaya niyetliydi. Ama öne doğru eğildiğinde, arkadan kendisine yaklaşan başka bir haydut daha görmüştü. Hem de bu seferkinin elinde ileri doğru uzatılmış bir mızrak ve öbür tarafında ise bir kalkan vardı.

Cattibrie ile Taulmaril daha hızlı çıktı. Göz açıp kapayıncaya kadar, büyülü yayın kirişinde başka bir ok belirmiş ve uçuşa geçmişti. Ok,

haydudun ağır kalkanında patladı kalkanı deşip geçti ve bahtsız adamı atından düşürüp ölüler diyarına yolladı.

Binicisini yitiren at yavaşladı. Cattibrie, yanından geçen atın dizginleri yakaladı ve kendisini kılıcıyla sıyırafl adamın peşinden gitmek üzere semere sıçradı.

Hâlâ devesinin üzerinde duran Drizzt, düşmanlarının önünde bir kule gibi yükseliyor ve yanından hızla geçen atlıların darbelerinden ustaca kaçıyordu. Bu sırada iki büyülü palasıyla büyüleyici bir ölüm dansı sergilemekteydi. Haydutlar her seferinde ayakta duran elfi kolayca haklayacaklarını düşünüyor fakat kılıçları veya mızraklarıyla havadan başka bir şeye vuramıyorlardı. Sonra, yanından dört nala uzaklaşırken parıltı'nın ya da diğer büyülü palanın boğazlarında temiz bir kesik açmış olduğunu fark ediyorlardı.

Derken devenin yan tarafından, yani Drizzt'in arkasından iki haydut birlikte saldırdı. Çevik Drow havaya sıçradı ve tekrar rahatça dengesini sağladı. Sadece birkafl saniye içinde, iki düşmanını da savunmaya çekilmek zorunda bıraktı.

Wulfgar yere düşürdüğü üç haydudun sonuncusunu dfl hallettikten sonra karmaşa yığınının içinden dışarı çıktı. İnatçı devesinin tekrar ayağa kalkmakta olduğunu gördü. Pis hayvana yeniden -bu sefer Aegis-fang ile— vurdu ve deve, haydutların yanına yere yığıldı. Tartışma kabul etmez bir şekilde sona ermiş o savaşın ardından barbarın gözüne ilişen ilk şey Drizzt oldu. Drowun, kıvrımlı bir kılıcı savuşturmak ve iki rakibinden birinin dengesini bozmak için aşağı doğru hamle yapan kılıçlarının muhteşem dansına hayran kaldı. Drizzt'in iki düşmanından! kurtulması an meselesiydi.

Sonra Wulfgar'ın gözü Drowun gerisinden sessizce yaklaşan atlıya takıldı. Atlı haydut, mızrağının ucunu Drizzt'i arkadan vurmak için kaldırmıştı.

"Drizzt!" diye haykırdı barbar, Aegis-fang'i dostunun üzerine doğru fırlatırken.

Sesi duyan Drizzt Wulfgar'ın başının dertte olduğunu düşündü ama arkasını dönüp de savaş çekicinin diz kapaklarına doğru hızla geldiğini görünce ne olduğunu derhal anladı. Hiç tereddüt etmeden havaya sıçradı ve düşmanlarının üzerinden takla attı. Hücum eden mızraklı adam, düşmanı kaçtı diye üzülecek zaman bulamadı. Zira barbarın çekici, devenin hörgüçlerinin arasından dönerek geçti ve adamın yüzünü dümdüz etti. Drizzt'in taklası, kendisini bekleyen dövüş için de faydalı olmuştu, çünkü kılıçlı iki haydudu da gafil avlamıştı. Adamların kısacık süren tereddüdü sırasında, Drizzt havada baş aşağı bir şekilde dönmekte olsa bile kılıçlarını aşağı doğru sertçe savurdu.

Parıltı, adamların birinin göğsüne sertçe battı. Diğer haydut öbür palanın yolundan eğilerek kaçmayı başardı. Ama Drizzt'in palası, kabzasını adamın kolunun altına geçirebileceği kadar hedefe yaklaşmıştı. Sonuçta iki atlı da, Drow ile beraber yere yuvarlandı ve ayaklarının üzerine konan tek kişi de Drizzt oldu. Kılıçları iki kez daha savrulup dalışa geçti ve bu sefer mücadelenin sonucunu belirledi.

Koca barbarın silahsız kaldığını gören bir diğer atlı, Wulfgar'a doğru hücuma geçti. Wulfgar, adamın yaklaştığını gördü ve umutsuz bir saldırı denemesi için kendisini hazırladı. At hızla üzerine çullandığında barbar sağa doğru sıçradı. Tam da atlının beklediği gibi, adamın kılıç tutan kolundan uzağa sıçramıştı. Sonra Wulfgar yön değiştirdi ve kendisini atın tam önüne fırlattı.

Wulfgar sersemletici çarpışmayı kabul ederek kollarını atın boynuna, bacaklarını ise hayvanın ön bacaklarına doladı. Aldığı hızla geriye doğru kendisini savurdu ve atın tökezlemesini sağladı. Sonra kudretli barbar bütün gücüyle asıldı ve at ile sürücüsünü kendi üzerine yıktı. Şoka uğrayan haydut buna bir tepki veremedi fakat atı kendisini yere düşürürken çığlık atmayı başardı. At en sonunda yuvarlanarak uzaklaşınca, haydut baş aşağı yarı beline kadar kuma batmış, ayakları iki yanda sallanır bir şekilde öylece kaldı.

Çizmeleri ve sakalı kumla dolmuş olan Bruenor, dövüşebileceği birilerini hevesle arıyordu. Uzun boylu binekler arasında gezen bodur cüce çoğu haydudun gözünden kaçmıştı. Artık haydutların çoğu ölmüştü bile!

Bruenor kendisine siper ettiği binicisiz develerin arasından fırladı ve üzerine dikkat çekebilmek için baltasifl kalkanına vurdu. Atlılardan birisinin bu felaket sahnesinden kaçmak için atını döndürdüğünü gördü.

"Baksana!" diye havladı Bruenor ona. "Anan ork sevmiş bir kaltakmış!" Yerde duran cüce karşısında avantajın kendi elindi olduğunu düşünen haydut, bu hakarete cevap verme fırsatını tepemedi. Bruenor'a doğru hücum etti ve kılıcını aşağı savurdu. Bruenor, darbeyi önlemek için altın kalkanını kaldırdıktan sonra atın etrafından dolaştı. Atlı haydut, cüceyi diğer tarafta karşılamak için arkasını döndü ama Bruenor kısa boyunu kendi yararına kullandı. Cüce neredeyse hiç eğilmeden atın göbeğinin altına daldı, öbür tarafa geri geçti ve baltasını yukarı doğru savurarak şaşkına dönmüş adamı kalçasından vurdu. Haydut acıyla iki büklüm olduğunda, Bruenor kalkan tutan kolunu kaldırdı, boğumlu parmaklarıyla adamın sarığını ve saçlarını kavradı ve adamı semerinden1 aşağı çekip devirdi. Cüce, tatmin olmuş bir hırıltıyla haydudun kellesini uçurdu.

"Çok kolay!" diye homurdandı cüce, adamın cesedini yere fırlatarak. Başka bir kurban bulabilmek için etrafına bakındı ama savaş sona ermişti. Çukur arazide hiç haydut kalmamıştı. Aegis-fang Wulfgar'in ellerine geri dönmüştü ve Drizzt ile barbar rahatlamış bir halde duruyorlardı.

"Kızım nerede?" diye haykırdı Bruenor.

Drizzt kafasıyla ve parmağıyla işaret ederek cüceyi sakinleştirdi.

Yan taraftaki bir kum tepeciğinin üstünde, Cattibrie el koyduğu atın sırtında oturuyordu. Kız çöle doğru bakarken Taulmaril gerilmiş bir şekilde ellerinde duruyordu. Birkaç atlı dört nala kaçmıştı ve bir tanesi kum tepeciğinin öbür tarafında ölü yatıyordu. Cattibrie haydutlardan birine nişan aldı ve tam o sırada arkasında yaşanan savaşın son bulduğunu fark etti.

"Bu kadar yeter," diye fısıldadı, yayını bir milim yana kaydırdı ve okun haydudun koluna saplanışını izledi.

'Bu gün yeterince can alındı,' diye düşündü. Cattibrie savaş alanındaki katliam görüntüsüne ve sabırla gökte daireler çLen akbabalara baktı. Taulmaril, aşağı indirdi. Yüzündeki sert ifade uçup gitti.

-15-

KILAVUZU KARGA OLANIN...

"Sana vereceği hazları bir düşün," diye alay etti lonca başkanı, odadaki küçük masanın tam ortasında, ahşap bir suntadan dışarı çıkmış olan, ucu tırtıklı büyük bir demir çiviyi hafifçe okşayarak.

Regis kasıtlı olarak dudaklarını kıvırıp aptal bir gülümseme takındı. Pook'un sözlerindeki mantık payını fark etmiş gibi davrandı.

"Sadece avucunu onun üzerine batıracaksın," diye ikna etmeye çalıştı Pook, "işte o zaman haz duyacaksın ve yeniden ailemizin bir parçası olacaksın."

Regis bu tuzaktan paçayı sıyırmanın bir yolunu düşündü. Daha evvel bu numarayı, yani yalan içinde yalan numarasını bir kez kullanmış, büyü etkisi altında kalmış gibi davranmıştı. O zaman mükemmel rol kesmişti ve ona sadık olduğuna dair şeytani büyücüyü inandırmıştı. Sonra da, dostlarına yardım etmek için en kritik zamanda taraf değiştirmişti. Bu sefer Regis, yakut süsün ısrarcı, hipnotize edici çekiminden kurtularak kendisini dahi şaşırttı. Ama şimdi köşeye sıkışmış kalmıştı: zira yakut süs tarafından gerçekten hipnotize edilmiş birisi, memnuniyetle avucunu demir çiviye batırırdı.

Regis elini kafasının üzerine doğru kaldırdı ve rolünü inanılır kılmaya yetecek kadar boş bir ifade takınma çabasıyla gözlerini kapadı. Pook'un tavsiyesine uymaya niyetlenerek kolunu aşağı doğru savurdu.

En son anda, elini yana doğru kaydırdı ve hiçbir zarar görmeden masaya vurdu.

Regis'in bir şekilde yakutun etkisinden kurtulmuş olduğundan en başından beri şüphelenen Pook hiddetle gürledi. Buçukluğu bileğinden kavradı ve küçük elini çiviye batırdı ve çivi onun derisine batarken de sağa sola salladı. Pook, buçukluğun elini tırtıklı çividen çekip alırken

Regis'in çığlığı on kat daha yüksek çıktı.

Sonra Pook onu bırakıp yüzüne tokadı bastı. Regis yaralı elini göğsüne bastırdı.

"Hilekar köpek!" diye haykırdı lonca başkanı. Regis'in yaptığı üçkağıttan çok yakut süsünün başarısız olmasına kızmıştı. Bir tokat daha atmak için elini kaldırdı fakat kendisini yatıştırarak buçukluğun inatçı iradesini ona karşı kullanmaya karar verdi.

"Ne yazık," diye alay etti, "zira eğer yakut süs seni benim kontrolüme soksaydı sana lonca içinde bir yer bulabilirdim. Kesinlikle ölmeyi hakkediyorsun, küçük hırsız. Ama bana geçmişte verdiğin hizmetleri unutmuş değilim. Calimport'taki en iyi hırsızdın, sana bir kez daha önerebileceğim bir mevkiiydi bu."

"Öyleyse mücevher iyi ki işe yaramamış," diye cevap vermeye cüret etti Regis, Pook'un oynadığı aşağılayıcı oyunu tahmin ederek., "zira Pook Paşa'nın yardakçısı olduğum zaman hissedeceğim tiksinti, şimdi çektiğim acıdan bin kat beterdir."

Pook'un cevabı, Regis'i sandalyesinden fırlatıp yere düşürecek kadar sert bir yumruk oldu. Buçukluk kıvrılmış bir halde yerde yattı ve hem elinden hem de burnundan akan kanı durdurmaya çalıştı.

Pook arkasına yaslandı ve ellerini kafasının arkasında kavuşturdu. Önünde, masanın üzerinde duran yakut süse baktı. Daha evvel sadece bir kez, ele geçirilemeyecek bir irade üzerinde denediği zaman başarısız olmuştu. Şansına, Artemis Entreri onun bu girişimini o gün anlamamıştı ve Pook da yakut süsü kiralık katil üzerinde bir kez daha denemeye kalkmayacak kadar akıllıydı.

Pook bakışlarını, şimdi acısından dolayı kendisinden geçmiş olan Regis'e doğru çevirdi. Küçük buçukluğa saygı duymalıydı. Regis'in yakutu biliyor olması kendisine bir avantaj sağlıyor olsa da, mücevherin baştan çıkarıcı büyüsüne sadece demirden bir irade karşı koyabilirdi. "Ama sana yardımı dokunmayacak," diye fısıldadı Pook, yerde yatan, bilincini yitirmiş

buçukluğa. Tekrar arkasına yaslandı ve gözlerini kapadı. Regis'e yapacağı bir başka işkenceyi tasarlamaya koyuldu.

Ten rengi kaftan giymiş bir kol, çadırın cebinden içen uzandı ve kızıl saçlı cücenin gevşek vücudunu baş aşağı tuttuJ Sali Dalib'in parmakları alışılmış bir şekilde kıpırdamaya başladı ve yüzünde sanki kulaklarına kadar yayılmış gibi görünen altın ve fildişinden bir gülümseme belirdi. Tüccarın küçük goblin yardımcısı hoplayıp zıplamaya ve "Büyü, büyü, büyü!" diye viyaklamaya başladı.

Bruenor tek gözünü açtı ve yüzüne düşen uzun sakalını tek kolunu kaldırarak kenara çekti. "Gördüğün şeyi beğendin! mi bari?" diye sordu cüce şeytanca. Sali Dalib'in gülümsemesi kayboldu ve parmakları birbirine dolaştı.

Bruenor'u havada tutan kişi -yani haydutlardan birinin kaftanını giymiş olan Wulfgar— çadırın içine daldı. Ardından da Cattibrie içeri girdi.

"Demek haydutları üzerimize salan sendin," diye hırladı kadın.

Sali Dalib'in şok tepkisi abuk sabuk bir saçmalama halinde çıktı. Kurnaz tüccar tabanları yağlamak için hızla döndü ve... Çadırın arka kısmına muntazam bir yarık açılmış olduğunu ve Drizzt Do'Urden'in orada durduğunu gördü. Drow bir palasının üzerine yaslanmıştı ve diğer kılıcı ise rahatça omzunda duruyordu. Tüccarın dehşetini arttırmak için Drizzt yine büyülü maskeyi çıkartmıştı.

"Ah... şey, en küssel yola n'ooldu?" diye kekeledi tüccar.

"Sen ve senin dostların için en güzel!" diye hırladı Bruenor. "Yani onlar öyle düşünmüştü," diye çabucak ekledi Cattibrie. Sali Dalib sıkılgan bir şekilde, zorla gülümsedi. Ama bundan önce başı yüzlerce kez feci belalara girmişti ve hepsinden de kurtulmayı başarmıştı. "Beni yakaladınız," diyerek ellerini havaya kaldırdı fakat sonra çok hızlı bir manevra yaparak kaftanının ceplerinden birinden birkaç tane seramik kürecik çıkarttı. Kürecikleri hızla yere fırlattı. Çok renkli ışıklarla dolu bir patlama oldu ve ardında yoğun, kör edici bir duman bulutu bıraktı. Bu sırada tüccar, çadırın yan tarafına doğru hızla fırladı.

Wulfgar içgüdüsel olarak Bruenor'u yere bıraktı ve dosdoğru ileri atılarak sadece havayı yakalamayı başarabildi. Cüce kafa üstü yere çakıldı, yerde yuvarlandı ve tek boynuzlu .niğferi kafasının yanına doğru kaymış bir halde oturdu. Duman dağıldığında, utancından kızarmış barbar kafasını çevirip cüceye baktı. Cüce ise sadece olanlara inanamayarak kafasını sallayıp söylendi, "Kesinlikle uzun bir macera olacak."

Sadece, her zaman için tetikte olan Drizzt gafil avlan-mamıştı. Drow, ışık patlamalarından korunmak için gözlerini koluyla kapamış, sonra da tüccarın dumanlar içindeki siluetinin sola doğru fırladığını görmüştü. Daha çadırdan akamadan önce Drizzt onu yakalayabilirdi ama Sali Dalib'in goblin yardımcısı, drowun önüne çıktı ve ayağına dolaştı. Drizzt hiç yavaşlamadan Parıltı'nın kabzasını goblinin alnına geçiriverdi ve yaratığın bayılarak yere devrilmesini sağladı. Sonra maskesini geri takan Drow Memnon'un sokaklarına çıktı.

Cattibrie Drizzt'i takip etmek için aceleyle koşturdu ve Bruenor da sıçrayarak ayağa kalktı. "Peşine takıl evlat!" diye haykırdı Wulfgar'a. Takip başlamıştı.

Drizzt, tüccarın sokaklardaki kalabalığın arasına karışmakta olduğunu gördü. Sali Dalib'in cafcaflı kaftanı bile sokakların sayısız rengine karışıp giderdi. Bu sebeple Drizzt adamın kıyafetine kendine özel bir ekleme yaptı. Tıpkı korsan gemisinin güvertesindeki görünmez olmuş büyücüye yaptığı gibi, tüccarın etrafını parlak, mor alevlerle kapladı. Drizzt hızla takibe geçti. Kalabalığın arasından inanılmaz bir rahatlıkla yolunu açıyor ve ileride yükselip alçalan mor sureti gözden kaçırmıyordu.

Bruenor o kadar da zarif değildi. Cüce, Cattibrie'a yetişti ve kalabalığın arasına balıklama daldı. İnsanların ayak parmaklarını ezerek ve önüne çıkanları bir kanara savurmak için kalkanını kullanarak yolunu açıyordu. Hemen ardından giden Wulfgar, kendisine daha da büyük bir yol açıyordu ve Cattibrie onları takip etmekte pek güçlük çekmiyordu.

Bir düzine dar sokak geçtikten sonra açık bir pazar yerine çıktılar. Wulfgar kazayla kocaman bir kavun arabasını devirdi. Onlar geçerken arkalarından itiraz çığlıkları yükseldi ama dostlar gözlerini hep ileri odakladılar. Bu ana baba günü karmaşasında kaybolmamak için hepsi kendi

önündeki dostunu gözden kaçırmamaya dikkat ediyordu. Sali Dalib, etrafını kaplayan alevler yüzünden açık sokaklarda izini kaybettiremeyecek kadar çok göze battığını hemen anladı. Ayrıca dezavantajını arttırıcı bir şekilde, yüzlerce meraklı izleyicinin işaret parmakları ve gözleri, döndüğü her köşe başında onu karşılıyordu. Bu da kendisini takip edenler için bir yol tabelası oluyordu. Önüne çıkan telfl şansa tutunan tüccar, dar sokağın birine saptı ve büyük bir tam binanın kapılarından içeri daldı. Drizzt, dostlarının hâlâ takip edip etmediğini kontrol etmek için arkasını dönüp baktıktan sonra kapılardan içeri koşturdu ve kendisini bir halk hamamının buharla kaygan-laşmış mermeri üzerinde kayarken buldu. İki kocaman harem-ağası, üzerinde giysi olan elfin önünü kesmek için harekete* geçti. Ama, tıpkı az önce içeri dalan tüccarın da yaptığı gibi çevik Drizzt, adamların engelleyemeyeceği bir süratle tekrar hızını kazandı. Kısa giriş koridoru boyunca kayarak ilerledi ve ana odaya girdi. Bu oda, yoğun bir dumanla kaplı, ter ve esanslı sabun kokularıyla dolu geniş bir hamamdı. Attığı her adımda önüne çıplak vücutlar çıkıyordu ve Drizzt, ayağı kaydığı zamanlarda tutunmak için elini attığı yerlere dikkat etmek zorunda kalıyordu.

Bruenor, kaygan hamam odasına girdiğinde yere kapaklanacak gibi oldu. Yerlerini çoktan terk etmiş olan haremağaları onun önüne çıkıp yolunu kestiler.

"Giysiyle girmek yasak!" diye belirtti bir tanesi fakat Bruenor'un boş tartışmalarla kaybedecek vakti yoktu. Devlerden birinin çıplak ayağını ağır çizmesiyle ezdi, sonra simetrik olsun diye diğer ayağını da çiğnedi. O sırada Wulfgar geldi ve öteki haremağasını bir kenara fırlattı. Hız kazanmak için ileri doğru eğilmiş olan barbar, kaygan zemine çıktığında durma ya da yolunu değiştirme imkanı bulamadı. Ve Bruenor hamamın öteki tarafına doğru ilerlemek için döndüğünde Wulfgar ona bindirdi. İkisi de yere devrilip engelleyemeyecekleri bir şekilde kaymaya başladılar.

Havuzun kenarından sekerek suyun içine gömüldüler. Wulfgar ayağa kalkıp yarı beline kadar suyun içinde durdu.

Şehvetli, çıplak ve kıkır kıkır gülmekte olan iki kadının arasına düşmüştü.

Wulfgar kekeleyerek özür dilemeye çalıştı fakat dili dolandı. Ensesine yediği bir şaplakla kendisine geldi.

"Tüccarı arıyordun, unuttun mu?" diye hatırlattı Cattibrie.

"Arıyorum!" diye kızı temin etti Wulfgar.

"Öyleyse mor alevler içinde olanı araşan iyi olur!" diye azarladı Cattibrie.

Wulfgar, kızdan gelecek başka bir şaplağın daha beklentisi içinde gözlerini devirdi ve hemen yanında suyun üstüne çıkmış bir şekilde duran tek boynuzlu miğferi gördü. Elini çılgınlar gibi suyun içine daldırıp Bruenor'u ensesinden yakaladı ve sudan dışarı çıkarttı. Pek de mutlu olmayan cüce, kollarını göğsünde kavuşturmuş, kafasını bir kez daha hayretle sallar bir şekilde sudan çıktı.

Drizzt, hamamın arka kapısından dışarı çıktı ve kendisini boş bir sokakta buldu. Memnon'a geldiği andan beri içinde insan bulunmayan tek yer burasıydı. Etrafa daha iyi bakabilecek bir yer arayan drow, hamam binasının yan duvarına tırmanıp çatıya çıktı. Onları atlattığını düşünen Sali Dalib, adımlarını yavaşlattı. Drowun mor alevleri sönmüş ve tüccarın kendisini daha fazla güvende hissetmesini sağlamıştı. Arka sokaklardan oluşan bir labirent içinde tekrar ilerlemeye başladı. Her zaman sorun çıkaran ayyaşlar bile onu ele verecek herhangi bir hareket yapmıyordu. Dolana dolana yüz metre ilerledi, sonra bir yüz metre daha gitti ve en sonunda Memnon'un en büyük pazar yerine, yani insanın göz açıp kapayıncaya kadar görünmez olabileceği bir yere açılan sokağa saptı. Fakat Sali Dalib o sokağın sonuna doğru yaklaşırken, karşısına bir elf sureti çıkıverdi. İki pala kınlarından dışarı çıkarak birbirilerine çapraz bir şekilde tüccarın köprücük kemiklerine dayandı ve boğazının iki yanına küçük kesikler oluşturdu.

Dört arkadaş esirleriyle birlikte tüccarın çadırına geri döndüklerinde, küçük goblinin hâlâ Drizzt'in yere serdiği gibi baygın yatmakta olduğunu görüp rahatladılar. Bruenor, hiç de kibar sayılmayacak bir tavırla bahtsız yaratığı yerden kaldırıp Sali Dalib ile sırt sırta dayadı ve ikisini birbirine bağlama koyuldu. Wulfgar yardım etmeye geldi ve ipi dolarke yanlışlıkla

Bruenor'un ön kolunu da bağladı. Cüce deb lenerek kolunu kurtardı ve barbarı iterek uzaklaştırdı.

"Mithril Salonu'nda kalmalıydım," diye söylend Bruenor. "Gri cücelerle kalsaydım, sen ve kızın yanınd olduğumdan daha güvende olurdum!"

Wulfgar ve Cattibrie destek bulabilmek için Drizzt' baktılar ama Drow sadece gülümsedi ve çadırın yan tarafın doğru ilerledi.

"Ha ha ha ha ha," diye gerginlikle güldü Sali Dalib. "Tamam, sorun yok. Anlaşalım mı? Bende mal mülk çoktur. Her neye ihtiyacınız varsa—"

"Kapa çeneni be!" diye çıkıştı Bruenor. Cüce, bu işte kötü adam rolünü üsteleneceğini belirtmek için Drizzt'e göz kırptı.

"Beni dolandıran birinin malına mülküne ihtiyacım yoktur," diye hırladı Bruenor. "Ben intikam almak isterim!" Dostlarına baktı. "Öldüğümü sandığı zaman yüzünün takındığı ifadeyi hepiniz gördünüz. O haydutları üzerimize salan da kesinlikle bu heriftir ."

"Sali Dalib asla—" diye kekeledi tüccar. "Sana, 'kapa çeneni!' dedim!" diye gürledi Bruenor, tüccarın yüzüne doğru eğilip adamın gözünü korkutarak. Cüce baltasını kaldırıp omzuna koydu.

Tüccar dönüp de Drizzt'e bakınca afalladı. Zira Drow tekrar maskeyi takmıştı ve yeniden bir yüzey elfi gibi görünüyordu. Kara bir ten renginin o ölümcül elfe daha çok uyduğuna karar veren Sali Dalib, Drizzt'in esas kimliğinin hangisi olduğunu tahmin edebiliyordu. Bu sebeple Drizzt'ten merhamet dilemeyi düşünmedi bile.

"Bekle biraz," dedi Cattibrie aniden, Bruenor'un silahının kabzasını kavrayarak. "Bu köpeğin kellesini kurtarmak için yapabileceği bir şeyler olabilir."

"Pöh! Ondan ne isteyebiliriz ki?" diye tartıştı Bruenor, kendi rolünü mükemmel bir şekilde oynadığı için Cattibrie'a göz kırparak.

"Bizi Calimport'a götürür," diye cevapladı Cattibrie. Sali Dalib'e sert bir bakış atarak merhametin öyle kolayca elde edilemeyeceği konusunda onu uyardı. "Bu sefer bizi gerçek güzel yoldan götürecek."

"Evet, evet, ha ha ha ha ha," diye saçmaladı Sali Dalib. "Sali Dalib size yolu göstercek!"

"Göstermek mi?" diye şaşırdı Wulfgar, oyunun dışında kalmayarak. "Bizi Calimport'a kadar sen götüreceksin."

"Çok uzun yol," diye sızlandı tüccar. "Beş günden fazla. Sali Dalib bunu yapam—" Bruenor baltasını kaldırdı.

"Evet, evet, elbette yapar," diye hızla konuştu tüccar. "Sali Dalib sizi oraya götürcek. Sizi kapıya kadar götürcek... kapıdan içeri de sokacak," diye çabucak düzeltti. "Hatta Sali Dalib suyu bile alçak. Kervana yetişmeliyiz."

"Kervan yok," diye sözünü kesti Drizzt, dostlarını bile şaşırtarak. "Yalnız başımıza yolculuk edeceğiz."

"Tehlikeli," diye yanıtladı Sali Dalib. "Çok, hem de çok. Calim Çölü canavarlarla dolu. Ejderler ve haydutlar."

"Kervan yok," dedi Drizzt bir kez daha, içlerinden hiçbirinin karşı gelmeye cesaret edemeyeceği ölümcül bir tonlamayla. "Onları çözün de eşyaları hazırlansınlar." Bruenor başıyla onayladıktan sonra yüzünü bir santim kalana dek Sali Dalib'inkine yaklaştırdı.

"Onları kendi gözlerimle denetlemeye niyetliyim," dedi Drizzt'e fakat bu mesajı daha çok Sali Dalib ile küçük gobline gönderiyordu. "Tek bir yamuklarını görürsem onları ikiye bölerim!"

Bir saatten az bir süre içinde, yan taraflarından seramik su testileri sarkan beş deve güney Memnon'dan Calim Çölü'ne çıkıp yola koyuldu. Ticaret Yolu'nun tabelalarını izleyen Drizzt ile Bruenor başı çekiyordu. Drow, maskesini takmış olmasına rağmen pelerininin kapüşonunu elinden geldiğince yüzüne örtüyordu. Zira beyaz kumlar üzerinden yansıyan güneş

ışığı, bir zamanlar yaşadığı yeraltı dünyasının katıksız karanlığına alışkın olan gözlerini yakıyordu. Sali Dalib -yardımcısı aynı devede onun önünde oturuyordu— onlardan sonra geliyor, Wulfgar ile Cattibrie da artçılık ediyordu. Cattibrie, Taulmaril'i kucağına koymuştu ve sinsi tüccara sürekli olarak göz dağı vermek için gümüş bir ok hazırda bekliyordu.

Hava, dostların şimdiye dek hiç görmediği kadar sıcaklaştı -tabii, dünyanın iç kesimlerinde yaşamış olan biri dışında. Güneşin acımasız ışınlarının önünü ne bir bul kesiyordu, ne de herhangi bir rüzgar esip de biraz ferahlı sağlıyordu. Isıya daha alışkın olan Sali Dalib, rüzgarı esmemesinin bir şans olduğunu biliyordu. Zira çölde esen rü gar demek uçuşan ve kör eden kum bulutları demekti, ya Calim'deki en tehlikeli katil.

Gece daha iyiydi. Isı seviyesi rahatlatıcı bir şekil düşmüş, dolunay çıkmış ve sonsuz kum tepeciği sıraların okyanusun yükselip alçalan dalgalarına benzeyen bir rüya sah nesine dönüştürmüştü. Dostlar birkaç saatliğine kamp kurdular ve isteksiz kılavuzlarına göz kulak olmak için sırayla nöbet tuttular.

Cattibrie gece yarısından belli bir süre sonra uyandı. Nöbet tutma sırasının kendisinde oluğunu düşünerek doğrulup oturdu ve gerindi. Kamp ateşinin yanında ayakta duran ve yıldızlarla dolu gök kubbeye bakan Drizzt'i gördü. 'Drizzt ilk nöbeti üstlenmemiş miydi?' diye düşündü.

Cattibrie saatten emin olmak için ayın konumuna baktı. Hiç şüphe yoktu; gece ilerlemişti. "Bir sorun mu var?" diye sordu yavaşça, Drizzt'in yanına giderek. Bruenor'dan gelen yüksek bir horlama sesi bu soruyu Drizzt'in yerine cevapladı.

"Öyleyse, nöbeti devralabilir miyim?" diye sordu. "Bir drow elfinin bile uykuya ihtiyacı vardır."

"Ben pelerinimin kapüşonunun gölgesinde dinlenebilirim," diye yanıtladı Drizzt, kızın endişeli bakışlarına lavanta renkli gözleriyle cevap vermek için dönerken, "güneş gökte oluğu zaman da."

"Öyleyse, sana katılabilir miyim?" diye sordu Cattibrie. "Kesinlikle muhteşem bir gece."

Drizzt gülümsedi ve bakışlarını, en az bir yüzey elfinin hissedeceği kadar derin ve mistik bir özlemle gök kubbeye, gece göğünün cazibesine doğru çevirdi.

Cattibrie, narin parmaklarını Drizzt'in parmakları arasına kaydırdı ve sessizce onun yanında durdu. Elfin dalıp gittiği tılsımı daha fazla bölmek istemedi. En yakın dostuyla sadece sözlerden çok daha fazlasını paylaşıyordu.

Ertesi gün hava daha beter sıcaktı ve ondan sonraki ise cehennem gibiydi. Ama develer pek güç sarf etmeden ilerliyordu ve birçok zorluk aşmış olan dört dost, bu zorlayıcı yolculuğu sadece maceralarında aşmaları gereken bir başka engel olarak değerlendiriyorlardı.

Başka hiçbir yaşam belirtisi görmediler ve bunun hayırlı olduğunu düşündüler, zira bu ıssız bölgede yaşayan her canlı saldırgan olurdu. Isı zaten yeterince zorlu bir düşmandı ve dostlar sanki derileri kuruyup büzüşecek ve çatlayıp dökülecekmiş gibi hissediyorlardı.

Her ne zaman içlerinden birisi pes edecek gibi olsa, aman vermez güneşe, yanan kumlara ve sıcaklığa dayanamayacağını hissetse, sadece Regis'i düşünüyordu.

Acaba şimdi buçukluk, eski patronunun ellerinden ne çeşit feci işkenceler görüyordu?

-KİTAP 2 SON DEYİŞ-

Entreri, kapı eşiğinin gölgeleri içinden Pook Paşa'nın lonca binasının dışına giden merdivenleri tırmanışını izledi. Pook yakut süsünü geri alalı daha bir saat bile geçmemişti vt; şimdiden onu kullanmak için dışarı çıkıyordu. Entreri'nin lonca başkanına hak vermesi gerekliydi; adam akşamı yemeğine hiç gecikmezdi.

Kiralık katil, Pook'un binayı tamamen terk etmesini bekledi. Sonra gizlice üst kata çıktı. Lonca bünyesinde daha evvel geçirdiği günlerden

onları hiç tanımasa bile en son kapının dışında bekleyen muhafızlar onu durdurmak için hiçbir harekette bulunmadılar. Pook mantıklı bir harekette bulunup Entreri'nin lonca içindeki mevkiini herkese öğretmiş ve sahip olmayı sevdiği imtiyazları ona tanımış olmalıydı. Asla akşam yemeğine gecikmezdi.

Entreri, şimdi LaValle'nin oturmakta olduğu eski odasının kapısına doğru yürüdü ve kapıyı hafifçe çaldı.

"İçeri buyur, içeri buyur," diye selamladı büyücü, kiralık katilin yukarı geri çıktığını gördüğüne pek de şaşırmayarak.

"Geri dönmek hoş bir şey," dedi Entreri.

"Geri dönmüş olman hoş bir şey," diye yanıtladı büyücü samimiyetle. "Bizden ayrıldığından beri işler hep aynı kalmadı ve şu son birkaç aydır daha da kötüye gitti." Entreri, büyücünün ne demek istediğini anladı. "Rassiter mi?"

LaValle yüzünü ekşitti. "O herif ortalıklardayken sırtını duvara dayalı tutmalısın." İçi ürperdi ama kendisini çabuk toparladı. "Ama şimdi sen Pook'un yanına geri döndüğüne göre Rassiter haddini bilmeyi öğrenecektir."

"Belki de," diye yanıtladı Entreri, "fakat Pook'un beni gördüğüne pek de memnun olduğundan emin değilim."

"Pook'u bilirsin," diye güldü LaValle. "Her zaman bir lonca başkanı olarak düşünür! Kendi otoritesini kanıtlamak için seninle olan görüşmenin kurallarını kendisi koymak istedi. Ama o olay çoktan geçmişte kaldı."

Entreri'nin bakışı, büyücüye kiralık katilin aynı fikirde olmadığını gösterdi.

"Pook bunu unutacaktır," diye temin etti onu LaValle.

"Beni takip eden kimseler öyle kolay kolay unutulamaz," diye yanıtladı Entreri.

"Pook bu işi halletsin diye Pinochet'yi görevlendirdi," dedi LaValle. "O korsan şimdiye kadar hiç başarısız olmamıştır."

"O korsan şimdiye kadar böyle düşmanlar görmedi," diye yanıtladı Entreri. Masaya ve LaValle'nin kristal küresine baktı. "Emin olmamız gerek."

LaValle bir anlığına durup düşündü, sonra başıyla onayladı. Zaten biraz gözlem yapmaya niyetlenmişti. "Küreye bak," diye talimat verdi Entreri'ye. "Bakalım Pinochet'nin görüntüsünü küreye çağırabilecek miyim."

Kristal küre kısa bir süre karanlık kaldıktan sonra dumanla doldu. LaValle, Pinochet'yle pek sık görüşmezdi ama korsanı basit bir görme büyüsü yapabilecek kadar tanıyordu. Birkaç saniye sonra, limana demir atmış bir geminin görüntüsü meydana geldi -bir korsan gemisi değil, tüccar gemisiydi. Entreri bir şeylerin ters olduğunu derhal anladı. Sonra kristal küre daha da derinlere inerek geminin omurgasının ötesine baktı ve kiralık katilin tahmini doğrulandı. Zira gemi ambarının kapalı bir bölmesinin içinde gururlu korsan kaptanı oturuyordu. Adamın dirsekleri dizlerinde, kafası ise avuçlarının içindeydi ve gemi duvarına zincirle bağlanmıştı.

Afallayan LaValle, Entreri'ye baktı ama kiralık katil bu sahneyle o kadar meşguldü ki herhangi bir açıklama sunmadı. Entreri'nin suratında o nadir gülümsemelerden birisi göründü.

LaValle, kristal küreye bir tılsım büyüsü yaptı. "Pinochet," diye hafifçe seslendi.

Korsan kafasını kaldırdı ve etrafına bakındı. "Neredesin?" diye sordu LaValle.

"Oberon?" diye sordu Pinochet. "Bu sen misin, büyücü?"

"Hayır, ben LaValle, Calimport'ta Pook'un büyücüsüyüm. Neredesin?"

"Memnon," diye yanıtladı korsan. "Beni kurtarabilir misin?"

"Elf ve barbara ne oldu?" diye LaValle'ye sordu Entrorl ama Pinochet de bu soruyu duydu.

"Onları yakalamıştım!" diye tısladı korsan. "Kanal» içinde kaçacak hiçbir yerleri olmadan kıstırmıştım. Ama sonra bir cüce çıkageldi, havada uçan ve alevler içinde yanan bil savaş arabası sürüyordu ve beraberinde ise bir kadın okçu] vardı -ölümcül bir okçu." Duraksadı ve o karşılaşmaya hatırladığında hissettiği nefreti bastırmaya çabaladı.

"Sonuç ne oldu?" diye sordu LaValle, gelişmeler karşısında hayrete düşerek.

"Bir gemi kaçtı, bir gemi -benim gemim— battı ve üçüncüsü ise ele geçirildi," diye inledi Pinochet. Yüzünü yeniden ekşitti ve tekrar, bu sefer daha vurgulu bir şekilde sordu. "Beni kurtarabilir misin?"

LaValle, şimdi kristal kürenin gerisinde dimdik duran ve her sözü adeta emip kurutan Entreri'ye çaresice baktı.

"Neredeler?" diye hırladı kiralık katil, sabrı taşarak.

"Gittiler," diye yanıtladı Pinochet. "Kız ve cüceyle birlikte Memnon'a gittiler."

"Ne kadar oldu?"

"Üç gün."

Entreri, LaValle'ye yeterince duyduğunu işaret etti.

"Pook Paşa'nın derhal Memnon'a haber ulaştırmasını sağlayacağım," diye korsanı temin etti LaValle. "Serbest bırakılacaksın."

Pinochet ilk baştaki, melankolik pozunu yeniden takındı. Tabii ki de serbest bırakılacaktı; bu iş zaten halledilmişti. LaValle'nin onu büyüsel bir yolla Su Perisi'nden çıkartabileceğini ummuştu. Böylece onu serbest bıraktığında Deudermont'a vereceği şeref sözünü vermek zorunda kalmayacaktı.

"Üç gün," dedi LaValle, kristal küre kararırken. "Şimdi yarı yolu kat etmiş olabilirler." Entreri bu fikirden hoşlanmışa benziyordu. "Pook Paşa bu konuda hiçbir şey bilmeyecek," dedi aniden.

LaValle sandalyesine gömüldü. "Bilmesi gerek."

"Hayır!" diye hırladı Entreri. "Bu onun meselesi değil."

"Lonca tehlikeye girebilir," diye yanıtladı LaValle.

"Bu işi halledebilecek kadar yetenekli olmadığımı mı düşünüyorsun?" diye sordu Entreri, sakin ve sert bir tonlamayla. LaValle, kiralık katilin duygusuz gözlerinin kendisini deşip geçtiğini hissetti, sanki aniden onun için aşması gereken bir başka engel olup çıkmış gibiydi.

Ama Entreri'nin bakışları yumuşadı ve kiralık katil sırıttı. "Pook Paşa'nın avcı kedilere olan zaafını bilirsin," dedi, elini kesesinin içine atarak. "Ona bunu ver. Bunu onun için yaptığını söyle." Masanın üzerinden büyücüye küçük, kara bir nesne fırlattı.

LaValle onu yakaladı ve onun ne olduğunu anladığı anda gözleri fal taşı gibi açıldı. Bu Guenhwyvar idi.

Uzak bir düzlemde, büyücünün heykelciğe dokunmasıyla birlikte, büyük kedi kıpırdandı ve sahibinin en sonunda onu yanına çağırıp çağırmayacağını merak etti. Ama birkaç saniye sonra bu his uçup gitti ve kedi dinlenmek için tekrar kafasını yere koydu. Çok uzun zaman geçmişti.

"İçinde bir varlık barındırıyor," derken büyücünün nefesi kesildi. Oniks heykelcikteki gücü hissediyordu.

"Hem de kudretli bir varlık," diye temin etti Entreri. "Onu kontrol etmeyi öğrendiğinde, loncaya yeni bir müttefik kazandırmış olacaksın."

"Sana nasıl teşekkür edebil—" diye başladı LaValle ama panterin karşılığında ne yapacağını çoktan duymuş olduğunu hatırladı. "Neden kendisini ilgilendirmeyen ayrıntılarla Pqok'un canını sıkalım ki?" diyerek güldü büyücü, kristal küresinin üzerini bir örtüyle kapatırken.

Entreri, kapıya doğru giderken LaValle'nin omzu sıvazladı. Üç yıl, iki adamın arasındaki karşılıklı anla ilişkisini hiç değiştirmemişti.

Ama Drizzt ve dostları hızla yaklaşırken, Entreri'n2 yapılacak daha acil işleri vardı. Dokuz Hücre'ye gidip Regi ziyaret etmesi gerekliydi. Kiralık katilin başka bir hediyeye daha ihtiyacı vardı.

Kitap 3

ÇÖL İMPARATORLARI

-16-

Entreri, Calimport'un arka sokaklarının gölgeleri, arasında, şafak vaktinde bir baykuşun ormanda süzüleceği kadar sessizce ilerliyordu. Burası onun yuvasıydı, en iylj bildiği yerdi ve Artemis Entreri bir kez daha aralarında -ya da arkalarında— dolaşırken şehrin sokak halkı daha dikkatli olmalıydı.

Entreri geçip giderken etrafta başlayan sessiz fısıldaşmaları duydukça gülümsemeden edemedi. Daha deneyimli olan serseriler, sokak çaylaklarına kralın geri döndüğünü haber veriyordu. Entreri -her ne kadar hakkıyla kazanılmış da olsa— efsanevi şöhretinin, yıllardır hayatta kalmasını sağlayan sürekli hazır olma durumuna gölge düşürmesine izin vermezdi. Sokaklarda kazanılan büyük bir ün, o şöhreti kendisi için isteyen diğer hırslı kimselere karşı o kişiyi boy hedefi haline getirirdi.

Bu sebeple, Pook Paşa'ya karşı sorumluluklarının dışında Entreri'nin şehirdeki ilk işi, onun bu mevkie yerleşmesini sağlayan muhbir ve ortak şebekesini tekrar kurmaktı. Drizzt ve dostları hızla yaklaşırken, o ortaklardan birisi için çoktan bir iş çıkmıştı bile. Ve Entreri bu işi kime vereceğini biliyordu.

"Geri döndüğünü duymuştum," diye öttü ufak tefek birisi, Entreri kafasını eğip onun odasına girdiğinde. Daha ergenlik çağına bile girmemiş bir insan çocuğu gibi görünüyordu. "Sanırım birçoğu duymuş."

Entreri bu iltifatı kafasını şöyle bir sallayarak kabul etti. "Neler değişti anlat bakalım, benim buçukluk dostum."

"Pek az şey," diye yanıtladı Dondon, "ve birçok şey." Kıvrılmış Yi'in adındaki ucuz bir hanın arka sokağa bakan kısmındaki küçük odasının en karanlık köşesinde duran masaya doğru ilerledi. "Sokak kuralları değişmez ama oyuncular değişir." Dondon, masada duran sönük gaz lambasının üzerinden kafasını kaldırarak Entreri'nin gözlerinin içine baktı.

"Ne de olsa Artemis Entreri gitmişti," diye açıkladı buçukluk, az önce söylediği şeyi Entreri'nin tamamen anlamasını isteyerek. "Yani kral dairesi boşalmıştı."

Entreri başıyla onayladı. Buçukluk rahatladı ve yüksek sesle nefesini koyverdi.

"Pook hâlâ tüccarları ve limanları kontrol altında tutuyor," dedi Entreri. "Sokaklara kim hakim?"

"Yine Pook," diye yanıtladı Dondon, "en azından kağıt üzerinde öyle. Senin yerine kendisine başka bir ajan buldu. Daha doğrusu bir ajan sürüsü." Dondon düşünmek için biraz durdu. Bir kez daha konuşmadan evvel her sözü ölçüp tartması gerekiyordu. "Aslına Pook Paşa sokakları kontrol ediyor demek yerine, sokakları kontrol ettiriyor demek daha doğru olur." Entreri, buçukluğun konuyu nereye getirdiğini daha soruyu sormadan evvel biliyordu. "Rassiter," dedi sertçe.

"O ve onun çetesi hakkında söylenebilecek çok şey var." Hâlâ gaz fenerini yakmaya çalışmakta olan Dondon kıkırdadı.

"Pook sıçanadamların dizginlerini gevşetiyor, böylece sokak serserileri loncaya bulaşmamaya dikkat ediyorlar," diye mantık yürüttü Entreri. "Rassiter ve adamları sert oynuyor."

"Bu yüzden sert düşerler."

Entreri'nin sesindeki buz gibi tını, Dondon'un bakışlarını gaz fenerinden kaldırmasını sağladı ve buçukluk ilk defa eski Artemis Entreri'yi, gölgeler

içindeki imparatorluğunu tek başına kuran sokak dövüşçüsünü yeniden karşısında gördü. Dondon'un içinde istem dışı bir ürperti belirdi ve buçukluk rahatsızca kıpırdandı.

Entreri yarattığı etkiyi fark etti ve çabucak konuyu değiştirdi. "Bu kadar yeter," dedi. "Bu konuda endişelenme, ufaklık. Yeteneklerine daha çok uyacak bir iş vereceğim sana." Dondon en sonunda fenerin fitilini yakmayı başardı ve eski patronuna hizmet etmeye hevesli bir şekilde kendisine bir sandalye çekip oturdu.

Bir saatten uzun bir süre boyunca, gaz feneri gecenin ısrarcı karanlığına karşı tek ışık olana dek konuştular. Sonra Entreri, pencereden çıkıp arka sokağa karışarak odadan ayrıldı. Rassiter'in, kendisini iyice ölçüp tartmada düşmanının boyutlarını yeterince anlamadan saldıracak kad aptal biri olduğunu sanmıyordu.

Fakat buna rağmen Entreri, Rassiter'in akıl terazisind pek ağır basacağını da düşünmüyordu. Belki de düşmanını gerçekten tanımayan, ya d Rassiter ve tebaasının şu son üç yılda sokaklara nasıl da haki olduğunu bilmeyen Entreri'ydi. Daha Entreri gideli beş dakik olmamıştı ki Dondon'un kapısı yeniden açıldı. Ve Rassiter içeri girdi.

"Senden ne istedi?" diye sordu dövüşçü, kasıla kasıla yürüyüp masanın yanındaki bir sandalyeye kendisini fırlatıp rahatça kurularak.

Rassiter'in yardakçılarından iki tanesinin koridorda nöbet tuttuğunu fark eden Dondon tedirginlikle geri çekildi. Bir yıldan fazla süre geçmiş olmasına rağmen, buçukluk hâlâ Rassiter'in yanındayken kendisini rahatsız hissediyordu.

"Haydi, haydi ama," diye teşvik etti Rassiter. Sesini daha sertleştirerek bir kez daha sordu, "Senden ne istedi?"

Sıçanadamlar ile Entreri'nin arasında çapraz ateşe düşmek Dondon'un isteyeceği en son şeydi ama Rassiter'e cevap vermekten başka bir seçeneği yoktu. Eğer Entreri onun bu iki taraflı oyununu öğrenirse, Dondon hayatının hızla sona ereceğini biliyordu.

Ama eğer Rassiter'e ötmezse, sonu yine kesin olacaktı ve ölüm yöntemi de pek hızlı olmayacaktı.

Seçeneklerinin azlığı karşısında iç geçirdi ve hikayesini tüm detaylarıyla Rassiter'e anlattı. Rassiter, Entreri'nin talimatlarına karşı herhangi bir eınir vermedi. Dondon'un senaryoyu harfi harfine Entreri'nin tasarladığı gibi oynamasına izin verecekti. Görünüşe göre, sıçanadam bu durumu kâra dönüştürebileceğini düşünüyordu. Uzun bir süre sessizce, sakalsız çenesini kaşıyarak, edineceği bütün kolay zaferlerin beklentisinin tadını çıkartarak oturdu. Kırık dişleri, kandilin ışığında daha da koyu bir sarı rengine bürünmüştü.

"Bu gece bize katılacak mısın?" diye sordu buçukluğa, kiralık katil meselesinin halledilmiş olmasından dolayı tatmin kalarak. "Ay parlak olacak." Dondon'un çocuksu yanaklarından birini sıktı. "Kürkümüz kalın olacak, ha?"

Dondon adamdan uzaklaştı. "Bu gece olmaz," diye yanıtladı, biraz fazla keskin bir sesle. Rassiter kafasını yana doğru yatırıp hayretle Dondon'a baktı. Buçukluğun yeni halinden pek hoşnut olmadığı konusunda hep şüphelenmişti zaten. Bu başkaldırının sebebi eski patronunun geri dönmesi olabilir mi acaba? diye merak etti Rassiter. "Ona bulaşırsan ölürsün," diye yanıtladı Dondon, sıçanadamın daha da fazla hayrete düşmesini sağlayarak.

"Yüzleşmekte olduğun bu adamı hiç tanımıyorsun," diye devam etti Dondon, istifini bozmadan. "Artemis Entreri dalga geçilecek adam değildir -akıllı olanlar için tabii. O her şeyi bilir. Eğer sizin sürüyle birlikte ava çıkan yarım boylu bir sıçan görülürse, o zaman benim hayatım tehlikeye girer ve senin planların da suya düşer." Ona karşı duyduğu tiksintiye rağmen adamın tam önüne geldi ve Rassiter'in burnuna neredeyse bir santim kalana dek yaklaşıp ona ciddi bir bakış attı.

"Hayatım tehlikeye girer," diye tekrarladı, "en iyi ihtimalle."

Rassiter hışımla ayağa fırladı ve sandalyesinin odanın öbür tarafına yuvarlanmasına sebep oldu. Şu bir gün içinde Artemis Entreri hakkında haddinden fazla şey duymuştu. Kafasını çevirdiği her yerde, korkudan titreyen dudaklardan kiralık katilin adı dökülüyordu. 'Bilmiyorlar mı?' dedi

kendi kendine, kapıya doğru hiddetle yürürken. 'Asıl korkmaları gereken kimse Rassiter'dir!'

İlk önce çenesinde bir kaşıntı hissi, sonra bütün vücuduna bir karıncalanma hissi yayıldı. Şimdi yığın ve kümeler halinde derisinden çıkmakta olan kıllar görülebiliyordu. Sıtma vücudunu tamamen sararken sırtını duvara dayadı. Derisi, özellikle de yüzünün etrafı kabarıp şişti. Burnu uzarken çığlığını bastırdı. Fakat vücuduna yayılan acı dalgası, ilk değişim geçirdiği zaman hissettiğinden bu yana -belki de bininci defa— yoğunluk bakımından hiç azalmamıştı. Sonra Dondon'un karşısına, bir insan gibi iki ayağının üstünde durdu. Fakat bıyıklarıyla kürkü çıkmıştı ve pantolonunun arka tarafından bir sıçanınki gibi pembe bir kuyruİE sarkıyordu. "Bana katılır mısın?" diye sordu buçukluğa.

Dondon, tiksintisini saklayarak çabucak teklifi reddet! ti. Sıçanadama bakan buçukluk, Rassiter'in kendisini ısırmasına ve ona likantropluk hastalığını bulaştırmasına nasıl olup da izin verebildiğine hayret etti. "Sana güç getirecek," diye söz verdi Rassiter. 'Ama bedeli ne olacak?' diye düşündü Dondon. 'Bir sıçan gibi görünüp leş gibi kokmak mı? Bu bir lütuf değil, biti hastalık.'

Rassiter, buçukluğun hoşnutsuzluğunu anladı ve uzun burnunu geriye doğru kıvırıp tehditkar bir tıslama koyverdi. Sonra kapıya doğru döndü.

Odadan çıkmadan önce aniden Dondon'a doğru döndü. "Bu işten uzak dur!" diye uyardı buçukluğu. "Sana emredileni yap ve gizlen!"

"Buna hiç şüphen olmasın," diye fısıldadı Dondon, kapı çarparak kapandığında.

Calimport'u bir çok Calimyalı için yuva yapan o hava, Kuzey'den gelen yabancılar için pis ve berbattı. Drizzt, Wulfgar, Bruenor ve Cattibrie, Calim Çölü'nde beş gün süren yolculuklarının sonunda oldukça bitap düşmüşlerdi ama Calimport şehrinin manzarası, arkalarını dönüp kumlara geri kaçmak istemelerini sağlıyordu.

Burası, kokuşmuş Memnon'un büyük ölçekli haliydi. Calimport'un zenginlik dağılımı o kadar küstah bir şekilde ortadaydı ki, bu şehir dört

yoldaş için son derece berbat görünüyordu. Şehrin üzerini aşırı derecede abartılı, akıl almaz bir zenginliğin ürünü olan şaşaalı evler ve büyük yapıtlar beneklendirmişti. Yine de, o mekanların hemen yanında kilden ya da pejmürde derilerden yapılma varoş kulübeler veya çadırlar sokak sokak uzanıyordu. Dostlar, burada kaç kişinin yaşadığını tahmin edemiyorlardı - fakat kesinlikle

Derinsu ve Memnon'un birleşmiş halinden daha fazlaydı! Ve tıpkı Memnon'da olduğu gibi Calimport'taki kimsenin de tayma zahmetine girmediğini çabucak anladılar. Sali Dalib devesinden aşağı indi ve diğerlerine inmelerini söyledi. Sonra onları son bir tepenin üzerinden aşırıp etrafı surlarla çevrili olmayan koca şehre doğru götürdü. Dostlar, Calimport'u yakından gördükleri zaman da manzaradan pek hoşlanmadılar. Kölelerin çektiği yaldızlı arabalar sokaklarda hızla ilerlerken, mideleri açlıktan içeri çökmüş olan çıplak çocuklar ya kenara kaçışıyor ya da öylece ezilip kalıyordu. Daha da berbat olanı o caddelerin yan taraflarının çoğunlukla hendeklerle dolu olmasıydı. Bu hendekler şehrin en fakir bölümlerinde açık lağım çukurları olarak kullanılıyorlardı. Etrafta kendilerini yerlere fırlatmış yoksullar vardı. Sefillikle dolu günlerinin sonunda yol kenarına devrilip kalmışlardı.

"Gümbürgöbek yurdundan söz ederken böyle manzaralardan kesinlikle bahsetmemişti," diye homurdandı Bruenor, leş gibi kokuya karşı korunmak için peleriniyle yüzünü örterken. "Neden bu yeri özlediğini kafam basmıyor bir türlü!"

"Bu var ya bu, dünyanın en büyük şehridir!" diye heyecanla konuştu Sali Dalib, yaptığı yorumu süslemek için ellerini kaldırarak.

Wulfgar, Bruenor ve Cattibrie ona gözlerine inanamayarak baktılar. Dilenen ve açlıktan ölmek üzere olan sürüyle insan, onların büyüklük anlayışına uymuyordu. Drizzt, tüccara hiç aldırış etmedi. Bildiği başka bir şehri, yani Menzoberranzan'ı, Calimport ile mukayese etmekle meşguldü. Gerçekten de benzer noktalar vardı ve ölüm Menzoberranzan'da da genel bir durumdu. Fakat Calimport, Drowların şehrinden bile daha berbat görünüyordu. Kara elflerin en zayıflarının bile, güçlü aile bağları ve ölümcül doğal yetenekler gibi kendilerini koruyacak bazı yöntemleri vardı.

Fakat Calimport'un zavallı fukaraları ve tabii ki onların çocukları, hakikaten de çaresiz ve umutsuz görünüyordu.

Menzoberranzan'da güç basamaklarının en altında olan kimseler bile yükselip daha iyi bir mevkiye ulaşabilirdi. Ama Calimport'un kalabalık halkının çoğu için sadece fakirlik vardı. Yol kenarındaki hendeklere yığılıp, akbabalar tarafından kemirilene dek yaşadıkları hayat, gün be gün pislik içinde geçiyordu.

"Bizi Pook Paşa'nın loncasına götür," dedi Drizzt, işi bitirip Calimport'tan derhal ayrılmak istediği için bir an evvel konuya gelerek, "sonra serbest kalacaksın."

Bu istek karşısında Sali Dalib'in beti benzi attı. "Poo"" Paşa mı dedin?" diye kekeledi. "Kimmiş o?"

"Pöh!" diye burnundan soludu Bruenor, tüccara tehlikeli bir şekilde yaklaşarak. "Onu tanıyor." "Tabii ki tanıyor," diye gözlemledi Cattibrie, "ve ondan korkuyor da." "Sali Dalib bu adamı hiç—" diye başladı tüccar.

Parıltı, kınının içinden fırladı ve tüccarın çenesinin altına gelip durarak adamı derhal susturdu. Drizzt maskesini biraz yana kaydırarak Sali Dalib'e kendisinin bir drow olduğunu hatırlattı. Aniden sertleşen tavrı bir kez daha dostlarını bile korkuttu. "Dostumu düşünüyorum," dedi Drizzt, sakin ve kısık bir sesle, lavanta renkli gözleriyle şehre dalgın dalgın bakarak, "biz geciktikçe işkence gören dostumu."

Çatık kaşlı bakışlarını Sali Dalib'e doğru çevirdi. "Sen geciktirdikçe! Bizi Pook Paşa'nın loncasına götüreceksin," diye tekrarladı, bu sefer daha ısrarcı bir tavırla. "Sonra serbest kalacaksın."

"Ha Pook mu? Ah, Pook tabii ya," diye heyecanla konuştu tüccar. "Sali Dalib bu adamı tanıyor. Herkes Pook'u tanır. Evet evet, sizi oraya götürcem sonra da gidicem." Drizzt maskesini geri taktı ama sert bakışlarını korudu. "Eğer sen ya da küçük arkadaşın kaçmaya çalışırsanız," diyerek o kadar sakin bir tavırla tehdit etmeye başladı ki ne tüccar ne de yardımcısı onun sözlerinden bir an bile şüphe etmedi, "peşinizden gelir ve sizi öldürürüm."

Drowun üç dostu, şaşkınlıkla omuz silkerek birbiriler-ine endişeyle baktılar. Drizzt'i adları gibi bildiklerinden eminlerdi ama Drowun sesi o kadar sertti ki, onlar bile verdiği bu sözün ne derecede sahte bir tehdit olduğunu kestiremediler.

Calimport adındaki labirentin kıvrılıp dönen sokakları arasında yollarını bulmaları bir saatten fazla zamanlarını aldı. Bu da, sokaklardan uzaklaşıp şu pis kokudan kurtulmaktan başka bir şey istemeyen dört yoldaş için kötü bir durumdu. En sonunda Sali Dalib son bir köşe başını döndü ve Haydutlar Bulvarı'na girdi.Bulvarın en sonunda duran, pek gösterişsiz ahşap binayı işaret etti: Pook Paşa'nın lonca binasını.

"Pook orada," dedi Sali Dalib. "Şimdi Sali Dalib develerini de alıp Memnon'a geri döncek." Dostlar, bu kurnaz tüccarı pek çabuk salıverecek değillerdi. "Tahminimce Sali Dalib, dört dostun haberlerini satmak için dosdoğru Pook Paşa'nın yanına yollanacaktır," diye hırladı Bruenor.

"Pekala bu sorunu çözecek başka bir yolumuz var," dedi Cattibrie. Drizzt'e kurnaz bir tavırla göz kırptıktan sonra şaşkın ve korkmuş tüccara doğru ilerledi. Bir yandan yürürken bir yandan da çantasına elini attı.

Bakışları aniden sertleşti. Öyle yoğun bir sertlikle bakıyordu ki, kız elini kaldırıp adamın alnına koyunca Sali Dalib ürkerek geri sıçradı. "Durduğun yerde dur!" diye azarladı Cattibrie sertçe ve tüccarın bu ses tonuna karşı direnecek hali yoktu. Çantasında bir pudra, una benzer bir madde vardı. Büyülü bir tekerleme gibi duyulan bazı anlaşılmaz sözler tekrarlayan Cattibrie, Sali Dalib'in alnına bir yay çizdi. Tüccar itiraz etmeye çalıştı ama dehşetten dili damağına yapışmıştı.

"Şimdi de sıra ufaklıkta," dedi Cattibrie, Sali Dalib'in goblin yanmasına doğru dönerek. Goblin viyakladı ve kaçmaya çalıştı ama Wulfgar onu tek eliyle yakaladı ve debelenmeyi bırakana kadar onu sıkarak Cattibrie'a sundu.

Cattibrie ayini yeniden gerçekleştirdi ve Drizzt'e doğru döndü. "Artık senin ruhuna bağlandılar," dedi. "Onları hissediyor musun?"

Kızın yaptığı blöfü anlayan Drizzt başıyla sertçe onayladı ve iki palasını çekip çıkarttı. Sali Dalib'in beti benzi attı ve tüccar neredeyse yere devriliyordu. Ama kızını oynadığı oyunu izlemek için yaklaşan Bruenor, ödü patlayan adamın düşmesini engelledi. "Ah, o zaman bırakın gitsinler. Benim cadı büyüm iş başında," dedi Cattibrie, hem Wulfgar'a hem de Bruenor'a.

"Drow artık sizin varlığınızı hissedecek," diye tısladı Sali Dalib ile onun goblin yoldaşına. "Yakınlarda mı yoksa uzak mı olduğunuzu bilecek. Eğer şehirde kalırsanız ve Pook'u yanına gitmeyi falan düşünürseniz drow bunu bilecek ve sizi takip edip bulacak —sonra da sizi haklayacak." ikisinin de yü yüze olduğu dehşeti tamamen anlaması için biraz duraksadı. "Ve sizi yavaş yavaş öldürecek."

"Öyleyse o yamuk yumuk atlarınızı alıp defolun!" diye kükredi Bruenor. "Eğer o leş kokulu suratlarınızı bir daha göre cek olursam, Drowun sıraya girmesi gerekecek!" Daha cüce sözünü bitirmeden önce, Sali Dalib ve goblin develerini bir araya toplamış ve yola çıkmıştı bile. Haydutlar Bulvarı'ndan uzağa, şehrin kuzey ucuna doğru hızla sıvıştılar. "O ikisini anca çöl paklar," diye güldü Bruenor, onlar uzaklaştığında.

"Güzel numaraydı kızım." Drizzt, sokağın ortasında duran, Tüküren Deve adındaki bir hanın tabelasını işaret etti. "Siz gidip odaları ayarlayın," dedi dostlarına. "Ben şehri terk ettiklerinden emin olmak için onları takip edeceğim."

"Zamanını boşa harcıyorsun," diye seslendi Bruenor. "Kız onların ödünü kopardı, yoksa ben de sakallı bir gnomum!"

Ama Drizzt, Calimport'un labirente benzeyen sokaklarında sessizce ilerlemeye başlamıştı bile.

Drizzt, Haydutlar Bulvarı'na geri dönmeden önce, güneş batı ufuk çizgisine yarı yarıya gömülmüştü. Drow, Sali Dalib ile yardımcısını Calim Çölü'nde epey takip etmişti. Fakat tüccarın tutturduğu çılgın tempoya bakılırsa, adamın Calimport'a geri dönmeye hiç niyeti yoktu. Drizzt işi şansa bırakmadı; Regis'i bulmaya çok yaklaşmışlardı, dahası Entreri çok yakınlardaydı.

Maske sayesinde bir yüzey elf gibi görünen Drizzt -bu yeni kılığa nasıl da kolayca alıştığını fark ediyordu— Tüküren eve Hanı'na girdi ve hancının durduğu tezgaha doğru ilerle-i. Sırtını her zaman duvara dayayan, gözleri bir o yana bir bu ana fıldır fıldır dönen, inanılmaz derecede sıska ve kösele erili bir adam olan hancı onu karşıladı.

"Üç yoldaş," dedi Drizzt sertçe. "Bir cüce, bir kadın ve İtin saçlı bir dev."

"Üst katta," dedi adam. "Sol tarafta. Eğer geceyi burada geçireceksen iki altın vermelisin." Kemikli elini uzattı.

"Cüce sana ödedi," dedi Drizzt sertçe, yürümeye başlayarak.

"Kendisi, kız ve koca adam için ödemişti..." diye başladı hancı, Drizzt'i omzundan yakalayarak. Fakat Drizzt'in lavanta renkli gözlerindeki bakış, hancının donakalmasını sağladı.

"Ödedi," diye kekeledi ödü kopan adam. "Şimdi hatırladım. Ödedi ya."

Drizzt başka bir söz söylemeden uzaklaştı.

Binanın en ucundaki koridorun sonunda karşılıklı duran iki odayı buldu. Dosdoğru Bruenor ile Wulfgar'ın yanına gitmeye ve Entreri'nin ortaya çıkma vakti olan gece tamamen çöktüğünde dışarı çıkabilmeyi umarak biraz dinlenmeye niyetliydi. Fakat Drizzt, Cattibrie'ı kapı eşiğinde durmuş, görünüşe göre kendisini bekler bir halde buldu. Kız eliyle onu odasına davet etti ve ardından kapıyı kapadı.

Drizzt, odanın merkezindeki iki sandalyeden birisine oturdu. Ayakları gergince yere vuruyordu.

Cattibrie diğer sandalyeye doğru yürürken onu inceledi. Drizzt'i yıllardır tanıyordu ama onu hiç bu kadar gergin görmemişti.

"Sanki kendini parça parça etmek istiyor gibi görünüyorsun," dedi.

Drizzt ona soğuk bir bakış attı ama Cattibrie gülerek bu bakışı savuşturdu. "Bana vurmak mı istiyorsun yani?"

Bu söz, Drowun sandalyesinde arkasına yaslanmasını sağladı.

"Ve o şapşal maskeyi de takayım deme," diye azarladı Cattibrie.

Drizzt maskeye elini attı ama tereddüt etti.

"Çıkar şunu!" diye emretti Cattibrie ve Drow, bir kez daha düşünecek zaman dahi bulamadan emre itaat etti.

"Sokakta bizden ayrılmadan önce biraz sinirliydin," diye belirtti Cattibrie, sesini yumuşatarak.

"Emin olmamız gerekiyordu," diye yanıtladı Drizzt'i soğukça. "Sali Dalib'e güvenmiyorum."

"Ben de öyle," diye hemfikir oldu Cattibrie, "ama gördüğüm kadarıyla sen hâlâ sinirlisin."

"Cadı büyüsü yapan sendin," diye yapıştırdı lafı Drizzt, savunmacı bir sesle. "Öyleyse kendisini sinirli göstereni Cattibrie idi."

Cattibrie omuz silkti ve "Gerekli bir hareketti," dedi. "Tüccar gittiğinde takınmayı bıraktığım bir tavır. Ama sen," dedi vurgulu bir şekilde, ileri doğru eğilip Drizzt'in dizine elini koyarak. "Sen bela arıyorsun."

Drizzt geri çekilmeye davrandı ama Cattibrie'ın gözlemlerindeki gerçeklik payını fark edince, kendisini kızın dostane temasına izin verip rahatlamaya zorladı. Bakışlarını çevirdi. Zira çehresindeki sert ifadeyi yumuşatamadığım anlamıştı.

"Sorun ne?" diye fısıldadı Cattibrie. Drizzt kıza geri baktı ve Buzyeli Vadisi'nde beraber geçirdikleri bütün zamanları hatırladı. Şimdi kız onun için samimi bir şekilde endişelenirken, Drizzt ilk karşılaşmalarını hatırladı. O zaman, küçük bir kız çocuğunun gülümsemesi -zira o zaman sadece bir kız çocuğuydu— yurdundan ayrılmış ve umutsuzluğa düşmüş olan Drowa yüzey sakinleri arasındaki hayatı için yeni bir umut vermişti.

Cattibrie, onu yaşayan herkesten çok daha iyi tanıyordu. Onun için önemli olan şeyleri, çilekeş hayatını dayanılır kılan unsurları biliyordu.

Kara derisinin altında yatan korkuları, kılıç tutan koluyla gizlediği o güvensizlik duygusunu bir tek o anlıyordu.

"Entreri," diye yanıtladı Drizzt yavaşça. "Onu öldürmeye mi niyetlisin?"

"Öldürmek zorundayım."

Cattibrie bu sözleri düşünüp tartmak için arkasına yasladı.

"Eğer Entreri'yi Regis için öldüreceksen," dedi en sonunda, "ya da başka birilerine zarar vermesini engellemek için öldüreceksen, kalbim bana bunun iyi bir şey olduğunu söylüyor," Kız tekrar öne doğru eğildi ve yüzünü Drizzt'inkine yaklaştırdı, "ama bunu kendini kanıtlamak ya onun kişiliğini reddetmek için yapacaksan, kalbim hüzünle luyor."

Drizzt'in yüzüne bir tokat indirseydi de aynı tepkiyi irdi. Drizzt doğrulup oturdu ve kafasını yana doğru eğdi. Yüz atları hiddetli bir itirazla kıvrıldı. Cattibrie'ın sözüne devam tmesine izin verdi, çünkü iyi gözlem yapan kadının düşüncelerinin önemini bir kenara atamazdı. "Bu dünya kesinlikle adil değil, dostum. Kalp gözüyle baktığında, sana hep haksızlık yapılıyor. Peki sen o kiralık katilin peşine kendi hiddetin yüzünden mi düştün? Entreri'yi öldürmek bu yanlışı düzeltecek mi?"

Drizzt cevap vermedi ama bakışları inatçı bir şekilde yeniden sertleşmişti.

"Aynaya bak Drizzt Do'Urden," dedi Cattibrie, "yüzünde maske olmadan. Entreri'yi öldürmek onun derisinin rengini değiştirmeyecek — tabii seninkini de."

Drizzt bir tokat daha yemişti ve bu seferki darbe, beraberinde reddedilemez bir gerçeklik payı getirmişti. Drizzt sandalyesine geri yığıldı ve Cattibrie'a daha önce hiç bakmamış olduğu bir açıdan baktı. Bruenor'un minik kızı nereye gitmişti böyle? Şimdi önünde güzel, duyarlı ve Drizzt'in ruhunu birkaç kelimeyle çırılçıplak bırakan bir kadın oturuyordu. Birçok şey paylaşmışlardı, bu doğruydu ama kız nasıl ıluyor da onu bu kadar iyi tanıyordu? Ve bunu belli etmek için neden zaman geçmesini beklemişti?

"Bilip bileceğinden de sıkı dostların var," dedi Cattibrie, "ve dostluklarının sebebi belindeki kılıçları güzel sallaman değil hani. Ayrıca sana biraz yaklaşmalarına izin verebilsen -ve bakmayı öğrenebilsen— sana dost diyebilecek bir çok kişi var."

Drizzt bu sözleri düşünüp tarttı. Su Perisi'ni, Kaptan Deudermont'u ve mürettebatını hatırladı. Onlar, Drizzt'in hangi soydan geldiğini öğrendiklerinde dahi onun arkasında durmuşlardı. "Ve sevmeyi öğrenebilsen," diye devam etti Cattibrie, zar zor duyulan bir sesle. "Birçok şeyin geçip gitmesine izin verdiğin kesin, Drizzt Do'Urden."

Drizzt kıza dikkatle baktı ve koyu, boncuk gibi gözlerindeki parıltıyı ölçüp tarttı. Kızın ne kastettiğini, ona gibi bir kişisel mesaj verdiğini anlamaya çalıştı.

Kapı aniden açıldı ve Wulfgar içeri daldı. Yüzün boylu boyunca bir gülümseme ve donuk mavi gözlerind hevesli bir macera pırıltısı vardı. "Geri döndüğün iyi oldu dedi Drizzt'e. Cattibrie'ın arkasından dolaştı ve kızın om zlarına kolunu doladı. "Gece geldi ve ay doğu göğünde pırıl pırıl parlıyor. Av zamanı!"

Cattibrie, Wulfgar'ın elini tuttu ve ona hayran hayr gülümsedi. Drizzt onların birbirilerini bulmuş olmalarınd mutluydu. Birlikte huzurlu ve neşe dolu bir hayat yaşayaca Kuzey Diyarı'ndaki her ana babanın gıpta edeceği çocukl yetiştireceklerdi. Cattibrie kafasını çevirip Drizzt'e baktı. "Sadece bir düşün, dostum," dedi sessiz ve sakince. "Dünyanın sana bakış açısı yüzünden mi sıkıntı çekiyorsun, yoksa dünyanın sana bakış aşısına senin bakış açın yüzünden mi?"

Drizzt'in kaslarındaki gerginlik geçip gitti. Eğer Cattibrie gözlemlerinde haklıysa, Drowun düşünüp taşınacak çok< şeyi vardı.

"Av zamanı!" diye haykırdı Cattibrie, dostuna söylemek istediklerini anlatabildiği için memnun olarak. Wulfgar'ın yanına ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerledi fakat Drizzt'e son bir kez bakmak için kafasını çevirdi. Drizzt'e öyle bir bakış attı ki, Buzyeli Vadisi'ndeyken Wulfgar kızın hayatına girmeden önce, Drowun ona daha farklı bir yaklaşım sergilemiş olması gerektiğini açıkça belirtti.

Onlar giderken Drizzt iç çekti ve içgüdüsel olarak büyülü maskeye doğru uzandı. 'İçgüdüsel olarak mı?' diye düşündü.

Drizzt maskeyi aniden yere bıraktı ve sandalyesine geri yaslanıp ellerini kafasının arkasında birleştirerek düşüncelere daldı. Umutla etrafına bakındı. Ama odada hiç ayna yoktu.

-17-

İMKANSIZ BİR SADAKAT

LaValle, Pook'u heyecanlandırmak için elini uzun bir süre kesenin içinde tuttu. En üst katın merkezi salonunda, pek de adamdan sayılmayan harem ağaları dışında yalnızlardı. LaValle, efendisine yakut süsün geri dönüşünden bile daha büyük bir hediye sözü vermişti ve Pook, büyücünün boş yere böyle bir vaatte bulunmayacağını biliyordu. Zira lonca başkanını hayal kırıklığına uğratmak akıllıca bir iş değildi.

LaValle vereceği hediyeye çok güveniyordu ve büyük iddiası konusunda hiçbir endişesi yoktu. Hediyeyi çantasından çıkarttı ve kocaman bir gülümsemeyle birlikte Pook'a sundu.

Pook'un nefesi kesildi ve Oniks heykelciğe dokununca avuç içleri terledi. "Muhteşem," diye mırıldandı, kendisinden geçerek. "Hayatımda böyle bir işçilik, bu denli detaylı bir parça görmedim. İnsanın neredeyse okşayası geliyor!"

"Okşayabilirsin," diye fısıldadı LaValle sessizce. Büyücü, bu hediyenin bütün özelliklerini bir anda açıklamak istemiyordu. "Memnun olduğuna memnun oldum," diye cevap verdi. "Bunu nereden buldun?"

LaValle rahatsızca kıpırdandı. "Bu önemli değil," diye yanıtladı. "Hediye senin için, Efendim, bütün sadakatimle sana sundum." Pook'un bu soruyu üstelememesi için konuyu çabucak değiştirdi. "Heykelciğin işçiliği, değerinin yalnızca bir yönü," dedi, Pook'un merakla ona bakmasını sağlayarak.

"Bunun gibi heykelcikler hakkında bir şeyler duymuştun," diye devam etti LaValle, bir kez daha lonca başkanını kendinden geçirme zamanı geldiği için memnuniyet duyarak. "Sahipleri için büyülü yoldaşlar olabilirler."

Pook'un elleri bu düşünceyle birlikte titremeye başladı. "Bu," diye kekeledi heyecanla, "bu heykelcik bir panter mi çağırıyor yani?"

Soruyu LaValle'nin gülümsemesi yanıtladı.

"Nasıl? Onu ne zaman—"

"İstediğin zaman çağırabilirsin," diye yanıtladı LaValle.

"Bir kafes hazırlasak mı?" diye sordu Pook. "Gereği yok."

"Ama en azından panter sahibinin kim olduğun anlayana kadar—"

"Heykelcik senin elinde," diye sözünü kesti LaValle. "Çağırdığın yaratık tamamen sana ait olacak. Senin her emrini, tam emrettiğin gibi yerine getirecek."

Pook heykelciği göğsüne bastırdı. Talihine inanamıyordu. Büyük kediler onun ilk ve en önemli aşkıydı. Ve bu denli itaatkar bir kediye, yani onun iradesiyle hareket eden bir kediye sahip olma düşüncesi, onu şimdiye kadar hiç heyecanlanmadığı kadar heyecanlandırıyordu. "Şimdi," dedi. "Kediyi hemen şimdi çağırmak istiyorum. Sözleri söyle." LaValle heykelciği aldı ve yere koydu. Sonra, yanlışlıkla Guenhwyvar'ı çağırıp da lonca başkanının heyecan dolu anını mahvetmemek için Pook'un kulağına kedinin adını fısıldadı. "Guenhwyvar," diye seslendi Pook yavaşça. İlk başta hiçbir şey olmadı ama uzak diyarlardaki varlık ile bu boyut arasında bir bağ kurulduğunu Pook da LaValle de hissetti. "Bana gel Guenhwyvar!" diye emretti Pook.

Sesi Varoluş Boyutları'na yayıldı ve Astral Düzleme, yani panterin yuvasına açılan karanlık koridorda yankılandı. Guenhwyvar çağrıyı duyunca uyandı. Kedi ihtiyatla yolunu buldu.

"Guenhwyvar," diye geldi ses tekrar ama kedi bu sesi tanımıyordu. Sahibi onu Ana Madde Düzlem'e çağırmayah haftalar olmuştu. Panter, epey hakkedilmiş ve çok ihtiyacı olduğu bir dinlence yaşamıştı ama bu dinlence beraberinde ihtiyat ve kaygı da getirmişti. Şimdi, kendisini tanıdık olmayan bir ses çağırırken, Guenhwyvar bir şeylerin kesinlikle değişmiş olduğunu anladı.

Büyük kedi, çağrıya direnecek durumda olmamasına rağmen karanlık koridor boyunca isteksizce ilerledi.

Pook ve LaValle, boz renkli bir dumanın belirmesini ve hem zemini hem de heykelciği kaplamasını hayran kalarak izlediler. Duman, birkaç saniye tembelce salınıp durduktan sonra katılaşıp belirgin bir şekil almaya başladı ve Guenhwyvar belirdi. Kedi kıpırtısız durdu ve etrafındaki şeyleri algılamaya çalıştı.

"Şimdi ne yapacağım?" diye sordu Pook. Kedi bu sesi -efendisinin sesini — duyunca gerginleşti.

"Her ne istiyorsan," diye cevapladı LaValle. "Kedi dizinin dibinde oturur, senin için avlanır, yanında yürür -senin için öldürür."

Bu son cümleyle birlikte lonca başkanının aklına bazı fikirler geldi. "Sınırları nedir?"

LaValle omuz silkti. "Bunun gibi büyülerin çoğu belli bir zaman sonra tükenir," dedi ve Pook'un hayal kırıklığıyla dolu bakışını görünce, "ama dinlendiği zaman kediyi yeniden çağırabilirsin," diye çabucak ekledi. "Öldürülemez; onu öldürmek demek sadece kendi düzlemine geri yollamak demek fakat heykelcik kırılabilir."

Pook'un yüzü yeniden ekşidi. Bu nesne daha şimdiden, kaybetmeyi düşünemeyeceği kadar kıymetli olmuştu onun için.

"Heykelciği yok etmenin kolay olmadığı konusunda seni temin ederim," diye devam etti LaValle. "Büyüsü oldukça güçlü. Diyarlar'daki en güçlü demirci, en ağır çekiciyle bile vursa heykelciğin üzerinde bir çizik bile oluşturamaz!"

Pook tatmin olmuştu. "Yanıma gel," diye emretti kediye, elini uzatarak.

Guenhwyvar emre itaat etti ve Pook onun yumuşak, siyah kürkünü okşarken kulaklarını yatırdı.

"Verilecek bir görevim var," diye bildirdi Pook aniden, heyecan içinde LaValle'ye bakarak, "Hep hatırlanacak muhteşem bir görev! Guenhwyvar'ın ilk görevi!" Pook'un yüzünde hasıl olan katıksız haz duygusunu görünce LaValle'nin gözleri parıldadı.

"Bana Regis'i getir," dedi Pook, LaValle'ye. "Guenhwyvar'ın ilk avı, benim en çok nefret ettiğim buçukluk olsun bakalım!"

Dokuz Hücre'de yaşadığı zorlu saatler ve Pook'un ond uyguladığı çeşitli işkenceler yüzünden bitap düşmüş olaıj Regis, Pook'un tahtının önüne kolayca sürüklenip yüz üstü yere fırlatıldı. Buçukluk, sıradaki işkenceyi -ölüm demek bile olsa— vakarla kabul etmek için debelenerek ayağa kalktı.

Pook muhafızlara odadan çıkmalarını işaret ettfl "Bizimle geçirdiğin günlerden hoşnut kaldın mı?" diye dalga geçti Regis ile.

Regis yüzüne yapışmış dağınık saçını geriye doğnf taradı. "İdare eder," diye yanıtladı. "Fakat komşularım çok gürültücü, bütün gece boyunca hırlayıp duruyorlar da."

"Sessizlik!" diye hırladı Pook. Büyük makam koltuğunun yanında duran LaValle'ye baktı.

"Birazdan pek espri yapamayacak," dedi lonca başkanı, zehir dolu bir sesle sırıtarak.

Fakat her şeyi kabullenmiş olan Regis artık korku duymuyordu. "Sen kazandın," dedi sakince,

Pook'un neşesini biraz olsun kaçırmayı umarak. "Senin yakut süsünü çaldım ve yakalandım.

Eğer bu suçun cezasının ölüm olduğunu' düşünüyorsan, beni öldürsene."

"Ah, öldüreceğim zaten!" diye tısladı Pook. "Buna daha en başından karar vermiştim fakat uygun yöntemi bulamamıştım."

Regis'in başı döndü. Galiba umduğu kadar da sakin değildi.

"Guenhwyvar," diye seslendi Pook. "Guenhwyvar?" diye sessizce tekrarladı Regis. "Bana gel, kediciğim benim."

Büyülü kedi, LaValle'nin odasının yarı açık kapısından dışarı çıktığında Regis'in ağzı bir karış açık kaldı.

"O—onu nereden buldun?" diye kekeledi Regis.

"Muhteşem, değil mi?" diye yanıtladı Pook. "Ama endişelenme küçük hırsız. Daha yakından bakma şansın olacak." Kediye doğru döndü.

"Guenhwyvar, canım Guenhwyvar'ım benim," diye tatlı tatlı konuştu, "bu küçük hırsız, efendine kötülük etti. Öldür onu, benim evcil kedim, ama onu yavaşça öldür. Çığlıklarını duymak istiyorum."

Regis, panterin kocaman gözlerine baktı. "Sakin ol Guenhwyvar," dedi, panter ona doğru yavaş ve çekingen Utı adım atarken. Öylesine muhteşem bir panterin, Pook kadar pislik bir herifin emri altında olması Regis'e gerçekten acı veriyordu. Guenhwyvar ile Drizzt birbirilerine aitti.

Ama Regis'in, kedinin bir anda ortaya çıkışının ne manalara gelebileceğini düşünecek kadar vakti yoktu. Şu anda ilk endişesi kendi geleceğiydi. "Kötü olan o," diye haykırdı Regis Guenhwyvar'a, Pook'u işaret ederek. "Bizi senin gerçek sahibinden kaçıran şeytani adamın efendisi o, hani sahibinin peşine düştüğü o şeytani adam!"

"Mükemmel!" diye güldü Pook, hayvanın kafasını karıştırmak için Regis'in çaresizce bir yalana sarıldığını düşünerek. "Bu gösteri, senin yüzünden çektiğim ıstıraba değecek galiba, hırsız Regis!"

Regis'in sözlerindeki gerçeği anlayan LaValle rahatsızca kıpırdandı.

"Şimdi, evcil kedim!" diye emretti Pook. "Ona acı çektir!" Guenhwyvar alçak sesle hırladı, gözleri kısıldı.

"Guenhwyvar," dedi Regis bir kez daha, bir adım gerileyerek. "Guenhwyvar, beni tanıyorsun."

Kedi, buçukluğunu tanıdığına dair hiçbir emare göstermedi. Efendisinin sesi tarafından zorlanarak yere sindi ve Regis'e doğru milim milim yaklaşmaya başladı.

"Guenhwyvar!" diye haykırdı Regis, bir kaçış yolu arayışı içinde, sırtını dayadığı duvarı eliyle yoklayarak.

"Evet, kedinin ismi bu," diye güldü Pook. Buçukluğun bu hayvanı gerçekten de tanıdığını hâlâ anlamamıştı. "Hoşça kal Regis. Bu anı hayatımın sonuna kadar hatırlayacağımı bil ve bu yüzden rahat ol!"

Panter kulaklarını geriye yatırdı ve daha da fazla yere sindi, dengesini pekleştirmek için arka patilerini yere sabitledi. Regis kilitli olduğundan hiç şüphesi olmasa bile kapıya doğru koşturdu ve Guenhwyvar imkansız bir hız ve kesinlikle sıçradı. Kedinin üzerine çullanmış olduğunu Regis pek fark edemedi.

Fakat Pook Paşa'nın heyecan fırtınası kısa ömürlü oldu. Guenhwyvar, Regis'i vücudu altına gömerken, lonca başkanı gösteriyi daha iyi bir açıdan izleyebilmek için koltuğundan ayağa fırladı. Sonra kedi yavaşça silinip giderek ortadan kayboldu. Buçukluk da gitmişti.

"Ne?" diye haykırdı Pook. "Bu mu yani? Kan falan yok mu?" LaValle'ye doğru hışımla döndü. "Bu yaratık böyle mi öldürüyor?"

Büyücünün dehşet dolu yüz ifadesi Pook'a gerçeğin farklı olduğunu söylüyordu. Lonca başkanı aniden Regis'in kediyle arasındaki samimiyetin gerçek olduğunu anladı. "Onu alıp götürdü!" diye gürledi Pook. Sandalyenin yanından ileri atıldı ve yüzünü LaValle'nin yüzüne bastırdı. "Nereye götürdü? Söyle bana!"

LaValle neredeyse titremekten düşüp bayılacaktı. "İmkansız." derken boğulur gibi oldu. "Kedi sahibine, yani heykelciğin sahibine itaat etmeli." "Regis kediyi tanıyordu!" diye haykırdı Pook.

"İmkansız bir sadakat," diye yanıtladı LaValle, hakikaten sersemlemiş bir halde. Pook kendisini toparladı ve sandalyesinde arkasına yaslandı.

"Onu nereden buldun?" diye sordu LaValle'ye. "Entreri'den aldım," diye yanıtladı büyücü anında, tereddüt etmeye dahi cüret edemeden.

Pook çenesini kaşıdı. "Entreri," diye tekrarladı. Parçalar şimdi yerine oturmaya başlamıştı. Pook Entreri'yi, karşılığında bir şeyler almadan bu denli değerli bir nesneyi kimseye vermeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordu.

"Buçukluğun dostlarından birine aitti," diye mantık yürüttü Pook, Regis'in kediye 'gerçek sahibi' hakkında söylediği sözleri hatırlayarak.

"Sormadım," diye yanıtladı LaValle.

"Sorman da gerekmiyordu zaten!" diye azarladı Pook. "Buçukluğun dostlarından birine aitti -muhtemelen Oberon'un sözünü ettiği kişilerden birine. Evet öyle. Ve Entreri senden bunun karşılığına... "

LaValle'ye şeytanca baktı. "Korsan Pinochet'nin nerede olduğunu öğrenmeni istedi değil mi?" diye sordu kurnazca. LaValle neredeyse bayılacaktı, ne tarafa dönse ölüm vaat eden bir örümcek ağına yakalanmıştı.

"Yeterince konuşuldu," dedi Pook, büyücünün beti benzi atmış yüzünden her şeyi anlayarak. 'Ah, Entreri,' diye düşüncelere daldı, 'bana ne kadar iyi hizmet etsen de, her zaman bir sorun çıkarıyorsun.' "Ve sen," diye fısıldadı LaValle'ye.

"Hangi cehenneme kayboldular?"

LaValle kafasını salladı. "Kedinin alemine," dedi hızla, "tek ihtimal bu."

"Peki kedi bu dünyaya geri dönebilir mi?" "Sadece heykelciğin sahibi tarafından çağrılırsa."

Pook kapının önünde yerde duran heykelciği işaret etti. "O kediyi geri getir," diye emretti. LaValle heykelciğe doğru koşturdu.

"Dur, bekle." Pook yeniden düşünüp taşınmıştı. "Önce ona bir kafes hazırlatayım. Guenhwyvar zamanla bana ait olacak. Disiplinli olmayı öğrenecek."

LaValle ilerledi ve heykelciği yerden kaldırdı. Nereden başlayacağını bilmiyordu. Büyücü tahtın yanından geçerken Pook onu yakasından kavradı.

"Ama buçukluk," diye hırladı Pook, burnunu LaValle'nin burnuna bastırarak. "Canını seviyorsan büyücü, o buçukluğu bana geri getir!"

Pook, LaValle'yi itti ve aşağı katlara açılan kapıya doğru ilerledi. Sokaklardaki bazı gözleri açık tutmak, Artemis Entreri'nin neyin peşinde olduğunu bulmak ve buçukluğun arkadaşları hakkında daha fazla bilgi edinmek -Asavir Kanalı'nda ölüp ölmediklerini öğrenmek— zorundaydı.

Eğer söz konusu kimse Entreri olmasaydı, Pook yakut süsü kullanırdı. Ama o tehlikeli katil karşısında bu seçenek pek de makul değildi.

Pook odayı terk ederken kendi kendine homurdandı. Entreri döndüğünden beri bu yola bir daha hiç başvurmak zorunda kalmayacağını ummuştu. Ama LaValle de kiralık katilin oyunlarına dahil olduğuna göre, Pook'un tek seçeneği Rassiter idi.

"Onun ortadan kaldırılmasını mı istiyorsun?" diye sordu sıçanadam, bu işten, daha evvel Pook'un ona verdiği hiçbir görevden hoşlanmadığı kadar hoşlanarak.

"Havalara girme bakalım," diye kızdı Pook. "Entreri senin meselen değil, Rassiter. Ayrıca senin gücünün ötesinde."

"Benim loncamın gücünü hafife alıyorsun."

"Asıl sen kiralık katilin örgütünü hafife alıyorsun -daha evvel yoldaş diye tanımlayıp da yanıldığın bir sürm kimse de bu örgüte dahildir," diye uyardı Pook. "Lonca içinde savaş istemiyorum."

"Öyleyse ne?" diye hırladı sıçanadam, bariz bir hayal kırıklığıyla.

Rassiter'in kin dolu sesini duyan Pook, elini boynunda asılı duran yakut süse attı. Rassiter'i büyüsü altında yakalayabileceğini biliyordu ama bunu yapmamayı tercih ediyordu. Büyülenen kimseler, hiçbir zaman kendi istekleriyle hareket edenler kadar iyi iş çıkaramazdı ve eğer Regis'in dostları gerçekten de Pinochet'nin elinden kurtulmuşsa, Rassiter ile adamları onları yenmek için ellerinden gelenin en iyisini yapmak zorundaydı.

"Entreri'yi Calimport'a kadar takip eden birileri var," diye açıkladı Pook. "Sanırım buçukluğun dostları. Loncamız için tehlike arz ediyorlar."

Rassiter şaşırmış numarası yaparak öne doğru eğildi. Sıçanadam, Kuzeylilerin gelişini Dondon'dan duymuştu tabii ki.

"Yakında şehre gelecekler," diye devam etti Pook. "Pek zamanın yok."

'Çoktan geldiler bile,' diye cevapladı Rassiter sessizce, gülümsemesini saklayarak.

"Yakalanmalarını mı istiyorsun?"

"Ortadan kaldırılmalarını," diye düzeltti Pook. "Bu grup çok güçlü. İşi şansa bırakamam." "Ortadan kaldırmak," diye tekrarladı Rassiter. "Her zaman için benim tercihim olmuştur." Pook içinde yayılan ürpertiyi engelleyemedi. "Görev sonuçlandığında bana bilgi ver," dedi ve kapıya doğru ilerledi.

Rassiter onun ardından sessizce güldü. "Ah Pook," diye fısıldadı, lonca başkanı ayrıldığında, "sokaklardaki nüfuzum hakkında çok az şey biliyorsun." Sıçanadam beklenti içinde ellerini ovuşturdu. Gece ilerliyordu ve Kuzeyliler yakında sokaklarda olacaktı. Yani Dondon'un onları bulacağı yerde.

-18-

İKİ YÜZLÜ

Haydutlar Bulvarı'nda, Tüküren Deve Hanı'nın yanındaki en gözde köşe başına gizlenmiş olan Dondon, elfin dostlarına katılmak için hana girişini izledi. Buçukluk, büründüğü çocuk kılığının düzgün durup durmadığına bakmak için küçük bir cep aynası çıkarttı. Bütün lekeler ve toz toprak yerli yerinde gibi görünüyordu; elbiseleri, sanki evsiz barksız bir çocuğun arka sokakta sızıp gitmiş bir sarhoştan çaldığı paçavralar gibi üzerine büyük geliyordu; saçı da sanki yıllardır taranmamış gibi -gayet uygun bir şekilde- birbirine dolanmış ve karışmıştı. Dondon aya hasretle baktı ve parmaklarıyla çenesini yokladı. 'Hâlâ kılsız ama gıdıklanıyor,' diye düşündü. Buçukluk üst üste derin nefesler aldı ve likantropik güdüleriyle savaştı. Rassiter'in çetesine katıldığı yıldan beri, içindeki o yaratık güdülerini bastırmayı gayet iyi öğrenmişti. Fakat bu gece işini çabucak bitirebilmeyi umuyordu. Zira ay, bu gece oldukça parlaktı.

Mahalli sokak insanları, buçukluğun yanından geçerken ona takdir dolu bakışlarla göz kırptılar. Usta üçkağıtçının bir kez daha av peşinde olduğunu biliyorlardı. Şöhreti sebebiyle Dondon, Calimport'un yerlilerine karşı olan avantajını uzun süre önce kaybetmişti fakat o yerliler, yabancılara buçukluk hakkında bir şeyler söylemeyecek kadar akıllıydılar. Dondon her zaman etrafını şehrin en sert haydut-larıyla çevirmeyi başarırdı ve onun gözüne kestirdiği ava buçukluğun kimliğini açık etmek gerçekten de ciddi bir suç sayılırdı. Buçukluk, kısa süre sonra Tüküren Deve Hanı'ndan dışarı çıkan dört arkadaşı şöyle bir gözlemlemek için bir binanın köşesine yaslandı.

Drizzt ve yol arkadaşları için Calimport'un gecesi, en az gündüz tanık oldukları kadar alışılmadık görüntülerle doluydu. Gece vakti etkinliklerinin tavernalarda yapıldığı Kuzey şehirlerinin aksine, Calimport sokaklarındaki koşuşturmaca güneş batınca daha da atmıştı. Hatta aşağı sınıflan köylüler bile değişik bir havaya bürünmüş, aniden gizemli v» tehditkar bir tavır takınmıştı.

Sokağın kalabalık tarafından darmadağın edilmeyiB tek bölümü, bulvarın arka tarafında kalan gösterişsiz binanın ön kısmıydı: yani lonca binasının. Tıpkı gündüz vaktimle olduğu gibi, büyük kapının iki tarafındaki duvarların önünde serseriler duruyordu fakat şimdi öteki iki tarafta iki muhafız daha vardı.

"Eğer Regis o binanın içindeyse, içeri girmenin bir yolunu bulmalıyız," diye gözlemledi Cattibrie.

"Regis'in orada olduğuna hiç şüphe yok," diye* yanıtladı Drizzt. "Avımız Entreri ile başlamalı."

"Buraya Regis'i bulmaya geldik," diye hatırlattı Cattibrie, ona hayal kırıklığıyla dolu bir bakış atarak. Drizzt kızı memnun etmek için verdiği cevabı çabucak netleştirdi. "Regis'e giden yol kiralık katilden geçiyor," dedi. "Entreri bu işi kesin ayarlamıştır. Garumn Geçidi'ndeki uçurumda söylediklerini duydunuz. Entreri, onunla yüzleşmeden önce Regis'i bulmamıza izin vermeyecektir."

Cattibrie, Drowun mantığını çürütemezdi. Mithril Salonu'nda, Entreri, Regis'i onlardan kaçırdığında Drizzt'in onu takip etmesi için büyük zahmetlere katlanmıştı. Sanki Regis'i yakalaması sadece Drizzt'e karşı oynadığı oyunun bir parçasıymış gibi.

"Nereden başlasak?" diye pufladı Bruenor sinir bozuk-luğuyla. Sokağın daha sessiz sakin olacağını ve önlerinde bekleyen görevi yapabilmeleri için onlara daha iyi fırsatlar sunacağını düşünmüştü. Hatta işlerini hemen bu gece halledebileceklerini umuyordu.

"Tam durduğumuz yerden," diye yanıtladı Drizzt, Bruenor'u hayretler içinde bırakarak.

"Sokağın kokusuna alışın," diye açıkladı Drow. "Etraftaki insanların hareketlerini izleyin ve seslerini dinleyin. Zihninizi yaklaşmakta olan şeye hazırlayın."

"Zaman, elf!" diye kızdı Bruenor. "Kalbim bana, biz bu leş kokulu sokağı koklarken Gümbürgöbek'in sırtına bir kamçı daha yediğini söylüyor!"

"Entreri'yi aramamız gerekmiyor," diye araya girdi Wulfgar, Drizzt'in düşündüğü şeyi düşünerek. "Kiralık katil bizi bulacaktır."

Sanki Wulfgar'ın dediği şey onlara çevrelerindeki tehlikeleri bir anda hatırlatmışçasına, dördü birden içlerine kapanık muhabbetlerinden sıyrılıp etraflarına bakındı ve sokaktaki kalabalığı izledi. Her bir köşeden onlara sinsice bakan karanlık gözler vardı; yanlarından ağır adımlarla yürüyüp geçen herkes onlara yan gözle bakışlar fırlatıyordu. Calimport yabancılara alışıktı -ne de olsa bir ticaret limanıydı— ama bu dört maceracı, Diyarlar'daki her şehirde açıkça göze batardı. Tehlikeye açık olduklarını fark eden Drizzt grubun hareket etmesine karar verdi. Haydutlar Bulvarı boyunca yürümeye başladı ve diğerlerine de peşinden gelmelerini işaret etti.

Fakat, oluşturdukları sıranın en gerisinde duran Wulfgar daha bir adım atamadan önce Tüküren Deve Hanı'nın gölgelerinden çocuksu bir ses onlara seslendi. "Hey," diyerek eliyle onlara işaret etti, "ipucu mu arıyorsunuz?"

Hiçbir şey anlamayan Wulfgar, gölgelere biraz daha yaklaştı ve karanlığın içine baktı. Dondon oradaydı. Genç ve bakımsız bir erkek insan çocuğu gibi görünüyordu. "Ne var?" diye sordu Bruenor, Wulfgar'ın yanına gelerek. Wulfgar köşe başını işaret etti.

"Ne var?" diye sordu yine Bruenor, bu sefer gölgeler içindeki minik surete hitap ederek. "İpucu mu arıyorsunuz?" diye tekrarladı Dondon, karanlıktan ışığa çıkarak.

"Pöh!" diye homurdandı Bruenor, elini sallayarak. "Sadece bir çocukmuş. Haydi kaybol bakalım, ufaklık. Oyun oynayacak zamanımız yok!" Wulfgar'ın kolunu tuttu ve arkasını döndü.

"Size bir şeyler ayarlayabilirim," diye seslendi Dondon onların ardından.

Bruenor, yanında Wulfgar ile birlikte dosdoğru yürümeye devam etti. Ama şimdi de, yol arkadaşlarının geride kaldığını fark eden ve küçük çocuğun son sözlerini işiten Drizzt durmuştu.

"Sadece bir çocuk!" diye açıkladı Bruenor, drowa doğru yaklaşırken.

"Bir sokak çocuğu," diye düzeltti Drizzt, Bruenor Wulfgar'ın yanından dolaşıp çocuğa doğru geri giderken, "pek az şeyi kaçıran gözler ve kulaklara sahip bir çocuk."

"Bize nasıl bir şeyler ayarlayabilirsin?" diye fısılda Drizzt, Dondon'a, binaya doğru yaklaşıp meraklı kalabalığı orta yerinden uzaklaşırken.

Dondon omuz silkti. "Çalınacak çok şey var; bug~ şehre bir sürü tüccar rreldi. Siz ne arıyorsunuz ki?"

Bruenor, Wulfgar ve Cattibrie, Drizzt ile çocuğu etrafında bir koruma kalkanı oluşturdular. Gözleriyle dışarıy sokakları izliyorlardı ama kulaklarını aniden epey ilginçleşen muhabbete çevirmişlerdi.

Drizzt yere çömeldi ve bulvarın sonuna doğru bakarak çocuğun da gözlerini oraya çevirmesini sağladı.

"Pook'un evi," diye belirtti Dondon kayıtsızca"

"Calimport'taki en sağlam binadır."

"Ama zayıf yönleri de vardır," diyerek çocuğu konuşmaya teşvik etti Drizzt.

"Hepsinin vardır," diye yanıtladı Dondon sakince, sokaklarda hayatta kalmayı başaran ukala bir çocuk rolünü mükemmel bir şekilde sergileyerek.

"Hiç orada bulundun mu?"

"Belki de bulunmuşumdur."

"Hiç yüz altın sikkeyi bir arada gördün mü?"

Dondon gözleri parlamış gibi yaptı ve vücudunun ağrıdığını kasten, manalı bir şekilde bir ayağından diğerine verdi. "Onu odaya çıkaralım," dedi Cattibrie. "Burada çok fazla ilgi çekiyoruz." Dondon bunu hemen kabul etti fakat Drizzt'e buz gibi bir uyarı bakışı fırlatarak şöyle bildirdi, "Yüze kadar sayabilirim!"

Odaya geri döndüklerinde, buçukluk lonca binasına arka taraftan açılan gizli yolu anlatırken Drizzt ile Bruenor buçukluğa sikkeler verip durdular. "Hatta hırsızlar bile," diye ilan etti Dondon, "bu yolu bilmiyor!"

Dostlar detayları duymaya hevesli bir şekilde bir araya toplandılar.

Dondon bütün bu operasyonun çok kolaymış gibi görünmesini sağladı. Aşırı kolay.

Drizzt ayağa kalktı ve arkasını dönerek gülümsemesini muhbirden sakladı. Daha biraz önce Entreri'nin irtibata geçeceği konusunda konuşmuyorlar mıydı? Bu bilgi küpü çocuğun onlara yol göstermek için gelişinden henüz birkaç dakika önce hem de.

"Wulfgar, onun pabuç'arını çıkart," dedi Drizzt. Uç dostu merak içinde ona doğru döndü.

Fakat Dondon sandalyesinde kıpırdandı.

"Pabuçları," dedi Drizzt yeniden, arkasını dönüp Dondon'un ayaklarını işaret ederek. Uzun süredir bir buçukluğun dostu olan Bruenor, Drowun aklındakini anladı ve Wulfgar'ı beklemeden harekete geçti. Cüce, Dondon'un sol çizmesini yakaladı ve çekerek çıkarttı. Ayağın üzerinde duran gür bir kıl yumağını gözler önüne serdi -bu bir buçukluk ayağıydı. Dondon çaresizce omuz silkti ve sandalyesine geri gömüldü. Bu buluşma, tam da Entreri'nin önceden tahmin ettiği gibi gidiyordu.

"Bize bir şeyler ayarlayabileceğini söylemişti," diye belirtti Cattibrie iğneleyici bir sesle, Dondon'un önceki sözlerini çarpıtıp kötü bir mana çıkartarak.

"Seni kim yolladı?" diye sordu Bruenor. "Entreri," diye yanıtladı Wulfgar, Dondon'un yerine. "Entreri için çalışıyor ve bizi bir tuzağın içine sürüklemek için gönderildi." Wulfgar, Dondon'un üzerine doğru eğildi ve koca cüssesiyle mum ışığını kararttı. Bruenor barbarı bir kenara itti ve onun yerine geçti. Çocuksu bakışlarıyla Wulfgar, sivri bir burna, kızıl sakallara, ateşten gözlere ve ezilmiş bir miğfere sahip olan cüce savaşçı kadar etkileyici olamazdı. "Bak bakalım, seni gidi küçük üçkağıtçı," diye Dondon'un yüzüne doğru hırladı Bruenor. "Şimdi söz konusu olan senin o kokuşmuş dilin! Eğer yalan konuşursan dilini kesip çıkartacağım!"

Dondon'un beti benzi attı -bu konuda pek rol yaptığı söylenemezdi— ve buçukluk gözle görülür bir şekilde titremeye başladı.

"Sakin ol," dedi Cattibrie, Bruenor'a, bu sefer daha ılımlı bir rol oynayarak. "Ufaklığı yeterince korkuttun zaten."

Bruenor kızı geriye doğru itti ve Dondon görmeden ona göz kırpabilecek kadar arkasını döndü. "Korkuttum mu?" diye şaşırmış gibi yaptı cüce. Baltasını kaldırıp omzuna koydu. "Aklımda onu korkutmaktan daha başka planlar var!"

"Bekle! Bekle!" diye yalvardı Dondon, sadece bir buçukluğun yapabileceği şekilde sızlanarak. "Ben sadece kiralık katilin bana yapmamı söylediği ve yapmam için para verdiği işi yapıyordum."

"Entreri'yi tanıyorsun yani?" diye sordu Wulfgar. "Entreri'yi herkes tanır," diye yanıtladı Dondon. "Ve Calimport'ta, herkes Entreri'nin emirlerine itaat eder!" "Entreri'yi boş ver şimdi!" diye hırladı Bruenor, bir kez daha buçukluğun yüzüne doğru eğilerek. "Baltam onun sana zarar vermesini engeller."

"Entreri'yi öldürebileceğini mi düşünüyorsun yani?" diye yapıştırdı cevabı Dondon, Bruenor'un iddiasındaki gerçeklik payını bildiği halde.

"Entreri bir cesedi bile incitemez," diye yanıtladı Bruenor sertçe. "Baltam onun kafasını kopartacak!"

"Onun istediği sensin," dedi Dondon, Drizzt'e, ortamı sakinleştirmeye çalışarak.

Drizzt başıyla onayladı ama sessiz kaldı. Onun bu davranışı, en az bu garip görüşme kadar garipti.

"Ben taraf tutmam," diye Bruenor'a yalvardı Dondon, Drizzt'ten pek bir şey çıkmadığını görünce. "Sadece hayatta kalabilmek için yapmam gerekeni yapıyorum."

"Ve hayatta kalabilmek için, bize içeri giden yolu söyleyeceksin," dedi Bruenor. "Güvenli yolu."

"O bina bir kale mübarek," diyerek omuz silkti Dondon. "Hiçbir yol güvenli değil ki." Bruenor çatık kaşları daha da çatılarak ona yaklaşmaya başladı.

"Ama eğer deneyecek olsaydım," diye hızla konuştu buçukluk, "lağım yolundan girmeyi denerdim."

Bruenor dostlarına baktı.

"Doğru gibi görünüyor," diye belirtti Wulfgar. Drizzt bir süre daha buçukluğu inceledi ve Dondon'un fıldır fıldır dönen gözlerinde bir ipucu aradı. "Doğru söylüyor," dedi drow en sonunda. "Demek kellesini kurtardı," dedi Cattibrie, "Peki onu ne yapacağız? Yanımızda mı götüreceğiz?"

"Evet," dedi Bruenor, şeytani bir bakış atarak. "Başı o çekecek!"

"Hayır," diye yanıtladı Drizzt, dostlarını hayretler içinde bırakarak. "Buçukluk istediğimizi yaptı. Bırakın gitsin." "Dosdoğru gidip Entreri'ye neler olduğunu anlatıversin diye mi?" dedi Wulfgar.

"Entreri anlamaz," diye yanıtladı Drizzt. Dondon'un gözlerine baktı ve onun sergilediği oyun içinde oyun hilesini anladığına dair hiçbir ipucu vermedi. "Ayrıca affetmez de."

"İçimden bir ses onu yanımıza alalım diyor," diye belirtti Bruenor. "Bırakın gitsin," dedi Drizzt sakince. "Bana güvenin."

Bruenor homurdandı, baltasını omzundan indirdi ve kapıyı açmak için ilerlerken söylenip durdu. Wulfgar ile Cattibrie birbirilerine endişe dolu bakışlar fırlattılar ama yoldan çekildiler.

Dondon hiç tereddüt etmedi fakat buçukluk kapıya vardığında Bruenor yolunu kesti. "Eğer yüzünü bir kez daha görürsem," diye tehdit etmeye başladı cüce, "ya da yüzüne taktığın herhangi bir maskeyi, seni ikiye bölerim!"

Dondon hızla yanından geçti, gözlerini tehlikeli cüceden hiç ayırmadan geri geri dışarı çıktı sonra hızla koridor boyunca koşturdu. Bu arada Entreri'nin bu karşılaşmayı nasıl da iyi tarif ettiğine ve kiralık katilin bu dostları, özellikle de drowu nasıl da iyi tanıdığına hayret ederek kafasını sallıyordu.

Bu görüşmenin altında yatan gerçekleri tahmin eden Drizzt, Bruenor'un son tehdidinin o kurnaz buçukluk üzerinde pek etkisi olmadığını biliyordu. Dondon onlara iki yalanı da tek bir açık bile vermeden söylemiş ve yutturmuştu.

Ama hâlâ kaşları çatık duran Bruenor odaya geri döndüğünde Drizzt onu tebrik ederek başını salladı. Çünkü drow biliyordu ki bu tehdit, başka hiçbir işe yaramasa bile, Bruenor'un kendisini daha güvende hissetmesini sağlamıştı.

Drizzt'in tavsiyesine uydular ve biraz uyumak için yataklarına çekildiler. Sokaklarda bunca kalabalık varken göze çarpmadan lağım ızgaralarının birinden aşağı inmeleri imkansızdı. Ama gece sona erince bu kalabalık muhtemelen azalacaktı ve kapıdaki muhafızlar da gecenin tehlikeli haydutları değil sıcak gündüz vaktinin sıradan köylüleri olacaktı.

Sadece Drizzt uyumadı. Sırtını odanın kapısına yaslayıp oturdu. Herhangi biri odaya yaklaşıyor mu diye dışarıyı dinledi ve dostlarının ritmik nefes alış verişlerini kullanarak meditasyon yaptı. Boynunda asılı duran maskeye baktı. Ne kadar basit bir yalandı. Ve onu kullanarak bütün" dünyada serbestçe dolaşabilirdi.

Ama o zaman kendisini kandırmış olmaz mıydı? Kendisi hakkındaki gerçeği reddederek nasıl özgür olabilirdi ki?

Odadaki tek yatağa yığılıp kalmış, huzur içinde uyumakta olan Cattibrie'a baktı ve gülümsedi. Hakikaten de masumiyette bilgelik; lekelenmemiş, idealist dünya görüşlerinde gerçeklik payı vardı.

Onu hayal kırıklığına uğratamazdı. Drizzt dışarıdaki karanlığın daha da koyulaştığını hissetti. Ay batmıştı. Odanın penceresine doğru ilerledi ve gizlice sokağa baktı. Hâlâ gecenin sakinleri sokakta dolaşıyordu ama şimdi

sayıları azalmıştı ve gecenin sonu yaklaşmaktaydı. Drizzt yol arkadaşlarını uyandırdı; daha fazla gecikemezlerdi. Gerinerek yorgunluklarını bir kenara attılar, eşyalarını kontrol ettiler ve tekrar sokağa çıktılar.

Haydutlar Bulvarında birkaç demir lağım ızgarası vardı. Izgaralar, şehri nadir ama şiddetli yağmur fırtınalarının ani sel sularından korumaktan çok, pis şeyleri aşağıdaki lağımların içinde tutmak için tasarlanmış gibiydi. Dostlar kaldıkları hanın yanındaki ara sokakta duran bir lağım ızgarasını seçtiler. Burası ana sokağın dışındaydı ama muhtemelen fazla sorun yaşamadan yer altında yollarını bulabilecek kadar lonca binasına yakındı.

"Oğlan bunu kaldırabilir," diye belirtti Bruenor, Wulfgar'a mazgalı işaret ederek. Wulfgar yere eğildi ve demir ızgarayı yakaladı.

"Henüz değil," diye fısıldadı Drizzt, etrafta şüpheli gözler var mı yok mu kontrol ederken. Cattibrie'a sokağın sonuna, Haydutlar Bulvarı tarafına doğru gitmesini işaret etti ve kendisi de sokağın daha karanlık olan kısmına ilerledi. Her şeyin güvenli olduğu konusunda tatmin olunca Bruenor'a işaret verdi. Cüce Cattibrie'a baktı, kız da başıyla onayladı.

"Kaldır bakalım, evlat," dedi Bruenor, "ve sessiz ol!"

Wulfgar demiri sıkıca kavradı ve dengesini korumak için derin bir nefes aldı. Demire asılınca kan hücumuna uğrayan geniş kolları kıpkırmızı kesildi ve ağzından bir homurtu çıktı. Yine de lağım ızgarası onun gücüne direniyordu.

Wulfgar gözlerine inanamayarak Bruenor'a baktı. Sonra daha da güçlü asıldı, bu sefer yüzü kıpkırmızı oldu. Lağım ızgarası itiraz içinde inledi ama yerden sadece birkaç santim yükseldi.

"Kesinlikle bir şey onu yerinde tutuyor," dedi Bruenor, incelemek için yere doğru eğilerek.

Kırılan zincirden çıkan bir çınlama sesi, ızgara serbest kalır ve Wulfgar'ı geriye doğru devirirken cücenin duyabildiği tek uyarı sinyaliydi. Demir ızgara Bruenor'un alnına çarptı, miğferini başından düşürdü ve kıç üstü yere

oturmasını sağladı. Hâlâ ızgarayı tutmakta olan Wulfgar, hanın duvarına yüksek bir ses çıkartarak çarptı.

"Seni lanet, ahmak beyinli... " diye homurdanmaya başladı Bruenor ama yardımına koşan

Drizzt ve Cattibrie, görevlerinin gizlilik içerdiğini çabucak ona hatırlattılar.

"Neden lağım ızgarasını zincirlemişler ki?" diye sordu Cattibrie.

Wulfgar üzerindeki toz toprağı silkeledi.

"Hem de içeriden," diye ekledi. "Görünüşe göre aşağıdaki bazı kimseler şehri dışarıda tutmak istiyor."

"Pek yakında öğreneceğiz," diye belirtti Drizzt. Açık deliğin yanına çömeldi ve bacaklarını aşağı sarkıttı. "Bir meşale hazırlayın," dedi. "Eğer her şey yolundaysa size sesleneceğim."

Cattibrie, Drowun gözlerindeki heves dolu parıltıyı gördü ve ona endişeyle baktı.

"Regis için," diye temin etti onu Drizzt, "ve sadece Regis için." Sonra karanlığın içinde kaybolup gitti. Anayurdunun ışıksız tünellerindeki gibi karanlığın içindeydi yine.

Diğer üçü, o yere indiğinde su sıçrama sesi duydular. Sonra etraf sessizleşti. Endişe içinde epey bir süre geçti. "Meşaleyi yak," diye fısıldadı Bruenor, Wulfgar'a. Cattibrie onu durdurmak için Wulfgar'ın kolunu kavradı. "Ona güvenin," dedi Bruenor'a. "Çok zaman geçti," diye mırıldandı cüce. "Her yer çok sessiz."

Cattibrie bir anlığına daha Wulfgar'ın kolunu tuttu, tam o sırada Drizzt'in hafif sesi kulaklarına geldi. "Temiz," dedi Drow. "Çabucak aşağı gelin."

Bruenor meşaleyi Wulfgar'ın elinden aldı. "Sen en son in," dedi, "ve ızgarayı ardından kapat. Nereye gittiğimizi bütün dünyaya haber vermenin alemi yok!"

Meşale ışığı lağım kanalını aydınlattığında yol arkadaşlarının fark ettikleri ilk şey ızgarayı yerinde tutan zincir oldu. Hiç şüphe götürmez bir şekilde yeniydi ve duvarın üzerine konuşlandırılmış olan bir kilit kutusuna takılmıştı. "Sanırım yalnız değiliz," diye fısıldadı Bruenor. Cücenin rahatsızlığını paylaşan Drizzt etrafına bakındı. Maskeyi yüzünden çıkarttı ve bir Drowa uygun olan bu karanlık ortamda tekrar kendisi oldu. "Başı ben çekeceğim," dedi, "Işığın dışında olacağım. Siz de hazır olun." Tünelin merkezinden yavaşça akan pis suyun kenarından sessizce yürüyerek hızla ilerledi.

Onun ardından elinde meşale olan Bruenor, arkasından da sırasıyla Cattibrie ile Wulfgar geliyordu. Kafasını yapış yapış lağım tavanından korumak için barbarın eğilmesi gerekiyordu. Garip ışığı gören sıçanlar viyaklıyor ve dostların yollarından kaçıyor, daha karanlık yaratıklar ise sessizce suyun altına gizleniyordu. Tünel bir o yana bir bu yana kıvrılıyor ve birkaç metrede bir önlerine çıkan yan geçitler bir labirent oluşturuyordu. Damlayan su sesi sadece bu kargaşayı daha da kötü kılmaya yarıyordu. Dostlar ilerledikçe su sesi daha yüksek duyulmaya ve sonra yolun öteki tarafından daha da yüksek gelmeye başladı. Bruenor bu oyalayıcı şeyleri silkeleyip zihninden attı, pisliği görmezden ve leş kokuyu duymazdan geldi. Sadece meşale ışığının aydınlatmadığı mesafeden gidip bir o yana bir bu yana hızla geçerek ilerleyen karanlık sureti takip etmeye yoğunlaştı. Epey kafa karıştırıcı, çok köşeli bir kesişim yerini geçti ve o karanlık sureti aniden yan tarafında gördü. Takip etmek için dönerken Drizzt'in hâlâ önde bir yerde olması gerektiğini anladı. "Hazır olun!" diye seslendi Bruenor, meşaleyi kuru bir yere fırlatıp baltasını ve kalkanını eline alırken. Onun tetikte oluşu hepsinin hayatını kurtardı. Zira sadece bir saniye sonra yan tünelden bir değil, iki tane pelerinli suret çıkıverdi. Suretler kılıçlarını kaldırmışlardı ve keskin dişleri, fare bıyıklarının altında parıldıyordu.

İnsan boyundaydılar. İnsan elbiseleri giyiyor ve kılıç tutuyorlardı. Şekil değiştirmedikleri zamanlarda gerçekten de insanlardı ve her zaman bu denli berbat değillerdi. Ama ayın gökte parlak olduğu gecelerde bu karanlık şekli alır ve likantropik kimliklerine bürünürlerdi. İnsan gibi hareket ediyorlardı ama lağım farelerinin bazı özelliklerine sahiplerdi -uzamış bir burna, kahverengi, diken diken bir kürke ve pembe bir kuyruğa.

İlk atışı, Bruenor'un miğferinin üzerinden nişan alan Cattibrie yaptı. Ölümcül okunun gümüş parıltısı yan tüneli bir yıldırım gibi aydınlattı ve dostlara doğru yaklaşmakta olan daha birçok tehditkar sureti gözler önüne serdi.

Arkasında duyduğu şapırtılar Wulfgar'ın hızla dönmesini ve kendisini üzerine doğru hücum eden bir sıçanadam güruhuyla yüz yüze bulmasını sağladı. Ayaklarını elinden geldiğince çamura sapladı ve Aegis-fang'i dövüş için hazırladı. "Bize pusu kurmuşlardı, elf!" diye haykırdı Bruenor. Drizzt de çoktan bu sonuca varmıştı zaten. Cücenin ilk haykırışını duyduğunda, karanlığı kendi avantajına kullanabilmek için meşale ışığından daha uzağa sıvışmıştı. Bir dönemeci döndüğünde karşısına iki suret çıkıverdi. Ve daha Parıltı'nın ışığı onların kürklü alınlarını aydınlatmadan önce bu suretlerin berbat doğalarını anladı.

Fakat sıçanadamlar, karşılarında hazır duran şeyi kesinlikle görmeyi beklemiyorlardı. Belki de şaşırmalarının sebebi düşmanlarının hepsinin meşale ışığının olduğu yerde bulunduğunu düşünmeleriydi. Ama gafil avlanmalarını sağlayan şeyin bir drow elfinin kara derisi olması daha muhtemeldi.

Drizzt bu fırsatı kaçırmadı, daha onlar şoku atlatamadan önce ikisini de hızlı hamlelerle kesip biçti. Drow sonra yeniden karanlığa karıştı ve pusucuları pusuya düşürmek için geri gitmenin bir yolunu aradı.

Wulfgar, Aegis-fang'i bir o yana bir bu yana savurarak düşmanlarını kontrol altında tutuyordu. Çekiç çok fazla yaklaşmaya cüret eden her sıçanadamı bir kenara savuruyor ve çizdiği her bir yayı tamamladığında lağım duvarlarındaki pislik tabakalarını kırıp döküyordu. Ama sıçanadamlar kudretli barbarın gücünü anlamış ve ona daha az hevesle saldırmaya başlamış olsa bile, Wulfgar'ın başarabileceği en iyi şey bir beraberlik durumu, koca kollarında enerji kaldığı sürece sürdürebileceği bir eşitlik idi.

Wulfgar'ın gerisinde savaşan Bruenor ile Cattibrie'ın şansı daha iyiydi. Cattibrie'ın büyülü yayı -cücenin kafasının üzerinden oklar yağdırarak— yaklaşan sıçanadam saflarını büyük bir kısmını yok ediyordu. Ve Bruenor'a yaklaşabilen az sayıda düşman ise, cücenin ardındaki kadından gelen

ölümcül oklardan kaçmak için dengelerini yitirmiş bir şekilde koşturuyor ve cüce için kolay lokma oluyorlardı.

Ama düşmanın sayısı dostlar için kesinlikle çok fazlaydı ve tek bir hatanın bile onlara pahalıya patlayacağını biliyorlardı.

Tıslayan ve etrafa tükürükler saçan sıçanadamlar Wulfgar'ın önünden kaçtılar. Daha iyi neticeli bir dövüş çıkarması gerektiğini fark eden barbar ilerlemeye başladı.

Sıçanadamlar aniden saflarını ayırdılar. Ve Wulfgar, tünelin içinde, meşale ışığının hemen ötesinde duran bir tanesinin ağır bir arbalet yayını kaldırıp ateş ettiğini gördü.

İri adam içgüdüsel olarak sırtını duvara yapıştırdı ve büyük okun yolundan kaçmayı başarabilecek kadar çevik davrandı. Ama onun ardında duran ve yüzü öbür tarafa dönük olan Cattibrie yaklaşan oku göremedi.

Cattibrie ani, iç kavuran bir acı patlaması yaşadı, sonra kafasının yan tarafından aşağı doğru akan kanın sıcaklığını hissetti. Gözleri hızla karardı ve Cattibrie devrilerek duvara çarptı.

Drizzt, karanlık tüneller arasında ölüm kadar sessiz bir şekilde dolaşıyordu. Parlak ışığından kaçınmak için Parıltı'yı kınının içinde tutuyordu ve diğer büyülü palası elindeydi. Bir labirentin içindeydi fakat yolunu dostlarıyla yeniden bir araya gelebilecek kadar iyi bulabileceğini düşünüyordu. Ama seçtiği her tünelin diğer ucu, dövüşe katılmak için ilerleyen diğer bir sürü sıçanadamın meşale ışıklarıyla aydınlanıyordu.

Karanlık, gizlenmeyi iyi bilen Drowun kendisini saklamasına kesinlikle yetiyordu. Fakat Drizzt, hareketlerinin izlendiği, hatta tahmin edildiği gibi rahatsız edici bir hisse kapılmıştı. Etrafında düzinelerce tünel geçidi vardı ama döndüğü her köşe başında sıçanadamlar belirdiği için seçenekleri git gide azalıyordu. Attığı her adımla birlikte dostlarına doğru çizdiği dairenin çapı genişliyordu fakat Drizzt ilerlemekten başka hiçbir seçeneğinin olmadığını çabucak anlamıştı.

Drow'u takip eden sıçanadamlar, onun ardında kalan ana tüneli doldurmuşlardı.

Drizzt karanlık bir oyuğun gölgeleri içinde durdu, kat ettiği mesafeyi gözden geçirerek ve şimdi arkasındaki geçitlerin meşale ışığıyla aydınlandığını görerek etrafındaki alanı inceledi.

Görünüşe göre, ilk başta tahmin ettiği kadar fazla sıçanadam yoktu; her dönemeçte belirenler ise önceki tünellerden gelen grupların aynısıydı. Drowa paralel olarak ilerliyor ve Drizzt her bir tünelin ucuna geldiğinde köşeyi dönüp karşısına çıkıyorlardı.

Ama sıçanadam sayılarının ne kadar olduğunu anlaması Drizzt'in içini pek rahatlatmadı.

Çünkü artık şüpheleri doğrulanmıştı. Bir yere doğru kasten sürülüyordu.

Wulfgar arkasını döndü ve yere yığılan aşkına, biricik Cattibrie'ına baktı. Ama sıçanadamlar anında üzerine saldırdılar. Şimdi kudretli barbarı harekete geçiren şey hiddetti. Düşmanlarının safları arasına hışımla daldı. Savaş çekiciyle kemik kıracak güçte darbeler savurarak rakiplerinin kafalarını ezip parçaladı. Bazen de ondan sıyrılıp yanına kadar gelenleri kolunu uzatıp çıplak eliyle boyunlarını kırmak suretiyle öldürdü. Sıçanadamlar karşılık olarak birkaç kılıç darbesi vurmayı başardı ama küçük kesikler ve hafif yaralar hiddetten küplere binmiş barbarı yavaşlatamazdı.

Hücum ederken yere düşenleri çiğneyerek, ölmekte olan düşmanlarını çizmeli topuklarıyla ezerek geçti. Diğer sıçanadamlar yolundan kaçabilmek için dehşet içinde koşturdular. Düşman safının sonunda, arbaleti kullanan kişi silahını yeniden doldurdu -ki bu iş, yaklaşmakta olan barbardan gözlerini ayıramadığı için zorlaşmış, hatta kudretli adamın o andaki hedefinin kendisi olduğunu bildiği için bir kat daha güçleşmişti. Önündeki sıçanadam safları epey azalmış olan Bruenor'un, Cattibrie ile ilgilenmeye daha fazla zamanı vardı. Genç kadının üzerine doğru eğildi. Kızın kestane rengi gür saçını -ki şimdi kanla ıslandığı için daha da katılaşmıştı— onun solgun yüzünden yana doğru tararken cücenin suratı kül gibiydi.

Fakat Cattibrie, kafasını kaldırdı ve afallamış gözlerle ona baktı. "Bir santim daha yana gelseydi hayatım sona ermişti," dedi göz kırpıp gülümseyerek.

Bruenor yarayı incelemek için debelendi ve kızının doğru söylediğini fark edip rahatladı.

Büyük ok kafasının yanını fena halde kesmiş ama sadece sıyırıp geçmişti.

"Ben iyiyim," diye ısrar etti Cattibrie, ayağa kalkmak için davranarak.

Bruenor onu geri yatırdı. "Henüz değil," diye fısıldadı. "Dövüş daha bitmedi," diye yanıtladı Cattibrie, hâlâ ayaklarını yere basıp kalkmaya çalışarak. Bruenor kıza tünelin sonuna, yani Wulfgar'a ve etrafında yığınlar haline gelen cesetlere bakmasını işaret etti.

"Bu bizim tek şansımız," diye kıkırdadı. "Bırak da oğlan senin öldüğünü düşünsün."

Cattibrie gördüğü sahne karşısında hayretler içinde dudağını ısırdı. Bir düzine sıçanadam yere serilmişti ve Wulfgar hâlâ yolunu darmadağın ederek açıyor, önünden kaçamayacak kadar bahtsız olanları çekiciyle sağa sola fırlatıyordu.

Sonra diğer yönden gelen bir ses Cattibrie'ın ilgisini çekti. Kızın yayı çalışmadığı için ön taraftaki sıçanadamlar geri dönmüştü.

"Onlar benim," dedi Bruenor kıza. "Sen yerde kal!"

"Eğer başın derde girerse—"

"Eğer sana ihtiyacım olursa yanımda ol," diye onunla hemfikir oldu Bruenor, "ama şimdilik yerde kal! Çocuğa uğrunda dövüşeceği bir şeyler ver!"

Drizzt geldiği yere doğru geri gitmeye çalıştı ama sıçanadamlar diğer bütün tünelleri çabucak kapattılar. Kısa süre sonra tek seçeneği kaldı;

gitmeyi umduğu yolun tam aksi yönünde ilerleyen geniş ve kuru bir geçit tünel.

Sıçanadamlar hızla ona yaklaşıyordu ve ana tünele çıkınca onlarla birkaç ayrı yönden savaşmak zorunda kalacaktı. Geçit tünele daldı ve sırtını duvara dayadı.

İki tane sıçanadam tünel girişine geldi ve karanlığın içine baktı. Sonra da, elinde meşale tutan üçüncü bir sıçanadamı yanlarına çağırdılar. Karşılarında buldukları ışık, bir meşaleden yayılan sarımsı aydınlık değil, kınından çıkan Parıltı'nın mavi ışığıydı. Savunma amacıyla silahlarını kaldıramadan önce Drizzt enselerine bindi. Kılıçlarından birini sıçanadamlardan birinin göğsüne sapladı ve diğer palasını başka bir düşmanın boyuna doğru savurdu.

Onlar düşerken, arkadan gelen meşale ışığı etrafı aydınlattı ve iki kılıcından da kan damlayan Drow'u gözler önüne serdi. En yakındaki sıçanadamlar feryat ettiler; hatta bazıları silahlarını yere fırlatıp kaçtı. Ama çok daha fazlası gelip civardaki bütün tünel girişlerini kestiler ve bariz olan sayı avantajı, kısa süre içinde sıçanadamlara cesaret verdi. Yavaşça, attıkları her adımda birbirilerinden destek bekleyerek Drizzt'e yaklaştılar. Drizzt belli bir grup seçip onlara hücum etmeyi, saflarını yararak açmayı ve bu daire şeklindeki tuzağın dışına çıkmayı düşündü. Ama sıçanadamlar her tünelde en az iki, bazılarında üç, hatta dört sıra halindeydi. Becerisi ve çevikliğine rağmen Drizzt, safları arkasından gelecek saldırılardan kaçabilecek kadar çabuk yaramazdı. Çabucak ara geçide geri gitti ve tünel girişine bir karanlık küresi yerleştirdi, sonra kürenin ötesine doğru koşup savaşa hazır bir şekilde bekledi.

Drizzt tünelin içine geri girdiğinde daha da hızlı ilerlemeye başlayan sıçanadamlar, ötesini göremedikleri bir karanlıkla karartılmış olan alana geldiklerinde kalakaldılar. İlk başta meşalelerinin söndüğünü düşündüler ama karanlık o kadar yoğundu ki bunun Drowun yaptığı bir büyü olduğunu kısa sürede anladılar. Ana tünele çıkıp yeniden saf oluşturdular ve ihtiyatla ara geçide geri girdiler.

Geceye alışkın gözlerine rağmen Drizzt bile, kendi katran karası büyüsünün ardını göremiyordu. Ama diğer tarafta hazır bir şekilde bekleyen

Drow, karanlığın içinden iki ayrı kılıç ucunun çıkmakta olduğunu gördü ve onların ardından sıçanadamların geleceğini anladı. Drow saldırdığında sıçanadamlar daha karanlık küresinin içinden çıkmamıştı. Drizzt düşmanlarının kılıçlarını iki yana savuşturduktan sonra darbelerinin açısını ters döndürerek palalarını kolları uzandığınca savurdu ve sıçanadamların vücutlarına isabet ettirdi. Kopan ıstırap dolu feryatlar diğer sıçanadamların ana koridora doğru hızla geri kaçışmasını sağladı ve Drizzt'e durumunun ne olduğunu düşünüp taşınmak için biraz daha zaman kazandırdı.

Hiddetli dev adamdan çılgınlar gibi kaçan son iki yoldaşı da onu bir kenara ittiği zaman arbalet okçusu zamanının dolduğunu anlayıverdi. En sonunda büyük oku yerine takmış ve yayını da havaya kaldırmıştı.

Ama Wulfgar çok yakındaydı. Barbar arbalet yayını kavradı ve çekerek sıçanadamın ellerinden öyle bir hızla aldı ki silah duvara çarptığı zaman kırılıverdi. Sıçanadam kaçmaya çalıştı ama Wulfgar'ın delip geçen bakışlarının yoğunluğu onun olduğu yerde donakalmasına sebep oldu. Wulfgar'ın Aegis-fang'i iki eliyle birden sıkıca kavrayışını dehşetle izledi. Wulfgar'ın darbesi inanılmaz derecede hızlıydı. Sıçanadam, öldürücü darbenin inip inmediğini anlayamadı bile. Sadece kafasının üzerinde ani bir patlama hissetti. Yer hızla onu kucakladı; daha pisliğin içine yığılmadan önce ölmüştü. Gözleri yaşlarla dolu olan Wulfgar, tanımlanamaz bir et yığını haline gelene dek sefil yaratığın vücuduna vahşi darbeler indirmeye devam etti.

Kan, pislik ve kirli suyla kaplanmış olan Wulfgar en sonunda bitkinlikle duvara sırtını dayadı. Gözünü döndüren hiddetten kendisini sıyırırken, arkasından gelen dövüş seslerini duydu ve dönüp baktığında Bruenor'un iki sıçanadamla yüzleşmekte olduğunu gördü. Onların ardında ise birkaç tane daha düşman sıralanmıştı.

Ve cücenin ardında Cattibrie hâlâ kıpırtısız yatıyordu. Bu görüntü Wulfgar'ın içindeki bütün hiddeti yeniden alevlendirdi. "Tempus!" diye gürleyerek savaş tanrısına seslendi ve tünel boyunca, pisliğin içinde hızla hücuma geçti. Bruenor ile dövüşen sıçanadamlar geriye doğru kaçmaya çalışırken dostlarına takılıp tökezlediler ve cüceye iki tane daha düşmanını kesip biçme şansı verdiler -cüce bu lütfü memnuniyetle kabul etti. Sıçanadamlar tüneller labirentine doğru geri kaçıştılar.

Wulfgar onların peşinden gitmek, hepsini avlamak ve intikamını almak niyetindeydi. Ama Cattibrie ayağa kalkıp onu durdurdu. Barbar şaşkınlık içinde dururken, kız onun göğsüne sokuldu, kollarını boynuna doladı ve onu şimdiye kadar olabileceğini hiç tahmin etmeyeceği kadar büyük bir tutkuyla öptü.

Adam kızı kollarının mesafesinde tuttu ve şaşkınlık içinde kekeleyerek, aval aval ona baktı. Derken yüzünde neşe dolu bir gülümseme belirdi ve diğer bütün duyguları silip süpürdü. Sonra Wulfgar onu tekrar öpmek için kıza sarıldı. Bruenor araya girip onları ayırdı. "Elf n'oolacak?" diye hatırlattı onlara. Şimdi yarı yarıya çamurla kaplanmış ve ışığlf azalmış olan meşaleyi yerden aldı ve tünel boyunca başı çekti. Karşılarına çıkan sayısız yan geçide dönmeye kaybolmaktan korktukları için cesaret edemediler. Onlara neye mal olacak olsa bile ana tünel en kestirme yoldu ve Drizzt'i bulmak için sadece küçük bir hareket görmeyi ya da bir ses duymayı ümit edebilirlerdi. Bunlar yerine bir kapı buldular.

"Lonca mı?" diye fısıldadı Cattibrie.

"Başka ne olabilir ki?" diye yanıtladı Wulfgar. "Sadece bir hırsızın evinde lağıma açılan bir kapı vardır." Kapının üzerinde, gizli bir oyuğun içinde duran Entreri, üç dostu ilgiyle izledi. Bu gecenin erken saatlerinde sıçanadamlar lağımlarda toplanmaya başladıkları zaman bir şeylerin yanlış olduğunu anlamıştı. Entreri sıçanadamların şehre çıkacaklarını ummuştu ama görünüşe göre burada kalmaya niyetlilerdi.

Sonra bu üçü kapının önünde belirivermişti ve drow yanlarında değildi.

Entreri çenesini avucunun içine koydu ve bir sonraki hareketini düşünüp tasarladı.

Bruenor kapıyı ilgiyle inceledi. Kapının üzerinde, bir insanın göz hizası boyunda küçük, ahşap bir kutu çiviyle çakılı duruyordu. Bilmecelerle kaybedecek zamanı olmayan cüce elini uzattı ve kutuyu çekip yuvasından söktü. Sonra ihtiyatla kutunun içine baktı.

Cüce içerdeki şeyi görünce yüzü daha büyük bir şaşkınlıkla buruştu. Omuz silkti ve kutuyu Cattibrie ile Wulfgar'a uzattı.

Wulfgar o kadar da şaşırmamıştı. Daha önce, Baldur Kapısı'ndaki limanda buna benzer bir şey görmüştü. Bu Artemis Entreri'den gelen bir başka hediyeydi -bir buçukluk parmağı daha. "Katil!" diye gürledi ve kapıyı omuzladı. Kapı kırılarak menteşelerinden koptu ve Wulfgar kapıyı önünde bir kalkan gibi tutarak odaya dalıverdi. Daha kapıyı bir kenara atamadan önce ardından gelen bir çarpma sesi duydu ve yaptığı hareketin ne kadar da ahmakça olduğunu anladı. Entreri'nin tuzağının tam ortasına düşmüştü.

Odanın eşiğinden aşağı demir parmaklıklı bir sürme kapı inmiş ve onu Bruenor ile Cattibrie'dan ayırmıştı.

Drizzt'in karanlık küresinin ötesine geri geçen şeyler sıçanadamların uzun mızraklarının uçlarıydı. Drow, en öndeki sıçanadamı devirmeyi başardı ama arkadan gelen grubun baskısı sonucu geri çekilmek zorunda kaldı. Düşmanlarının kılıç savurma saplama darbelerini savunma hareketleriyle engelleyerek geri çekildi. Fakat her ne zaman bir açıklık görse kılıcını hedefe saplamakta çabuk davrandı.

Sonra yayılan bir koku, bütün lağım sisteminin pis kokusunu bile bastırdı. Drowun aklında çok eski anıları canlandıran tatlı bir kokuydu bu. Sıçanadamlar, sanki bu koku onların dövüş isteklerini yenilemişçesine daha da büyük bir hırsla hücum ettiler.

Drizzt hatırladı. Anayurdu Menzoberranzan'da, bazı drow elfleri böyle koku yayan yaratıkları evcil hayvan olarak beslerdi. Bu canavarımsı yaratıklara sundew deniliyordu. Yakına gelen her şeyi kavrayıp eriten bez parçası gibi, yapışkan vantuzlara sahip olan yumru halindeki yaratıklardı.

Şimdi Drizzt her adımda savaş veriyordu. Feci bir ölümle karşılaşmak ya da, belki de, yakalanmak üzere gerçekten de buraya doğru sürülmüştü. Zira bir sundew kurbanlarını pek yavaş yutarlardı ve sadece birkaç sıvı sayesinde vantuzlardan kurtulmak mümkündü.

Drizzt ardından bir ses geldiğini işitti ve omzunun üzerinden geriye baktı. Sundew en fazla üç metre ötedeydi ve yüzlerce yapışkan uzvuyla ona doğru uzanmaktaydı.

Drizzt, şimdiye kadar yaptığı en muhteşem dövüş dansını sergilerken palaları yukarı ve aşağı savruldu, döndü ve kesti. Sıçanadamlar daha ilk darbeyi yediklerini anlayamadan on beş ayrı darbe alıyordu.

Ama o kadar çok sıçanadam vardı ki Drizzt yeri koruyamazdı. Ayrıca sundewin görüntüsü onlara daha da fazl cesaret vermişti.

Drizzt kıpırdanan vantuzların sırtına değdiğini hissetti. Şimdi manevra yapacak kadar yeri yoktu; mızraklar on canavarın içine doğru püskürtecekti.

Drizzt gülümsedi ve gözlerindeki heves dolu ateşle daha da parlak yandı. "Böyle mi bitecekmiş?" diye fısılda yüksek sesle. Aniden kahkaha attı ve bu sıçanadamların afallamasını sağladı.

Drizzt, Parıltı'yı önünden savurarak topukları üzerinde döndü ve sundewin tam kalbine dalıverdi.

-19-

MEŞALELER VE TUZAKLAR

Wulfgar kendisini döşenmemiş, dört köşeli, ahşap bir odada buldu. Duvardaki meşale tutacaklarında iki meşale kısık bir şekilde yanıyor ve demir parmaklıkların tam karşısında duran bir diğer kapıyı gözler önüne seriyordu. Kırık kapıyı bir kenara fırlattı ve dostlarına doğru döndü. "Beni koru," dedi Cattibrie'a fakat kız kendi üzerine düşeni çoktan anlamış ve yayını gerip çoktan odanın öbür tarafındaki kapıya nişan almıştı zaten.

Wulfgar demir parmaklıklı kapıyı kaldırmak için bulunacağı girişim için ellerini ovuşturdu. Gerçekten de ağır bir kapıydı fakat barbar bunun gücünün ötesinde olmadığını düşünüyordu. Demir parmaklıkları sıkıca kavradı ve daha kaldırmayı bile denemeden hayal kırıklığıyla bıraktı.

Parmaklıklar yağlanmıştı.

"Entreri yaptı, yoksa ben de sakallı bir gnomum," diye homurdandı Bruenor. "Oraya tıkıldın kaldın evlat."

"Onu nasıl dışarı çıkartacağız?" diye sordu Cattibrie.

Wulfgar omzunun üzerinden kapalı kapıya baktı. Burada durarak hiçbir şey başaramayacaklarını biliyordu ve yukarıdan düşerek inen demir kapının epey ilgi çekmiş olduğundan korkuyordu -ki bu ilgi sadece dostları için tehlike demek olacaktı.

"Daha da derine gitmeyi düşünüyor olamazsın," diye itiraz etti Cattibrie.

"Başka seçeneğim var mı?" diye yanıtladı Wulfgar. "Belki de orada kapıyı açacak bir kol vardır."

"Bir kiralık katil olması daha muhtemel," diye söylendi Bruenor, "ama bir denemelisin." Wulfgar kapıya doğru ilerlerken Cattibrie yayını sıkıca gerdi. Kapının kulbunu çevirmeyi denedi ama kilitli olduğunu gördü. Arkasını dönüp dostlarına baktı ve omuz silkti, sonra hızla dönüp ağır çizmesiyle tekmeledi. Ahşap titredi, çatlayıp kırıldı ve başka bir odaya açıldı. Bu seferki karanlıktı.

"Bir meşale al," dedi Bruenor ona.

Wulfgar tereddüt etti. Yanlış olan, ya da yanlış kokan bir şeyler vardı. Altıncı hissi, savaşçı içgüdüsü, ona ikinci odayı ilki kadar boş bulamayacağını söylüyordu. Ama gidecek başka bir yeri olmadığından dolayı meşalelere doğru ilerledi.

Odanın içindeki olayla meşgul olan Bruenor ile Cattibrie, tünelin az mesafe ötesinde, duvardaki gizli oyuktan aşağı karanlık bir suretin indiğini

fark etmediler. Entreri önce ikisini halletmeyi düşündü. Onları kolayca ve belki de sessizce temizleyebilirdi ama kiralık katil arkasını döndü ve karanlığın içinde kaybolup gitti. O hedefini çoktan seçmişti.

Rassiter, yan geçidin önünde yatan iki cesedin üzerine doğru eğildi. Sıçan ile insan arası değişim geçirerek can verdikleri için, bir likantropun tadabileceği en acı verici ölümü yaşamışlardı. Bunlar da, tıpkı ana tünelin çok ötesindekiler gibi, bir ustanın kılıcının kesin darbeleriyle kesilip biçilmişlerdi. Eğer cesetler yolu yeterince açık göstermiyor-duysa bile karanlık küresi kesinlikle gösteriyordu. Rassiter tuzağının işe yaradığını düşündü fakat bunun bedeli oldukça yüksek olmuştu.

Duvarın en dibine doğru eğildi ve gizlice ilerledi, diğer tarafa vardığında eski lonca arkadaşlarının cesetlerine takılıp devrilecekti neredeyse.

Birkaç metrede bir dostlarının cesetlerine takılan sıçanadam tünelde yürürken gördüklerine inanamayarak kafasını salladı. Bu usta kılıç adamı kaç tanesini öldürmüştü? "Bir Drow!" Rassiter son dönemeci de döndüğünde aniden gerçeği anlayarak afalladı.Yoldaşlarının cesetleri burada büyük bir yığın halindeydi ama Rassiter cesetlerin ötesine bakıyordu. Önünde gördüğü manzara için böyle bir bedeli seve seve öderdi. Zira şimdi elinde karanlık bir savaşçı vardı, esir bir kara elf! Pook Paşa'nın takdirini kazanacak ve nihai olarak Artemis Entreri'den daha yüksek bir konuma gelecekti.

Geçidin sonunda bine yakın vantuz tarafından etrafı sarılmış olan Drizzt, sessizce sundewe yaslanıp duruyordu. İki palası hâlâ ellerindeydi ama kolları gevşek bir şekilde yandan sarkıyordu, kafası öne doğru devrilmişti ve lavanta renkli gözleri kapalıydı.

Drowun daha ölmemiş olmasını ümit eden sıçanadam ihtiyatla geçidin sonuna doğru ilerledi.

Sirkeyle dolu olan su tulumunu inceledi ve yanında sundewin kıskacını kırıp Drow'u serbest bırakmaya yetecek kadar sirke getirmiş olduğunu umdu. Rassiter feci şekilde bu avı canlı istiyordu.

Öyle olursa Pook bu hediyeyi daha fazla beğenirdi.

Sıçanadam, Drow'u dürtüklemek için kılıcını uzattı ama bir hançer parlayarak gelip koluna bir çizik attığı zaman acı içinde iki büklüm oldu. Arkasını döndüğünde karşısında Artemis Entreri'yi gördü. Kiralık katil, süvari kılıcını çekmişti ve karanlık gözlerinde ölümcül bir bakış vardı.

Rassiter kendi kazdığı kuyuya düşmüştü; bu geçitten başka bir kaçış yolu yoktu. Duvara sırtını yasladı, kanayan kolunu tuttu ve milim milim geçide doğru ilerlemeye başladı. Entreri sıçanadamı gözlerini kırpmadan izledi. "Pook seni asla affetmez," diye uyardı Rassiter. "Pook asla bilmeyecek ki," diye tısladı Entreri.

Dehşete kapılan Rassiter, böğrüne bir kılıç darbesi yemeyi bekleyerek kiralık katilin yanından hızla koştu. Ama Entreri, Rassiter'i hiç umursamıyordu; gözleri geçidin sonuna, çaresiz ve yenilmiş bir şekilde öylece duran Drizzt Do'Urden'e doğru kaydı.

Entreri mücevherli hançerini geri almak için ilerledi. Drow'u kesip biçmek ile onu sundewin vantuzları arasında yavaş bir ölüme terk etmek arasında kararsızdı.

"Nasıl olsa öleceksin," diye fısıldadı en sonunda, hançerindeki lağım suyunu silerek.

Meşaleyi önünde tutan Wulfgar, dikkatle ikinci odaya girdi. İlki gibi, bu oda da dört köşeli ve mobilyasızdı ama duvarlardan bir tanesi tabandan tavana kadar uzanan bir paravanla kapanmıştı. Wulfgar tehlikenin o paravanın arkasında gizlendiğini, bunun Entreri'nin hazırladığı ve kendisinin körlemesine içine düştüğü tuzağın bir parçası olduğunu biliyordu. Doğru düzgün düşünüp de karar vermediği için kendisini azarlayacak vakti yoktu. Odanın ortasında, hâlâ dostlarının görebileceği bir yerde durarak kendisini hazırladı vel meşaleyi ayaklarının dibine bırakarak Aegis-fang'i iki eliyle sıkıca kavradı.

Ama canavar hızla dışarı çıktığında, yine de barbarın ağzı hayretler içinde bir karış açılıverdi. Sekiz tane yılankavi kafa, baş döndürücü bir dans sergiliyordu. Sanki çılgınlar gibi örgü ören bir kadının aynı kumaşa bir sürü iğne batırması gibiydi. Fakat Wulfgar o durumda komik bir şeyler bulamıyordu, zira her bir ağız ustura keskinliğinde, sıra sıra dişlerle

doluydu. Cattibrie ile Bruenor, Wulfgar'ın bir adım gerilediğini gördüklerinde başının dertte olduğunu anladılar. Barbarın karşısına Entreri'nin ya da bir sürü savaşçının çıkmış olduğunu düşünüyorlardı. Sonra hidra açık kapı eşiğinden dışarı çıktı

"Wulfgar!" diye dehşet içinde haykırdı Cattibrie, bir ok fırlatarak. Gümüş ok, canavarın yılankavi boynunda derin bir delik açtı. Hidra acı içinde gürledi ve yan taraftan ona acı verici bir şekilde saldıran düşmanını görmek için kafalarından birini çevirdi. Diğer yedi kafa ise Wulfgar'a saldırdı.

"Beni hayal kırıklığına uğrattın Drow," diye devam etti Entreri. "Seni benimle eşdeğer, ya da neredeyse eşdeğer sanıyordum. Kimin hayatının bir yalan olduğunu anlayabilmemiz amacıyla seni buraya getirmek için ne çok zahmete katlandım, ne çok risk aldım! Sıkı sıkıya bağlandığın o duyguların, gerçek bir savaşçının kalbinde hiç yeri olmadığını sana kanıtlayacaktım.

"Ama şimdi boşuna uğraşmış olduğumu anlıyorum," dedi kiralık katil esefle. "Sorunun cevabı çoktan verilmiş bile, tabii ortalıkta herhangi bir soru vardıysa. Ben olsam böyle bir tuzağa asla düşmem!"

Drizzt tek gözünü yarı yarıya açtı ve Entreri'yle göz göze gelmek için kafasını kaldırdı. "Ben de düşmem," dedi, ölü sundewin gevşek vantuzlarını üzerinden silkeleyerek. "Ben de düşmem!" Drizzt dışarı çıktığında canavarın yarası gözler önüne serildi. Drow, sundevvi tek bir darbeyle öldürmüştü.

Entreri'nin yüzünde bir gülümseme belirdi. "Tebrikler!" diye haykırdı, silahlarını çekerek. "Muhteşem!"

"Buçukluk nerede?" diye hırladı Drizzt.

"Bunun buçuklukla bir ilgisi yok," diye yanıtladı Entreri, "ya da senin o saçma oyuncağınla, panterle yani."

Drizzt, yüzünü buruşturmasını sağlayan hiddeti çabucak dizginledi.

"Ah, onlar hayattalar," diye alay etti Entreri, düşmanını sinirlendirip dikkatini dağıtmayı umarak.

Kontrolsüz hiddet, daha zayıf düşmanlar karşısında savaşçılara sık sık fayda sağlardı. Ama becerikli kılıç adamlarının yaptığı eşit bir dövüşte, darbeler ölçülü olmalı ve savunma asla açık vermemeliydi.

Drizzt iki kılıcını da saplayarak hamle yaptı. Entreri süvari kılıcıyla onları savuşturdu ve hançeriyle karşılık verdi.

Drizzt dönerek tehlikeden uzaklaştı, tam bir daire çizdi ve Parıltı'yı yukarıdan aşağı doğru savurdu. Entreri silahı süvari kılıcıyla engelledi, böylece kılıçların kabzaları birbirine kenetlendi ve rakipleri birbirine yaklaştırdı.

"Baldur Kapısı'nda hediyemi aldınız mı bakalım?" diye güldü kiralık katil.

Drizzt hiç tepki vermedi. Regis ve Guenhwyvar şu anda düşüncelerinin dışındaydı. O, Artemis Entreri'ye odaklanmıştı.

Sadece Artemis Entreri'ye.

Kiralık katil sözlerine devam etti. "Bir maske mi?" diye sordu, yüzünde kocaman ve yapmacık bir sırıtışla. "Tak onu drow. Olmadığın biriymiş gibi davran!"

Drizzt aniden Entreri'yi itti ve geriye doğru fırlattı.

Kiralık katil, savaşı belli bir mesafeden sürdürmekte memnuniyet duyarak onun hareketine devam etti. Ama Entre dengesini sağlamaya çalışırken, ayağı tünel zemininde çamurlu bir çıkıntıya çarptı ve bir dizinin bükülmesine sebe oldu.

Drizzt, iki palasını da savurarak, şimşek gibi üzerine atıldı. Entreri'nin elleri de eşit bir hızla hareket etti, süvari kılıcı ve hançeri darbeleri savuşturup kesmek için kıvrılıp döndü. Ayağa kalkmaya çabalarken, kafası ve omuzlan çılgınlar gibi ve olağanüstü bir şekilde aşağı yukarı hareket etti.

Drizzt yakaladı avantajı kaybettiğini anladı. Daha da kötüsü, kiralık katilin hamlesi sonucunda bir omzu duvara oldukça yakın bir şekilde, garip bir pozisyonda kalmıştı. Entreri ayağa kalkmaya başladığında Drizzt geriye doğru sıçradı.

"Kolay mı sandın?" diye sordu Entreri, ikisi birbirinden uzaklaşınca. "Onca zamandır bu dövüşü, daha başlangıç darbelerinde ölmek için mi iple çektiğimi düşünüyorsun?"

"Artemis Entreri'nin dahil olduğu hiçbir konuda hiçbir şey düşünmüyorum," diye yapıştırdı cevabı Drizzt. "Bana çok yabancısın katil. Senin sebeplerini anladığımı sanmıyorum, onları öğrenmek istediğimi de hiç sanmıyorum."

"Sebepler mi?" diye şaşırıp kaldı Entreri. "Ben bir dövüşçüyüm -katıksız bir dövüşçü. Hayatımın anlamını kibarlık ve sevgi gibi yalanlarla karıştırmıyorum ben." Süvari kılıcını ve hançerini gösterdi. "Benim tek dostum bunlar ve bunlarla birlikte—"

"Sen hiçbir şeysin," diye sözünü kesti Drizzt. "Senin hayatın boşa harcanmış bir yalandan ibaret."

"Bir yalan mı?" diye sordu Entreri. "Maskeyi takan sensin drow. Saklanması gereken de sensin."

Drizzt bu sözleri bir gülümsemeyle birlikte kabul etti. Sadece birkaç gün evvel, bu ona acı verebilirdi. Ama şimdi, Cattibrie'ın ona gösterdiği gerçekler üzerine, kiralık katilin sözleri Drizzt'in kulağına boş geliyordu. "Yalan olan sensin Entreri," diye yanıtladı sakince.

"Sen hayatı hiç tadamayacak olan doldurulmuş bir arbalet yayından, hissiz bir silahtan başka bir şey değilsin." Ne yapması gerektiğini bildiği için çenesi vakarla dimdik duran Drizzt, kiralık katile doğru ilerlemeye başladı.

Entreri de benzer bir özgüvenle yürüyordu.

"Gel ve öl, drow," dedi.

Wulfgar, hidranın baş döndürücü saldırılarını savuşturmak için çekicini ileri geri savurarak geri çekildi. Durmadan saldıran bu yaratığı uzun süre engelleyemeyeceğini biliyordu.

Canavarın şiddetli saldırılarına karşılık vermenin bir yolunu bulması gerekliydi.

Ama hipnotize edici bir dans sergileyen ve ya hep beraber ya da tek tek saldıran yedi tane kafaya karşı Wulfgar'ın bir saldırı düzenleyecek zamanı yoktu.

Kafaların menzilinin ötesinde duran Cattibrie, yayıyla daha fazla başarı kaydediyordu.

Wulfgar için korkan kızın gözleri yaşlarla doldu ama pes etmemeye katı bir şekilde karar vererek yaşlarını engelledi. Kendisine doğru dönen kafaya bir ok daha isabet etti ve tam gözlerinin arasına bir delik açıverdi. Kafa titredi ve geriye doğru savruldu, sonra epey ölü bir şekilde, 'güm' diye yere devrildi.

Ya kızın saldırısı, ya da duyduğu acı hidranın geri kalan kısmını sadece bir saniyeliğine felce uğrattı. Ve çaresiz barbar bu fırsatı kaçırmadı. Bir adım ilerledi ve Aegis-fang'i bütün gücüyle bir başka kafanın burun kısmına indirerek onun geriye doğru savrulmasını sağladı. Bu kafa da ölerek yere devrildi.

"Yaratığı kapının önünde tut!" diye haykırdı Bruenor. "Ve sakın bize seslenmeden bu tarafa geleyim deme. Yoksa kız seni vurabilir!"

Hidra aptal bir yaratık olsa bile, en azından avlanma taktiklerini anlıyordu. Vücudunu açık kapıya doğru belirli bir açıyla döndürerek Wulfgar'ın geçmesine hiçbir şans bırak» madı. İki kafası yere serilmişti ve arka arkaya iki tane gümüş ok daha ıslık çalarak geldi. Bu sefer hidranın vücut kısmına isabet ettiler. Sıçanadamlarla az önce şiddetli bir savaşa tutuşmuş olan ve şimdi de çılgınlar gibi mücadele eden Wulfgar yorulmaya başlıyordu.

Saldıran bir kafayı savuşturmayı başaramadı ve güçlü dişler kolunun üzerine kapanarak omzunun tam altına yarıklar açtı.

Hidra kafasını çevirip adamın kolunu koparmaya çalıştı -ki bu onun alışılmış yöntemiydi— fakat daha evvel Wulfgar'ın gücünde birine rastlamamıştı. Barbar, acıyı yüzünü buruşturarak kabul etti, kolunu yan tarafında sıkıca tuttu ve hidranın olduğu yerde durmasını sağladı. Sonra serbest eliyle Aegis-fang'i tam kafa kısmının altından tutarak dibini hidranın gözüne batırdı. Yaratık çenesini açtı ve Wulfgar hızla kolunu çekti, saldıran diğer beş kafadan kendisini son anda kurtararak geriye doğru düştü. Hâlâ dövüşebilirdi ama bu yara onu daha da yavaşlatacaktı. "Wulfgar!" diye yine haykırdı Cattibrie, barbarın inlediğini duyarak. "Oradan uzaklaş evlat!" diye bağırdı Bruenor.

Wulfgar çoktan harekete geçmişti bile. Arka duvara doğru dalışa geçti ve hidranın etrafından dolaştı. Ona en yakın olan iki kafa barbarın hareketini takip etti ve onu ısırıp kapmak için hamle yaptı.

Wulfgar yuvarlanıp ayağa kalktı ve yönünü değiştirerek güçlü bir darbeyle kafalardan birinin çenesini paramparça etti. Wulfgar'ın çaresiz dövüşüne tanık olan Cattibrie, diğer kafanın gözüne bir ok fırlattı.

Hidra ıstırap ve hiddet içinde gürleyerek etrafta dönmeye başladı.Şimdi yere çarpıp duran dört tane ölü kafası vardı.

Odanın diğer tarafında doğru kaçmış olan Wulfgar, paravanın arkasında ne olduğunu görebilecek bir açı yakalamıştı. "Bir kapı daha var!" diye haykırdı dostlarına. Hidra, Wulfgar'ın peşinden giderken Cattibrie bir ok daha fırlattı. Kapı menteşelerinden sokulurken Bruenor ile Cattibrie çıkan çatırtıyı duydular. Sonra iri adamın arkasından başka bir demir parmaklıklı kapı daha indiğinde ise 'güm' diye bir ses çıktı.

Saldırıyı sürdüren Entreri'ydi. Süvari kılıcını Drizzt'in boynuna doğru savuruyor, aynı anda hançeriyle alçaktan saplama darbeleri deniyordu. Bu cüretkar bir hareketti ve eğer kiralık katil silahlarını kullanmada bu kadar marifetli olmasaydı Drizzt kesinlikle düşmanının kalbine kılıcını saplamak için bir boşluk bulabilirdi. Fakat Drow oldukça meşguldü. Süvari kılıcını kesmek için bir palasını yukarı kaldırdı ve diğerini ise hançeri savuşturmak

için aşağı savurdu. Entreri buna benzer çift yönlü bir saldırı dizisi gerçekleştirdi ve Drizzt hepsini savuşturdu. Entreri geri çekilmek zorunda kalmadan evvel, Drowun omzuna sadece küçük bir çizik atmayı başarabildi.

"İlk kanı ben döktüm," diye böbürlendi kiralık katil. Bir parmağını süvari kılıcının keskin tarafında gezdirdi ve Drowa kızıl kan lekesini gösterdi.

"Son kanı dökmek daha önemli," diye yapıştırdı cevabı Drizzt, kılıçları önünde saldırıya geçerken. Palalar imkansız açılarla kiralık katile doğru savruldu; bir tanesi omzuna doğru inişe geçerken diğeri göğüs kafesinin altına doğru yükseldi. Entreri de, tıpkı Drizzt gibi, bu saldırıları mükemmel hamlelerle savuşturdu.

"Hayatta mısın evlat?" diye seslendi Bruenor. Cüce, koridorlardan yeniden dövüş seslerinin yükseldiğini duyunca rahatladı, çünkü bu sesler Drizzt'in hâlâ hayatta olduğunu gösteriyordu. "Ben iyiyim," diye yanıtladı Wulfgar, içine girmiş olduğu yeni odayı incelerken. Odada birkaç sandalye ve görünüşe göre az bir zaman önce kumar oynamak için kul*] lanılmış olan bir masa vardı. Bir binanın, büyük ihtimalle hırsızlar loncası binasının altında olduğu konusunda Wulfgar'ın artık hiç şüphesi yoktu.

"Geri dönüş yolum kapandı," diye seslendi dostlarını! "Drizzt'i bulun ve sokağa geri çıkın. Ben sizinle orada buluşmanın bir yolunu bulacağım!"

"Seni burada bırakmayacağım!" diye yanıtladı Cattibrie.

"Ama ben seni bırakacağım," diye kızdı Wulfgar. Cattibrie dik dik Bruenor'a baktı. "Ona yardım et," diye yalvardı.

Bruenor'un bakışı da eşit derecede sertti. "Durduğumuz yerde durursak hiç şansımız yok demektir," diye seslendi Wulfgar. "Eğer bu demir kapıyı kaldırıp da hidrayı öldürsem bile, geldiğim yolları geri yürüyemem. Git, sevgilim. Ve bir daha karşılaşacağımıza inan!"

"Oğlanı dinle," dedi Bruenor. "Kalbin sana kalmanı söylüyor ama eğer kalbini dinlersen Wulfgar için hiçbir iyilik yapmamış olacaksın. Ona güvenmek zorundasın."

Önünde duran parmaklıklara dayanan Cattibrie'ın başı kana ve yağa bulanmıştı. Çok derinlerden bir yerden başka bir parçalanan kapı sesi daha geldi. Bu ses, sanki kızın kalbine kazık çakan bir çekiç gibiydi. Bruenor hafifçe kızın kolunu kavradı.

"Gel kızım," diye fısıldadı. "Drow ortalıklarda ve bize ihtiyacı var. Wulfgar'a güven."

Cattibrie, parmaklıklı kapının önünden kendisini zorlayarak ayrıldı ve tünele doğru Bruenor'u takip etti.

Drizzt, kiralık katilin yüzünü inceleyerek saldırısını sürdürdü. Cattibrie'ın tavsiyelerine kulak vererek ve macerasının öncelikli sebebini hatırlayarak, kiralık katile olan nefretini dizginlemekte başarı kaydetmişti. Entreri, sadece Regis'i kurtarma konusunda önüne çıkan bir engelden ibaretti. Drizzt sakin kafayla işine yoğunlaştı. Rakibinin darbelerine ve savuşturmalarına, sanki Menzoberranzan'daki bir çalışma salonundaymış gibi rahatlıkla tepki veriyordu.

Duygusuz biri olduğu için daha üstün bir dövüşçü olduğunu iddia eden Entreri'nin yüz ifadesi sık sık sertleşiyor ve hiddetten patlama sınırında geziniyordu. Entreri, Drizzt'ten tam anlamıyla nefret ediyordu. Drow, bu dünyada bulduğu bütün o sevgi ve dostluklara rağmen silahlarını kullanmada mükemmelleşmeyi başarmıştı. Drizzt, Entreri'nin her saldırısını savuşturduğunda ve eşit derecede hünerli bir karşılık verdiğinde, kiralık katilin varoluşunun boşluğunu gözler önüne seriyordu.

Drizzt, Entreri'nin hiddetten köpürdüğünü fark etti ve bunu kendi avantajına kullanmanın bir yolunu aradı. Başka bir aldatıcı saldırı silsilesi daha gerçekleştirdi ve yine engellendi. Sonra, palalarını yan yana ve birbirinden sadece bir santim arayla tutarak çift saplama manevrasını gerçekleştirdi. Entreri süvari kılıcıyla büyük bir yay çizerek iki palayı da savuşturdu. Bu sırada Drizzt'in yaptığı bariz hata sebebiyle sırıtıyordu. Şeytanca hırlayan Entreri hançerini açık yere doğru savurdu, Drowun kalbine doğru.

Ama Drizzt bu hareketi bekliyordu -daha doğrusu kiralık katili bunu yapmaya o teşvik etmişti. Süvari kılıcı onu karşılamaya gele dursun, öndeki

palasının açısını değiştirerek aşağı indirdi, Entreri'nin kılıcının altına soktu ve ters döndürerek bir darbe savurdu. Entreri'nin hançer tutan eli tam palanın önüne çıkıverdi ve daha kiralık katil Drowun kalbine hançeri saplayamadan evvel Drizzt'in palası adamın kolunun arka kısmını yardı.

Hançer pisliğin içine düştü. Entreri yaralı kolunu kavradı, acıyla yüzünü buruşturdu ve geri çekilerek savaştan kaçtı. Drizzt'e bakan gözleri hiddet ve şaşkınlıkla kısıldı.

"Hırsın yeteneğini gölgeliyor," dedi Drizzt ona, bir adım ilerleyerek. "Bu gece ikimiz de bir aynaya baktık. Belki de sen gördüğün manzaradan pek hoşlanmadın."

Entreri hiddetten köpürdü ama verecek cevabı yoktu. "Henüz kazanmış değilsin," diye haykırdı meydan okurcasına ama Drowun oldukça büyük bir avantaj yakalamış olduğunu biliyordu.

"Belki de kazanamamışımdır," diye omuz silkti Drizzt, "ama sen yıllar önce kaybetmişsin." Entreri şeytanca gülümsedi ve eğilerek reverans yaptı. Sonra geçide doğru hızla sıvıştı. Drizzt hemen peşine takıldı. Fakat karanlık küresinin kenarına vardığında diğer taraftan bazı seslerin geldiğini duyarak durdu ve kendisini hazırladı. 'Entreri bu kadar ses çıkartmaz,' diye mantık yürüttü ve bir başka sıçanadamın tünele geri dönmüş olduğundan şüphelendi. "Orada mısın elf?" diye geldi tanıdık bir ses. Drizzt karanlığın içinden hızla geçti ve şaşkına uğrayan dostlarını durdurdu. "Entreri nerede?" diye sordu, yaralı katilin kimseye görülmeden geçip gitmemiş olduğunu umarak.

Bruenor ve Cattibrie merakla omuz silktiler ve Drizzt koridorun karanlığına doğru koşmaya başladığında arkalarını dönüp onu takip ettiler.

-20-

SİYAH ve BEYAZ

Bitkinlikten ve kolundaki acıdan dolayı neredeyse tükenmiş olan Wulfgar, yukarı doğru meyil eden bir koridorun düz duvarına yaslandı. Kanının akışını durdurmayı umarak yarasını sıkıca tutuyordu.

Kendisini nasıl da yalnız hissediyordu.

Dostlarını göndermekle doğru bir iş yaptığını biliyordu. Ona pek az yardımları dokunabilirdi ve orada, Entreri'nin tuzağını kurmak için seçtiği ana koridorun hemen kenarında durmak onları saldırıya açık bırakırdı. Wulfgar şimdi kendi başına ilerlemiş ve büyük ihtimalle kötü şöhretli hırsızlar loncasının tam ortasına dalıvermişti.

Pazısını tutmayı bıraktı ve yarasını inceledi. Hidra onu çok derinden ısırmıştı ama hâlâ kolunu kıpırdatabildiğim fark etti. Aegis-fang'i dikkatle birkaç kez savurdu. Sonra bir kez daha sırtını duvara dayadı ve gerçekten de çaresiz gibi görünen bir yolda bir sonraki hareketinin ne olacağını tasarlamaya çalıştı.

Drizzt bir tünelden diğerine geçiyor, bazen de takibine yardımcı olabilecek bazı hafif sesleri dinlemek için adımlarını yavaşlatıyordu. Aslında herhangi bir şey duymayı da beklemiyordu; Entreri en az onun kadar sessiz hareket edebilirdi. Ve tıpkı Drizzt gibi kiralık katil de, bir meşale hatta tek bir mum bile taşımadan yolunu bulabilirdi.

Ama Drizzt seçtiği yollar konusunda kendisine güveniyordu, sanki kendisi de Entreri'ye yön gösteren mantıkla hareket ediyormuş gibiydi. Kiralık katilin etrafta olduğunu hissediyor, adamı kabul etmek istediğinden de fazla tanıyordu. Ve artık ne o Entreri'den, ne de Entreri ondan kaçamazdı. İkisinin arasındaki savaş aylar önce Mithril Salonu'nda başlamıştı -veya belki de ikisinin arasındaki mücadele, dünyanın şafağından beri süregelen daha büyük bir çatışmanın şu anda büründüğü vücuttu. Ama ezeli ve ebedi prensip çatışmalarının iki ayrı piyonu olan Drizzt ve Entreri için, içlerinden biri zafer elde etmedikçe savaşın bu bölümü sona eremezdi.

Drizzt yan tarafta bir parıltı gördü. Bir meşalenin titrek sarı ışığı değil, sürekli ve gümüş renkli bir aydınlıktı. İhtiyatla ilerledi ve açık bir lağım mazgalı buldu. Ay ışığı parlıyor ve lağım duvarına dayanmış olan demir bir merdivenin ıslak basamaklarını aydınlatıyordu. Drizzt çabucak -çok çabuk

bir şekilde— etrafına bakındı ve merdivene doğru koşturdu. Sol tarafında kalan gölgeler bir anda harekete geçti ve Drizzt bir kılıcın parıltısını son anda görüp hızla sırtını dönerek darbe yemekten son anda kurtuldu. Kürek kemikleri arasında bir yanma hissederek ileri doğru tökezledi ve daha sonra pelerinin altından süzülen kanının ıslaklığını fark etti.

Herhangi bir tereddüdün ölüm demek olduğunu bilen Drizzt acıyı duymazdan geldi. Hızla arkasını dönüp sırtını duvara çarptı ve palalarının keskin kıvrımlarını savunmacı bir şekilde iki yana doğru savurdu.

Entreri bu sefer alay etmiyordu. Kurduğu pusunun şok edici etkisi geçmeden önce Drizzt'i haklaması gerektiğini bildiği için şiddetle saldırıyor, süvari kılıcıyla kesme ve saplama hareketleri yapıyordu. Ustanın hareketleri yerini saldırganlığa bıraktı ve yaralı katili bir nefret girdabına yakalandı.

Drizzt'e doğru sıçradı. Drowun kollarından birini kendi yaralı kolunun altına sıkıştırdı ve süvari kılıcını düşmanının boynuna saplamak için kaba kuvvet kullanmaya çalıştı. Drizzt kendisini ilk saldırıyı kontrol altında tutabilecek kadar çabuk toparladı. Kiralık katilin, onun kolunu kıskaç altında tutmasına izin verdi ve sadece kılıç darbesini engellemek için palasını serbest bırakabilmek üzerine yoğunlaştı. Palanın kabzası yine Entreri'nin süvari kılıcının kabzasına takıldı ve iki rakibin üzerinde kılıcın kıpırtısız bir şekilde durmasını sağladı. Kendi kılıçlarının ardından Drizzt ile Entreri birbirlerine açık bir nefretle bakıyordu. Çatık kaşlı yüzleri birbirinden birkaç santim uzaktaydı.

"Seni işlediğin kim bilir kaç tane suç için cezalandırmalıyım, katil?" diye hırladı Drizzt.

Söylediği sözle güç bulan Drizzt süvari kılıcını bir milim geri iterek kendi ölümcül kılıcının açısını değiştirdi ve tehditkar bir şekilde Entreri'ye doğru yaklaştırdı.

Entreri ne cevap verdi ne de kılıcın açısındaki hafif değişim karşısında endişeye kapıldı.

Gözlerinde çılgınca, keyif duyan bir bakış hasıl oldu ve dudakları iki yana doğru genişleyip kocaman bir sırıtış halini aldı.

Drizzt katilin oynayacağı başka bir oyunu daha olduğunu anladı.

Daha Drow oyunun ne olduğunu anlayamadan önce, Entreri onun lavanta renkli gözlerine bir ağız do l usu pis lağım suyu püskürttü.

Yeniden yükselen dövüş sesleri Bruenor ile Cattibrie'a tüneller içinde yol gösterdi. Entreri şeytani kozunu oynadığı sırada, ay ışığıyla aydınlanmış iki suretin boğuşmakta olduğunu gördüler.

"Drizzt!" diye haykırdı Cattibrie. Ona yetişemeyeceğini hatta Entreri'yi durdurmak için yayını zamanında doğrultamayacağını biliyordu.

Bruenor hırladı ve aklında tek bir düşünceyle fişek gibi koşmaya başladı: Eğer Entreri Drizzt'i öldürürse, o köpeği ikiye bölecekti!

Lağım suyunun gözlerini yakışı ve onu görebilecek tek bir anın bile çok uzun bir süre olduğunu biliyordu. Çaresiz bir şekilde kafasını yana doğru eğdi.

Entreri, süvari kılıcını aşağı doğru eğerek Drizzt'in alnına bir yarık açtı ve Drowun başparmağını iki kılıcın kabzası arasında ezdi. "Seni hakladım!" diye haykırdı, durumun aniden değişimine zar zor inanarak.

O feci anda Drizzt, katilin bu gözlemine itiraz edemezdi. Ama Drowun bir sonraki hareketi mantıklı bir seçimden çok içgüdüsel bir dürtüyle ve Drizzt'i bile şaşırtan bir çeviklikle meydana geldi. Sadece küçücük bir sıçrayışla Drizzt ayaklarından birini Entreri'nin bileğinin arka tarafına attı ve diğerini de öbürkünün üzerine doladı. İleri doğru abandı ve tam o sırada bacaklarını büktü. Böylesine kaygan bir zeminde Entreri'nin bu çelmeden kaçmaya şansı yoktu. Böylece pis suya doğru sırt üstü düştü ve Drizzt de sular sıçratarak onun üzerine devrildi.

Drizzt'in ağır düşüşü sırasında, palasının kabza kısmı Entreri'nin gözüne isabet etti. Drizzt kendi hareketinin şaşkınlığını Entreri'den daha çabuk atlattı ve önüne çıkan fırsatı kaçırmadı.

Elini kabzanın üzerinde çevirip kılıcın savruluş yönünü değiştirerek palasını Entreri'nin kılıcından kurtardı. Geriye ve aşağıya doğru kısa bir darbe indirdi ve palasının ucu kiralık katilin kaburgalarına dalmaya başladı. Drizzt acı bir tatmin duyarak kesmeye başladığını hissetti.

Şimdi çaresizlikten doğan bir hareket sergileme sırası Entreri'deydi. Süvari kılıcını kaldıracak zamanı olmayan kiralık katil dosdoğru yumruk savurdu ve silahının kabzasıyla Drizzt'in yüzüne vurdu. Drizzt'in burnundan yanaklarına kan fışkırdı ve gözlerinin önünde yıldızlar dönmeye başladı. Palası daha başladığı işi bitiremeden önce kendisinin havaya doğru kaldırılıp kenara doğru itildiğini hissetti.

Entreri hızla onun yanından kaçtı ve kendisini çekerek pis sudan dışarı çıktı. Drizzt de yana doğru yuvarladı ve ayağa kalkabilmek için dönen başına karşı mücadele verdi. Ayağa kalkmayı başarabildiğinde kendisini bir kez daha Entreri'yle yüz yüze buldu. Kiralık katil ondan bile kötü bir haldeydi.

Entreri Drowun omzunun üzerinden tünele doğru baktı, hücum eden cüceyi ve ölümcül yayını onun başına doğru kaldıran Cattibrie'ı gördü. Yan tarafa, demir merdivene doğru sıçradı ve sokağa doğru tırmanmaya başladı.

Cattibrie onu akıcı bir hareketle takip etti ve öldürmek üzere nişan aldı. Hele bir kez düzgün bir nişan alabilirse onun elinden hiç kimse, hatta Artemis Entreri bile kaçamazdı. "Hakla onu kızım!" diye haykırdı Bruenor.

Drizzt dövüşe kendisini o kadar çok kaptırmıştı ki dostlarının geldiğini fark etmedi bile. Hızla arkasını döndü ve Bruenor'un koşturarak geldiğini ve Cattibrie'ın tam ok atmak üzere olduğunu gördü.

"Dur!" diye hırladı Drizzt, sesinde öyle bir tını vardı ki Bruenor olduğu yerde kaldı ve Cattibrie'ın tüyleri ürperdi. İkisi de ağızları bir karış açık bir halde, aval aval Drizzt'e baktılar.

"O benim!" dedi Drow.

Entreri şansını değerlendirmekte tereddüt etmedi. Açık sokaklarda, onun sokaklarında, sığınacak bir yer bulurdu.

Şaşkına uğrayan iki dostundan da hiçbir cevap çıkmayınca, Drizzt büyülü maskeyi yüzüne geçirdi ve hızla Entreri'nin peşine düştü.

Gecikmenin dostlarını tehlikeye atacağını anlayan Wulfgar harekete geçti -zira onunla sokakta yeniden buluşmanın bir yolunu bulmak için aceleyle uzaklaşmışlardı. Aegis-fang'i yaralı kolunun eliyle sıkıca kavradı ve incinmiş kaslarını emirlerine tepki vermeye zorladı. Drizzt'i düşündü. Dostunun, aşılması imkansız sayılar karşısında korkusunu tamamen bastırıp yerine etkili bir hiddet duygusunu geçirebilme vasfını hatırladı.

Bu sefer gözleri içsel bir ateşle yanan kimse Wulfgar idi. Koridorun ortasında bacaklarını açıp kendisini yere sabitlemiş bir şekilde duruyor, nefesi alçak sesli hırıltılar halinde çıkıyor ve kasları ise onları mükemmel bir dövüşe hazırlayacak şekilde kasılıp gevşiyordu. 'Hırsızlar loncası, Calimport'taki en güçlü bina,' diye düşündü.

Barbarın yüzünde bir gülümseme belirdi. Artık acısı geçmiş ve kemiklerindeki bitkinlik uçup gitmişti. İleri doğru atılırken gülümsemesi içten bir kahkahaya dönüştü. Şimdi dövüş zamanıydı.

Koşarken tünelin yukarı doğru meylettiğini fark etti ve gireceği bir sonraki kapının ya sokak seviyesinde yada sokak seviyesine yakın bir yerde olacağını anladı. Kısa süre sonra karşısına bir değil üç tane kapı çıktı: tünelin sonunda bir, her iki tarafta da birer tane. Wulfgar pek yavaşlamadı, takip etmekte olduğu yönün en iyisi olduğuna karar verdi ve koridorun sonundaki kapıyı omuzladı. İçinde dört tane şaşkına uğramış muhafız bulunan sekizgen şeklindeki bir muhafız odasına daldı.

"Hey!" diye haykırdı odanın ortasında duran bir muhafız. Bu sırada Wulfgar'ın koca yumruğu onu yere yapıştırmakla meşguldü. Barbar, girdiği kapının tam karşısında başka bir kapının daha olduğunu gördü ve dövüşmek zorunda kalmadan odadan çıkmayı umarak dosdoğru oraya koşturdu.

Muhafızlardan birisi -zayıf, esmer saçlı, küçük bir haydut— daha hızlı davrandı. Kapıya doğru fişek gibi koştu, deliğe bir anahtar yerleştirdi ve kilitledi. Sonra kırık dişleri görünür bir şekilde sırıtarak ve anahtarı kaldırıp sallayarak Wulfgar'a doğru döndü.

"Anahtar," diye fısıldadı, anahtarı yanda duran dostlarından birine fırlatırken.

Wulfgar'ın kocaman eli, göğsünden epey kıl kopartarak muhafızın gömleğini kavradı ve küçük haydut ayaklarının yerden kesildiğini hissetti.

Wulfgar tek eliyle onu kapının üzerine fırlattı. "Anahtar," dedi barbar, kırık kapı parçacıklarının ve hırsızın üzerinden geçip giderken.

Fakat Wulfgar tehlikeyi pek de atlatmış sayılmazdı. Bir sonraki oda, düzinelerce yan odaya açılan kocaman bir toplantı salonuydu. Barbar içeri girip koşmaya başladığında alarm çığlıkları yükseldi ve üzerinde epey çalışılmış bir savunma sistemi harekete geçti. İnsan hırsızlar, yani Pook'un esas lonca üyeleri, gölgeler içine ve güvenli odalarına doğru sıvıştılar.

Zira bir yıldan fazla bir süredir -yani Rassiter ve tayfası loncaya katıldığından beri— davetsiz misafirlerin icabına bakma sorumluluğunu üstlenmek zorunda kalmamışlardı. Wulfgar az basamaklı bir merdivene doğru hızla koştu ve tek bir sıçramayla merdiveni aşıp ardında duran kapıyı omuzladı. Önünde koridorlardan ve açık kapılardan oluşan bir labirent uzanıyordu. Burası, barbarın şimdiye kadar hayal dahi edemediği koleksiyonların ötesinde sanat eserleriyle -heykeller, tablolar ve duvar haklarıyla— dolu bir hazine bölümüydü. Fakat Wulfgar'ın sanat eserlerini takdir edecek zamanı yoktu. Peşinden gelen bazı suretler görmüştü. Bu suretlerin, yanlardan ilerleyip yolunu kesmek için koridorlarda toplandıklarını da görmüştü. Onların ne olduklarını biliyordu; lağım kanallarından yukarı daha henüz gelmişti. Sıçanadamların kokusunu tanıyordu.

Entreri ayağını sıkıca yere sabitlemiş, Drizzt'in açık lağım mazgalından dışarı çıkmasını hazır bir şekilde bekliyordu. Drowun sureti sokağa doğru çıkmaya başladığında, kiralık katil süvari kılıcıyla aşağıya doğru vahşi bir darbe savurdu.

Fakat demir merdivenden yukarı mükemmel bir dengeyle çıkmakta olan Drizzt'in elleri serbestti. Entreri'den böyle bir hareket beklediği için, merdiveni tırmanırken palalarını başının üzerinde çapraz bir şekilde

tutmuştu. Entreri'nin süvari kılıcını palalarıyla kıskaca aldı ve zararsız bir şekilde savuşturdu.

Sonra ikisi, açık sokakta karşı karşıya kaldılar. Şafağın ilk ışıkları doğru göğünde belirmişti, hava sıcaklığı daha şimdiden yükseliyordu ve tembel şehir uyanmaya başlamıştı.

Entreri hışımla saldırdı. Drizzt ise acımasız misillemeler ve katıksız bir güçle ona karşı koydu.

Drow gözünü dahi kırpmıyordu, yüz hatları kararlı bir şekilde sertti. İki palasıyla da düzgün ve sağlam darbeler savurarak, düzenli bir şekilde kiralık katilin üzerine yürüdü.

Sol kolu işlev dışı kalmış ve sol gözü bulanık görmekte olan Entreri, kazanmak için hiç şansı olmadığını biliyordu. Drizzt de bunu fark etti. Böylece tempoyu kendisi belirledi ve Entreri'nin tek savunma silahını daha fazla yıpratma çabasıyla, git gide yavaşlayan süvari kılıcına darbeler indirdi.

Ama Drizzt düşmanını zorlarken, büyülü maskesi bir kez daha gevşemiş ve yüzünden aşağı kaymıştı.

Kesin ölümden bir kez daha kurtulduğunu bilen Entreri sırıttı. Kaçış yolunu bulmuştu. "Foyan ortaya mı çıktı?" diye fısıldadı şeytanca. Drizzt anlayıverdi.

"Bir Drow!" diye feryat etti Entreri, yakındaki gölgelerden bu dövüşü izlemekte olduklarını bildiği bir sürü kimseye. "Mir Ormanı'ndan gelmiş! Bu bir öncü, bir ordunun habercisi! Bir Drow!"

Bunun üzerine merak unsuru, büyük bir kalabalığı gizlenme yerlerinden çıkartmaya başladı.

Savaş zaten az önce epey ilgi çekiciydi ama şimdi sokak halkı Entreri'nin iddiasının doğru olup olmadığına bakmak için geliyordu. Azar azar, iki rakibin etrafında bir kalabalık halkası toplandı ve Drizzt ile Entreri kınlarından çıkan kılıçların çınlamalarını duydular.

"Hoşça kal Drizzt Do'Urden," diye fısıldadı Entreri, yükselmekte olan kargaşa ve "Drow!" haykırışlarının arasından. Drizzt, kiralık katilin bu hilesinin yarattığı etkiyi reddedemezdi. Her an arkasından bir saldırı gelmesini bekleyerek etrafına endişeyle baktı.

Entreri, ihtiyaç duyduğu zamanı kazanmıştı. Drizzt kafasını çevirip öteki tarafa yeniden baktığında, kiralık katil hızla koştu ve kalabalığı paldır küldür ayırarak kaçmaya başladı. Bu sırada "Drow'u öldürün! Öldürün onu!" diye haykırıyordu.

Tedirgin kalabalık ihtiyatla yaklaşırken, Drizzt kılıçları hazır bir şekilde bir o yana bir bu yana dönüp durdu. O sırada Cattibrie ile Bruenor sokağa çıktılar ve neler olduğunu, neler olmak üzere olduğunu hemen gördüler. Bruenor, Drizzt'in yanına koşturdu ve Cattibrie yayına bir ok yerleştirdi.

"Geri basın!" diye homurdandı cüce. "Burada kesinlikle kötü bir kişi yok, tabii sizin kaçmasına izin verdiğiniz kişi dışında!" Adamın biri, elinde mızrağıyla cesurca yaklaştı.

Silahın gövdesinde gümüşi bir patlama oldu ve ucunu sapından ayırdı. Dehşete kapılan adam kırık mızrağı yere düşürdü ve kafasını çevirip baktı. Cattibrie yayına çoktan bir ok daha yerleştirmişti.

"Geri çekil," diye adama hırladı Cattibrie. "Elfi rahat bırak, yoksa bir sonraki atışım silahına denk gelmez, ona göre!"

Adam geri çekildi ve kalabalık, dövüş isteğini kazandığı kadar çabuk bir şekilde kaybetti. Zaten içlerinden hiçbiri bir Drow elfine bulaşmak istemiyordu ve şimdi hepsi birden, cücenin sözlerine inanıp bu Drowun şeytani olmadığını kabul etmekten oldukça memnundu. "Wulfgar!" diye kükredi Bruenor, lonca binasına doğru gümbür gümbür yürüyerek. Cattibrie onu takip etmeye başladı ama Drizzt'e şöyle bir bakmak için durdu. Drow ikiye bölünmüş gibiydi. Bir lonca binasına, bir kiralık katilin kaçtığı yöne doğru bakıyordu. Entreri'yi mağlup etmişti; yaralı adamın ona karşı koyması mümkün değildi. Entreri'nin gitmesine nasıl izin verebilirdi?

"Dostlarının sana ihtiyacı var," diye hatırlattı Cattibrie ona. "Eğer Regis'in olmasa bile Wulfgar'ın var."

Drizzt kendisini azarlayarak kafasını salladı. Bu kritik anda dostlarını yarı yolda bırakmayı nasıl düşünebilirdi? Hızla Cattibrie'ın yanından geçti ve Bruenor'u takip etti.

Haydutlar Bulvarı'nın üzerinde, şafağın ışıkları Pook Paşa'nın şaşaalı odalarına çoktan ulaşmıştı bile. LaValle odasının yan tarafındaki perdeye doğru ihtiyatla ilerledi ve perdeyi açtı. Deneyimli bir büyücü olmasına rağmen o bile bu muazzam derecede şeytani nesneye, güneş doğmadan evvel yaklaşamazdı. Bu onun en güçlü -ve en korkunç— büyülü aleti olan Taros Çemberi idi. 275

Demir çerçevesini kavradı ve içinde durduğu küçük gömme dolaptan dışarı çıkarttı. Destek ayaklarının üzerindeyken, çember onun boyundan daha uzundu. Bir adamın içinden geçebileceği kadar geniş olan çember, yerden tamı tamına yarım metre yüksekte duruyordu. Pook bunun, kendi büyük kedilerini eğiten adamın kullandığı çembere benzediğini belirtmişti. Ama Taros Çemberi'nin içinden geçen aslanların hiçbiri öteki tarafta sağ salim bir şekilde yere inemezdi.

LaValle çemberi yana doğru çevirdi ve ona dosdoğru baktı, iç kısmını kaplamış olan simetrik örümcek ağını inceledi. Örümcek ağı çok narin görünüyordu ama LaValle o iplik-lerdeki gücü, varoluş düzlemlerini aşmayı sağlayan büyülü gücü biliyordu.

LaValle, aletin çalışmasını sağlayan, kocaman kara bir inciyle süslenmiş ince asayı çıkartıp kemerine taktı ve Taros Çemberi'ni o katın merkezi odasına doğru döndürdü. Planını test etmek için biraz zamanı olmasını dilerdi, zira efendisini bir kez daha hayal kırıklığına uğratmayı kesinlikle istemiyordu. Fakat güneş, doğu göğünde neredeyse tamamen yükselmişti ve Pook gecikmeden memnun kalmazdı.

Hâlâ gece entarisi üzerinde olan Pook, LaValle'in çağrısı üzerine zar zor merkezi odadan dışarı çıktı. Taros Çemberi'ni gören lonca başkanının gözleri aydınlandı. Zira o bir büyücü değildi, böyle bir nesnenin içerdiği tehlikeleri anlayamıyordu ve onu muhteşem bir oyuncak olarak görüyordu.

Bir elinde asayı diğerinde ise Guenhwyvar'ı çağıran oniks heykelciği tutan LaValle aletin hemen önünde duruyordu. "Bunu tut," dedi Pook'a,

heykelciği ona doğru fırlatırken. "Kediyi sonra çağırabiliriz; şu andaki iş için o hayvana ihtiyacım olmayacak." Pook, heykelciği dalgın bir şekilde ceplerinden birine koydu.

"Varoluş düzlemlerini araştırdım," diye açıkladı büyücü. "Kedinin Astral Düzlem'den olduğunu biliyordum ama buçukluğun orada kalacağından emin değildim tabii çıkmanın bir yolunu bulabilirse. Ve, elbette ki, Astral Düzlem oldukça engindir."

"Yeter!" diye emretti Pook. "Sadede gel! Bana ne göstereceksin?"

"Sadece şunu," diye yanıtladı LaValle, asayı Taros Çemberi'nin önünde şöyle bir gezdirerek. Örümcek ağı büyülü bir güçle titredi ve küçük, parlak ışıklar saçmaya başladı. Işıklar azar azar sürekli bir hal alarak ağ ipliklerinin arasındaki boşlukları kapladı ve örümcek ağının görüntüsü bulutlu bir mavi renge bürünüp arka plana geçti.

LaValle bir emir sözcüğü söyledi ve çember, parlak, iyice aydınlanmış bir gri alana odaklandı; Astral Düzlem'den bir görüntüydü bu. İşte Regis oradaydı. Yıldız ışığıyla etrafı çizilmiş bir meşe ağacına rahatça sırtını dayamış, ellerini kafasının arkasında kavuşturmuş ve bir bacağını diğerinin üzerine atmış bir şekilde oturuyordu.

Pook, bitkinliğini silkeleyip attı. "Onu getir," diyerek öksürdü. "Onu nasıl getirebiliriz?"

Daha LaValle bir cevap veremeden önce kapı hızla açıldı ve Rassiter paldır küldür odaya daldı. "Dövüş var, Pook," dedi nefes nefese, "aşağı katlarda. Devasa bir barbar."

"Bu işi halledeceğine dair bana söz vermiştin," diyerek dik dik ona baktı Pook.

"Kiralık katilin dostları—" diye başladı Rassiter ama Pook'un açıklama dinleyecek zamanı yoktu. Şimdi yoktu.

"Kapıyı kapat," dedi Rassiter'e.

Rassiter sustu ve kendisine söyleneni yaptı. Zaten tünellerde yaşanan faciayı duyunca Pook ona yeterince kızacaktı -yangına körükle gitmenin alemi yoktu.

Lonca başkanı, LaValle'ye doğru geri döndü. Bu sefer soru sormuyordu. "Onu buraya getir," dedi.

LaValle yavaşça bir şeyler mırıldandı ve asayı Taros Çemberi'nin önünde bir kez daha gezdirdi. Sonra çemberin düzlemleri ayıran cam gibi yüzeyinin içine elini uzattı ve uyuklayan Regis'i saçından kavradı.

"Guenhwyvar!" diye haykırmayı başardı Regis ama o sırada LaValle onu boyut çemberinden içeri çekti ve buçukluk yere yuvarlanarak Pook Paşa'nın ayaklarının dibine düştü. "Şey... Merhaba," diye kekeledi, kafasını kaldırıp özür dilercesine Pook'a bakarak. "Bunun hakkında biraz konuşabilir miyiz?" yalvaracaksın, diye soz verdi lonca başkanı. Regis tek kelimesinden bile şüphe etmiyordu.

-21-

GÜNEŞİN PARLAMADIĞI BİR YER

Wulfgar, heykeller ve rulo halindeki ağır duvar halılarından oluşma bir sıranın arasında eğilerek ve kenara kaçarak koşturuyordu. Etrafında, üzerine kapanan o kadar çok sıçanadam vardı ki kaçmayı ümit dahi edemezdi.

Bir koridora çıktı ve üzerine doğru üç tane sıçanadamın hücum ettiğini gördü. Dehşete kapılmış gibi yapan barbar koridorun girişine doğru koşturdu sonra hemen durdu ve sırtını sımsıkı duvara dayadı. Sıçanadamlar odaya daldıklarında Wulfgar, Aegis-fang ile savurduğu hızlı darbelerle onları hakladı.

Sonra, kendisini takip edenlerin geri kalan kısmının kafasını karıştırmayı umarak tekrar koridora çıktı ve sıçanadamların geldiği yöne doğru gitti.

Sıra sıra koltukların olduğu, yüksek tavanlı, geniş bir salona geldi - Pook'un kendine özel düzenlettiği dans gösterileri için tasarlanmış bir sahne dairesiydi. Üzerinde bin kadar mum yanan devasa bir avize odanın tam ortasında asılı duruyordu. Duvarlarda ise, itinayla oyularak ünlü kahramanlar ve egzotik canavarların suretleri ile biçimlendirilmiş mermer sütunlar sıra halinde uzanıyordu. Wulfgar'ın bu sefer de salonun dekorasyonunu inceleyecek zamanı yoktu. Dairede sadece tek bir şeyi fark etti; yan taraftan yukarıdaki bir balkona çıkan kısa bir merdiven.

Sıçanadamlar salonun sayısız girişlerinden içeri doluştular. Wulfgar omzunun üzerinden koridora doğru baktı ve orasının da kapanmış olduğunu gördü. Omuz silkti ve tabana kuvvet merdivenleri çıktı. Bu yolun, en azından düşmanlarıyla kalabalık halde değil bir sıra halinde dövüşmesine izin vereceğini düşünüyordu.

Hemen arkasından iki tane sıçanadam koşturdu ama Wulfgar sahanlığa çıkıp onlara doğru döndüğünde, ikisi de dezavantajlarının farkına vardılar. Eğer yan yana duruyor olsalardı bile, barbar onların üzerinde bir kule gibi yükselirdi. Şimdi, üç basamak yukarıdayken, Wulfgar'ın dizleri sıçanadamların göz hizasındaydı.

Saldırmak için o kadar da iyi bir konum değildi, zira sıçanadamlar Wulfgar'ın savunmasız duran bacaklarına mızraklarını batırabilirdi. Ama o sırada Aegis-fang kocaman bir yay çizerek aşağı doğru indi. Sıçanadamların hiçbirisinin onun hızını kesmesi mümkün değildi. Ve merdivenlerin üzerindeyken kaçıp da darbeden kurtulabilecekleri kadar fazla yerleri yoktu. Savaş çekici, sıçanadamlardan birisinin kafatasına, ayak bileklerinin kırılmasına yol açan bir güçle indi. Ve kahverengi kürkünün altında beti benzi atan diğeri ise merdivenlerin kenarından aşağı atladı.

Wulfgar neredeyse kahkahayı basıyordu. Derken hazırlanmakta olan mızrakları gördü. Parmaklıklar ve sandalyelerden siper olarak yararlanma düşüncesi ve başka bir çıkış yolu bulma ümidiyle balkona doğru koştu. Sıçanadamlar onun peşinden merdivene doğru akın ettiler.

Wulfgar başka bir kapı bulamadı. Tuzağa düştüğünü anlayarak kafasını salladı ve Aegis-fang'i hazırladı.

Drizzt ona şans hakkında ne demişti? Gerçek bir savaşçının her zaman doğru bir yol bulduğunu, dışarıdan bakanların şans olarak adlandıracağı fakat aslında önünde açık olan tek yolu izlediğini mi?

İşte Wulfgar şimdi kahkahayı bastı. Bir keresinde tepesinde duran bir buzul sarkıtını devirerek bir ejderha öldürmüştü. Üzerinde bin tane mum yanan devasa bir avizenin, sıçanadamlarla dolu bir odaya neler yapabileceğini merak etti

"Tempus!" diye gürleyerek savaş tanrısına seslendi ve kendisine yardım etmesi için bir miktar tanrısal şans istedi -Drizzt her şeyi de biliyor olamazdı ya! Aegis-fang'i bütün gücüyle fırlattı ve savaş çekicinin arkasından fişek gibi koşmaya başladı.

Aegis-fang, Wulfgar'ın şimdiye kadar onunla yaptığı bütün fırlatışlarda olduğu gibi, odanın içinde döne döne uçtu. Avizenin destek yerlerine çarptı ve beraberinde tavanın büyük bir bölümünü alaşağı etti. Kristalden ve mum ateşinden oluşan devasa bir top zemine 'güm' diye çakılınca, sıçanadamlar kaçışıp yerlerde yuvarlandılar.

Hâlâ hızla koşmakta olan Wulfgar bir ayağını balkonun parmaklıklarına attı ve havaya sıçradı.

Lonca binasının kapısını tek bir darbede paramparça etmeye niyetli olan Bruenor, gürledi ve baltasını havaya kaldırdı. Ama cücenin binaya varmasına birkaç adım kala omzunun üzerinden bir ok ıslık çalarak geçti, kapı kilidinin üzerinde dumanlar tüten bir delik açtı ve kapı açıldı.

Hızını kesmesi imkansız olan Bruenor hışımla içeri daldı ve kapının ötesinde duran merdivenlerden aşağı tepe taklak yuvarlandı. Beraberinde ise iki tane şaşkına uğramış muhafız da götürdü.

Afallayan cüce dizlerinin üzerine doğruldu ve arkasına bakınca Drizzt'in merdivenleri beşer beşer indiğini, Cattibrie'ın da onun ardından henüz inmeye başladığını gördü. "Alacağın olsun, kızım!" diye kükredi cüce. "Bunu yapmaya niyetlendiğinde önce bana söyle demiştim sana!"

"Zaman yok," diye araya girdi Drizzt. Son yedi basamağı da sıçrayarak ve dizleri üzerindeki cücenin üzerinden aşarak indi ve Bruenor'un arkasından tepesine binmeye gelen iki sıçanadamı durdurmak için ilerledi.

Bruenor miğferini yerden alıp kafasına geri taktı ve eğlenceye katılmak için arkasını döndü. Ama iki sıçanadam da, daha cüce ayağa kalkamadan çok önce ölmüştü ve Drizzt binanın içinden gelen daha büyük bir dövüşün seslerine doğru koşturmaktaydı. Bruenor, yanından hızla koşup geçen Cattibrie'ın koluna girerek onunla beraber hız kazandı.

Wulfgar, uzun bacaklarıyla avizeden yığınının üzerinden aştı, başını kollarının arasına alıp bir sıçanadam grubunun üzerine düştü ve onların oraya buraya yuvarlanmasını sağladı. Afallayan ama hâlâ yolunu seçebilecek kadar kendinde olan Wulfgar başka bir kapıyı daha omuzladı ve başka bir geniş daireye girdi. Karşısında, başka bir odalar ve koridorlar labirentine çıkan açık bir kapı duruyordu.

Ama önünde on tane sıçanadam varken Wulfgar oraya varmayı ummuyordu. Odanın yan tarafına doğru kaçtı ve sırtını duvara dayadı.

Barbarın silahsız olduğunu düşünen sıçanadamlar, neşeyle çığlıklar atarak hücuma geçtiler. O sırada Aegis-fang büyüsünü kullanarak Wulfgar'ın ellerine geri döndü ve ilk iki sıçanadamı kenara savurdu. Wulfgar şansının yaver gidip gitmeyeceğini görebilmek için etrafına bakındı. Bu sefer gitmeyecekti.

Keskin dişleriyle havaya ısırıklar savuran sıçanadamlar dört bir yanından ona tıslıyordu. Böyle bir devin -dev bir sıçanadamın— loncalarına getireceği faydaları anlamaları için Rassiter'in onlara açıklama yapmasına gerek yoktu.

Düşmanlarının attığı her ısırık hedefi kıl payı kaçırırken barbar kendisini kolsuz tuniğinin içinde aniden oldukça çıplak hissetti. Wulfgar, böyle yaratıklar hakkında likantrop ısırığının feci sonuçlarını anlayabilecek kadar çok efsane duymuştu. Bu sebeple, elinden gelen bütün gücü kullanarak mücadele etti.

Dehşetinden dolayı damarlarına adrenalin pompalanıyor olsa bile, koca adam bu gecenin yarısını dövüşerek geçirmişti ve bir sürü yarası vardı. En dikkate değer olanı ise hidranın kolunda bıraktığı yarığın balkondan aşağı atladığında yeniden açılmış olmasıydı. Çekiç darbeleri yavaşlamaya başlıyordu.

Wulfgar normalde, dudaklarında bir şarkıyla sonuna kadar savaşır, bir yandan etrafında düşmanlarından oluşan bir yığın bırakırken bir yandan da gerçek bir savaşçı olarak öleceğini bildiği için gülümserdi. Ama şimdi, durumunun ümitsiz olduğunu, sonuçlarının ölümden de beter olacağını bildiğinden dolayı kendisini öldürebilmenin temiz bir yolunu arayarak etrafına bakmıyordu.

Kaçması imkansız, zafer kazanmak daha da imkansızdı. O anda Wulfgar'ın tek düşüncesi ve arzusu, likantrop olmanın ıstırabı ve rezilliğinden kurtulabilmekti. O sırada Drizzt odaya dalıverdi. Sıçanadam saflarının arka tarafından, hazırlıksız bir köye bastıran ani bir kasırga gibi geldi. Saniyeler içinde palaları kan kırmızısı rengine bürünüp parlamaya ve havada sıçan postu parçaları uçuşmaya başladı. Onun yolunun üstünde durup da kurtulmayı başarabilen pek az sayıda sıçanadam, ölümcül Drow ile aralarına olabildiğince mesafe koyabilme çabasıyla odadan dışarı kaçıştılar.

Sıçanadamlardan birisi arkasını döndü ve palayı engellemek için kılıcını havaya kaldırdı ama Drizzt yaratığın kolunu dirseğinden kesip kopartttı ve ikinci palasını da göğsüne sapladı. Sonra Drow, dev dostunun yanına geldi ve onun ortaya çıkışı Wulfgar'ın cesaretini ve gücünü tazeledi. Wulfgar neşeyle homurdanarak saldırganlardan birisinin göğüne Aegis-fang'i indirdi ve sefil yaratığı duvara çiviledi. Sıçanadam ölü bir şeklide öylece kaldı. Kıç tarafı öbür odanın içindeydi ama bacakları odaya yeni açılan pencereden diz kapaklarından aşağı doğru sallanmaktaydı ve yoldaşları bu olaya şahit olurken garip bir şekilde seğiriyorlardı. Sıçanadamlar destek bekleyerek birbirilerine baktılar ve iki savaşçıya ürkekçe yaklaştılar. Zaten çöküşe geçmiş olan moralleri, bir saniye sonra odaya kükreyerek dalan cüce ve sıçanları hatasız bir kesinlikle devirip duran bir gümüş ok yağmuru sayesinde tamamen yok oldu. Sıçanadamlar için lağımdaki sahne yeniden yaşanıyordu -ki o gecenin erken saatlerinde, orada iki düzineden fazla

yoldaşlarını yitirmişlerdi. Dört dost bir araya gelmişken sıçanadamların onlara karşı savaşmaya cesaretleri yoktu ve kaçmayı başarabilenler kaçtılar. Orada kalanların ise yapması gereken zor bir seçimi vardı: çekiç, kılıç, balta ya da ok.

Pook büyük tahtında arkasına yaslandı ve Taros Çemberi'nin içine bakarak o yıkım sahnesini izledi.

Sıçanadamların öldüğünü görmek lonca başkanını üzmüyordu - sokaklarda atılacak birkaç iyi yerleştirilmiş ısırıkla birlikte o sefil şeylerden yeterince tedarik edilebilirdi. Fakat, bu kahramanların lonca içinde kendi yollarını kese biçe açtıklarını gören Pook, eninde sonunda onun karşısında da dikileceklerini biliyordu.

Bu sahneyi, Pook'un tepe devi harem ağalarından biri tarafından pantolonunun kıç kısmından havada asılı tutulan Regis de izliyordu. Sadece, Mithril Salonu'nda öldüğünü sandığı Bruenor'u görmek bile buçukluğun gözlerini yaşlarla doldurdu. Ayrıca, dostlarının onu kurtarmak için Diyarlar boyunca yolculuk etmiş olması ve şu anda, şimdiye kadar hiç görmediği kadar büyük bir gayretle savaşmaları, buçukluğu çok duygulandırıyordu. Özellikle Cattibrie ile Drizzt olmak üzere hepsi de yara bere içindeydi ama Pook'un ordusunu darmadağın ederken hepsi de acıyı duymazdan geliyordu. Attıkları kesme ve saplama darbeleriyle düşmanlarını tek tek devirdiklerini gören Regis, dostlarının ona ulaşacağından pek şüphe duymuyordu. Derken buçukluk, Taros Çemberi'nin yanına doğru baktı. LaValle'nin orada, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş bir halde, inci süslü asayla omzuna hafif hafif vurarak kayıtsız bir şekilde durduğunu gördü.

"Adamların pek iyi iş çıkartmıyor Rassiter," diye belirtti lonca başkanı. "Hatta korktukları dahi söylenebilir."

Rassiter rahatsızlıkla kıpırdanarak ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. "Yoksa plandaki rolünü yerine getiremiyor musun?"

"Loncam bu gece kudretli düşmanlara karşı savaşıyor," diye kekeledi Rassiter. "Onlar... biz pek başarılı... savaş daha kaybedilmedi!"

"Sanırım sıçanlarının daha iyi iş çıkarmasını sağlamalısın," dedi Pook sakince. Rassiter bu emirdeki -daha doğrusu tehditteki— ses tonunu gayet iyi duydu. Eğilip reverans yaptı ve kapıyı ardından çarparak hızla odadan dışarı çıktı.

Buyurucu lonca başkanı bile bu faciadan tümüyle sıçanadamları sorumlu tutamazdı.

"Muhteşem," diye mırıldandı, Drizzt iki eş zamanlı darbeyi savuşturup iki sıçanadamı da birbirinden ayrı fakat mistik bir şekilde uyumlu hareketlerle kesip biçerken. "Kılıçla bu denli zarafeti daha evvel hiç kimsede görmedim." Bunu yeniden düşünmek için bir an duraksadı. "Belki de sadece birinde."

Aklına gelen şeyle şaşırıp kalan Pook, LaValle'ye baktı. Büyücü ise başıyla onayladı. "Entreri," diye düşünceyi tamamladı LaValle. "Benzerlik gün gibi aşikar. Kiralık katilin bu grubu neden güneye getirdiğini şimdi biliyoruz işte."

"Drow ile dövüşmek için mi?" dedi Pook düşünceli düşünceli. "En sonunda emsali olmayan adama bir rakip mi çıktı?" "Öyle görünüyor."

"Peki o nerede öyleyse? Neden onun karşısına çıkmadı?" "Belki de çoktan çıkmıştır," diye yanıtladı LaValle sıkkınlıkla.

Pook bu sözleri uzun bir süre durup düşündü; inanamayacağı kadar gerçek üstü sözlerdi. "Entreri yenildi mi yani?" dedi boğulacak gibi bir sesle. "Entreri öldü mü?" Bu sözler, kiralık katil ile Drizzt arasındaki çekişmeyi ta en başından beri dehşetle izlemiş olan Regis'e hoş bir müzik gibi geliyordu. Regis en başından beri, bu ikisinin günün birinde içlerinden sadece birinin hayatta kalabileceği bir düelloya tutuşacaklarından şüpheleniyordu. Ve buçukluk en başından beri drow dostu için korkuyordu.

Entreri'nin ölmüş olması ihtimali, önünde bekleyen savaş konusunda Pook Paşa'nın farklı bir bakış açısı edinmesine sebep oldu. Aniden Rassiter ile tayfasına yeniden muhtaç kalmıştı; Taros Çemberi'nden izlediği kıyım sahnesi, aniden loncasının o andaki gücüne daha kesin bir darbe indirmeye başlamıştı.

Tahtından ayağa kalktı ve şeytani nesneye doğru yavaşça yürüdü. "Bunu durdurmalıyız," diye hırladı LaValle'ye. "Onları karanlık bir yere gönder!"

Büyücü şeytanca sırıttı ve aceleyle koşturup deriden yapılmış siyah bir cildi olan büyük bir kitap getirdi. İşaretlenmiş sayfayı açan LaValle, Taros Çemberi'ne doğru yürüdü ve uğursuz bir büyünün ilk sözlerini söylemeye başladı.

Odadan dışarı çıkan ilk kişi, Regis'e gitmenin uygun bir yolunu -ve kesip biçecek daha fazla sıçanadam— bulmak isteyen Bruenor oldu. Kısa bir koridor boyunca fırtına gibi ilerledi, bir kapıyı tekmeleyerek açtı. Karşısında sıçanadam değil, iki tane oldukça şaşırmış insan hırsız buldu. Savaşla yoğrulmuş kalbinde biraz merhamet olan Bruenor -eninde sonunda binaya istila eden kendisiydi— yerinde durmayan baltasını geri çekti ve iki haydudu kalkanıyla yere yapıştırdı. Sonra koridora geri koşturdu ve dostlarının arkasından sıraya girdi. "Sağına dikkat et!" diye haykırdı Cattibrie, Wulfgar'ın yanında ve sıranın önünde duran bir duvar halısının gerisinde bir hareket fark ederek. Barbar, ağır duvar halısını tek bir asılışta yerinden söktü. Halının arkasında, yere sinmiş, sıçramaya hazırlanmış bir şekilde duran ve bir buçukluktan pek az büyük olan minik bir adam duruyordu. Açığa çıkan küçük hırsız savaş isteğini çabucak kaybetti ve Wulfgar onun minicik hançerini bir kenara iterken özür dilercesine omuz silkti.

Wulfgar küçük hırsızı ensesinden yakaladığı gibi havaya kaldırdı ve kendi burnunu onun burnuna bastıracak kadar yüzünü yaklaştırdı. "Sen ne çeşitsin?" diye azarladı Wulfgar. "İnsan mı sıçan mı?"

"Sıçan değil!" diye feryat etti, dehşete kapılmış olari hırsız. Dediği şeyi vurgulamak için yere tükürdü. "Sıçan değil!"

"Regis?" diye sordu Wulfgar. "Onu biliyor musun?" Hırsız başını hevesle salladı. "Regis'i nerede bulabilirim?" diye kükredi Wulfgar, sesi hırsızın yüzündeki bütün kanın çekilmesini sağlayarak.

"Yukarıda," diye viyakladı küçük adam. "Pook'un odalarında. Hepsi yukarıda." Sadece hayatta kalabilme içgüdüsüyle hareket eden ve bu

canavarımsı barbardan kurtulmaktan başka hiçbir düşüncesi olmayan hırsız, elini kemerinin arkasında gizlenmiş olan bir hançere attı. Yanlış bir karardı.

Drizzt palalarından biriyle hırsızın koluna vurarak onun bu hareketini Wulfgar'a gösterdi.

Wulfgar bir sonraki kapıyı açmak için küçük adamı kullandı.

Yine takip başlamıştı. Sıçanadamlar gölgelerin içinden oraya buraya koşturup dört dostu yanlardan takip ediyordu ama karşılarına çıkıp onlarla yüzleşen pek azdı. Önlerine çıkanlar ise belli bir tasarıdan çok kazayla onlarla yüzleşiyor-du!

Daha çok kapı parçalandı ve daha çok oda boşaltıldı. Birkaç dakika sonra önlerine bir merdiven çıkıverdi. Geniş ve cafcaflı bir şekilde üzerine halı serilmiş, parlak sert ahşaptan süslü tırabzanları olan bu merdiven sadece Pook Paşa'nın dairelerine çıkıyor olabilirdi. Bruenor neşeyle kükredi ve hızla koşmaya başladı. Cattibrie ile Wulfgar onu hevesle takip ettiler. Drizzt tereddüt etti ve aniden bir korku duyarak etrafına bakındı. Drow elfleri doğaları itibarıyla büyüsel canlılardı ve şimdi Drizzt garip, tehlikeli bir titreşim seziyor, kendisine doğru yöneltilmiş bir büyünün başlangıcını hissedebiliyordu. Etrafındaki duvarların ve zeminin, sanki bir şekilde somutluklarını yitirmiş gibi aniden zayıflamaya başladığını gördü.

Sonra olan biteni anladı. Daha evvel, büyülü kedisi Guenhwyvar ile beraber düzlemler arasında boyut değiştirmişti. Ve o anda, birinin ya da bir şeyin onu Ana Madde Düzlem'den çekip götürmekte olduğunu biliyordu. İleri doğru baktı ve Bruenor ile diğerlerinin de tıpkı onun gibi afallamış olduğunu gördü.

"El ele tutuşalım!" diye haykırdı Drow, büyü onları oradan alıp götürmeden önce dostlarının yanına varmak için koştururken.

Regis, dostlarının aceleyle bir araya toplanışını çaresiz bir dehşetle izledi. Sonra lonca binasının alt katlarının Taros Çemberi'ndeki görüntüsü değişip daha karanlık bir yere odaklandı. Sis ve gölgelerle, gulyabaniler ve iblislerle dolu bir yerdi burası.

Güneşin parlamadığı bir yerdi.

"Hayır!" diye haykırdı buçukluk, büyücünün niyetini fark ederek. LaValle ona hiç aldırış etmedi, Pook ise sadece sırıttı. Saniyeler sonra Regis, dostlarının yeniden bir araya toplanmış olduğunu gördü. Bu sefer o karanlık düzlemin dönüp duran dumanları arasında duruyorlardı. Pook bastonuna dayandı ve güldü. "Umutları söndürmeye nasıl da bayılırım!" dedi büyücüye. "Bir kez daha değerinin ölçülemeyeceğini kanıtladın, kıymetli LaValle!" Regis dostlarının acınası bir savunma güdüsüyle sırt sırta verdiklerini gördü. Daha şimdiden karanlık suretler üzerlerinde uçuşmaya ve süzülmeye başlamıştı -çok kudretli ve çok şeytani olan varlıklardı bunlar.

Regis daha fazla izlemeye tahammül edemeyerek bakışlarını yere indirdi. Ah, başını çevirme küçük hırsız," diyerek güldü Pook. "Ölümlerini izle ve onlar adına mutlu ol. Zira onların çekeceği acının senin için tasarladığım işkencelerle kıyaslanamayacağı konusunda seni temin ederim."

O adamdan ve dostlarını böyle bir tehlikeye soktuğu için kendisinden nefret eden Regis, Pook'a hiddet dolu bir bakış attı. Dostları onun için gelmişti. Bütün dünyayı onun için aşmışlardı. Artemis Entreri'yle, bir ordu dolusu sıçanadamla ve muhtemelen daha bir sürü düşmanla savaşmışlardı. Bütün bunlar onun yüzünden olmuştu.

"Lanet olsun sana," diye sövdü Regis. Aniden bütün korkuları geçmişti. Kendisini aşağı doğru sallandırdı ve harem ağasının üst bacağını sertçe ısırdı. Dev acıyla feryat etti ve elini bırakarak Regis'in yere düşmesine sebep oldu.

Buçukluk yere düştüğü an koşmaya başladı. Pook'un yanından geçerken onun destek için kullandığı bastonu tekmeledi. Bu sırada oldukça eli çabuk bir şekilde Pook'un cebine elini atıp heykelciği geri aldı. Sonra LaValle'ye doğru koşturdu.

Büyücünün tepki vermek için daha çok zamanı vardı ve Regis üzerine gelirken hızlı bir büyü yapmaya başlamıştı. Ama buçukluk daha hızlı çıktı. Regis havaya sıçradı, LaValle'nin gözlerine iki parmağını batırarak büyüsünü engelledi ve adamın geriye doğru tökezlemesini sağladı.

Büyücü dengesini korumak için debelenirken, Regis elmaslı asayı elinden çekip aldı ve Taros Çemberi'nin önüne geldi. Daha kolay bir yol bulabilir mi diye son bir kez odaya bakındı. Gözüne çarpan tek şey Pook idi. Yüzü kan kırmızısı olmuş ve hiddetten buruşmuştu. Lonca başkanı saldırının şaşkınlığını atlatmıştı ve şimdi bastonunu bir silah gibi sallıyordu. Regis bunun ölümcül olduğunu deneyimlerine dayanarak biliyordu.

"Lütfen bu sefer yardım edin," diye fısıldadı Regis, o anda kendisini dinleyebilecek bütün tanrılara hitaben. Dişlerini sıktı, kafasını eğdi ve asayı önünde tutarak Taros Çemberi'nden içeri daldı.

-22-

Üzerinde durdukları zeminden yayılan dumanlar kasvetli bir şekilde süzülüyor ve ayaklarının etrafında dönüp duruyordu. Dumanlar dönme açılarına göre her iki yana doğru savrulup sadece bir iki metre ötelerinde tekrar yere çarpıyor, sonra başka bir bulut halini alıp tekrar yükseliyordu. Dostlar bunun sayesinde dar bir geçitte, sonsuz bir uçurumun üzerindeki bir köprüde durduklarını gördüler.

Üzerlerinde ve altlarında birkaç metreden daha geniş olmayan benzer köprüler uzanıyordu ve görebildikleri kadarıyla bu düzlemdeki tek katı zemin onlardı. Hiçbir yönde bir kara parçası yoktu, sadece bükülüp kıvrılan köprüler vardı.

Dostların hareketleri yavaştı, rüyadaki gibiydi. Havanın ağırlığına karşı mücadele veriyorlardı. Pis kokuların ve ıstırap dolu çığlıkların hakim olduğu bu karanlık yer, etrafa kötülük yayıyordu. İğrenç, şekli bozuk canavarlar kafalarının üzerinden süzülüp kasvetli boşluğun ortasında uçuyor ve böylesine lezzetli lokmaların aniden ortaya çıkışı için neşeyle haykırıyordu. Kendi dünyalarındaki tehlikelere karşı yılmayan dört dost, burada cesaretlerini yitirmişlerdi. "Dokuz Cehennem mi?" diye fısıldadı Cattibrie kısık bir sesle, sözlerinin sonsuz gölgelerin içinde toplanmakta olan çok sayıdaki canavarı harekete geçirmesinden korkarak. "Hades," diye tahmin etti bilinen düzlemler konusunda daha eğitimli olan Drizzt. "Kaos'un

diyarı." Dostlarının hemen yanında duruyor olmasına rağmen sesi tıpkı Cattibrie'ınki gibi uzaktan geliyordu.

Bruenor ters bir cevap vermeye başladı ama Wulfgar ile Cattibrie'a, evlatları gibi sevdiği kişilere bakınca sesi azalıp kayboldu. Şimdi onlara yardım etmek için elinden gelen hiçbir şey yoktu.

Wulfgar cevaplar alabilmek için Drizzt'e baktı. "Buradan nasıl kaçabiliriz?" dedi dosdoğru bir şekilde. "Bir kapı var mıdır? Kendi dünyamıza açılan bir pencere falan?" Drizzt başını sağa sola salladı. Bir tehlike sırasında hazırlıklı olabilmeleri için onları kaygılarından kurtarm.ık isterdi. Fakat bu sefer, Drowun verilecek hiçbir cevabı yoktu. Hiçbir kaçış yolu, hiçbir umut göremiyordu.

Yüzü garip ve bariz bir şekilde insana benzeyen, yarasa kanatlı, köpeğimsi bir yaratık Wulfgar'ın üzerine doğru dalışa geçti ve o pis pençelerinden birini barbarın omzuna doğrulttu.

"Yere yat!" diye en son saniyede haykırdı Cattibrie. Barbar bu emri sorgulamadı. Kendisini yüz üstü yere attı ve yaratık hedefi kaçırdı. Bir daire çizdi ve hızla dönmeden evvel havada bir saniye asılı kaldı. Sonra, yaşayan canlıların etlerine aç bir halde tekrar dalışa geçti.

Fakat Cattibrie bu sefer hazırlıklıydı ve yaratık üzerlerine yaklaşırken bir ok fırlattı. Alışıldık gümüş renginde ışıldayarak uçmak yerine donuk bir gri çizgi çizen ok, tembelce ilerleyip canavara saplandı. Fakat büyülü ok alışılmış gücüyle hedefe saplandı ve canavarın köpek postunda feci bir yara açarak yaratığın uçuş dengesini bozdu. Kendisini toparlamaya çabalayan canavar hemen üzerlerinden aşağı doğru çakılmaya başladı ve Bruenor onu baltasıyla keserek aşağıdaki karanlığın içine düşmesini sağladı.

Dostlar bu küçük zafer karşısında pek de kendilerinden memnun olamadılar.Yukarıda, aşağıda ve yanlarda yüzlerce benzer yaratık uçuşup duruyordu ve birçoğu da Bruenor ile Cattibrie'ın öldürdüğü canavardan daha iriceydi.

"Burada duramayız," diye homurdandı Bruenor. "Nereye gideceğiz elf?"

Drizzt, durdukları yerde kalmaktan da gayet memnun olurdu ama bir yerlere doğru giderlerse, dostlarının en azından bu durum karşısında ilerleme kaydediyorlarmış gibi hissedip biraz rahatlamalarını sağlayacağını biliyordu. Şimdi yüz yüze oldukları dehşetin boyutlarını bir tek Drow anlıyordu. Ve bu karanlık düzlemde nereye giderlerse gitsinler durumun hep aynı olacağını, hiç kaçış olmadığını bir tek Drizzt biliyordu.

"Bu taraftan," dedi, birkaç saniye düşünüp taşınmış gibi yaptıktan sonra. "Eğer bir kapı varsa, bu tarafta olduğunu hissediyorum." Dar köprüde bir adım attı fakat dumanlar önünden yükselip dönmeye başladığında aniden durdu. Sonra tam önünden bir şey yükseldi. Biçim olarak insansıydı ve uzun inceydi. Şişman, kurbağamsı bir kafası ve ucunda pençeler bulunan uzun, üç parmaklı elleri vardı. Wulfgar'dan bile daha uzun olan yaratık Drizzt'in önünde kule gibi yükselmişti.

"Kaos mu dedin, kara elf?" dedi, peltek ve yabancı bir sesle. "Hades mi?"

Parıltı hemen Drizzt'in elinde belirip ışıldadı. Fakat diğer kılıcı, buz büyüsüyle yaratılmış olan kılıç, neredeyse kendi iradesiyle canavarın üzerine atlayacaktı. "Yanılıyorsun," diye gürledi yaratık.

Bruenor hızla koşup Drizzt'in yanına geldi. "Geri bas bakalım, iblis," diye hırladı. "İblis değil," dedi Drizzt, yaratığın ne kastettiğini anlayarak ve Drow şehrindeki yıllarında Düzlemler hakkında gördüğü sayısız dersleri hatırlayarak. "İblisçik." Bruenor merakla ona baktı.

"Ve Hades değil," diye açıkladı Drizzt. "Tarterus." "Aferin, kara elf," dedi iblisçik. "Halkın aşağı düzlemleri iyi bilir."

"Öyleyse halkımın gücünü anlıyorsundur," diye blöf yaptı Drizzt, "ve bize karşı gelen iblis lordlarına bile nasıl karşılık verdiğimizi biliyorsundur."

İblisçik güldü -tabii buna gülmek denirse, çünkü boğulan bir adamın boğazından gelen ölüm seslerine daha çok benziyordu. "Ölü Drowlar intikam almaz. Evinden çok uzaktasın!" Drizzt'e doğru elini tembelce uzattı.

Bruenor koşturarak dostunun yanına geldi. "Moradin!" diye haykırdı ve mithril baltasıyla iblisçiğe bir darbe savurdu. Fakat iblisçik, cücenin beklediğinden daha hızlı çıktı ve kolayca darbeden kaçtı. Balyoz gibi koluyla bir karşı darbe savurdu ve Bruenor'un yüz üstü düşüp köprü üzerinde yuvarlanmasına neden oldu.

İblisçik, yuvarlanarak geçen cüceye doğru o feci pençelerinden birini uzattı. Daha el Bruenor'a ulaşamadan önce Parıltı onu kesip koparttı.

İblisçik hayretler içinde Drizzt'e doğru döndü. "Canımı yaktın, kara elf," diye inledi fakat sesinde hiçbir acı emaresi yoktu. "Ama daha iyisini yapmalısın!" Yaralı elini Drizzt'e doğru savurdu ve Drow refleksif olarak darbeden kaçarken, iblisçik ikinci elini cücenin işini bitirmek için devreye soktu.

Yerde yatan cücenin omzuna üç çizgi halinde derin yarıklar açtı.

"Lanet olası!" diye kükredi Bruenor, dizlerinin üzerine doğrularak. "Seni pis, bok çuvalı..." diye homurdandı, ikinci başarısız darbesini savururken.

Drizzt'in arkasında, Cattibrie yukarı aşağı hareket ederek Taulmaril ile temiz bir nişan almaya çalışıyordu. Wulfgar onun yanında duruyor ve köprü üzerinde Drowun yanına gidebilecek kadar yer olmadığı için hazır bir şekilde bekliyordu.

Drizzt uyuşukça hareket ediyor, palaları ise eğri büğrü bir saldırı sergileyerek hantalca dönüp duruyordu. Belki de bunun sebebi uzun bir gece boyunca savaşmış olması ya da düzlemin havasının alışılmadık derecede ağır oluşuydu. Fakat onu hayretle izleyen Cattibrie, daha evvel Drow'u hiç bu denli isteksiz görmediğini fark etti.

Köprünün daha aşağısında hâlâ dizleri üzerinde olan Bruenor, alışılmış savaş arzusundan çok hüsran içinde darbeler savuruyordu.

Cattibrie olan biteni anladı. Bunun sebebi yorgunluk ya da havanın ağır oluşu değildi. Dostlarını alaşağı eden şey umutsuzluktu.

Bir şeyler yapmasını dilemek için Wulfgar'a baktı ama barbarın onun yanında dururkenki görüntüsü kızı hiç rahatlatmadı. Yaralı kolu gevşek bir şekilde duruyordu ve Aegis-fang'in ağır kafası yere doğru eğilip dumanların içinde kaybolmuştu. Daha kaç tane savaşta çarpışabilirdi ki? Sonu gelmeden önce bu sefil iblisçiklerden kaç tanesini öldürebilirdi? 'Peki hiç bitmeyen savaşlarla dolu bir düzlemde herhangi bir zafer ne getirebilir?' diye düşündü Cattibrie.

Umutsuzluğu en derinden hisseden kişi Drizzt idi. Zorlu yaşamındaki bütün çetin sınavlar sırasında, Drow hep nihai adalete inanmıştı. Bunu kendisine her ne kadar itiraf etmeye korksa da, kıymetli prensiplerine karşı olan boyun eğmez inancının ona en sonunda hakkettiği ödülü getireceğine inanırdı. Ve şimdi karşısına bu çıkıvermişti. Sadece ölümle sonuçlanabilecek olan, bir zaferin daha çok savaş getireceği bir mücadele. "Lanet olsun hepinize!" diye haykırdı Catti-brio.

Güvenli bir açıyla nişan alamamıştı fakat yine de okunu fırlattı. Oku, Drizzt'in kolunu çizip kanattıktan sonra iblisçiğe saplandı ve onun geriye doğru sendelemesini sağlayarak Bruenor'a, Drizzt'in yanına geri gelme fırsatı verdi. "Dövüşü kaybettiniz demek?" diye azarladı dostlarını Cattibrie.

"Sakin ol kızım," diye yanıtladı Bruenor kasvetle, iblisçiğin dizlerine doğru alçaktan bir darbe savurarak. Yaratık, dikkatle baltanın üzerinden atladı ve yine saldırıya geçti. Drizzt bu saldırıyı savuşturdu.

"Sen sakin ol Bruenor Battlehammer!" diye haykırdı Cattibrie. "Kendini klanın kralı diye adlandıracak yüzün var demek. Hah! Senin böyle dövüştüğünü görseydi Garumn mezarında ters dönerdi!"

Bruenor, Cattibrie'a hiddet dolu bir bakış attı. Boğazı öyle bir kurumuştu ki bir cevap dahi veremedi.

Drizzt gülümseye çalıştı. Genç kadının, o muhteşem genç kadının ne yapmaya çalıştığını biliyordu. Lavanta renkli gözleri içsel bir ateşle parlamaya başladı. "Wulfgar'ın yanına git," dedi Bruenor'a. "Arkamızı koru ve yukarıdan gelecek saldırılara dikkat et."

Drizzt iblisçiğe baktı. Yaratık da Drowun tavrındaki ani değişimi fark etmişti.

"Gel bakalım, farastu," dedi Drow dosdoğru, bu yaratık türüne verilen adı da hatırlayarak.

"Farastu," diye alay etti, "iblisçik türünün en zayıfı. Gel ve bir Drow kılıcının ısırığını hisset bakalım."

Bruenor, Drizzt'ten uzaklaşırken neredeyse kahkahayı basacaktı. İçinden bir ses, "Ne fark eder ki?" demek istiyordu. Fakat Cattibrie'ın cücenin gurur dolu geçmişine yaptığı iğneleyici göndermelerle uyandırdığı daha gür bir sesin söyleyeceği başka şeyler vardı. "Gelin de dövüşün öyleyse!" diye kükredi, sonsuz uçurumun gölgelerine doğru. "Sizden bir dünya dolusunu haklamaya yeteriz!"

Drizzt birkaç saniye içinde kendisine hakimiyetini tamamen sağladı. Hareketleri hâlâ düzlemin ağırlığından dolayı yavaştı ama yine de muhteşemdiler. İblisçiğin yaptığı her hareketi bozarak, ahenk içinde sahte saldırılar yapıp kesikler attı, darbeler savurup darbeler savuşturdu.

Wulfgar ve Bruenor onun yardımına koşmak için içgüdüsel olarak harekete geçtiler fakat sonra durup bu gösteriyi izlemeye karar verdiler.

Cattibrie etrafı kolluyor, dumanların arasından her ne zaman çirkin bir suret çıkacak olsa yayıyla onu haklıyordu. Çok yukarıdaki bir karanlığın içinden aşağı inen bir surete nişan aldı. Taulmaril'i en son anda tam bir şok içinde yere indirdi. "Regis!" diye haykırdı. Buçukluk ağır çekim düşüşünü tamamladı ve dostlarından on metre uzaktaki ikinci bir köprüye 'pat' diye inerek dumanların hafifçe havaya yükselmesini sağladı. Ayağa kalktı, dönen başına ve yönünü şaşıran zihnine karşı galip gelip dengesini sağlamayı başardı. "Regis!" diye haykırdı Cattibrie yine. "Buraya nasıl geldin?"

"Sizi o feci çemberin içinde gördüm," diye açıkladı buçukluk. "Yardımıma ihtiyacınız olabileceğini düşündüm."

"Pöh! Bence sen buraya kendin gelmedin, seni buraya fırlatıp attılar, Gümbürgöbek," diye karşılık verdi Bruenor.

"Seni görmek de çok hoş," diye tersledi Regis, "ama bu sefer yanılıyorsun. Kendi seçimimle geldim." Ucu elmaslı asayı kaldırıp onlara gösterdi. "Size bunu getirmek için." Aslında daha Regis onun şüphelerini çürütmeden önce bile, Bruenor küçük dostunu gördüğüne sevinmişti zaten. Hatasını kabul ederek Regis'e doğru reverans yaptı ve sakalı dönüp duran dumanın içinde kayboldu.

Başka bir iblisçik daha yükseldi. Bu seferki karşı tarafta, Regis ile aynı köprünün üzerindeydi. Buçukluk, asayı tekrar dostlarına gösterdi. "Yakalayın onu," diye yalvardı, fırlatmak için gerilirken. "Buradan çıkmak için tek şansınız bu!" Cesaretini topladı -sadece tek bir şansı vardı— ve bütün gücüyle asayı fırlattı. Asa döne döne uçtu ve üç çift uzanmış ele doğru alay edercesine yavaş bir şekilde ilerledi.

Fakat ağır havada yeterince hızlı bir yol çizemiyordu ve köprüye gelmeden önce hızını kaybetti.

"Hayır!" diye haykırdı Bruenor, tek umutlarının da uçup gitmekte olduğunu görerek.

Cattibrie itiraz içinde hırladı, tek bir hareket yaparak dolu kemerinin kopçasını açtı ve Taulmaril'i yere bıraktı. Asaya doğru dalışa geçti. Bruenor kendisini yüzükoyun yere attı ve çaresizlik içinde kızın ayak bileklerini yakalamaya çabaladı ama aradaki mesafe açılmıştı. Asayı yakalarken Cattibrie'ın gözlerinde memnuniyet dolu bir bakış belirdi. Havadayken belini büktü ve asayı Bruenor'un uzanmış ellerine doğru fırlattı. Sonra, tek bir şikayet sözü dahi söylemeden inişe geçip görünürden kayboldu.

Aynaya bakan LaValle'nin elleri titriyordu. Regis elinde asayla birlikte çemberden içeri atladığında, dostların ve Tarterus düzleminin görüntüsü kara bir bulanıklık halini almıştı. Ama bu, büyücünün o andaki endişelerinin en küçüğüydü. Sadece yakından incelendiğinde görülebilen ince bir çatlak, yavaşça Taros Çemberi'nin merkezine doğru yarılarak ilerliyordu. LaValle hızla Pook'a doğru döndü, efendisinin üzerine atıldı ve bastonunu elinden aldı. Büyücüye karşı koyamayacak kadar şaşıran Pook bastonu bıraktı ve hayret içinde bir adım geriledi.

LaValle hızla aynanın yanına koşturdu. "Onun büyüsünü yok etmeliyiz!" diye haykırdı ve bastonu cam gibi yüzeye indirdi.

Büyülü aletin gücü tarafından kırılan tahta sopa, büyücünün elinde kıymıklara ayrıldı ve LaValle ise odanın öbür tarafına doğru uçtu. "Kır onu! Kır onu!" diye Pook'a yalvardı, sesi acınası bir cıyaklama halinde çıkarak.

"Buçukluğu geri getir!" diye karşılık verdi Pook, hâlâ Regis ve oniks heykelciği daha fazla düşünerek.

"Anlamıyorsun!" diye haykırdı LaValle. "Asa buçukluğun elinde! Boyut kapısı öteki taraftan kapanamaz!"

Büyücünün korkularının ciddiyeti kafasına dank dediğinde, Pook'un yüz ifadesi şaşkınlıktan endişeye dönüştü. "Azizim LaValle," diye başladı sakince, "Sen şimdi bana, odamın tam ortasında Tarterus'a açılan bir kapı bulunduğunu mu söylüyorsun?" LaValle ürkekçe başıyla onayladı.

"Kırın şunu! Kırın şunu!" diye haykırdı Pook, yanında duran harem ağalarına. "Büyücünün sözlerine kulak verin! O cehennem çemberini kırıp paramparça edin!"

Pook bastonunun kırılmış olan kısmını yerden aldı. Bir zamanlar, kendisine bizzat Calimshan Paşası tarafından armağan edilmiş olan gümüş uçlu, itinayla oyulmuş bir bastondu bu.

Sabah güneşi hâlâ doğru göğünde pek yükselmemişti ama lonca başkanı bunun iyi bir gün olmayacağını daha şimdiden biliyordu.

Acı ve hiddetle titreyen Drizzt, kükreyerek iblisçiğe saldırdı. Her bir darbesini can alıcı bir noktaya nişanlıyordu. Çevik ve deneyimli olan yaratık ilk saldırıdan kaçmayı başardı ama hiddetten köpürmüş Drow'u bir türlü zaptedemiyordu. Parıltı, iblisçiğin kendisini savunan kollarından birisini dirseğinden kesti ve diğer pala kalbine saplandı. Palası sefil yaratığın yaşam enerjisini emerken, Drizzt vücudunda bir güç dolaşımı hissetti. Ama Drow bu gücü, kendi hiddetiyle bastırarak kontrol altında tuttu ve inatla yerini korudu. Yaratık ölü bir şekilde yere serildiğinde Drizzt

dostlarına doğru döndü. "Ben yapmadım..." diye kekeliyordu Regis, uçurumun öbür tarafından. "O... ben... "

Ne Bruenor, ne de Wulfgar ona cevap veremiyor, donmuş gibi öylece duruyor ve aşağıdaki boş karanlığa bakıyorlardı.

"Kaç!" diye seslendi Drizzt, buçukluğun arkasından yaklaşan bir iblisçik görerek. "Sana yetişeceğiz!"

Regis gözlerini uçurumdan zorla ayırdı ve içinde bulunduğu durumu düşünüp tarttı. "Gerek yok!" diye seslendi. Oniks heykelciği çıkarttı ve havaya kaldırıp Drizzt'e gösterdi. "Guenhwyvar beni buradan çıkarır, ya da belki de kedi bize yardım—"

"Hayır!" diye sözünü kesti Drizzt, buçukluğun ne önereceğini tahmin ederek.. "Panteri çağır ve git buradan!"

"Daha iyi bir yerde yeniden buluşuruz," diye önerdi Regis, sesi burun çekişleriyle kesilerek. Heykelciği yere koydu ve yavaşça pantere seslendi.

Drizzt asayı Bruenor'un elinden aldı ve onu teselli etmek için dostunun omzuna elini koydu. Sonra büyülü nesneyi göğsüne bastırdı ve düşüncelerini asanın büyülü gücüne odakladı. Tahmininde yanılmamıştı; asa gerçekten de kendi düzlemlerine açılan boyut kapısının anahtarıydı, ayrıca Drizzt bu kapının hâlâ açık olduğunu hissediyordu. Taulmaril'i ve Cattibrie'ın kemerini yerden aldı. "Gelin," dedi, hâlâ karanlığın içine bakmakta olan iki dostuna. Onları nazik ama güçlü bir şekilde köprü üzerinde yürümeleri için ittirdi.

Guenhwyvar, Tarterus düzlemine geldiği anda Drizzt Do'Urden'in varlığını hissetti. Regis ona kendisini başka bir yere götürmesini istediğinde büyük kedi tereddüt etti. Ama şu anda heykelcik buçukluğun elindeydi ve Guenhwyvar, Regis'i hep dost olarak bilmişti. Regis kısa süre sonra kendisini dönüp duran bir kanalığın içinde buldu. Guenhwyvar'ın kendi düzlemi olan çok uzaktaki ışığa doğru uçuyordu. Buçukluk yaptığı hatayı o anda anladı.

Oniks heykelcik, yani Guenhwyvar ile bağlantı kurmanın tek yolu, hâlâ Tarterus'taki o dumanlı köprünün üzerinde duruyordu.

Regis, düzlemler arası tünelin hava akımına karşı debelenerek sağa sola döndü. Tünelin arkada kalan ucundaki karanlığı görüyor ve oraya doğru uzanmanın tehlikelerini tahmin edebiliyordu. Heykelciği orada bırakamazdı. Bunun sebebi sadece bu müthiş kedi dostunu kaybetmek değil, aynı zamanda aşağı düzlemlerdeki bazı pislik yaratıkların Guenhwyvar üzerinde hüküm sahibi olması fikrinden tiksin mesiydi. Geriye üç parmağı kalmış olan elini, kapanmakta olan boyut kapısına doğru cesurca uzattı.

Bütün duyuları bir anda allak bullak oldu. İki düzlemden birden gelen sinyal ve görüntüler, baş döndürücü bir sel halinde zihnini doldurdu. Elini bir ilgi odağı olarak kullanarak ve bütün düşünceleriyle enerjisini elinin aldığı duyulara yoğunlaştırarak bu karmaşayı engelledi. Sonra eli sert, bariz bir şekilde katı bir nesneye çarptı. Nesne, sanki böyle bir kapıdan geçmek istemiyormuşçasına onun çekişine karşı direndi.

Ayakları inatçı çekim gücü yüzünden tünelin içinde kalmış ve eli ise asla geride bırakmayacağı heykelciğe yapışmış olan Regis şimdi iyice gerilmişti. Buçukluk, şimdiye kadar hiç sarf etmediği kadar fazla -ve ondan birazcık daha fazla— güç sarf ederek son bir kez asıldı ve heykelciği kapıdan geçirmeyi başardı.

Düzlemler arası uzanan pürüzsüz tünel şekil değiştirip kabusumsu sıçrayıp hoplamalarla dolu bir yola dönüştü. Regis, baş aşağı dönüp taklalar atıyor ve sanki onun geçmesini engellemek istercesine aniden kıvrılan duvarlara çarpıp geri sekiyordu. Bütün bunlar sırasında Regis'in sıkı sıkıya odaklandığı tek bir düşüncesi vardı: heykelciği elinde tutmak.

Ölmesinin kesin olduğunu hissetti. Bu çarpıp vurmalardan, başını döndürüp serseme çeviren girdaptan sağ çıkamayacaktı.

Derken her şey tıpkı başladığı gibi aniden bitiverdi ve heykelciği hâlâ elinde tutan Regis, kendisini astral düzlemdeki bir ağaca sırtını dayamış bir halde Guenhwyvar'ın yanında otururken buldu. Şansına inanamayarak gözlerini kırpıştırdı ve etrafına bakındı.

"Endişelenme," dedi pantere. "Sahibin ve diğerleri kendi dünyalarına döneceklerdir." Kafasını eğip heykelciğe, yani Ana Madde Düzlem ile arasındaki tek bağlantıya baktı. "Peki ben nasıl döneceğim?"

Regis umutsuzluk içinde bocalamışken, Guenhwyvar'ın tepkisi farklı oldu. Panter kendi etrafında tam bir tur döndü ve düzlemin yıldızlarla dolu enginliğine doğru kükredi. Guenhwyvar bir oraya bir buraya sıçrayıp tekrar kükrerken ve Astral Düzlem'in boşluğuna doğru koşup kaybolurken, Regis onu hayretle izledi. Şimdiye kadar hiç şaşırmadığı kadar şaşıran Regis heykelciğe baktı. O anda tek bir düşünce, tek bir umut diğer her şeye baskın geliyordu. Guenhwyvar'ın aklında bir şeyler vardı.

Drizzt acımasız bir şekilde başı çekiyor ve üç dost yollarına çıkmaya cüret eden her şeyi kesip biçerek peşinden koşuyordu. Drowun kendilerini Cattibrie'a götürdüğünü düşünen Bruenor ile Wulfgar vahşice savaşıyorlardı.

Köprü uzun bir yay çizip yükseliyordu ve Bruenor yolun yukarı doğru çıktığını fark ettiğinde endişelenmeye başladı. Tam karşı çıkmak, Drowa Cattibrie'ın aşağı düştüğünü hatırlatmak üzereydi ki, arkasına baktığında, yola çıkmış oldukları alanın kendilerinden açık bir şekilde yukarıda durduğunu gördü. Bruenor, ışıksız tünellere alışkın bir cüceydi ve herhangi bir eğim oldu mu bunu hatasız bir şekilde tespit ederdi. Yukarı çıkıyorlardı, hatta şimdi daha da dik bir şekilde çıkıyorlardı. Fakat terk etmiş oldukları alan da yükselmeye devam ediyordu. "Nasıl olur elf?" diye haykırdı. "Durmadan yukarı çıkıyoruz ama gözlerimle gördüğüme göre aşağı inip duruyoruz!"

Drizzt arkasını dönüp baktı ve Bruenor'un neden söz ettiğini çabucak anladı. Drowun felsefi sorgulamalar yapacak zamanı yoktu; yalnızca onları kapıya götüreceği kesin olan asadan gelen duyumları izliyordu. Fakat Drizzt, bu yönsüz ve görünüşe göre dairesel düzlemin karşılarına çıkarabileceği bir olasılığı düşünmek için duraksadı. Önlerine başka bir iblisçik daha çıktı fakat daha canavar herhangi bir saldırı gerçekleştiremeden önce Wulfgar onu köprüden aşağı devirdi. Şimdi barbarı ateşleyen şey kör-lemesine hiddeti, yaralarını ve bitkinliğini bir kenara itmesini sağlayan üçüncü bir adrenalin patlaması idi. Birkaç adım atıp duruyor ve saldırabilecek bir düşman arayarak etrafına bakmıyordu.

Sonra ön tarafa, Drizzt'in yanına koştu ve önlerini kesmeye çalışabilecek herhangi bir şeye ilk darbeyi indirmek için hazırlandı.

Dönüp durmakta olan duman aniden önlerinden kalktı ve karşılarında parlak bir görüntü belirdi. Bulanık görünüyordu ama kesinlikle kendi düzlemlerine aitti. "Kapı," dedi Drizzt. "Asa onu açık tutuyor. İlk olarak Bruenor geçecek."

Bruenor, Drizzt'e hayretler içinde, boş boş baktı. "Gitmek mi?" diye sordu nefes nefese. "Gitmemi nasıl isteyebilirsin elf? Kızım burada."

"Kızın gitti, dostum," dedi Drizzt yavaşça. Bruenor, "Pöh!" diye homurdandı fakat daha çok bir burun çekme sesi gibi duyuldu. "Böyle bir şeyi iddia etmekte o kadar çabuk davranma bakalım!"

Drizzt ona içten bir duygudaşlıkla baktı fakat fikrini değiştirmeyi ya da yolundan sapmayı reddetti.

"Ve Eğer öldüyse bile burada kalacağım," diye ilan etti Bruenor, "cesedini bulacak ve bu sonsuz cehennemden çıkaracağım!"

Drizzt, cüceyi omuzlarından kavradı ve yüz yüze gelmek için onu dikleştirdi. "Bruenor, hepimizin ait olduğu yere geri dön," dedi. "Cattibrie'ın bizim için yaptığı fedakarlığı boşa harcama. Onun ölümündeki anlamı mahvetme."

"Gitmemi nasıl isteyebilirsin?" dedi Bruenor, bu sefer burun çekişini gizlemeyerek. Kurşun rengi gözlerinin kenarlarında yaşlar parıldıyordu. "Bana nasıl—"

"Geçmişte kalanı unut!" dedi Drizzt keskince. "O kapının ötesinde bizi buraya gönderen büyücü var. Cattibrie'ı buraya gönderen büyücü!"

Bruenor Battlehammer'ın duymaya ihtiyaç duyduğu tek şey buydu işte. Gözlerindeki yaşlar yerini alevlere bıraktı ve cüce, baltasını kaldırıp hiddetle kükreyerek boyut kapısından içeri daldı.

"Şimdi—" diye başladı Drizzt ama Wulfgar sözünü kesti.

"Sen git, Drizzt," diye yanıtladı barbar. "Cattibrie ile Regis'in intikamını al. Hep beraber üstlendiğimiz görevi tamamla. Benim için hiç huzur olmayacak, içimdeki boşluk hiç dolmayacak."

"Kız öldü," dedi Drizzt bir kez daha.

Wulfgar başıyla onayladı. "Ben de öyle," dedi sessizce.

Drizzt onun fikrini çürütmenin bir yolunu aradı. Ama Wulfgar'ın kederi, üstesinden hiç gelemeyeceği kadar büyük gibi görünüyordu.

Sonra Wulfgar'ın bakışları yukarı kenetlendi. Gözlerine inanamıyordu, ağzı dehşete kapılmış -aynı zamanda neşeyle dolmuş— bir hayretle açılıp kalmıştı. Drizzt hızla döndü ve o kadar da şaşırmadı. Ama yine de gördüğü manzara karşısında yüreği hop etti.

Cattibrie, tepelerindeki karanlık gökyüzünden aşağı doğru baygın bir şekilde ve yavaşça düşmekteydi.

Bu dairesel bir düzlemdi.

Wulfgar ile Drizzt destek almak için birbirilerine dayandılar. Cattibrie'ın ölü ya da canlı olduğunu kestiremi-yorlardı. Ama en azından feci şekilde yaralanmıştı ve onlar izlerken, kanatlı bir iblisçik kıza doğru pike yapıp koca pençeleriyle bacağını kavradı. Herhangi bir bilinçli düşünce Wulfgar'ın aklından geçmeye vakit bile bulamadan önce, Drizzt, Taulmaril'i doğrulttu ve gümüş bir ok yolladı. İblisçik, genç kadını yakaladığı an gümüş ok kafasında patladı ve canavarı öldürüp düşürdü.

"Git!" diye haykırdı Wulfgar, Drizzt'e, bir adım atarak. "Şimdi görevimi görüyorum! Ne yapmam gerektiğini biliyorum!"

Drizzt'in başka fikirleri vardı. Wulfgar'ın bacakları arasına bir ayağını attı, kendisini bırakıp yere düşerken diğer bacağını barbarın dizlerinin arkasına kopçalayarak onun yere, kapının olduğu yere düşmesini sağladı. Wulfgar, Drowun niyetini çabucak anladı ve dengesini bulup kalkmaya çalıştı.

Yine Drizzt daha hızlı çıktı. Palalarından birisinin ucu Wulfgar'ın elmacık kemiğine dayandı ve onu istediği yöne doğru sürdü. Kapıya yaklaştığında, Drizzt ondan çaresiz bir hareket gelmesini bekliyordu. Bu yüzden Drow, bir çizmesini onun omzunun altına yerleştirdi ve sertçe tekmeledi.

İhanete uğrayan Wulfgar, Pook Paşa'nın odasına devriliverdi. Etrafındakileri boş verdi, Taros Çemberi'ni kavradı ve bütün gücüyle salladı. "Hain!" diye haykırdı. "Bunu asla unutmayacağım, lanet Drow!"

"Yerini al!" diyerek düzlemler arası bir cevap verdi Drizzt. "Sadece Wulfgar'ın gücü bu kapıyı açık ve güvende tutmaya yeter. Sadece Wulfgar'ın! Kapıyı tut Beornegar'ın oğlu. Eğer Drizzt Do'Urden'i biraz olsun umursuyorsan ve eğer Cattibrie'ı sevdiysen kapıyı tut!" Drizzt o anda sadece, hiddetli barbarın aklındaki mantıklı düşüncenin küçücük bir kısmını uyandırabilmiş olmayı dileyebilirdi. Drow kapıya arkasını döndü, asayı kemerine taktı ve Taulmaril'i omzuna astı. Cattibrie şimdi aşağıdaydı. Hâlâ düşüyor, hâlâ kıpırdamıyordu. Drizzt iki palasını da çekti. Cattibrie'ı yakalayıp bir köprüye doğru çekmesi ve sonra kapıyı bulması ne kadar sürerdi? Yoksa kendisi de sonsuz ve uğursuz bir düşüşe mi kapılacaktı? Peki Wulfgar kapıyı ne kadar süre açık tutmayı başarabilecekti? Bu soruları bir kenara itti. Cevapları düşünüp taşınacak zamanı yoktu.

Lavanta renkli gözlerinde alevler parladı. Parıltı bir elinde ışıldıyordu ve Drizzt, deşebileceği bir iblisçik kalbi için yalvaran diğer kılıcın arzusunu hissedebiliyordu. Drizzt Do'Urden'in ruhundaki bütün cesaret damarlarında dolaşıyordu. O güzel ve yaralı kadının sonsuz, umutsuz bir boşlukta düşüyor olması görüntüsüyle birlikte, haksızlığa karşı duyduğu bütün hiddet uyanmıştı. Karanlığın içine daldı.

-23-

EĞER CATTİBRİE SEVİYORSAN

Bruenor, küfür ederek ve yuvarlanarak Pook'un dairesine paldır küldür daldı. Baştaki hızını kaybettiğinde Taros Çemberi'nden ve Pook'un muhafız

olarak diktiği iki tepe devi harem ağasından epey uzağa yuvarlanmıştı. Küplere binmiş cüceye en yakın olan kimse lonca başkanıydı. Bruenor'a dehşetten çok merakla bakıyordu.

Zaten Bruenor da Pook'a hiç aldırış etmedi. Şişko adamın ardında duran, duvara dayanmış cüppeli surete baktı: Cattibrie'ı Tarterus'a yollayan büyücüye.

Kızıl sakallı cücenin gözlerindeki ölümcül dehşeti fark eden LaValle hızla ayağa kalktı ve paldır küldür kapıya doğru koşup kendi odasına kaçtı. Kapıyı kilitlediğinde çıkan 'klik' sesini duyduğunda 'güm güm' atan kalbi yavaşladı. Zira bu kapı, üzerinde birkaç koruma ve kapalı tutma tılsımı olan büyülü bir kapıydı. Güvendeydi -ya da öyle olduğunu düşünüyordu. Büyücüler sık sık kendi hatrı sayılır kudretleri sebebiyle diğer güçlerin - belki daha az görmüş geçirmiş ama eşit derecede kuvvetli kimselerin— varlığına karşı kör olurlardı. LaValle, adı Bruenor Battlehammer olan fokurdayan kazanı bilmiyordu ve cücenin hiddetinin ne kadar şiddetli olabileceğini tahmin edemezdi.

Mithril bir balta, sanki kendi şimşek büyülerinden biriymiş gibi sürgülü kapıya çarpıp onu parçalara ayırdığında ve gözü dönmüş cüce odaya hışımla daldığında, LaValle'nin şaşkınlığı had safhaya çıktı.

Etrafındakilerin farkında olmayan ve sadece Tarterus'a, yani Cattibrie'ın yanına geri dönmek isteyen Wulfgar, odaya' tam Bruenor dışarı çıktıktan sonra girdi. Fakat Drizzt'in düzlemler arası mesajını, boyut kapısını açık tutması için Drowun ona yalvarmış olmasını bir kenara atamazdı. Zaten o anda barbar, Cattibrie için ya da Drizzt için olsun, kendi üzerine düşen görevin çemberi korumak olduğunu reddetmeyeceğini hissetti. Yine de, Cattibrie'ın o feci yerin sonsuz karanlığında durmadan düşen görüntüsü kalbini sızlatıyor ve barbar, Taros Çemberi'nden geri geçip kızın yardımına koşmak istiyordu. Daha barbar kalbini mi yoksa düşüncelerini mi izleyeceğine karar veremden önce, kafasının yanına kocaman bir yumruk indi ve onu yere deviriverdi. Pook'un tepe devlerinden iki tanesinin ağaç gövdesi gibi bacaklarının arasına yüzüstü yığıldı. Bir dövüşü başlatmak için zor bir yoldu fakat Wulfgar'ın hiddeti de tıpkı Bruenor'unki gibi yoğundu. Devler büyük ayaklarını Wulfgar'ın üzerine indirmeye çalıştılar fakat barbar böyle uyuşuk hareketler için oldukça çevikti. İkisinin arasında hızla ayağa

kalktı ve koca yumruğuyla bir tanesinin yüzünün ortasına vurdu. Bir insanın böyle bir yumruk atabileceğine inanamayan dev, uzun bir süre boyunca Wulfgar'a boş boş baktıktan sonra garip bir şekilde geriye doğru devrilerek çuval gibi yere yığıldı.

Wulfgar diğer deve doğru döndü ve yaratığın burnunu Aegis-fang'in dip kısmıyla paramparça etti. Dev, yüzünü iki eliyle birden kavrayıp kıvırdı. Onun için bu dövüş çoktan bitmişti. Wulfgar bunu ona sorarak zaman harcamadı. Devin göğsünü tekmeledi ve onu odanın öbür tarafına doğru fırlattı.

"Şimdi bir tek ben kaldım," diye bir ses geldi. Wulfgar, odanın öbür tarafında duran ve lonca başkanının tahtı olan kocaman koltuğa baktı ve Pook Paşa'nın tahtın arkasında durduğunu gördü.

Pook koltuğun arkasına yere doğru uzanıp iyice gizlenmiş, kocaman, doldurulmuş ve atışa hazırlanmış bir arbalet yayı çıkarttı. "Ben şu ikisi gibi şişko olabilirim," diyerek güldü Pook, "ama aptal değilim." Ağır arbalet yayını tahtın sırt kısmına dayadı.

Wulfgar etrafına bakındı. Hiçbir kaçış şansı olmadan, kıskıvrak yakalanmıştı.

Ama belki de kaçmasına gerek yoktu.

Wulfgar çenesini kaldırdı ve göğsünü gerdi. "Tam buraya sık, öyleyse," dedi, hiç gözü korkmadan, parmağıyla kalbini işaret ederek. "Beni hakla." Omzunun üzerinden geriye bir bakış attı. Taros Çemberi'ndeki görüntüde şu anda toplanmakta olan iblisçiklerin suretleri vardı. "O zaman Tarterus Düzlemi'ne açılan kapıyı sen korursun." Pook parmağını tetikten çekti.

Wulfgar'ın bu sözü onda etki bırakmıştı. Fakat bir saniye sonra, boyut kapısından dışarı uzanan ve Wulfgar'ın omzunu kavrayan pençeli bir iblisçik eli, Pook'u tam anlamıyla ikna etti.

Drizzt karanlığın içinde düşerken yüzermiş gibi hareket etti. Attığı kulaçlar onu Cattibrie'a yaklaştırıyordu. Fakat tehlikeye açıktı ve bunu biliyordu. Onun düşüşünü izleyen kanatlı bir iblisçik de bunu biliyordu.

Rezil yaratık, Drizzt yanından geçtiği anda tünediği yerden aşağı atladı ve pike yaparken hız kazanmak için kanatlarını dar bir açıyla çırptı. Kısa süre sonra drowa yetişti ve yanından geçerken onu deşmek için ustura gibi pençelerini uzattı.

Drizzt yaratığı son anda fark etti. Dalışa geçen canavarın yolundan kaçabilmek ve palalarını dövüşe hazırlayabilmek için çılgınlar gibi debelenip döndü.

Hiç şansı yoktu. Burası iblisçiğin mekanıydı ve o canavar, havadayken zeminde olduğundan daha rahat olan kanatlı bir yaratıktı.

Ama Drizzt Do'Urden kötü şartlara asla bakmazdı.

İblisçik hızla uçup geçti ve feci pençeleri Drizzt'in ince pelerininde başka bir yırtık daha açtı. Havada olsa bile her zamanki gibi hazır duran Parıltı, yaratığın kanatlarından birisini kesti. İblisçik çaresizce yana doğru kanat çırptı ve aşağı doğru yuvarlanmaya devam etti. Drow elfine karşı savaşmaya hiç cesareti kalmamıştı, ki zaten onu yakalayacak kanadı da yoktu.

Drizzt ona hiç aldırış etmedi. Hedefi yakındaydı. Cattibrie'ı yakalayıp kollarına aldı ve sıkıca göğsüne kenetledi. Kızın buz gibi soğuk olduğunu acıyla fark etti fakat bunu düşünmeden önce gitmesi gereken çok uzun bir yol olduğunu biliyordu. Düzlem kapısının hâlâ açık olup olmadığından emin değildi ve bu sonsuz düşüşü nasıl durduracağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Çözüm, hemen önünde başka bir kanatlı iblisçik olarak beliriverdi. İblisçik önlerine çıkmak için onlara doğru pike yapıyordu. Drizzt, yaratığın henüz saldırmaya niyetli olmadığını anlayabiliyordu; zira çizdiği yol daha çok, yanlarından geçme ve düşmanını daha iyi incelemek için altlarına geçme amacı taşıyordu.

Drizzt bu şansı kaçırmadı. Yaratık altlarına geçtiğinde, kara elf kendisini aşağı doğru bıraktı ve kılıç tutan eliyle sınırlarını zorlayarak gerildi. Öldürmek için hamle yapmamış olan pala hedefi buldu ve yaratığın sırtına saplandı. İblisçik feryat edip yana savruldu ve kılıçtan kendisini kurtardı.

Fakat yaratığın hareketi, Drizzt ile Cattibrie'ı da beraberinde götürmesini sağlamış ve onları kesişen, dumanlı köprülerden birisiyle aynı hizaya getirmişti.

Drizzt kendisini hizada tutmak için kıvrılıp dönerek, serbest olan eliyle pelerinini açıp bir rüzgar yakalayarak, ya da rüzgarın itişini engellemek için onu kapayarak yolunu tayin etti. En son anda, kızı çarpışmadan korumak için kendisini Cattibrie'ın üzerine kapadı.Kocaman bir 'güm' sesiyle ve havaya dumanlar yükselterek yere indiler. Drizzt sürünerek kendisini dizleri üzerine doğrulmaya zorladı ve nefes almaya çalıştı. Cattibrie yerde yatıyordu. Rengi solmuştu ve üzeri yara bere içindeydi. Düzinelerce yara görülüyordu, en belirgini ise sıçanadam okundan kalan yarıktı. Akan kanları elbisesini sırılsıklam etmiş ve saçlarını katılaştırmıştı. Ama bu tüyler ürpertici görüntü karşısında Drizzt'in morali bozulmadı. Zira yere düştükleri sırada başka bir şey daha dikkatini çekmişti. Cattibrie hafifçe inlemişti.

LaValle, küçük masasının arkasına koşturdu. "Geri bas, cüce," diye uyardı. "Ben çok kudretli bir büyücüyüm."

Bruenor pek de dehşete kapılmış gibi görünmüyordu. Baltasını masaya indirdi ve odayı gözleri kör eden bir duman ve kıvılcım patlamasıyla doldurdu. LaValle birkaç saniye sonra tekrar görebildiğinde, kendisini Bruenor ile yüz yüze buldu. Cücenin elleri ve sakalından dumanlar tütüyordu, küçük masa paramparça olmuştu ve büyücünün kristal küresi tam ortadan ikiye bölünmüştü.

"Elindekinin en iyisi bu mu?" diye sordu Bruenor. LaValle, boğazındaki düğüm sebebiyle tek kelime bile edemiyordu.

Bruenor onu kesip biçmek, baltasını adamın çalı gibi kaşlarının arasına saplamak istiyordu.

Ama intikamını almaya niyetlendiği kişi güzel kızı Cattibrie idi; öldürmekten son derece tiksinti duyan Cattibrie. Bruenor, kızının hatırasına saygısızlık etmeyecekti.

"Lanet olsun!" diye inledi, LaValle'nin yüzünün ortasına kafa atarken. Büyücü duvara yapıştı ve Bruenor göğsüne bir elini atıp hak yerini bulsun

diye birkaç kıl kopartarak onu yüzüstü yere çalana dek afallamış bir şekilde orada öylece kaldı. "Dostlarımın sana ihtiyacı olabilir, büyücü," diye hırladı cüce, "öyleyse sürün bakalım! Ve şunu bil ki, eğer hoşuma gitmeyen tek bir hareket dahi yaparsan, baltam senin kafanı da ortadan ikiye ayırır!"

Yarı bilinçli bir durumda olan LaValle bu sözleri pek duymadı fakat cücenin ne kastettiğini gayet iyi anladı ve kendisini elleri ile dizleri üzerinde doğrulmaya zorladı.

Wulfgar ayaklarını Taros Çemberi'nin demirden desteklerine ve kendi demirden elini ise iblisçiğin dirseğine kenetleyerek yaratığın güçlü çekişine karşı koydu. Barbar dıger elinde Aegis-fang'i hazır tutuyor, düzlemler arası kapıdan içen savurmak istemiyor fakat vurmak için kendi dünyasına bir koldan daha zayıf bir yerlerin gelmesini irmıi ediyordu.

İblisçiğin pençeleri barbarın omzunda iyileşmesi uzun zaman alacak derin ve feci yaralar açmıştı ama Wulfgar acıya karşı direndi. Drizzt ona, eğer Cattibrie'ı seviyorsa kapıyı korumasını söylemişti.

Kapıyı koruyacaktı.

Bir saniye daha geçti ve Wulfgar elinin tehlikeli bir şekilde boyut kapısına doğru kaymakta olduğunu gördü. İblisçiğin gücüyle boy ölçüşebiliyordu. Ama canavarın gücü büyülüydü, fiziksel değildi. Ve Wulfgar düşmanından çok önce yorulacaktı.

Eli bir milim daha kayarsa boyut değiştirip Tarterus'a geçecekti, ki hiç şüphesiz orada daha birçok aç iblisçik bekliyor olacaktı.

Wulfgar'ın aklında bir görüntü canlandı; yara bere içinde durmadan düşmekte olan Cattibrie'ın son görüntüsü. "Hayır!" diye hırladı ve elini çekmeye başladı, iblisçik ile kendisi başladıkları yere geri dönene dek tüm gücüyle asıldı. Sonra Wulfgar aniden omzunu eğdi ve iblisçiği öbür düzleme atmak yerine odanın içine doğru çekti.

Oynadığı kumar başarılı olmuştu. İblisçik hızını tamamen kaybetti ve yuvarlandı. Kafası Taros Çemberi'nden geçti ve sadece bir saniyeliğine Ana

Madde Düzlem'e çıktı. O bir saniye, Aegis-fang'in yaratığın kafatasını parçalamasına yeterliydi.

Wulfgar geriye doğru bir adım sıçradı ve savaş çekicini iki eliyle birden kavradı. Başka bir iblisçik içeri girmeye davrandı ama barbar, güçlü bir darbeyle onu Tarterus'a geri fırlattı. Pook bütün bunları tahtının ardından izliyordu, arbalet yayı ise hâlâ öldürmek üzere nişanlanmış bekliyordu. Lonca başkanı bile bu dev adamın sonsuz gücü karşısında büyülenmişti ve harem ağalarından birisi kendisine gelip ayağa kalkmayı başardığında Pook ona Wulfgar'a dokunmamasını işaret etti. İzlemekte olduğu bu olayı bozmak istemiyordu. Fakat yan tarafından gelen bir ses dikkatini o yöne çevirmesine sebep oldu. LaValle odadan dışarıya dizlerinin üzerinde sürünerek çıkıyordu ve eli baltalı cüce de hemen büyücünün yanındaydı. Bruenor, Wulfgar'ın karşı karşıya olduğu tehlikeli durumu çabucak gördü ve büyücünün bütün bunları sadece daha da karmaşıklaştıracağını anladı. LaValle'yi saçından kavradı ve çekerek dizleri üzerine doğrultarak adamın önüne geçti.

"Uyumak için hoş bir gün," diye yorum yaptı ve LaValle'nin yüzünün ortasına tekrar kafa atarak onu bayılttı. Büyücü yere yığıldığı sırada Bruenor, ardından gelen bir 'klik' sesi duydu ve refleks olarak kalkanını sesin geldiği yöne doğru siper ederek Pook'un arbalet okunu tam zamanında engelledi. Ölümcül ok, kalkanın üzerindeki köpüklü bira kupası ambleminde bir delik açtı ve öbür taraftan dışarı çıktığında Bruenor'un kolunu kıl payı kaçırdı. Bruenor kıymetli kalkanının ucundan kafasını çıkarttı ve oka baktı, sonra tehlikeli bir şekilde gözlerini Pook'a dikti. "Kalkanıma zarar vermemeliydin!" diye hırladı, Pook'a doğru ilerlemeye başladığında.

Tepe devi çabucak araya girdi.

Wulfgar bu hareketi gözünün ucuyla fark etti. O da bu dövüşe katılabilirdi -özellikle de Pook ağır arbalet yayını yeniden kurmakla meşgulken. Ama barbarın kendi sorunları vardı. Kanatlı bir iblisçik, boyut kapısından içeri aniden girdi ve Wulfgar'ın yanından geçmeye başladı. Barbarı kurtaran şey keskin refleksleriydi. Wulfgar elini uzattı ve iblisçiği bacağından yakaladı. Canavarın hızı Wulfgar'ın geriye doğru tökezlemesini

sağladı ama barbar dayanmayı başardı. İblisçiği yanına doğru savurdu ve savaş çekiciyle tek bir darbe indirerek onu yere serdi.

Taros Çemberi'nden dışarı birkaç kol birden uzanıyor, kafalar ve omuzlar içeri girip çıkıyordu. Ve Aegis-fang'i çılgınlar gibi savunmakta olan Wulfgar, bu yaratıkları kontrol altında tutmaya uğraşmakla meşguldü.

Baygın bir halde olan Cattibrie'ı omzuna bir tül gibi asmış olan Drizzt dumanlı köprü üzerinde koşuyordu. Birçok dakika boyunca başka bir direnişle karşılaşmadı ve bunun sebebini boyut kapısına vardığında anlayıverdi.

Yirmi kadar iblisçik, çemberin etrafında toplanmış ve yolu kapamışlardı.

İçi kararan Drow, bir dizini zemine koydu ve Cattibrie'ı yavaşça yere bıraktı Taulmaril'i kullanmayı düşündü. Ama eğer hedefi ıskalarsa, yani bir ok o canavar güruhunun arasından sıyrılmayı başarırsa, karşı tarafta Wulfgar'ın beklediği odaya çıkacağını biliyordu. Bu riski göze alamazdı.

"Çok yaklaşmıştık," diye fısıldadı çaresizce, başını eğip Cattibrie'a bakarak. Onu sıkıca kollarının arasına aldı ve narin ellerinden biriyle kızın yüzünü okşadı. Kız buz gibiydi. Drizzt, kızın nefesini dinlemek için üzerine doğru eğildi. Fakat kendisini ona çok yakın bir halde buldu. Ve Drow daha ne yaptığını fark edemeden, dudakları kızın dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. Cattibrie kıpırdandı ama gözlerini açmadı.

Kızın hareket etmesi Drizzt'in cesaretini tazeledi. "Çok yaklaştık," diye mırıldandı sertçe, "ve bu pislik yerde ölüp gitmeyeceksin!" Cattibrie'ı tekrar omzuna attı ve kızı sabitleştirmek için pelerinini sıkıca ona doladı. Palalarını çekip sıkıca kavradı, parmaklarını kılıçların itinayla işlenmiş kabzalarında gezdirdi. Silahlarıyla bütünleşti ve onları kara renkli kollarının ölümcül uzantıları haline getirdi. Derin bir nefes aldı ve yüzünü sertleştirdi. Sefil canavar kalabalığının arkasından, sadece bir Drow elfinin yapabileceği şekilde sessizce hücum a geçti.

Regis rahatsızlıkla uyandığında, etrafında dolaşan bir sürü avcı kedinin kara suretlerinin yıldız ışıkları arasında bir oraya bir buraya koşturduğunu

gördü. Ona karşı bir tehlike oluşturuyor gibi görünmüyorlardı -henüz görünmüyorlardı. Daha çok bir araya toplanıyor gibiydiler.

Sonra Guenhwyvar sıçradı ve önünde beliriverdi. Koca kedinin kafası buçukluğunkiyle aynı seviyedeydi.

"Aklında bir şeyler var," dedi Regis, panterin koyu renkli gözlerindeki heyecan parıltısını görerek. Regis heykelciği kaldırdı ve inceledi. Heykelciği gören kedinin gerginleştiğini fark etti.

"Bununla geri dönebiliriz," dedi buçukluk, aniden neşeyle dolarak. "Bu bizim yolculuğumuzun anahtarı ve bunu kullanarak nereye istersek oraya gidebiliriz!" Etrafına bakındı ve oldukça ilginç olan bazı ihtimalleri düşündü. "Hepimiz birden mi?"

Eğer kedilerin gülümsemesi mümkünse, Guenhwyvar gülümsüyordu.

-24-

DÜZLEMLER ARASI KARGAŞA

"Yolumdan çekil, seni şişko bok çuvalı!" diye kükredi Bruenor.

Dev harem ağası bacaklarını iki yana açtı ve koca ellerinden birisiyle cüceye doğru uzandı -ki Bruenor o eli ısırmakta çabuk davrandı.

"Asla söz dinlemezler," diye homurdandı cüce. Bruenor eğildi ve devin bacaklarının arasına çömeldikten sonra hızla doğruldu. Cücenin tek boynuzlu miğferi zavallı harem ağasının parmak uçlarına kalkmasını sağladı. Devin gözleri bu gün ikinci defa karardı ve harem ağası yere yuvarlandı. Bu sefer elleri yeni yarasını kavramak için bacak arasına kenetlenmişti. Kurşun renkli gözlerinde bariz bir öldürme arzusu olan Bruenor, Pook'a doğru döndü. Fakat lonca başkanı pek aldırış etmiyor gibiydi. Zaten cüce de Pook'u pek fark etmedi. Onun yerine, tekrar doldurulmuş ve kendisine doğru yöneltilmiş olan arbalet yayına odaklandı.

Hücum eden Drizzt'in hissettiği tek şey hiddetti; Tarterus'un sefil yaratıklarının Cattibrie'a verdiği acıya duyduğu hiddet.

Amacı da tekti: karanlıktaki tek bir ışık huzmesi, kendi dünyasına açılan Düzlem kapısı.

Palalarını önünde tutmuş olan Drizzt, iblisçik tenini deşerek yolunu açma fikriyle birlikte sırıttı. Fakat kapıya yaklaştığında, hedefi gözünün önünde belirince hiddeti yatışan Drow yavaşladı. Gözü dönmüş bir saldırı gerçekleştirerek iblisçik güruhunun arasına dalabilir ve muhtemelen kapıdan geçmeyi başarabilirdi. Peki ya Drizzt kapıdan geçmeden önce bu kudretli yaratıkların kesinlikle vereceği zararı Cattibrie kaldırabilir miydi?

Drow başka bir yol gördü. İblisçik saflarının arkasından azar azar yaklaşırken kılıçlarını iki yana doğru genişçe açtı ve en arkadaki iki iblisçiğin dışarıya bakan omuzlarına hafifçe vurdu. Yaratıklar refleksif olarak başlarını çevirip dönüp baktıklarında ise Drizzt ikisinin arasından hızla geçti.

Drowun kılıçları hızla hareket eden bir pruva halini aldı ve kendisini yakalamaya çalışan diğer iblisçiklerin ellerini kesip biçti. Birisinin Cattibrie'ı çekmekte olduğunu hissetti ve hızla döndü. Öfkesi iki katına çıkıverdi. Hedefi göremedi ama Parıltı'yla bir darbe savurup bir iblisçiğin feryadını duyunca hedefi bulduğunu anladı.

Kafasının yanına ağır bir kol sopa gibi indi. Bu onu yere devirebilecek bir darbeydi ama Drizzt yine hızla döndü ve kapıdan gelen ışığın yalnızca birkaç metre ötede olduğunu gördü -ve bir iblisçik siluetinin yolunu kesmek için kapının önünde durduğunu.

Etrafındaki iblisçik teninden oluşan karanlık tünel hızla daralmaya başladı. Bir başka kocaman kol inişe geçti fakat Drizzt bu sefer eğilip kurtulmayı başardı.

Eğer iblisçik onu bir saniye daha geciktirmeyi başara-bilirse, Drizzt yakalanacak ve katliama maruz kalacaktı.

Yine Drizzt'i kurtaran şey, düşünceden daha hızlı davranan içgüdüleri oldu. İblisçiğin kollarını palalarıyla iki yana savurdu ve kafasını eğerek yaratığın göğsüne vurdu. Onun bu darbesiyle birlikte yaratık geriye doğru düşüp Drizzt ile birlikte kapıdan geçti.

Karanlık kafa ve omuzlar Wulfgar'ın görüş sahasına girdiği anda barbar, Aegis-fang'i hedefe doğru savurdu. Bu güçlü darbe iblisçiğin belkemiğini parçaladı ve öbür taraftan itmekte olan Drizzt'i epey sarstı.

İblisçik düşüp öldü. Vücudunun yarısı Taros Çemberi'nin içinde, yarısı öteki taraftaydı. Sersemlemiş olan Drow ise kenara doğru yuvarlandı ve sırtında Cattibrie ile bir¬likte paldır küldür Pook'un odasına devrildi.

Bu manzara karşısında beti benzi atan Wulfgar tereddüt etti. Ama, kısa süre sonra daha fazla yaratığın çemberden içeri saldıracağını fark eden Drizzt, bitkin kafasını yerden kaldırmayı başardı. "Kapıyı kapat," dedi, boğulur gibi bir sesle.

Wulfgar, çemberin içindeki aynamsı görüntüyü parçalayamayacağını daha evvelden öğrenmişti -ona vurmak sadece savaş çekicinin kafa kısmını Tarterus'a gönderiyordu.

Wulfgar, Aegis-fang'i yere doğru indirmeye davrandı.

Derken odanın öbür tarafındaki olayı fark etti.

"O kalkanla yeterince hızlı mısın bakalım?" diye alay etti Pook, arbalet yayını hafifçe oynatarak.

Silaha yoğunlaşmış olan Burneor, Drizzt ile Cattibrie'ın odaya olaylı girişini fark etmedi bile. "Beni öldürmek için tek bir atış hakkın var, köpek," diye ölümden korkmadan laf yetiştirdi cüce, "sadece bir tane." İleri doğru kararlı bir adım attı.

Pook omuz silkti. O usta bir nişancıydı ve onun arbalet yayı Diyarlar'daki en iyi tılsımlı silahlardan biriydi. Tek atış yeterli olurdu. Ama o atışı hiç yapamadı.

Hızla dönüp gelen bir savaş çekici tahta 'güm' diye çarptı, büyük koltuğu lonca başkanının üzerine devirdi ve Pook'un geriye doğru yığılıp duvara çarpmasını sağladı. Bruenor, yüzünde hiddetli bir gülümsemeyle birlikte barbar dostuna teşekkür etmek için döndü. Fakat Drizzt'i -ve Cattibrie'ı!- Taros Çemberi'nin yanında yatarken gördüğünde gülümsemesi uçup gitti ve sözleri boğazına düğümlendi.

Cüce taşa dönmüş gibi öylece kalakaldı, gözlerini kırpmıyor, ciğerleri nefes almıyordu. Bacakları boşaldı ve dizlerini üzerine çöktü. Baltasını ve kalkanını yere fırlattı ve dizleri ile elleri üzerinde kızının yanına kadar emekledi.

Wulfgar, Taros Çemberi'nin demirden kenarlarını kavradı ve onları birbirilerine doğru bastırdı. Vücudunun üst kısmı tamamen kıpkırmızı oldu ve kirişli kasları ile damarları demir teller gibi gerildi. Ama kapının üzerinde pek az etki bırakabildi.

Kapanmasını engellemek için bir boyut kapısından içeri bir iblisçik kolu uzandı. Ama bu görüntü sadece Wulfgar'ı daha da ateşlemeye yaradı. Kükreyerek Tempus'a seslendi, bütün gücüyle ittirerek ellerini birbirine doğru bastırdı ve çemberin kenarlarını birbirilerine doğru büktü.

Bu düzlem değişikliği sayesinde çemberin içindeki aynamsı görüntü de büküldü ve iblisçiğin kolu temiz bir şekilde vücudundan koparak yere düştü. Aynı şekilde, vücudunun yarısı hâlâ kapının içinde bulunan ve Wulfgar'ın ayağının dibinde yatan iblisçik de seğirdi ve kıvrıldı. Wulfgar karşısındaki feci manzarayı görmemek için gözlerini çevirdi. Bükülmekte olan düzlem tünelinin içinde hapis olan bir kanatlı iblisçik, derisi kemiğinden ayrılana kadar eğilip kıvrılıyordu.

Taros Çemberi'nin büyüsü kuvvetliydi ve bütün gücüne rağmen Wulfgar, bu işi bitirebilecek kadar çemberin kenarlarını bükmeyi umut edemezdi. Kapıyı bükmüş ve kısmen kapatmıştı ama bu ne kadar sürerdi? O yorulduğunda ve Taros Çemberi kendi şekline geri döndüğünde, boyut kapısı bir kez daha açılacaktı. Barbar inatla kükredi ve işine devam etti. Aynamsı yüzeyin parçalanmasını bekleyerek kafasını kenara doğru çevirdi ve bastırdı.

Kız ne kadar da donuk görünüyordu. Dudakları neredeyse mordu ve derisi kuru, buz gibiydi. Bruenor kızın yaralarının çok feci olduğunu gördü. Fakat cüce hissediyordu ki, onun en ağır yarasın ne kesikti ne de çürük. Daha çok, sevgili kızı yaşama sevincini kaybetmiş gibiydi; sanki karanlığın içine düştüğünde yaşama isteğini boş vermiş gibi. Şimdi kollarının arasında baygın, buz kesmiş ve rengi solmuş bir halde yatıyordu. Yere uzanmış olan Dıi/./l, içgüdüsel olarak tehlikeyi sezdi. Yana doğru yuvarlandı vc pelerinin savurarak, etrafındakilerle ilgilenmeyen Bruenor ile baygın yatan Cattibrie'ın üzerlerini örttü.

Odanın öbür tarafında, LaValle kıpırdanıp ayıldı vc bitkinliğini silkeleyip attı. Dizleri üzerine doğrulup odayı inceledi ve Wulfgar'ın kapıyı kapatma girişimini çabucak fark etti. "Onları öldür," diye büyücüye fısıldadı Pook ama üzerine devrilmiş olan tahtın altından dışarı çıkmaya cesaret edemedi.

Zaten LaValle de onu dinlemiyordu. Çoktan bir büyü yapmaya başlamıştı bile.

Wulfgar, hayatında ilk defa gücünün yetersiz kaldığını gördü. "Yapamıyorum!" diye homurdandı hüsranla, bir cevap arayışı içinde -her zaman yaptığı gibi— Drizzt'e bakarak. Yaralı Drowun onu algıladığı pek söylenemezdi.

Wulfgar pes etmek istedi. Kolları hidra ısırığının yaraları yüzünden yanıyor, bacakları onu zar zor taşıyor ve dostlarının hepsi çaresiz bir şekilde yerde yatıyordu. Ve gücü yeterli olmamıştı!

Başka bir yöntem bulabilme çabasıyla çılgınlar gibi etrafına bakındı. Her ne kadar kudretli olursa olsun, bu çemberin de zayıf bir noktası olmalıydı. Ya da umudunu kaybetmemek için Wulfgar, öyle olduğuna inanmak zorundaydı.

Regis onun alt etmeyi başarmıştı, çemberin gücünden kurtulmanın bir yolunu bulmuştu. Regis.

Wulfgar cevabı buldu.

Taros Çemberi'ne son bir kez asıldıktan sonra onu hızla bıraktı ve boyut kapısının bir anlığına olduğu yerde sallanmasına sebep oldu. Wulfgar durup da bu ürkünç olayı izlemedi. Aşağı fırladı ve incili asayı Drizzt'in kemerinden çekip aldı. Sonra dosdoğru kapıya sıçradı ve narin asayla Taros

Çemberi'nin üst kısmına vurdu. Kara inci, binlerce küçük parçaya ayrıldı. Aynı anda LaValle, büyüsünün son hecesini söyledi ve güçlü bir enerji patlaması yarattı. Kolundaki kılları yakıp kavurarak Wulfgar'ı sıyırıp geçti ve Taros Çemberi'nin tam ortasında patladı. Wulfgar'ın kurnaz hamlesi sonucu, ayna şeklini kaybedip dairesel bir örümcek ağı görüntüsünü alan çemberin iç kısmı, büyülü patlama sonucunda tamamen parçalandı. Ardından gelen patlama ise bütün binayı temellerinden sarstı.

Odanın içini karanlık bulutlar bastı; olayı izleyenler sanki bütün binanın dönüyormuş gibi hissettiler. Sanki hepsi birden, varoluş düzlemleri arasında açılan bir yarığın kargaşasına yakalanmışlar gibi, ani bir rüzgar kulaklarında feryat edip uludu. Üzerlerine kara dumanlar ve buharlar kapandı. Karanlık dört bir yanı sardı.

Derken, kargaşa başladığı kadar hızlı bir şekilde sona erdi ve gün ışığı, darmadağın olmuş odayı yeniden aydınlattı. Ayağa ilk kalkan, hasarı inceleyip hayatta kalanlara bakman kimseler Drizzt ile Bruenor oldu.

Taros Çemberi paramparça, kırık bükük bir halde yerde yatıyordu. İçinden yırtık pırtık, yapışkan, ağ gibi bir nesnenin inatla sarktığı, eğilip bükülmüş, değersiz bir demir parçasıydı artık. Kanatlı bir iblisçik yerde ölü yatıyordu ve onun hemen yanında bir diğer yaratığın kesik kolu duruyordu. Ve o ikisinin yanında, başka bir canavarın vücudunun yarısı yatıyordu; vücut hâlâ seğiriyor, üzerinden balçık gibi, kara sıvılar damlıyordu.

Dört metre ötede Wulfgar oturuyordu. Sırt üstü yatıp dirseklerinin üzerine yaslanmış olan barbar sersemlemiş gibi görünüyordu. Bir kolu LaValle'nin büyüsü yüzünden kızarmış, yüzü odanın içine dolan dumanla kararmış ve bütün vücudu yapışkan örümcek ağıyla kaplanmıştı. Barbarın vücudunda yüze yakın küçük, kanlı benek vardı. Görünüşe göre, düzlem kapısının aynaması görüntüsü sadece bir görüntüden ibaret değildi.

Wulfgar, dostlarına boş boş baktı, birkaç kez gözlerini kırpıştırdı ve sırt üstü yere yığıldı.

LaValle, Drizzt ile Bruenor'un kendisini fark etmesine sebep olacak şekilde inledi. Büyücü ayağa kalkmak için debelenmeye başladı. Ama bunu yapmakla sadece, zafer elde etmiş olan yabancılara kendisini açık edeceğini anladı. Yere geri yığıldı ve kıpırdamadan yattı. Drizzt ile Bruenor, şimdi ne yapmaları gerektiğini düşünerek birbirilerine baktılar. "Sizi yeniden görmek çok hoş," diye bir ses geldi altlarından. Kafalarını aşağı çevirdiklerinde Cattibrie'ın bakışlarıyla, yeniden açılmış olan derin mavi gözleriyle karşı karşıya kaldılar. Yaşlara boğulan Bruenor, dizlerinin üzerine çöktü ve kıza sarıldı. Drizzt de cüce gibi kıza sarılmaya davrandı ama o ikisinin bu anı özel olarak yaşamaları gerektiğine karar verdi. Bruenor'un omzuna teselli niyetine hafifçe vurdu ve Wulfgar'ın iyi olup olmadığına bakmak için ilerledi.

Barbar dostuna doğru eğildiğinde ani bir hareket fark etti. Kırılıp duvara göçmüş olan büyük taht üzerine doğru yuvarlandı. Drizzt tahtı kolayca yakaladı fakat bununla meşgulken Pook Paşa'nın tahtın arkasından fırlayıp odanın ana kapısına doğru tabanları yağladığını gördü. "Bruenor!" diye seslendi Drizzt. Fakat cücenin biricik kızına sarılmaya, başka bir şeye dikkat etmeyecek kadar kendisini kaptırmış olduğunu biliyordu. Drizzt büyük tahtı kenara itti ve Taulmaril'i sırtından çekip aldı. Pook'u takip etmeye başladığında yayı gerdi. Pook kapıdan hızla geçti ve etrafından dönerek kapıyı 'güm' diye kapattı. Merdivenlere doğru geri döndüğünde "Rassit—" diye haykırmaya başladı fakat merdivenlerin başında kollarını kavuşturmuş bir halde bekleyen Regis'i görünce sözleri boğazında düğümlendi. "Sen!" diye kükredi Pook, hiddetten yüzü buruşarak ve elleri kasılarak.

"Hayır, o," diye düzeltti Regis, yukarıdan adamın üzerine sıçrayan kara sureti işaret ederek. Afallamış olan Pook, Guenhwyvar'ı sadece koca m.in dişler ve pençelerden oluşmuş, uçan bir küre olarak gördü.

O sırada Drizzt kapıdan dışarı çıktı ve Pook'un lonca başkanı olarak sürdüğü saltanat feci bir son buldu.

"Guenhwyvar!" diye seslendi Drow, birçok haftadan sonra değerli yoldaşını ilk defa görmenin verdiği neşeyle. Koca panter hızla Drizzt'in yanına geldi ve efendisiyle yeniden karşılaştığı için oldukça mutlu bir şekilde burnunu ona sürttü.

Fakat diğer sesler ve görüntüler bu buluşmayı kısa kesti. Drizzt ilk önce Regis'i gördü; buçukluk kollarını başının arkasında kavuşturmuş ve tüylü ayaklarını üst üste atmış duruyordu. Drizzt, Regis'i yeniden gördüğüne sevinmişti ama alt katlardan gelen sesler Drow'u rahatsız etti. Zira bu sesler dehşetle dolu haykırışlar ve gırtlaktan gelen hırıltılardı. Bruenor da sesleri duydu ve incelemek için koridora çıktı. "Gümbürgöbek!" diye selamladı Regis'i, Drizzt ile beraber buçukluğun yanına yürürken.

Koca merdivenden aşağıya, yaşanan katliama baktılar. Sık sık bir sıçanadam koşturuyor ve arkasından da bir panter kovalıyordu. Hemen dostların aşağısında duran bir sıçanadam grubu, savunmacı bir çember oluşturmuş, Guenhwyvar'ın kedi dostlarını geri püskürtmek için kılıç savuruyordu. Ama kara kürklerden ve parlak dişlerden oluşan bir dalga onları oldukları yerde boğuverdi.

"Kediler mi?" diyen Bruenor şaşkınlıkla Regis'e baktı. "Buraya kedileri mi getirdin?"

Regis gülümsedi ve ellerinin arasındaki başını arkaya doğru yatırdı. "Farelerden kurtulmanın daha iyi bir yolunu biliyor musun?"

Kafasını sallayan Bruenor gülümsemesini saklaya-madı. Odadan dışarı kaçan adamın cesedine baktı. "Bu da ölmüş," diye belirtti sertçe.

"Pook oydu işte," dedi Regis, dostları onun kim olduğunu çoktan anlamış olduğu halde. "Şimdi o öldü ve sanırım sıçan dostları da ölecek."

Regis, Drizzt'e baktı. Ona bir açıklama yapması gerektiğini biliyordu. "Guenhwyvar'ın dostları sadece sıçanadamları avlıyor," dedi. "Ve onu tabii ki." Pook'u işaret etti. "Normal hırsızlar -eğer akıllılarsa— odalarında saklanırlar. Fakat panterler onların canını yakmayacak zaten." Drizzt, başını sallayarak Regis ile Guenhwyvar'ın sağduyulu kararını onayladı. Ayrıca Guenhwyvar kendi başına hüküm vermezdi.

"Hepimiz heykelcik sayesinde buraya geldik," diye devam etti Regis. "Guenhwyvar ile birlikte Tarterus'tan dışarı çıktığımız zaman heykelciği yanıma tutmuştum. Kediler işlerini bitirdikten sonra onu kullanarak kendi düzlemlerine geri dönebilirler." Heykelciği hakkıyla sahibi olan Drowa geri verdi.

Buçukluğun yüzünde düşünceli bir bakış belirdi. Parmaklarını şaklattı ve sanki son hareketi ona bir fikir vermiş gibi merdiven tırabzanından aşağı hopladı. Pook'a doğru koşturdu, lonca başkanının kafasını yana doğru çevirdi -tabii bu sırada Pook'un boynundaki dikkat çekici yarayı görmezden gelmeye çalıştı— ve bütün bu maceranın başlamasına sebep olan yakut süsü çekip aldı. Regis arkasını döndüğünde iki dostunun merak dolu bakışlarıyla karşı karşıya kaldı.

"Bazı müttefikler edinmenin zamanı geldi," diye açıklama yapan buçukluk, merdivenlerden aşağı hızla inmeye başladı.

Bruenor ve Drizzt duyduklarına inanamaz bir halde bakıştılar. "Loncayı ele geçirecek," diye Drow'u temin etti Bruenor. Drizzt bu konuyu tartışmadı. Tekrar insana dönüşmüş olan Rassiter, Haydutlar Bulvarı'ndaki bir arka sokakta durmuş sıçan dostlarının ölüm çığlıklarını dinliyordu. Loncanın, Kuzey'den gelen kahramanlar karşısında yenilgiye uğradığını anlayabilecek kadar akıllıydı. Ve Pook onu devam eden dövüşü bir hale yola koyması için aşağı yolladığında, lağımların güvenli koridorlarına geri sıvışmıştı. Şimdi yapabildiği tek şey, çığlıkları dinlemek ve likantrop dostlarından kaç tanesinin bu karanlık günü sağ atlatabildiğim merak etmekti. "Yeni bir lonca kuracağım," diye kendi kendine yemin etti. Fakat bu işin ne kadar zor olduğunu gayet iyi biliyordu. Özellikle de şimdi Calimport'ta feci şekilde adının çıkmış olması bunu daha da zorlaştırırdı. Belki de kıyı şeridinde daha kuzeyde olan başka bir şehre taşınırdı - Memnon'a veya Baldur Kapısı'na.

Bir kılıcın düz kısmı omzuna dayanıp, keskin tarafı boynunun yanına küçük bir kesik atınca Rassiter'in düşünceleri ani bir şekilde son buldu.

Rassiter mücevherli bir hançeri havaya kaldırdı. "Sanırım bu sana ait," dedi, sakin konuşmaya çalışarak. Süvari kılıcı uzaklaştı ve Rassiter dönüp Artemis Entreri ile yüzleşti.

Entreri sargılı koluyla uzandı ve hançeri çekip aldı, aynı zamanda süvari kılıcını da kınına geri yerleştirdi.

"Mağlup olduğunu biliyordum," dedi Rassiter cesurca. "Ölmüş olmandan korktum."

"Korktun mu?" diye sırıttı Entreri. "Yoksa umut mu ettin?"

"İkimizin ilk başta rakip olduğu doğru," diye söze başladı Rassiter. Entreri yine güldü. Sıçanadamı kendisine rakip olmaya değeceğini hiç düşünmemişti. Rassiter bu hakareti sineye çekti. "Ama o zaman aynı patrona hizmet ediyorduk." Çığlıkların en sonunda kesilmeye başladığı lonca binasına doğru baktı. "Sanırım Pook öldü, ya da en azından yerinden edildi."

"Eğer Drow ile yüzleşmişse ölmüştür," dedi Entreri tükürürcesine. Drizzt Do'Urden'in düşüncesi bile midesini bulandırıyordu.

"Öyleyse sokaklar açık," diye sonuca vardı Rassiter. Entreri'ye kurnazca göz kırptı. "Yani ele geçirmek için."

"Sen ve ben mi?" diye eğlendi Entreri.

Rassiter omuz silkti. "Calimport'ta pek az kimse sana karşı çıkabilir," dedi sıçanadam, "ve ben ise bulaşıcı ısırığım sayesinde sadece birkaç hafta içinde sadık bir ordu yaratabilirim. Gece vaktinde kimse bize karşı gelmeye cüret edemez."

Entreri, Rassiter'e doğru yürüdü ve onun yaptığı gibi lonca binasına baktı. "Evet, benim vahşi dostum," dedi sessizce, "ama iki tane sorunumuz var."

"İki mi?"

"İki," diye tekrarladı Entreri. "Birincisi, ben yalnız çalışırım."

Hançer bedenine batıp omurgasına ulaştığında Rassiter şok yemiş gibi sarsıldı.

"Ve ikincisi," diye hiç duraksamadan devam etti Entreri, "sen ölüsün." Kanlı hançeri çekip çıkarttı ve sıçanadam yere yığılırken, kiralık katil silahını aşağı doğru tutarak Rassiter'in pelerinine sildi.

Entreri çıkardığı iyi işin sonuçlarını ve kolundaki bandajlı yarayı inceledi. "Daha şimdiden iyileşiyor," diye kendi kendine mırıldandı ve karanlık bir delik bulmak için hıza uzaklaştı. Şimdi sabah vakti ilerlemiş, etraf aydınlanmıştı ve hâlâ iyileştirmesi gereken bir sürü yarası olan kiralık katil, gündüz zamanı sokaklarda karşısına çıkabilecek zorluklarla yüzleşmeye hazır değildi.

-25-

GÜNEŞLİ BİR GÜN

Bruenor, hiçbir cevap beklemediği halde hafifçe kapıyı çaldı. Alışmış olduğu üzere, hiç cevap gelmedi.

Fakat bu sefer, inatçı cüce arkasını dönüp uzaklaşmadı. Kapı tokmağını çevirdi ve loş odaya girdi.

Drizzt, yatağının üzerinde Bruenor'a sırtı dönük, beline kadar çıplak bir halde oturuyor ve ince parmaklarını gür beyaz saçlarının arasında gezdiriyordu. Bruenor, Drowun sırtında boyulu boyunca açılmış olan kesik yarasının kabuğunu bu loşlukta bile görebiliyordu. Cüce ürperdi. Saatlerce çılgıncasına dövüştüğü o sıralarda, Drizzt'in, Artemis Entreri tarafından bu denli feci bir şekilde yaralanmış olduğunu hiç tahmin etmemişti.

"Beş gün oldu elf," dedi Bruenor sessizce. "Bütün hayatını burada yaşamaya niyetli misin?" Drizzt, cüce dostuna bakmak için yavaşça döndü. "Başka nereye gidebilirdim?" diye yanıtladı. Bruenor, Drowun açık kapının gerisindeki koridordan gelen ışığı yansıtarak parlayan lavanta renkli gözlerine baktı. Cüce, sol gözünün yeniden açılmış olduğunu umut içinde fark etti. Bruenor, iblisçiğin darbesinin Drizzt'in gözünü daimi olarak kör ettiğini düşünmüştü. iyileştiği açıkça görülüyordu ama o muhteşem-gözler yine de Bruenor'u endişelendiriyordu. Parıltılarının büyük bir kısmını

kaybetmiş gibi görünüyorlardı. "Cattibrie nasıl?" diye sordu Drizzt. Genç kadını hakikaten de merak ediyor fakat aynı zamanda konuyu değiştirmek de istiyordu.

Bruenor gülümsedi. "Henüz ayağa kalkmadı," diye yanıtladı, "ama dövüş isteği geri geldi ve yatakta sessiz sakin yatmaktan da pek hoşlanmıyor!" O günün erken saatlerinde hizmetçilerden birisinin kızının yastığını dikleştirmeye çalıştığı sahneyi hatırlayıp güldü. Cattibrie'ın şöyle dik dik bakması, adamın yüzündeki kanın çekilmesine sebep olmaya yetmişti. "Üzerine titredikleri zaman, uşakları kılıç gibi diliyle kesmekle meşgul."

Drizzt'in gülümsemesi zoraki gibiydi. "Peki ya Wulfgar?"

"Oğlan daha iyi," diye yanıtladı Bruenor. "Herifin üzerindeki örümcek ağlarını ayıklamak dört saatimizi aldı. Ayrıca bir ay boyunca kolunda sargı beziyle dolaşacak. Ama o çocuğu alaşağı etmek için daha fazlası gerekli! Bir dağ kadar dayanıklı, neredeyse o kadar da iri!" Gülümsemeleri solup gidene ve sessizlik rahatsız edici bir hal alana dek birbirilerine baktılar. "Buçukluğun vereceği ziyafet başlamak üzere," dedi Bruenor. "Sen geliyor musun? O koca işkembesine dayanarak, Gümbürgöbek'in mükellef bir sofra hazırlatacağını tahmin ediyorum." Drizzt çekimser bir şekilde omuz silkti.

"Pöh!" diye homurdandı Bruenor. "Hayatını bu karanlık duvarlar arasında yaşayamazsın!" Aklına aniden bir düşünce gelince aniden durdu. "Yoksa bu gece dışarı mı çıkacaksın?" diye sordu kurnazca. "Dışarı mı?"

"Ava," diye açıkladı Bruenor. "Artemis Entreri'yi avlamaya?"

Şimdi gülme şırası Drizzt'teydi -Bruenor, Drowun yalnız kalma isteğini, kiralık katile karşı duyduğu bir saplantıyla karıştırmıştı.

"Onu haklamak için yanıp tutuşuyorsun," diye akıl yürüttü Bruenor, "ve eğer hâlâ nefes alıyorsa o da seni haklamak için."

"Gel," dedi Drizzt, bol bir gömleği başından geçirip giyerken. Yatağın etrafından dönerken büyülü maskeyi aldı fakat onu şöyle bir düşünüp tartmak için duraksadı. Maskeyi ellerinin içinde çevirdikten sonra

şifoniyerin üzerine geri bıraktı. "Ziyafete geç kalmayalım." Bruenor, Regis hakkındaki tahmininde yanılmamıştı; iki dostu bekleyen masa, parlak gümüş ve porselen takımlarla donatılmıştı. Leziz yemeklerden yayılan kokular, oturacakları yerlere doğru yürürken ikisinin de farkında olmadan dudaklarını yalamalarına sebep oldu. Regis uzun masanın başında oturuyordu. Sandalyesinde her kıpırdandığında, tuniğinin üzerine dikmiş olduğu yüzlerce mücevher mum ışığıyla parıldıyordu. Onun arkasında, bir zamanlar Pook'u koruyan iki tepe devi harem ağası duruyordu. Devlerin yüzleri çürüklerle dolu ve sargı bezleriyle kaplıydı.

Bruenor her ne kadar bundan hoşlanmasa bile, buçukluğun sağında LaValle oturuyordu. Sol tarafında ise, yeni loncanın baş teğmenleri olan kurnaz bakışlı bir buçukluk ve şişko bir genç adam vardı.

Masanın öbür tarafında Wulfgar ile Cattibrie yan yana oturmuş el ele tutuşmuşlardı. İkisinin donuk ve bitkin bakışlarını gören Drizzt, bunun sebebinin aralarındaki sevgi olduğu kadar birbirilerini desteklemek olduğunu tahmin etti.

Fakat ne kadar yorgun olurlarsa olsunlar, Drizzt'in odaya girdiğini görünce yüzleri gülümsemelerle aydınlandı. Regis'in yüzü de öyle. Neredeyse bir haftadır Drow'u ilk defa görüyorlardı.

"Buyur, buyur!" dedi Regis neşeyle. "Sen bize katılmasaydın pek tatsız bir ziyafet olurdu!" Drizzt, LaValle'nin yanındaki sandalyeye oturduğunda ürkek büyücü ona endişeyle baktı. Loncanın teğmenleri de bir Drow elfiyle akşam yemeği yeme düşüncesiyle birlikte rahatsızlıkla kıpırdandı.

Drizzt onların rahatsızlığının baskısını gülümseyerek üzerinden attı; bu onların sorunuydu, Drizzt'in değil. "Meşguldüm," dedi Regis'e.

Drizzt'in yanına oturan Bruenor "Somurtmakla meşguldü," demek istedi fakat nazik davranıp çenesini kapalı tuttu.

Wulfgar ve Cattibrie, masanın öteki tarafından kara tenli dostlarına baktılar. "Beni öldürmeye ant içmiştin," dedi Drow Wulfgar'a sakince, koca adamın arkasına yaslanmasına sebep olarak.

Wulfgar kıpkırmızı kesildi ve Cattibrie'ın elini daha da sıkıca tuttu.

"O kapıyı sadece Wulfgar'ın kuvveti koruyabilirdi," diye açıkladı Drizzt. Dudakları kıvrılıp hüzünlü bir gülümseme halini alırken.

"Ama ben—" diye başladı Wulfgar fakat Cattibrie onun sözünü kesti. "Öyleyse bu konuya bu kadar yeter," diye ısrar etti genç kadın, masanın altından Wulfgar'ın kalçasına vurarak. "Geride bıraktığımız zorluklar hakkında konuşmayalım. Daha bizi bekleyen çok şey var!"

"Kızım haklı," diye lafa daldı Bruenor. "Burada oturup iyileşmeyi beklerken günler gelip geçiyor! Bir hafta daha geçerse, savaşı kaçırabiliriz." "Ben gitmeye hazırım," diye beyan etti Wulfgar.

"Hayır değilsin," diye lafı yapıştırdı Cattibrie. "Ben de değilim. Daha önümüzdeki uzun yola bile varamadan önce çöl bizi durdurur."

"Öhö öhö," diye başladı Regis, ilgilerini üzerine çekerek. "Ayrılmanız konusunda... " Önereceği şeyi doğru düzgün bir üslupla söyleme konusunda heyecanlı olan Regis, duraksadı ve kendisine yöneltilen bakışlarla karşı karşıya kaldı. "Ben... şey... düşündüm ki... yani... "

"Çıkar baklayı," dedi Bruenor, küçük dostunun aklında ne olduğunu tahmin ederek. "Pekala, burada kendime bir yer inşa ettim," diye devam etti Regis. "Ve sen burada kalacaksın," diye mantık yürüttü Cattibrie. "Seni suçlamayacağız, ama kesinlikle özleyeceğiz!"

"Evet," dedi Regis, "Ve hayır. Burada yer çok, ayrıca bolluk da var. Dördünüz benim yanımdayken... "

Bruenor elini kaldırarak onu susturdu. "Hoş bir teklif," dedi, "ama benim yurdum Kuzey'de." "Geri dönmemizi bekleyen ordular var," diye ekledi Cattibrie.

Regis, Bruenor'un ret cevabının nihai sonuç olduğunu fark etti ve Wulfgar'ın kesinlikle Cattibrie'ı takip edeceğini biliyordu -hatta eğer kız Tarterus'a geri gitmek isterse barbar oraya dahi giderdi. Böylece buçukluk

bakışlarını, şu son birkaç gündür çözülemeyen bir bilmece halini almış olan Drizzt'e doğru çevirdi.

Drizzt arkasına yaslandı ve bu teklifi düşündü. Teklifi reddetme konusunda yaşadığı tereddüt, Bruenor, Wulfgar ve özellikle de Cattibrie'ın ona endişeyle bakmasına sebep oldu. Calimport'taki hayat muhtemelen o kadar da kötü olmazdı. Ve Regis'in işletmeyi planladığı bu gölgelerle dolu meslekte,

Drowun kesinlikle yükselmesine yarayacak yetenekleri vardı. Dosdoğru Regis'in gözlerinin içine baktı. "Hayır," dedi. Rahatlayıp yüksek sesle nefes veren Cattibrie'a doğru döndü ve kızın gözlerinin içine baktı. "Şimdiye kadar yeterince fazla gölgeler içinde dolaştım zaten," diye açıkladı. "Beni bekleyen soylu bir görev ve gerçek kralını bekleyen soylu bir taht var."

Regis rahatça arkasına yaslandı ve omuz silkti. Bu kadarını zaten tahmin etmişti. "Madem ki hepiniz savaş için geri dönmeye kararlısınız, eğer maceranızda size yardımcı olmazsam kendimi kötü hissederim."

Diğerleri merakla ona baktılar. Minik dostlarının sergileyebileceği hayret verici davranışlara artık hiç şaşırmıyorlardı.

"Sadede gelirsek," diye devam etti Regis, "ajanlarımdan birisi bana -güneye yaptığınız yolculuk hakkında Bruenor'dan duyduğum hikayelere bakılırsa- sizin için çok önemli olan bir şahsın bu sabah Calimport'a geri döndüğünü haber verdi." Parmaklarını şaklattı ve yan taraftaki perdeli kapıdan içeri bir odacı girdi. Kaptan Deudermont'a eşlik ediyordu. Kaptan, Regis'e doğru eğilip reverans yaptı. Ve Derinsu'dan güneye yaptıkları tehlikeli yolculukta edindiği kıymetli dostlarının karşısında daha da fazla eğildi. "İyi bir rüzgar yakaladık," diye açıkladı, "ayrıca Su Perisi, her zamankinden daha da hızlı gidiyor. Yarın şafak vaktinde denize açılabiliriz; yorgun kemikleri dinlendirmek için, hafif hafif salınan bir gemiden daha iyisi kesinlikle yoktur."

"Peki ya ticaret," dedi Drizzt. "Ticaret pazarları şimdi Calimport'ta. Ayrıca tam da mevsimi. Bahardan önce ayrılmayı planlamıyordun."

"Sizi ta Derinsu'ya götüremeyebilirim," dedi Deudermont. "Buna rüzgarlar ve buzlar karar verecek. Ama tekrar karaya çıktığınızda hedefinize çok daha yaklaşmış olacaksınız." Kafasını Regis'e çevirdikten sonra yine Drizzt'e baktı. "Ticaret konusundaki zararıma gelince, bu konuda bazı anlaşmalara varıldı zaten."

Regis baş parmaklarını mücevherli kemerine geçirdi. "Size en azından bunu borçluydum!" "Pöh!" diye homurdandı Bruenor, gözünde maceraperest bir parıltıyla. "On kat fazlasını borçlusun, Gümbürgöbek, on kat fazlasını!"

Drizzt odasının tek penceresinden dışarıya, Calimport'un karanlık sokaklarına baktı. Sokaklar bu gece daha sessiz gibi görünüyordu. Bütün şehir, Pook Paşa kadar kudretli bir lonca başkanının çöküşü üzerine sokaklara yayılması kesin olan şüphe, entrika ve güç çekişmeleriyle sessizleşmişti.

Drizzt dışarıda bir yerde başka gözlerin de olduğunu biliyordu. O gözler ona, lonca binasına bakıyor, Drow elfinden bir haberinin gelmesini bekliyorlardı -Drizzt Do'Urden ile bir kez daha savaşmayı bekliyorlardı.

Gece tembelce geçip gitti ve pencerenin önünden hiç kıpırdamayan Drizzt şafağın atışını izledi. Yine odasına ilk gelen kimse Bruenor idi. "Hazır mısın elf?" diye sordu hevesli cüce, odaya girip kapıyı ardından kapayarak.

"Sabırlı ol, iyi yürekli cüce," diye yanıtladı Drizzt. "Gelgit çekilmeden yola çıkamayız; Kaptan Deudermont bana sabahın büyük bir bölümünü beklemekle geçireceğimizi söyledi." Bruenor kendisini yatağa attı. "Daha iyi ya,' dedi en sonunda. "O minik herifle konuşmak için daha fazla zamanım olacak." "Regis için endişeleniyorsun," diye gözlemledi Drizzt.

"Hı-hı," diye kabul etti Bruenor. "Ben yanındayken şansı epey yaver gitti." Şifoniyerin üzerinde duran oniks heykelciği işaret etti. "Ve tabii senin yanındayken de. Gümbürgöbek kendi ağzıyla söyledi: Burada elde edilebilecek servetler var. Pook öldü ve loncanın taliplisi çok olacak. Ve o Entreri denen herif de ortalarda -bu pek hoşuma gitmiyor. Ayrıca, hiç şüphesiz, buçukluktan acı bir intikam almayı dört gözle bekleyen o

sıçanadamlardan da sürüsüyle vardır. Ve o büyücü! Gümbürgöbek, onu mücevherlerle ikna ettiğini söylüyor, anlarsın ya. Ama bir büyücünün öyle tılsımlara kapılacağını sanmıyorum."

"Ben de, aynı şekilde," diye hemfikir oldu Drizzt. "O adamdan hoşlanmıyorum ve ona güvenmiyorum!" diye ilan etti Bruenor. "Gümbürgöbek, onun sağ koluymuş gibi yanında durmasına izin veriyor."

"Belki de ikimiz bu sabah LaValle'yi şöyle bir ziyaret etsek iyi olur," diye önerdi Drizzt, "nerede duruyormuş anlayalım bakalım."

Büyücünün kapısın vardıklarında Bruenor'un kapı çalma tekniği epey değişti. Drizzt'in kapısına hafifçe vuran cüce, büyücünün kapısını ağır bir çekicin git gide yükselen gümbürtüsü gibi yumrukladı. LaValle yatağından sıçradı, sorunun ne olduğunu ve yepyeni kapısını kimin yumrukladığını görmek için koşturdu.

"Günaydın, büyücü," diye homurdandı Bruenor, kapı açıldığı anda adamı bir kenara itip odaya dalarak.

"Tahmin etmiştim," diye mırıldandı LaValle, şömineye ve bir zamanlar eski kapısı olan odun yığınına bakarak.

"Selamlar, iyi cüce," dedi elinden geldiğince kibar bir şekilde. "Ve size de Usta Do'Urden," diye çabucak ekledi Drizzt'in odaya girdiğini gördüğü anda. "Bu saate kadar gitmiş olmanız gerekmiyor muydu?" "Zamanımız var," dedi Drizzt.

"Ve Gümbürgöbek'in güvende olduğundan emin olana kadar hiçbir yere gitmiyoruz," diye açıkladı Bruenor.

"Gümbürgöbek mi?" diye tekrarladı LaValle. "Buçukluk!" diye kükredi Bruenor. "Senin efendin."

"Ah, evet, Efendi Regis," dedi LaValle sevgi dolu bir sesle, elleri göğsünde kavuşarak ve gözleri boş, donuk bir hal alarak.

Drizzt kapıyı kapattı ve ona şüpheyle, dik dik baktı. Gözünü kırpmayan drowu gören LaValle'nin yapmacık ifadesi normale döndü. Söyleyebilecek bir yalan arayarak çenesini kaşıdı. Drow'u kandırmayacağını anladı. Cüceyi belki, buçukluğu kesinlikle ama Drow'u değil. O lavanta renkli gözler sanki onu delip geçiyor gibiydi. "Küçük dostunuzun yaptığı büyünün bana işlediğine inanmıyorsunuz," dedi.

"Büyücüler büyülü tuzaklardan sakınır," diye yanıtladı Drizzt.

"Yeterince adil," dedi LaValle, bir sandalyeye oturarak.

"Pöh! O zaman bir yalancısın!" diye hırladı Bruenor, eli kemerindeki baltaya doğru uzanarak. Drizzt onu durdurdu.

"Büyüden kuşku duysanız bile," dedi LaValle, "sadakatimden kuşku duymayın. Uzun hayatım boyunca bir sürü efendiye hizmet etmiş olan faydacı bir kimseyim. Pook bunlar arasında en büyüğüydü. Ama Pook öldü. LaValle hâlâ hayatta ve hizmet ediyor."

"Ya da, belki de zirveye tırmanma şansını görmüştür," diye belitti Bruenor, LaValle'den hiddetli bir yanıt gelmesini bekleyerek.

Fakat büyücü samimiyetle güldü. "Benim kendi sanatım var," dedi. "Umursadığım tek şey de bu. Konfor içinde yaşıyorum ve her istediğim yere gidebilirim. Bir lonca başkanının karşısına çıkacak tehlikeler ve rakiplerle yüzleşmeye hiç niyetim yok." Drizzt'in, cüceden daha mantıklı biri olduğunu düşünüyordu. "Buçukluğa hizmet edeceğim ve eğer Regis tahttan indirilirse, onun yerine geçecek olan kişiye hizmet edeceğim."

Bu mantık Drizzt'i tatmin etmişti. Ayrıca büyücünün sadakatine yakut süsün yapabileceği bütün tılsımlardan daha fazla inanmasını sağlamıştı. "Haydi gidelim buradan," dedi Bruenor'a ve kapıdan dışarı çıkıp gitti.

Bruenor, Drizzt'in hükmüne güveniyordu ama son bir tehdit savurmadan edemedi. "Bana bulaştın büyücü," diye hırladı kapı eşiğinden. "Neredeyse kızımı öldürüyordun. Eğer dostumun başına kötü bir şey gelirse bunu kellenle ödersin, bilmiş ol."

LaValle kafasını salladı ama hiçbir şey söylemedi. "Ona iyi bak," diye sözünü bitirdi cüce, göz kırparak. Çıktıktan sonra da kapıyı 'güm' diye çarptı.

"Kapımdan nefret ediyor," dedi büyücü acımayla.

ÇATI

Yolcular, bir saat sonra lonca binasının ana girişinde toplandılar. Drizzt, Bruenor, Wulfgar ve Cattibrie bir kez daha yolculuk kıyafetlerini giymiş ve hazırlanmışlardı. Ve büyülü maske Drizzt'in boynunda asılı duruyordu.

Regis, yanında hizmetçileriyle birlikte onlara katıldı. Çetin dostlarına Su Perisi'ne kadar eşlik edip onları yolcu edecekti. Ayrıca loncanın yeni ve kurnaz başkanı düşmanlarının onun müttefiklerinin nasıl da muhteşem olduğunu görmesini istiyordu. Özellikle de bir drow elfinin! "Ayrılmadan önce yapacağım son bir teklif var," diye belirtti Regis. "Burada kalmıyoruz," diye kızdı Bruenor.

"Teklifim sana değil," dedi Regis. Dönüp dosdoğru Drizzt'e baktı. "Sana."

Buçukluk ellerini hevesle ovuştururken Drizzt, dostunun ne yumurtlayacağını sabırla bekledi.

"Elli bin altın sikke," dedi Regis en sonunda, "kedin için."

Drizzt'in gözleri kocaman olup iki kat genişledi. "Guenhwyvar'a çok iyi bakılacak, seni temin eder—"

Cattibrie, Regis'in ensesine bastı tokadı. "Utan biraz," diye azarladı. "Drow'u iyi tanıyorsun!" Drizzt gülümseyerek kızı sakinleştirdi. "Bir hazineye karşılık bir hazine mi?" dedi Regis'e. "Reddetmem gerektiğini biliyorsun. Niyetin ne kadar iyi olursa olsun, Guenhwyvar satılıp alınamaz."

"Elli bin," diye pufladı Bruenor. "Eğer isteseydik, gitmeden evvel zaten alırdık!"

Regis bu teklifin saçmalık derecesini anladı ve utanç içinde kıpkırmızı kesildi.

"Koca dünyayı seni kurtarmak için geldiğimize o kadar emin misin bakalım?" diye sordu

Wulfgar. Regis kafası karışmış bir şekilde barbara baktı.

"Belki de kediyi kurtarmaya gelmişizdir," diye sözüne devam etti Wulfgar ciddiyetle.

Regis'in yüzündeki afallamış bakış, içlerinden hiçbirinin dayanamayacağı kadar komikti ve hepsi de aylardır hiç patlamadıkları kadar içten bir kahkaha patlatıp Regis'in bile gülmesini sağladılar.

"Al," diye önerdi Drizzt, gülüşmeler kesildiğinde. "Onun yerine bunu al." Büyülü maskeyi boynundan çıkarttı ve buçukluğa doğru fırlattı.

"Gemiye varana dek onu taksa miydin acaba?" diye sordu Bruenor.

Drizzt, bir cevap bekleyerek Cattibrie'a baktı. Kızın yüzündeki onay ve takdir dolu gülümseme, Drizzt'in aklındaki bütün kuşkuları silip süpürdü.

"Hayır," dedi. "Bırak Calimyalılar bana ne gözle bakarlarsa baksınlar." Kapıları açtı ve sabah güneşi lavanta renkli gözlerine yansıyıp onları parlattı.

"Bırak şu koca dünya bana hangi gözle bakarsa baksın," dedi. Sırayla dört dostuyla birden göz göze gelirken bakışlarında içten bir memnuniyet vardı. "Siz benim kim olduğumu biliyorsunuz."

SON DEYİŞ

Su Perisi, Kılıç Sahili'nden kuzeye doğru kış rüzgar-larıyla cebelleşerek zor bir rota çiziyordu. Ama Kaptan Deudermont ile minnettar tayfası, dört dostun hızla ve güven içinde Derinsu'ya varmasını sağlamaya kararlıydı.

Onarılmış gemi, iri dalgalardan ve buz tabakalarından sıyrılarak Derinsu Limanı'na yanaştığında her bir köşeden afallamış bakışlar topladı. Deudermont, bunca yıllık deneyimine ve becerisine baş vurarak Su Perisi'ni güvenle limana yanaştırdı.

Dört dost, yolculuk ne kadar zor geçmiş olsa da denizde geçirdikleri iki ay zarfında sağlıklarını ve neşelerini geri kazanmışlardı. Her şey iyiye gitmiş, hatta Cattibrie'nin yaralarının hepsi iyileşecek gibi görünür olmuştu.

Kuzey'e yapılan deniz yolculuğu zorlu geçmiş fakat donmuş topraklar üzerinde yapılan kara yolculuğu daha da zorlu olmuştu. Kış geçmeye başlamıştı fakat hâlâ etkisini gösteriyordu ve dostların karların erimesini bekleyecek zamanı yoktu. Deudermont'a ve Su Perisi'nin tayfasına veda ettiler, kalın pelerinlere bürünüp kalın çizmeler giydiler ve Derinsu'nun ana kapısından çıkıp Ticaret Yolu boyunca kuzey doğuya ilerleyip Uzunsemer'e doğru yolculuk ettiler. Onları durdurmak için karşılarına kar fırtınaları ve kurtlar çıktı. Bir yılın karı tarafından üzeri kapanmış olan yollar ve tabelalar sebebiyle, rotalarını yıldızları ve güneşi inceleyen Drow elfinin tahminlerine dayanarak belirlediler.

Fakat bir şekilde yolu buldular ve Mithril Salonu'nu geri almaya hazır bir şekilde Uzunsemer'e vardılar. Bruenor'un Buzyeli Vadisi'nden gelen halkı onları karşıladı. Yanlarında Wulfgar'ın halkından beş yüz kişi vardı. İki haftadan az bir süre içinde, Adbar Kalesi'den General Dagnabit, yanında sekiz bin cüce askeriyle birlikte Bruenor'un ordusuna katıldı. Savaş planları yazılıp çizildi. Drizzt ile Bruenor yeraltı şehri ve maden mağaraları hakkındaki hatıralarına dayanarak mekanın planını çizdiler ve yüzleşecekleri duergar ordusunun sayılarını hesaplamaya çalıştılar.

Sonra bahar gelip kışın son demlerini de kovaladığında ve ordunun dağlara doğru yola çıkışından iki gün önce, hiç beklenmedik bir şekilde iki müttefik birliği daha geldi: Gümüşay ve Nesme'den gelen okçu bilirleriydi bunlar. Mithril Salonu'na yaptıkları ilk yolculuklarında Nesmeli devriyeler tarafından kendisinin ve dostlarının gördüğü muameleyi hatırlayan Bruenor, ilk önce Nesmeli savaşçıları reddetmeyi düşündü. Ayrıca cüce, bu müttefiklik gösterisinin ne kadarının dostluk umutlarına, ne kadarının kâr elde etme düşüncesine dayalı olduğunu da merak ediyordu!

Ama, çoğunlukla olduğu gibi, yine Bruenor'un dostları onun akıllıca bir karar vermesini sağladılar. Cüceler, madenler yeniden çalışmaya başladığında Mithril Salonu'na en yakın yerleşim yeri olan Nesme ile büyük çaplı ticaret ilişkileri kurmak zorundaydı ve akıllı bir liderin, o anda ve hemen orada kötü hislerini bir kenara atması gerekirdi.

Sayıları ezici üstünlükteydi, kararlılıkları aman vermiyordu ve liderleri muhteşemdi. Savaş deneyimli cüceler ve vahşi barbarlardan oluşan ana saldırı tümenini Bruenor ile Dagnabit yönetti. Bütün odaları tek tek duergar pisliklerinden temizlediler. Yayıyla Cattibrie, yolculuğa katılan birkaç Harpel ve diğer iki şehirden gelen okçu birlikleri ise ana kuvvetin ardından yan geçitlerin ve tünellerin icabına baktılar.

Drizzt, Wulfgar ve Guenhwyvar, geçmişte sıkça yaptıkları gibi kendi başlarına ilerlediler. Ordunun ilerisindeki ve aşağısındaki alanları önceden inceleyip, yolları boyunca kendi paylarına düşen bolca duergarı hakladılar.

Üç gün içinde üst katman temizlendi. İki hafta içinde yeraltı şehri zapt edildi. Bahar mevsimi Kuzey Diyarı'na tamamen yerleştiğinde, yani ordu Uzunsemer'den ayrılalı bir ay geçtiğinde, Battlehammer Klanı'nın çekiçleri kadim salonlarda yeniden çınlamaya başlamıştı bile. Ve hakiki kral, tahtına oturmuştu.

Drizzt, yüksek bir dağ mevkiinde durmuş, uzaktaki büyülü şehir Gümüşay'ın ışıklarına bakıyordu. Daha önce o şehrin kapısından geri çevrilmişti ve bu acı verici bir hadiseydi. Fakat bu sefer değil.

Şimdi, başını dik tutarak ve kapüşonunu örtmek zorunda kalmayarak bu topraklarda istediği gibi dolaşabiliyordu. Dünyanın büyük bir kısmı hâlâ onu tehdit ediyordu: Drizzt Do'Urden adını pek az kimse duymuştu. Ama Drizzt şimdi, kara derisi için hiçbir açıklamaya ya da mazerete ihtiyacı olmadığını biliyordu. Ve kendisine haksız bir şekilde davranan kimselere ne açıklama yapıyor ne de onlardan özür diliyordu.

İnsanların önyargısının yükü yine onun omuzlarına binecekti ama Drizzt, Cattibrie'ın tavsiyeleri sayesinde ayakta durmayı öğrenmişti.

Cattibrie onun için muhteşem bir dosttu. Drizzt onun büyüyüp serpilişini ve kendisi için özel bir kadın oluşunu izlemişti. Ve kızın en sonunda yuvasını bulmuş olduğunu bildiği için kendisini iyi hissediyordu. Kızın Wulfgar ile birlikte ve Bruenor'un yanındayken oluşturduğu aile, kara elfi hüzünlendiriyordu. Zira o bir ailenin sıcak ilişkisini hiç yaşayamamıştı.

"Ne kadar çok şey değişti," diye fısıldadı Drow, boş dağ mevkiinin rüzgarlarına doğru. Sözlerinde matem yoktu.

Mithril Salonu'ndan Gümüşay'a giden ilk işlenmiş mallar sonbahar mevsiminde yola çıkmıştı ve kış tekrar geçip bahar geldiğinde ticaret hızını almış gitmişti. Buzyeli Vadisi'nden gelen barbarlar ise cücelerin mallarını taşıma işini üstlenmişti.

Aynı bahar mevsiminde Krallar Salonu'nda bir heykel yapılmaya başlandı: Bruenor Battlehammer'ın heykeli.

Yuvasından çok uzaklara seyahat etmiş ve bir sürü muhteşem -ya da feci — şey görmüş olan cüce için, madenlerin yeniden açılması ve kendi büstünün yapılması, o yıl için planlanan başka bir hadisenin yanında oldukça küçük kalıyordu.

"Size geleceğini söylemiştim," dedi Bruenor, taht odasında onun yanında oturmakta olan Wulfgar ile Cattibrie'a. "Elf sizin düğününüz gibi bir olayı asla kaçırmaz!"

Adbar Kalesi Kralı Harbormm'un izni sayesinde, yanında bin kadar cüceyle salonlarda kalan ve Bruenor'a sadakat yemini eden General Dagnabit odaya girdi. General, son aylarda Mithril Salonu'nda git gide daha az görülmeye başlayan bir kişiye refakat ediyordu.

"Selamlar," dedi Drizzt, dostlarının yanında doğru ilerleyerek.

"Demek geldin," dedi Cattibrie boş boş, umursamaz davranmaya çalışarak.

"Bunu planlamamıştık," diye ekledi Wulfgar, aynı kayıtsız tonlamayla. "Umarım, masada senin için bir sandalye vardır."

Drizzt sadece gülümsedi ve özür dilercesine reverans yaptı. Son zamanlarda pek sık ortadan kayboluyordu -hem de haftalar boyunca. Büyülü diyarını ziyaret etmesi için Gümüşay'ın Hanımı'ndan gelen özel davetler öyle kolayca reddedilemezdi.

"Pöh!" diye homurdandı Bruenor. "Size geleceğini söyledim. Ve bu sefer yanımızda kalmak üzere geldi!"

Drizzt kafasını olumsuz anlamda salladı.

Dostuna neler olduğunu merak eden Bruenor başını yana doğru yatırdı. "Kiralık katili mi arıyorsun elf?" diye sormadan edemedi.

Drizzt sırıttı ve tekrar kafasını salladı. "O adamla bir daha karşılaşmayı hiç istemiyorum," diye yanıtladı. Cattibrie'a baktı ve kızın kendisini anladığını görünce tekrar Bruenor'a doğru döndü. "Şu engin dünyada görülecek bir sürü şey var, sevgili cüce. Gölgeler içindeyken göremeyeceğim bir sürü şey. Çeliğin çınlamasından çok daha hoş olan bir sürü ses ve ölümün kokusuna tercih edilecek bir sürü esans."

"Başka bir ziyafet daha hazırlayalım bakalım," diye söylendi Bruenor. "Şu elfin aklında başka bir düğün daha olsa gerek!"

Drizzt konuyu üstelemedi. Belki de Bruenor'un sözlerinde gerçeklik payı vardı, tabii ilerideki bir tarih için. Artık Drizzt umutlarını ve arzularını sınırlandırmıyordu. Dünyayı olabildiğince fazla gezip görecek ve seçimlerini isteklerine göre yapacaktı, kendi kendisine dayattığı sınırlandırmalara göre değil. Fakat şimdi, Drizzt paylaşılamayacak kadar kişisel bir şey yaşıyordu.

Drow, hayatında ilk defa huzur bulmuştu.

Başka bir cüce odaya girdi ve hızla Dagnabit'in yanına koşturdu. İki cüce de ayrıldılar fakat Dagnabit birkaç dakika sonra geri döndü.

"Ne oldu?" diye sordu Bruenor, bu koşuşturmaca karşısında kafası karışarak.

"Başka bir misafir daha," diye açıkladı Dagnabit. Ama daha konuğu muntazaman takdim edemeden önce odaya bir buçukluk dalıverdi.

"Regis!" diye haykırdı Cattibrie. O ve Wulfgar eski dostlarını karşılamak için ona doğru koştular.

"Gümbürgöbek!" diye haykırdı Bruenor. "Dokuz Cehennem'in hangi dibinden—"

"Bu olayı kaçıracağımı mı düşünüyordunuz?" diye pufladı Regis. "yani en yakın iki dostumun düğününü?"

"Nereden öğrendin?" diye sordu Bruenor.

"Şöhretini hafife alıyorsun, Kral Bruenor," dedi Regis, kibarca reverans yaparak.

Drizzt, buçukluğu ilgiyle inceledi. Mücevher düğmeli ceketini giymişti ve üzerinde yakut süs de dahil olmak üzere başka bir sürü mücevherat vardı. Drow bunca mücevheri bir arada hiç görmemişti. Ve Regis'in kemerinden sarkan keselerin de altın ve değerli taşlarla dolu olduğu kesindi.

"Uzun süre kalacak mısın?" diye sordu Cattibrie.

Regis omuz silkti. "Acelem yok," diye yanıtladı. Drizzt bir kaşını şüpheyle kaldırdı. Hırsızlar loncasının efendisi olan biri, tahtını uzun süreyle terk etmezdi; genellikle makamını ondan çalmaya hazır olan bir sürü kimse olurdu. Cattibrie bu cevap ve buçukluğun geri dönüş zaman¬laması sayesinde mutlu olmuş gibi görünüyordu. Wulfgar'ın halkı kısa süre içinde dağların temeline Konaktaşı şehrini yeniden kuracaklardı. Fakat Cattibrie ve Wulfgar, Mithril Salonu'nda, Bruenor'un yanında kalmaya niyetliydi. Düğünden sonra planladıkları kısa bir balayı seyahatleri vardı. Belki Buzyeli Vadisi'ne geri dönecek, belki de yılın ilerleyen vakitlerinde Kaptan Deudermont ve Su Perisi ile denize açılıp güney diyarlarına doğru yelken açacaklardı.

Cattibrie, sadece birkaç aylığına bile olsa, yolculuğa çıkacaklarını Bruenor'a söyleme işinden hiç hoşlanmıyordu. Drizzt'in de sık sık yollara

düştüğü düşününce, cücenin yalnızlıktan patlayacağından korkuyordu. Ama eğer Regis bir süre kalmaya niyetliyse...

"Bir oda rica edebilir miyim?" diye sordu Regis, "eşyalarımı yerleştirmek ve uzun yolun yorgunluğunu atmak için?"

"İcabına bakarız," dedi Cattibrie.

"Peki ya hizmetkarların?" diye sordu Bruenor.

"Ah," diye kekeledi Regis, bir cevap uydurmaya çalışarak. "Ben... yalnız başıma geldim. Güneyliler kuzey baharının ayaz havasına dayanamıyor, bilirsiniz."

"Pekala öyleyse," dedi Bruenor. "İşkembeni bayram ettirecek bir ziyafet hazırlama sırası bende."

Regis hevesle ellerini ovuşturdu. Sonra Wulfgar ve Cattibrie ile birlikte daha odadan çıkmadan önce üçü en son maceralarını birbirilerine anlatmaya başladılar. "Calimport'ta benim adımı pek az kişi duymuştur, elf," dedi Bruenor, Drizzt'e, diğerleri odayı terk edince. "Ayrıca Uzunsemer'in güneyinde düğünü kim duymuş olabilir ki?" Kara tenli dostuna kurnazca gülümsedi. "Hem ufaklık, hazinelerinin belli bir bölümünü yanında getirmiş, değil mi?"

Drizzt de, Regis odaya girdiği anda aynı sonuca varmıştı. "Bir şeyden kaçıyor."

"Başını yine belaya soktu," diye homurdandı Bruenor, "yoksa ben de sakallı bir gnomum!"